

seria
shadow falls

Trezită
în
zori de zi
c.c. hunter

Capitolul 1

Nu trebuie să lași să se întâmple asta, Kylie! Trebuie să-i pui capăt! Altfel, cineva drag ție o să pățească ceva rău...

Cuvintele premonitorii ale fantomei se auziră de undeva din spatele lui Kylie Galen și se amestecară cu zgomotele focului de tabără imens care trosnea cam la cincisprezece metri în dreapta ei. Aerul rece ca gheața anunța clar prezența spiritului, chiar dacă numai Kylie îl auzea, nu și ceilalți treizeci de puști veniți în tabără la Shadow Falls, care își dăduseră mâna acum într-un cerc ritualic.

Miranda, care stătea lângă Kylie în lanțul uman, o strânse mai tare de mână. Habar nu avea de prezența fantomei.

— Ce mișto e, murmură Miranda și se uită la Della, care era în fața lor.

Miranda și Della nu erau doar prietenele cele mai bune ale lui Kylie, ci și colegile ei de apartament.

— Aducem mulțumiri pentru această ofrandă.

Chris, sau Christopher, așa cum se prezentase în acea noapte, stătea în centrul cercului și ridica pocalul sacru spre cerul negru în timp ce îi binecuvânta conținutul.

Nu trebuie să lași să se întâmple asta, îi șopti din nou spiritul peste umăr lui Kylie, împiedicând-o să se concentreze la ritual. Kylie închise ochii și își imaginează fantoma așa cum îi apăruse de câteva ori — o femeie cam de treizeci și cinci de ani, cu părul lung și negru, îmbrăcată într-o rochie albă plină de sânge.

Stomacul i se strânse și fu copleșită de un sentiment de frustrare. De câte ori nu o rugase să-i explice ce se întâmplase, să-i spună cine, ce, când, unde și de ce? Dar spiritul femeii moarte nu făcea decât să repete același lucru.

Ce să mai lungească vorba, fantomele nou-apărute nu se pricepeau deloc la capitolul comunicare. Probabil erau la fel de nepricepute ca aceia care doar ce începuseră să vorbească cu spiritele, căci nici ei nu știau să le facă să comunice. Singura opțiune a lui Kylie era să aștepte până când fantoma putea cumva să explice ce voia să spună prin avertismentul ei. Acum totuși nu era timpul cel mai potrivit.

Acum sunt cam ocupată. Așa că, dacă nu poți să-mi explici în detaliu, putem să stăm la taclale mai târziu? spuse Kylie în gând cu speranța că fantoma putea să-i citească gândurile. Din fericire, fiorul care o străbătea pe șira spinării dispăru și căldura nopții se facu din nou simțită — aerul înăbușitor din Texas, umed, dens și fierbinte, care ar fi fost la fel chiar și fără focul de tabără.

Mersi. Kylie încercă să se relaxeze, dar tensiunea pe care o simțea în umeri nu dispăru. Și avea un motiv întemeiat să se simtă astfel. Ritualul din acea seară, un fel de spectacol demonstrativ, era altă premieră în viața ei.

O viață care era mult mai ușoară până să afle că nu era în totalitate ființă umană. Bineînțeles, i-ar fi fost de ajutor dacă putea să-și identifice partea non-umană. Din nefericire însă, singura persoană care știa răspunsul era Daniel Brighten, tatăl ei adevărat. Kylie nu știuse de existența lui până când o vizitase spiritul lui, cam cu o lună și ceva în urmă. Și era clar că el se hotărâse să o lase pe ea să facă față crizei de identitate de una singură.

Daniel o vizita rareori și acum expresia „tată iresponsabil” căpăta un sens complet diferit. Mda, Daniel era mort — murise înainte ca ea să se fi născut. Kylie nu era sigură dacă se țineau cursuri de creștere și educare a copiilor pentru părinți în Viața de Apoi, dar era tentată să-i sugereze să se

intereseze. Căci acum, când se întâmpla să-i apară, Kylie îl surprindea uitându-se la ea și, în clipa când deschidea gura să-l întrebe ceva, el dispărea, lăsând în urmă doar un fior rece și întrebări fără răspuns.

— Bun, spuse Chris. Dați-vă drumul la mâini, goliți-vă mintea, dar, atenție, nu rupeți cercul.

Kylie, împreună cu toți cei din jur, îi urmă instrucțiunile. Dădu drumul la mâini, dar mintea refuză să i se golească de alte gânduri. O adiere făcu să-i fluture câteva șuvițe de păr lung și blond. Acestea îi veniră peste față. Kylie și le dădu după ureche.

Oare tatăl ei iresponsabil se temea că i-ar fi cerut sfaturi în materie de sex? Asta o făcea mereu pe mama ei să dispară din cameră și să alerge să-i caute altă broșură pentru adolescenți. Nu că ea i-ar fi cerut vreodată mamei sale sfaturi în materie de sex. Sincer, ea era ultima persoană la care ar fi apelat Kylie pentru astfel de sfaturi.

Ce să vezi? Doar când îi pomenea Kylie că era interesată de un băiat, mama intra în panică și în începeau să pulseze pur și simplu literele S F Y n r “ cire, de când Kylie fusese expediata tabăra Shadow Falls, numărul broșurilor pe teme sexuale adowcine știa oare ce pierduse i „ultima luni» Poate mai descoperiseră câteva boli cu transmitere sexuală despre care ea nu știa. Nu încăpea nici o indoială, strângea teanc și le păstra pentru eik trei săptămâni. O vizită pe care Kylie nu putea spune că o aștepta cu nerăbdare. Puna că

, ^'neânțeles* ea și mama ei îș| mai Îmbunătățiseră cât de cat relația care msa nu era grozavă, asta de cânJ confesase spunându-i că tatăl ei biologic era £? £ noua legătura mama-fica era atât de fragilă! ’

Kylie nu putea să nu se întrebe dacă lor nu era prea

delicată ca să petreacă m ■ Cl! mva re, a-ia r Fcirea mai mult de 3 ore împreună. Dacă se ducea acasă și descoperirile nu se schimbaseră de fapt? Dacă rl 3 C3 u'

mama ei încă exista? Și cum rănC ^ “ * batul pe care Kylie îl crezuse toată viața tatăl ei 3 I părăsise pe mama ei și pe ea pentru „” “e °

câțiva ani mai mare decât Kylie? Fusesse n w oar cu pupându-se de mama focului cu secretari ^ ^ tânără. Atât de oripilată, că nici nu-i spusese.

O briză de noapte târzie o făcu să „.

de la focul de tabără care trosnea. Kylie dipi^dcto usturau ochii, dar nu îndrăzni să ia <5 explicase Cella, dacă cineva ar fi *

strat lipsă de respect față de cultura vampirilor. Em° „”

— Goliți-vă mintea, repetă Chris și înmână pocalul unui puști din cealaltă parte a cercului.

Kylie închise ochii și încercă din nou să urmeze instrucțiunile lui Chris, dar în acel moment auzi zgomotul unei ape în cădere. Deschise rapid ochii și se uită spre pădure. Oare cascada era așa de aproape? De când Kylie aflase despre legenda îngerilor morții de la cascada, simțise un imbold să meargă acolo. Nu că ar fi tânjit să dea nas în nas cu vreun înger al morții. Dej a avea prea multe pe cap chinându-se să facă față fantomelor. Dar nu putea să scape de senzația că apa curgătoare o chema.

— Ești gata? Miranda se aplecă spre ea și îi șopti: Se apropie.

Gata pentru ce? fu primul gând al lui Kylie. Apoi își aminti.

Miranda făcea mișto de ea?

Kylie se holba la pocalul comun care era trecut din mână

în mână, trecând pe la toți cei care formau cercul. I se opri respirația când își dădu seama că mai erau doar trei persoane până să ajungă la ea. Trase adânc în piept aerul cu miros de fum și încercă să nu arate că era dezgustată.

Cel puțin încercă. Dar gândul de a sorbi dintr-un recipient după ce toți își puseseră gura pe buza lui i se păru ceva între scârbos și greșos. Însă cu siguranță factorul cel mai mare de scârbă era sângele.

În ultima lună se mai obișnuise să o vadă pe Della consumând hrana ei de zi cu zi. La naiba, Kylie chiar îi donase jumătate de litru pentru cauză — ființele supranaturale făceau astfel de lucruri pentru prietenii lor vampiri. Dar să fii nevoit să guști substanța care susținea viața era cu totul altceva.

— Știu că e scârbos. Prefă-te că e suc de roșii, îi șopti Miranda prietenei lor, Helen, care stătea în partea cealaltă.

Nu că șoptitul ar fi avut vreo relevanță printre astfel de creaturi ciudate.

Kylie se uită la ființele supranaturale prinse în cerc. Pe fețele lor jucau umbrele focului de tabără. O observă pe Della, care se uita urât la ele. Ochii aurii îi luceau. Se vedea că era furioasă. Simțul ascuțit al auzului era doar unul din harurile ei. Nu încăpea nicio îndoială că avea să-i ceară socoteală Mirandei pentru cuvântul „scârbos” mai târziu. Ceea ce însemna de fapt că ea, Kylie, trebuia să le convingă să nu se omoare între ele. Kylie nu înțelegea cum puteau doi oameni să fie prieteni și să se certe așa de mult. Ea trebuia în permanență să o facă pe împăciuitoarea.

Se uită cum alt puști din tabără duse pocalul la buze. Știind ce mult însemna asta pentru Della, Kylie se pregăti mintal să accepte paharul și să soarbă din sângele

dinăuntru lui fără să vomite. Asta nu însemna că stomacul ei nu se mai răzvrătea.

Trebuie să faci asta. Trebuie să o faci. De dragul Dellei. Poate chiar o să-ți placă gustul sângelui, îi spusese Della mai devreme. N-ar fi mișto dacă ai afla că ești vampir?

Nu, își spusese Kylie în sinea ei, dar nu îndrăznise să o roastească cu voce tare. Kylie se gândea că să fii vampir nu era mai rău decât să fii vârcolac sau metamorf.

Dar apoi își amintise cum Della aproape că plângea când vorbea despre repulsia pe care o simțea fostul ei prieten față de pielea ei rece. Nu, mersi, Kylie prefera să rămână la fel de caldă cum era acum. Și gândul de a trăi cu o dietă care consta în principal din sânge...? Ei bine, Kylie de-abia se atingea când și când de carnea roșie și atunci când o făcea... o dorea bine prăjită.

Deși Holiday, directoarea taberei și mentorul lui Kylie, spusese că era puțin probabil ca ea să sufere schimbări masive metafizice, tot ea zisese și că orice era posibil. Adevărul era că Holiday — care era zână cu puteri depline — nu putea să-i spună lui Kylie ce avea să-i rezerve viitorul, deoarece Kylie era o anomalie.

Lucru pe care Kylie îl ura.

Nu-și găsisese niciodată locul în lumea oamenilor și, fir-ar să fie, nici aici nu și-l găsea. Nu era vorba că ceilalți puști din tabără nu o acceptau. Dimpotrivă, se simțea mai apropiată de ființele acestea supranaturale decât de adolescenții normali. Asta după ce a aflat că niciunul dintre cei de aici nu voia neapărat să o mănânce. Ca să vezi, Della și Miranda erau acum prietenele ei cele mai bune din câte existau — nu era nimic pe care să nu poată sau să nu vrea să-l împărtășească cu ele. Faptul că donase sânge pentru

Della era cea mai bună dovadă.

Ce e drept, exista un lucru pe care Kylie nu putea să-l împărtășească cu prietenele ei cele mai bune. Fantomele. Majoritatea ființelor supranaturale nu le agreau. Nu că ea le-ar fi plăcut prea mult, dar asta nu le împiedica pe spiritele enervante să-și facă apariția cu regularitate.

Totuși, orice fel de ființă supranaturală ar fi fost, se vedea clar că harul ei era de a atrage fantomele ca un magnet. Sau... unul dintre harurile ei.

Holiday credea că faptul că vorbea cu spiritele era probabil unul dintre multele haruri pe care Kylie le avea și că celelalte aveau să se manifeste în timp. Ea spera însă că avea să-i fie mai ușor să se descurce cu harurile ce urmau să se facă simțite pe viitor decât îi era cu morții nehotărâți, care-ți puneau la grea încercare abilitățile de comunicare.

— Vine, spuse Miranda.

Kylie văzu pe cineva care îi înmână paharul lui Helen și simți cum i se pune din nou un nod în gât. Se uită spre Derek, băiatul jumătate zână, cu părul șaten. Între el și Helen mai erau trei puști. Kylie ratase momentul când Derek băuse sânge. Nu că i-ar fi părut rău. Data următoare când se sărutau, nu voia să și-l imagineze bând așa ceva.

El îi zâmbi tandru și Kylie știa că Derek simțea vârtejul de emoții dinăuntru ei. Oricât de nebunesc părea, capacitatea lui de a-i descifra emoțiile o atrăgea și o împiedica în același timp să se apropie de el. De fapt, nu era atât abilitatea de a-i descifra trăirile care o împiedica să permită relației lor să devină mai profundă, ci capacitatea lui de a-i controla emoțiile. Fiind pe jumătate zână, Derek nu numai că putea să-i citească emoțiile, dar, cu o simplă atingere, putea să le și modifice, să transforme frica în

fascinație și furia în calm. Era oare de mirare faptul că avea un sentiment de venerație față de tipul sexy foc?

N-aveți decât să spuneți că era paranoică, dar după ce văzuse cum tatăl ei — mai bine zis tatăl ei vitreg — o înșelase pe mama ei și apoi Trey, fostul ei iubit, îi dăduse papucii când ea ezitase să meargă până la capăt, îi era greu să aibă încredere în bărbați. Și chiar și mai greu când era vorba de unul care avea puterea să-i manipuleze emoțiile.

Nu că asta o împiedica să-l placă pe Derek sau să-și dorească să nu mai fie așa de precaută. Chiar și acum — când stomacul i se strânsese la gândul sângelui pe care trebuia să-l bea, înconjurată de toată tabăra — se simțea atrasă de el. Își dorea să-și pună capul pe pieptul lui, să se apropie destul de mult ca să-i vadă firișoarele aurii din pupilă cum se topeau și se amestecau cu verdele viu al irisului. Voia să-i simtă din nou buzele atingându-i-le pe ale ei. Să-i simtă gustul. În ultimele săptămâni aflase cât de bine săruta Derek.

Miranda își dresese glasul și Kylie se trezi din visare. Când îi văzu zâmbetul lui Derek de gen „te-am prins”, își dădu seama că acesta îi simțise tulburarea fizică și sângele îi urcă în obraji. Își dezlipi ochii de la el și se uită la Miranda.

Oh, fir-ar să fie! Acum Miranda îi întindea paharul. Era timpul să înceapă spectacolul.

Kylie luă pocalul. Acesta se simțea cald la atingere, ca și cum lichidul dinăuntru tocmai fusese scos din venă. I se puse un nod în stomac și altul în gât. Nu știa dacă sângele era de om sau de animal.

Gândește-te la altceva!

Trase aer în piept și simți în nări mirosul de cupru, ca de monede vechi. Până ca pocalul să-i atingă buzele, reflexul

de a icni era gata să se facă simțit.

Fă-o odată! Arată-i Dellei că îi respecti cultura!

Kylie înghiți în sec, înclină puțin paharul și speră din toată inima că Della aprecia gestul ei. Spunându-și în sinea ei că trebuia doar să guste, nu să bea, așteptă ca lichidul să-i umezească buzele.

În secunda în care lichidul cald îi atinse buzele, îi veni să-și smulgă paharul de la gură, dar cumva sângele roșu și gros i se strecură printre buzele strânse. Îi veni să icnească, dar apoi simți explozia gustului pe vârful limbii. Semăna cu cel al cireșelor amare, dar mai bun, ca niște căpșuni coapte, doar că mai înțepător și dulce. Aroma exotică o făcu să deschidă gura și să înghită lacomă. În timp ce lichidul îi alunecă pe gât, gustul de monede vechi dispăru și fu înlocuit de o aromă iute, fructată.

Dăduse aproape paharul peste cap când își aminti ce bea de fapt. Își smulse paharul de la buze, dar nu se putu abține să nu dea cu limba la colțul gurii, unde i se scursesese o picătură de sânge. Kylie deveni pe loc conștientă de privirile celorlalți ațintite asupra ei și realiză un adevăr mai profund. Era un murmur general...

Cel puțin acum știm cefei de creatură e.

Cum de nu are pielea rece?

Se pare că setea noastră de sânge va spori.

Urmă apoi strigătul de victorie al Dellei.

Lui Kylie începură să-i tremure mâinile. Fumul de la focul de tabără îi umplu nările și gâtul și de-abia mai respira. La naiba! La naiba! La naiba! Ce însemna asta? Era oare... vampir?

Kylie își trecu privirea peste fețele mirate, căutând-o pe Holiday. Voia să-i vadă zâmbetul liniștitor care îi transmitea

că totul era în regulă, care îi spunea că acest lucru... nu însemna nimic. Dar când dădu cu ochii de directoarea taberei, văzu că și pe chipul ei se citea același lucru — un șoc.

Kylie clipi sperând să alunge lacrimile care amenințau să-i umple ochii și îndesă pocalul aproape gol în mâinile persoanei de lângă ea. Fără să se mai sinchisească de regulile de politețe, o rupse la fugă.

Trecuseră cinci minute, și Kylie încă mai alerga. Mai repede decât știa că putea. Era oare viteza pe care o aveau vampirii?

De-abia îi intra în piept aerul fierbinte și umed de vară. Chiar și cu temperatura din timpul nopții care nu cobora sub douăzeci și șase de grade, Kylie tot simțea un fior rece pe șira spinării. Oare în clipa asta se transforma în vampir? Începea să i se răcească pielea? Nu-i spusese Della că era un proces dureros? De fapt al naibii de dureros.

Ea simțea vreo durere? Psihică, da. Dar fizică? încă nu.

Kylie nu se opri din alergat. Sunetul pașilor pe pământ îi răsuna în urechi și cel al ramurilor pline de spini care i se agățau de blugi părea deranjant de puternic. Conștiința ei pulsa în ritmul inimii. Dum! Dum! Dum!

De câte ori îi spusese Dellei că nu era un monstru? Și totuși, doar ideea că ea ar putea fi vampir părea... prea mult.

Fumul focului de tabără i se impregna în haine și îi umplea nările. Și totuși, Kylie mai simțea încă pe limbă gustul dulce al sângelui. Începu să alerge și mai repede. Din ce în ce mai repede. Oare viteza cu care alerga însemna că era vampir?

Nu voia să se gândească la asta.

Nu voia să accepte.

Plămâni îi cedară în cele din urmă, refuzând aerul pe care ea se forța să-l tragă în piept. Simți crampe în mușchii de la picioare și genunchii începură să-i tremure. Kylie se opri. Picioarele refuzară să-i susțină greutatea și se prăbuși într-un loc plin de măracini. Își strânse picioarele la piept și își puse capul pe genunchi.

Trase aer fierbinte în plămâni care acum tânjeau după oxigen. O gură de aer, apoi două. Epuizată fizic, încremeni când își dădu seama de un lucru. Dacă era vampir, n-ar fi trebuit să aibă și rezistența Dellei? Poate că asta venea odată cu schimbarea temperaturii corpului. Kylie avea obraji umezi. Asta însemna că plânsese.

Aerul se răci brusc. Deveni rece ca gheața.

Nu era răceala specifică vampirilor, ci a morților.

Kylie nu era singură — alt spirit i se alăturase. Dar cine era de data asta? Holiday îi explicase cum, cu timpul, capacitățile ei urmau să se perfecționeze și că avea să fie nevoită să se descurce cu mai multe fantome în același timp. Dar acum, Kylie nu voia să vadă decât o singură fantomă. Voia un singur lucru.

Răspunsuri.

— Daniel? strigă ea numele tatălui ei. Apoi mai tare. Daniel Brighten! Ce sunt eu?

Când văzu că fantoma nu i se arată, îl strigă de mai multe ori. Începu să o doară în gât, dar nu se opri.

— Arată-te acum! Răspunde-mi la întrebări sau îți jur că n-o să te mai primesc NICIODATĂ! N-o să te mai aud și văd, o să mi te șterg din minte și o să refuz să te mai văd, să vorbesc cu tine sau să mă gândesc măcar la tine de acum încolo!

Când rosti amenințarea, Kylie nu știa dacă putea într-adevăr să o facă, dar ceva în sinea ei îi spunea că da. Își sprijini capul pe genunchi și încercă să respire.

Deodată simți prezența rece mai aproape de ea. Parcă o înconjura. Parcă o strângea tare în brațe. Nu era orice prezență rece, era cea care îl anunța pe Daniel.

Kylie ridică privirea și îi văzu fantoma stând în genunchi lângă ea. Ochii lui albaștri, aceeași culoare ca ai ei, o priveau. Ochii lui și aproape toată fața, toate trăsăturile, de la fața ovală până la nasul ușor cârn semănau atât de mult cu ale ei, că acest lucru o tulbură puțin. Când fantoma o cuprinse pe după umeri, nodul din gât se făcu și mai mare.

— Nu plânge!

Daniel îi șterse o lacrimă de pe obraz.

— Fetița mea n-ar trebui să plângă niciodată.

Atingerea lui de gheață n-ar fi trebuit să i se pară plăcută, dar îi aduse alinare.

— Am băut sânge și mi-a plăcut.

Kylie rosti cuvintele pe nerăsuflăte, ca la spovedanie.

— Și ți se pare că e ceva rău? întrebă el.

— Mă... sperie.

— Știu, spuse el. Îmi amintesc că și eu simțeam cam la fel.

— Tu ai băut sânge? Suntem... vampiri? Cuvântul nu voia să-i iasă.

— Nu, n-am gustat sânge niciodată.

Pe fața lui se citea empatie.

— Dar, Kylie, nu ai făcut nimic rău.

Vocea lui era blândă și cuvintele lui îi aduceau alinare. Prezența lui rece îi mai alungă teama de necunoscut și se simți... iubită.

În acel moment, Kylie își dădu seama că dragostea nu avea granițe, că nu putea să fie oprită nici măcar de moarte. Dragostea nu avea temperatură. Poate că să fii rece nu era în totalitate un lucru rău. Se sprijini de el și căută alinare în apropierea lor fizică.

Trecură astfel câteva minute. Kylie clipi să-și limpezească privirea de lacrimi și se ridică în capul oaselor. El se ridică din genunchi și se așază lângă ea. Ștergându-și fața, Kylie se holba la tatăl ei pe care nu-l cunoscuse viu. Dar chiar și despărțiți de moarte, Kylie simțea legătura dintre ei.

— Spune-mi. Te rog, spune-mi ce sunt.

Zâmbetul din ochii lui dispăru.

— Aș vrea să pot să-ți ofer ce vrei, dar nu am răspunsurile. Eu eram mai mare decât tine când mi-am dat seama că sunt diferit de toți ceilalți. Dar de-abia când am împlinit optsprezece ani și m-am dus la facultate au început să se petreacă o serie de lucruri.

— Ce fel de lucruri? întrebă ea, dar își dădu cumva seama imediat. Ai început să vezi fantome?

El încuviință și își împreună mâinile.

— Am crezut că mi-am pierdut mințile. Apoi, într-o zi, am întâlnit un bătrân care pescuia. El mi-a spus că era zână.

— Și ți-a spus și ce erai tu? întrebă ea.

— Nu, mi-a spus doar că nu eram ființă umană și, bineînțeles, eu l-am crezut pe el nebun. Mi-a luat luni de zile până să-l cred. Când l-am căutat din nou, nu l-am mai găsit.

— Și părinții tăi? întrebă Kylie. Nu ți-au spus nici ei?

— Nu. Și când am înțeles că aveam harul meu de a recunoaște alte ființe supranaturale, mi-am dat seama că amândoi erau oameni. Pe atunci, nu știam că era imposibil

să fiu copilul lor. După ce am murit, am aflat că am fost adoptat. Nu că asta ar fi însemnat că nu-i mai consideram părinții mei la fel ca înainte. Ei m-au iubit. Și te-ar iubi și pe tine.

— Nu ți-au spus că ai fost adoptat? Cum e posibil să te mintă în halul ăsta?

— Pe vremurile alea, se credea că era mai bine să păstrezi secret astfel de lucruri, chiar și față de copil. Încă n-am aflat cine sau ce au fost părinții mei biologici. Așa că, vezi, răspunsurile pe care le cauți tu sunt aceleași pe care le căutam și eu chiar înainte de a muri. Poate că reușești tu să le afli pentru amândoi.

— Dar...

— Dar ce? întrebă el.

— Credeam că fantomele sunt atotcunoscătoare. Cel puțin așa e în filme. Nu e nimeni din Viața de Apoi care să poată să-ți spună?

El zâmbi.

— Așa ai fi tentat să crezi. Dar nu e așa, chiar și aici se vrea să găsești singur răspunsurile.

— Asta e nașpa de tot, spuse Kylie. Ar trebui să ai niște avantaje când mori.

Daniel izbucni în râs. Râsetul lui răsună familiar. Acesta era alt lucru pe care-l moștenise de la el — râsul. Kylie își aminti de tatăl ei vitreg, omul pe care îl iubise atât de mult și care totuși le întorsese spatele ei și mamei sale. Încă nu știa dacă putea să-l ierte. Dacă voia să-l ierte. Și deodată îi veni cel mai ciudat gând: își iubise tatăl nepotrivit. Simți din nou cum i se pune un nod în gât.

— Ți-am dus dorul de când mă știu, spuse Kylie. Nu știam asta, dar acum o știu. Trebuia să fii lângă mine.

El îi puse o mână pe obraz.

— Dar am fost. Te-am văzut când ai făcut primii pași. Când ai căzut de pe bicicletă și ți-ai rupt mâna, am încercat să te prind. Ai trecut chiar prin mine. Și-ți mai amintești ziua când ai picat testul la algebră și te-ai supărat așa de tare că ai fugit de la ore și ți-ai aprins o țigară?

Kylie se încruntă.

— Urăsc algebra. Dar nici țigara nu mi-a plăcut.

— Nici mie, chicoti el. Am fost aici tot timpul, Kylie, dar nu mai pot sta.

Cuvintele lui îi răsunară în minte și o lovire în inimă cu o bufnitură surdă.

— Nu e drept. De-abia am început să te cunosc.

— Timpul pe care-l am de petrecut în dimensiunea asta e limitat. L-am consumat aproape pe tot privind-te cum crești și transformându-te în femeia de azi.

— Atunci mai cere niște timp.

Kylie simți cum se sufocă. Deja pierduse un tată; nu mai voia să piardă încă unul. Nu acum. Nu înainte să apuce să-l cunoască bine.

— O să încerc, dar e posibil să nu reușesc. Dar nu regret că mi-am petrecut timpul cu tine. Zâmbi și colțurile ochilor i se încrețiră. Văd la tine ce e mai bun de la mama ta și de la mine. Și deși știi că nu vrei să auzi asta, văd și ce e mai bun din Tom Galen. Nu e un om chiar așa de rău, Kylie.

Kylie voia să-i spună lui Daniel că se înșela, să insiste că ea nu semăna cu Tom Galen, dar gândurile i-au fost curmate de o rafală de vânt care se făcuse simțită cu atâta putere, încât avea impresia că cineva trecuse pe lângă ea, cineva sau ceva care avea o viteză așa de mare că nu-l putuse zări.

O creatură care nu era umană.

Tăcerea sumbră care se lăsă îi dădu de înțeles lui Kylie că nu se înșelase.

— Pun pariu că e Della. Kylie se uită în jur. Mă caută.

Dar chiar când termină propoziția, simți prezența rece a tatălui ei cum dispare.

— Nu, te rog, nu... pleca.

Ultimul cuvânt răsună cu ecou în tăcerea caldă, dar stranie, care o făcea să se simtă singură.

Tatăl ei nu mai era. Plecase.

Simți cum i se strânge inima, apoi își dădu seama că, deși i se arătase, tatăl ei nu avea răspunsurile pe care voia ea să le afle. Planul ei de a-și rezolva criza de identitate de succesul căruia era așa de sigură fusese spulberat.

Mușcându-și buza, Kylie alungă gândul la tatăl ei și se pregăti să o înfrunte pe Della. Putea oare să-i explice prietenei sale rezervele pe care le avea în legătură cu faptul că era un vampir fără să o rănească? Oare Della avea să fie nervoasă la culme că ea rupsese cercul și nu respectase cultura vampirilor? Cunoscând-o pe Della, răspunsul era un „da” categoric.

Della adunase în ea destulă mânie de care nu reușise să se elibereze și nu-i trebuia mult ca să se înfurie. Unele dintre angoasele ei puteau fi puse pe seama naturii ei de vampir — vampirii nu se făceau cunoscuți datorită dispoziției minunate care îi caracteriza, dar o mare parte din problemele ei erau legate de familie. Se părea că tatăl ei, care era un tip foarte sever, observase schimbările prin care trecea fata lui de când se transformase în vampir și nu-i prea plăceau. Pentru că nu putea să-i spună tatălui ei adevărul, Della păstrase tăcerea, ceea ce îl făcuse pe acesta

să o acuze de toate cele, de la consumul de droguri la lene. Partea cea mai tristă însă era că Della își iubea tatăl așa de mult, încât faptul că-l dezamăgea îi frângea inima.

Kylie așteptă ca Della să se întoarcă și să se oprească din fugă cu un șuierat. Dar nu se întâmplă așa. Oare prietena ei care se temea de fantome simțise prezența tatălui ei și-și continuase drumul? Tăcerea care o învăluia îi păru deodată amenințătoare.

— Della? o strigă Kylie.

Nu răspunse nimeni. Asta dacă nu se consideră drept răspuns tăcerea mormântală din jur. Kylie își aminti de verișorul Dellei, Chan, și vizita inoportună pe care i-o făcuse Dellei și ei la doar câteva zile de la sosirea ei aici. Și prezența lui adusesese aceeași tăcere mormântală.

Amintirea acelei nopți îi reveni vie în minte. Della o asigurase pe Kylie că glumise când Chan se referise la ea ca la o gustare, dar, după ce Kylie dăduse nas în nas cu gașca Fraților de Cruce, niște vampiri proscriși, când era cât pe ce să devină o gustare, îi era destul de greu să se încreadă într-un vampir necunoscut. Când văzu că aerul încremenit al nopții nu se dezmoțeste, Kylie se sforță să vorbească.

— Știu că e cineva aici.

Kylie se ridică în picioare, sperând că bravada ei falsă avea să devină reală. Simți din nou o rafală de vânt.

— Dacă ești tu, Della, să știi că nu e amuzant.

Nu răspunse nimeni. Kylie rămase locului, încercând să se gândească ce să facă în continuare. Apoi auzi un zgomot. Se auzea foarte încet, dar destul de limpede. Era foșnetul unor tufișuri — cineva se afla în spatele ei. Ținându-și respirația, Kylie se roti pe călcâie să înfrunte necunoscutul.

Capitolul 2

Prima dată, Kylie nu văzu nimic. Apoi își coborî privirea spre pământ și întâlni doi ochi care luceau aurii în întunericul nopții. Nu erau ochi de vampir. Nu, nu aveau nuanța de auriu a ochilor Dellei atunci când se înfuria. Dar ochii pe care-i vedea acum nu erau nici de om.

Să fie oare de câine?

Nu.

Sunt ochi de lup.

Kylie era cât pe ce să se împiedice când făcu un pas în spate, în timp ce inima îi dicta să o ia la fugă. Dar cuvântul care îi veni în minte o împiedică să încerce să fugă de acolo. Lucas?

Inima i se strânse și mai tare, dar de data asta nu de frică. Un sentiment înrudit cu dorul îi încălzi inima. Apoi sentimentul cald și siropos se transformă încet în trădare. Vârcolacul cel frumos o sărutase până nu mai știuse de ea, o făcuse să-l dorească și pe urmă fugise cu Fredericka.

Kylie își îndreptă rapid privirea spre luna acoperită de un nor. Chiar și prin ceața cenușie, se vedea că nu era lună plină. Asta avea să se întâmple de-abia săptămâna viitoare, când vârcolacii din tabără plănuiau propriul ritual.

Asta însemna că vârcolacul care se holba la ea nu putea să fie Lucas. Adică era un lup adevărat. Un animal sălbatic în carne și oase. Ceea ce însemna că ar fi trebuit să încerce să o zbughească naibii de acolo până nu sărea la ea.

Kylie se uită din nou spre fiara sălbatică și în timp ce în mintea ei și-o închipuia arătându-și colții, gata de atac, ceea ce vedea în fața ochilor nu părea câtuși de puțin

înfricoșător. Se uitau unul în ochii celuilalt. Norul care învăluia luna ca un giulgiu probabil că se deplasase, căci acum Kylie văzu clar lupul de talie medie. Blana lui părea deasă și aspră și era colorată într-o paletă bogată de nuanțe, de la gri la roșcat. Nu putea să spună că era frumos, dar în niciun caz nu părea amenințător.

Animalul lăsă botul în jos și înaintă încet. Deși creatura nu părea nici acum ostilă, Kylie se dădu un pas în spate. Ca și cum i-ar fi adulmecat frica, animalul se ghemui într-o poziție de supunere.

— Ce ești tu, un animal de companie?

Îi pică fisa din nou. Un lup adevărat nu ar fi putut să producă un curent de aer atât de puternic. Dar un metamorf adevărat, da.

Se plesni peste șolduri și îi aruncă animalului o privire tăioasă.

— La naiba, Perry, tu ești?

Lui Perry, metamorful cu puteri extraordinare, îi plăcea la nebunie să se țină de glume.

Dar Kylie se săturase până peste cap de trucurile lui. Gata! Era de ajuns!

— Dacă nu încetezi, te apuc iar de urechi! Kylie așteptă să vadă scânteile ca niște diamante care apăreau când lupul lua din nou formă umană. Acum!

Dar nu se văzu nicio scânteie.

Creatura, în patru labe, înaintă câțiva centimetri.

— Nu, insistă Kylie, acceptând că animalul era un lup adevărat. Stai pe loc. Ridică mâna și animalul păru să o asculte. N-am nimic personal cu tine, dar mie îmi plac mai mult pisicile.

Vocea ei răsună tare și o făcu din nou conștientă de

liniștea nefirească a nopții.

Nu se auzea niciun greiere. Nicio pasăre. Nici măcar vântul nu îndrăznea să adie. Se uită la coroanele copacilor, atât de încremenite că parcă erau dintr-o poză. Chiar și vegetația specifică Texasului părea încremenită de frică.

Kylie se luptă cu sentimentul de pericol care îi clocotea în piept și se uită din nou spre lup, mai sigură ca oricând că pericolul nu era cauzat de prezența creaturii. Nu, ce se afla acolo era mult mai malefic decât un animal sălbatic. Simțea fiori pe șira spinării, care-i făceau părul fin de pe ceafă să i se ridice.

Lupul sări pe toate cele patru labe, adu-mecă aerul și mârâi. Făcu un pas în spate, apoi se roti în loc. Ochii lui aurii îi întâlneau pe ai ei, ca și cum ar fi vrut să o avertizeze de pericolul care o păștea.

Nu că ar fi avut nevoie să mai fie prevenită. Inima aproape că i se opri. Curentul de aer rece se făcu simțit din nou, doar că de data asta mai aproape și lăsă în urmă un miros urât, ceva care duhnea a moarte. Lupul începu să mârâie mai tare.

— Kylie? se auzi strigată de departe.

Vocea se auzea dinspre crâng. Se uită în jur și curentul de aer trecu din nou rapid pe lângă ea. Doar că, de data asta, Kylie avea sentimentul că nu se oprise. Oricine sau orice ar fi fost voia să găsească singură răspunsul. Kylie se cuprinse cu brațele, încercând să nu se cutremure la acest gând.

Lupul scoase un scheunat încet și Kylie întoarse capul. Privirile lor se întâlneau din nou. Animalul mișcă ușor din cap, ca și cum voia să o salute de plecare, apoi se întoarse cu spatele și dispăru. Nu se auzi decât un foșnet de iarbă.

— Kylie.

Își auzi din nou numele, purtat de o adiere ușoară de vânt. De data asta, îi recunosc vocea lui Derek.

— Sunt aici, strigă Kylie și, pentru că nu voia să mai fie singură nicio clipă în plus, o luă la fugă spre el.

Kylie alergă spre locul de unde se auzise vocea lui Derek. Inima îi bubuia în piept, în timp ce alerga ferindu-se de crengile copacilor și sărind peste tufișurile cu spini. Nu se oprea. Alerga de parcă astfel putea să scape de frica pe care o simțise mai devreme, de parcă ar fi putut să fugă de probleme. Oh, da, își dorea foarte mult să poată să lase problemele în urmă. Cu fiecare bufnitură surdă pe care o făceau pașii ei pe pământul tare, simțea cum frica o părăsește tot mai mult. Dar nu și problemele. Tot nu putea să scape de ele, dar efortul fizic îi făcea bine. Asta până când se izbi de ceva sau mai degrabă de... cineva.

Era Derek.

Se lovi de pieptul lui musculos. Acestuia i se opri respirația și căzu la pământ cu o bufnitură. Kylie, pierzându-și echilibrul, se împletici și se prăbuși peste el.

Mirosul lui îi umplu nările în clipa în care o îmbrățișă protector. Derek mirosea a curat și a ceva înțepător.

— Tu ai trimis lupul, murmură ea respirând încă greu.

Acum își amintise că el putea să comunice cu animalele.

— Ce lup? Derek se uită în stânga și în dreapta. Ai pățit ceva?

Derek se rostogoli cu ea în brațe și o puse pe pământ. Un picior de-al lui încă zăbovea peste ale ei și mâna lui stângă o ținea de mijloc, iar palma îi venea chiar la curbura taliei. Atingerea băiatului emana căldură și o senzație de bine. Cu cealaltă mână îi dădu la o parte părul care îi acoperea fața. Privirea lui îngrijorată o întâlni pe a ei și Kylie se luptă cu

nodul de emoție care i se pusese în gât.

— Kylie, vorbește cu mine!

Și în tonul lui se simțea aceeași grijă care i se citea în ochi, și Kylie simți din nou în piept căldura pe care o provoca atingerea lui de fiecare dată.

— La naiba, spune, ești bine?

Kylie clipi voind să-i spună că da, dar adevărul îi scăpă printre buze.

— Nu, nu sunt bine.

— Ce s-a întâmplat?

Mâna lui o strânse și mai tare de mijloc.

Toate problemele pe care le avea se năpustiră asupra ei ca niște furci și una dintre ele o străpunse direct în inimă.

— Am băut sânge.

— Toți am băut. Făcea parte din ritual, spuse el și Kylie avu impresia că Derek parcă se străduia să spună cuvintele potrivite.

— Dar mie mi-a plăcut, răspunse ea.

— Știu, recunosc el. Emoțiile tale s-au făcut simțite din plin când ai băut — pasiune, euforie, bucurie.

Kylie ridică puțin capul.

— Și asta ce înseamnă? Serios, ce înseamnă?

— Nimic, poate că doar ți-a plăcut și atât, răspunse el pe un ton precaut.

— Sau poate că sunt vampir? îl contracară ea, apoi își lăsă din nou capul în jos și închise ochii.

Derek nu spuse nimic o clipă, apoi rosti cu voce tare:

— Zici că ai văzut un lup? Ai spus ceva despre un lup?

— Da, răspunse ea. Se purta ciudat, aproape prietenos.

— Acum nu mai e aici, spuse Derek, ca și cum harul lui îi permitea să verifice păduricea din jur de animale. Probabil

că era un câine vagabond.

— Dar semăna cu un lup.

— Atunci probabil că era o corcitură.

— Probabil că da, recunosc și ea, dându-și seama că exagera.

Niciunul nu mai scoase niciun cuvânt câteva minute, închizând ochii, Kylie savură senzația pe care i-o dădea corpul lui Derek lipit de al ei și se relaxă brusc. Când deschise ochii, stelele de deasupra scânteiau ca în basme. Iarba înaltă din jurul lor dansa în vânt. Derek o făcea din nou. Făcea lumea din jur să i se pară utopică, incredibil de perfectă.

Chiar și aerul se umplu de mireasma pătrunzătoare a plantelor și a florilor sălbatice. Kylie închise ochii din nou, temându-se să se lase atrasă cu totul în lumea creată de el.

— Crezi că ești vampir? întrebă el.

Întrebarea lui o mai trezi puțin la realitate. Kylie îl privi.

— Nu știu. Sunt al naibii de confuză.

Derek o mângâie pe obraz.

— Chiar contează ce ești, Kylie? Pentru mine nu are niciun fel de importanță.

— Bineînțeles că are importanță. Kylie se ridică sprijinindu-se în cot. Tu nu înțelegi pentru că știi ce ești. Ai știut dintotdeauna. Tot ce am crezut despre mine, despre cine sunt, ce sunt, despre cine e tatăl meu, mi-a fost demontat. N-am rămas decât cu o grămadă de întrebări. Nimic nu e așa cum credeam. Îi dădură lacrimile. Și...

Gura lui Derek o întâlnește pe a ei. Kylie clipi și închise ochii. Dulceața sărutului o făcu să uite de vârtejul de emoții din inima ei. Se abandonează clipei. Se lasă pur și simplu în mrejele senzațiilor, fără să se mai gândească la nimic. Și,

Dumnezeule, cât de bine era!

Când Derek se retrase, Kylie nu era pregătită ca totul să se termine. Deschise ochii. Acum că nu mai era răvășită de sărutul lui, nu știa ce să creadă despre faptul că o redusese astfel la tăcere. Se ridică în capul oaselor.

— De ce-ai făcut asta?

— Ce anume? întrebă el.

— M-ai sărutat când încercam să vorbesc.

Ochii lui zâmbiră.

— Nu-ți place când îmi folosesc harul ca să te liniștesc, așa că m-am gândit să mă folosesc mai bine de farmecul meu personal.

— Dacă spui că nu e decât șarmul tău, nu harul pe care-l ai, cum faci ca totul să semene atât de mult cu o lume de basm?

Derek clătină din cap și părul lui șaten o atinse pe frunte.

— Ți-am spus, nu eu fac asta.

Kylie înclină capul într-o parte și îi aruncă o privire acuzatoare.

— Sau dacă o fac, nu o fac înadins. Jur. Când sunt cu tine mă simt fericit și poate că, atunci când sunt fericit, șarmul meu sporește.

Zâmbetul lui era contagios și orice sentiment care-i sălășluia în inimă lui Kylie și care aducea cât de cât cu mânia sau cu neîncrederea dispăru.

Îl bătu cu palma pe umăr.

— Așa de șarmant te crezi, nu?

Derek zâmbi mai larg.

— Cred că-ți plac sărutările mele.

Își coborî privirea spre gura ei.

Kylie încă mai simțea pe buze sărutul lui umed.

— Zău? îl tachină ea. Așa de sigur ești pe tine?

— Sunt sigur că nu mai ești supărată. Și asta contează, nu? Pentru că urăsc să te văd tristă.

Kylie simți cum i se strânge inima și se întrebă dacă Derek nu recunoștea oare că îi manipula într-adevăr emoțiile. Dar era un lucru rău să vrei să vezi pe cineva fericit, să-i alungi temerile? La naiba, ea ce mai aștepta? Ce o împiedica să spună „da” la tot ce voia Derek? Să accepte să iasă cu el. Să accepte... și mai multe sărutări și ce mai urma după ele. Se apropie mai mult de el, dornică să-i simtă din nou buzele.

— Vezi, îi spuse el pe un ton jucăuș și ridică din sprâncene. Recunoaște!

Derek se apropie de ea. Gura lui era acum așa de aproape de a ei, că îi simțea buzele mișcându-se când vorbea.

— Ce să recunosc? întrebă ea pe un ton de tachinare blândă, sperând că îl înnebunea la fel de mult cum o înnebunea el pe ea.

— Că-ți place când te sărut. Și că accepți să fii iubita mea. Kylie se uită la el și zâmbi.

— Bine, recunosc că-mi place când mă săruți, dar ție îți place când te sărut?

— Mai mult decât orice.

Se apropie și mai mult de ea.

— Hai, acceptă să ieși cu mine!

O sărută din nou. La început delicat, apoi mai stăruitor. Îi simți limba strecurându-i-se în gură. Simți cum o împinge ușor în jos. Îi simți mâna alunecându-i sub tricou și atingându-i mijlocul. O mai atinsese așa și înainte, dar Kylie avea senzația că nu avea să urce mai sus; nu avea să devină mai intim cu ea până când nu avea acordul ei.

Și faptul că știa asta o făcea să vrea să accepte. Faptul că știa că era alegerea ei și că el avea să o respecte, orice ar fi hotărât, însemna foarte mult pentru ea. Dar era de ajuns ca să facă pasul?

Întinse mâna spre a lui, gândindu-se serios să i-o ducă mai sus, să-l lase să...

— Voi doi trebuie să mă întoarceți în tabără.

Vocea pătrunzătoare se făcu auzită cu toată amețeaua provocată de sărutările lor senzuale. Amândoi săriră ca. Îrși. Burnett, directorul interimar al taberei și membru al

I Apartamentului de Cercetare din Fallen, o secție a FBI-ului care se ocupa cu lucrurile supranaturale, îi privea de sus. Kylie își simțea obrazii arzând de jenă că fuseseră prinși v; mgiulindu-se în iarbă.

Pe Derek nu părea să-l deranjeze. Sări în picioare și se uită în jur.

— Ce e?

Kylie se ridică. De-abia atunci își aduse aminte de vocea lui tăioasă și observă că ochii îi luceau roșii. Semn că era în poziție de apărare.

Era evident că un pericol pândea în apropiere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Derek.

— A mai fost cineva aici mai devreme, spuse Burnett.

— Cine? reuși Kylie să îngaime.

— Nu știu. Dar e vorba de un vampir. Și nu unul de-al nostru. Hai, înapoi la tabără!

— Poate c-ar trebui să vă însoțesc și eu, se oferi Derek.

— Și să o lași singură? întrebă Burnett pe un ton tăios, încruntându-se și mai mult.

Derek se uită rapid spre Kylie și apoi din nou la Burnett.

— Aveți dreptate. O să am grijă să ajungă în tabără în

siguranță. Vreți să mă întorc aici?

— Nu, insistă Burnett. Mă descurc. Păzește tabăra. Anunță-i pe toți să fie vigilenți. Stați la un loc.

Și să o lași singură? întrebarea lui Burnett îi tot răsuna în cap și Kylie se simțea din ce în ce mai iritată. Voia să insiste că putea să-și poarte singură de grijă. Della ar fi făcut criză de nervi dacă ar fi fost tratată ca o tipă care avea nevoie să fie apărută.

Apoi Kylie își aminti cât de speriată se simțise înainte să o ia la fugă, înainte să dea de Derek. Era evident că ea nu semăna cu Della. Asta însemna oare că nu era vampir? Sau că era un vampir fără pic de curaj? Oare existau vampiri fricoși?

Burnett continuă:

— Să nu o lași nici pe Holiday să plece. Leag-o fedeleș dacă trebuie. Ai priceput?

— Am priceput.

Derek o apucă pe Kylie de cot și o luă din loc.

Kylie nu se clinti.

— L-am simțit mai devreme, spuse ea dintr-o suflare. A trecut pe lângă mine de câteva ori. De parcă ar fi vrut să mă tachineze sau să mă testeze.

Kylie își aminti cât de repede se mișca, făcându-și simțită prezența, dar fără să o lase să-l vadă.

— E ciudat. În mod normal, vampirii nu tachinează și nici nu te supun la teste, spuse Burnett. Văd prada și se reped asupra ei să o răpună. Hai, întoarceți-vă în tabără!

Kylie avea furnicături reci în picioare. Derek îi simți teama, căci o apucă de mână și o strânse, liniștind-o. Frica îi mai dispăru.

— Hai! Să mergem!

Derek o apucă de cot. Vocea lui îi ajuta creierul să dea comenzile necesare membrelor inferioare și Kylie se puse în mișcare. Mergeau amândoi în pas alert, fără să-și vorbească. Din când în când, se mai auzea câte o bufniță sau un greier cântând în noapte. Pe Kylie nu o deranja muzica lor, căci asta însemna că intrușii nu erau în apropiere.

— De ce nu mi-ai spus că ți-a dat târcoale un vampir? întrebă Derek.

Frustrarea făcea ca vocea să-i sune grav.

— Păi... la început am crezut că era Della și pe urmă...

Pe urmă crezuse că era Chan, dar nu putea să-i spună lui Derek despre Chan. Îi promisese Dellei.

— Pe urmă te-am auzit strigându-mă. Și am luat-o la fugă. Acum nu-mi mai era așa de frică. Se uită la chipul lui încruntat. Ți-am spus de lup.

— Cred că vampirul era o chestie mai importantă.

— Da, și ți-aș fi... spus, dar ai început să mă săruți.

— Și asta mă face pe mine vinovat, nu? Avea vocea mai aspră acum.

— Cam așa ceva, spuse ea.

Nu-i plăcea că era furios pe ea când, cu doar câteva minute în urmă, se sărutaseră. Kylie grăbi pasul.

Merseră în tăcere încă cinci minute. Atmosfera era încordată. Cu fiecare pas, Kylie își dădea seama cât de prostesc era motivul pentru care se certau.

— Probabil c-ar fi trebuit să-ți spun imediat. Nu m-am gândit.

Se uită în altă parte, temându-se că el nu avea să-i accepte oferta de armistițiu.

Îl auzi trăgând aer în piept.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fiu așa de țăfnos.

Derek întinse din nou mâna spre ea. Atingerea lui era plăcută.

— Doar că mă sperie gândul că... ai fi putut să pățești ceva.

Părea mai matur după voce. Vocea lui deveni mai gravă și nevoia pe care o simțea de a o proteja îi schimbă tonul. În ciuda faptului că încă o mai enerva puțin faptul că el credea că ea nu era capabilă să-și poarte singură de grijă, îi plăcea ce auzea în vocea lui. O făcea să se simtă mai în siguranță.

Da, cu Derek se simțea în siguranță, dar asta nu o împiedica să se uite la copaci și să se roage ca vântul să nu se oprească și aerul nopții să nu încremenească din nou.

Capitolul 3

Ce s-a întâmplat? o încolți Miranda în cantină douăzeci de minute mai târziu.

De îndată ce Derek îi spusese lui Holiday despre vampirul vagabond care umbla după pradă, aceasta îi chemă pe toți și le ceru să se adune în sala de mese.

În sinea ei, Kylie încă tremura. Fie de frică, fie din cauza Dellei care se purta foarte rece cu ea. Kylie nu-și dădea seama exact. Răceala cu care o trata Della putea fi simțită tocmai în partea cealaltă a camerei.

— Hai, toarnă tot, spuse Miranda. Pe urmă am și eu ceva să-ți spun.

Kylie se uită din nou la Della.

— Cât de rău e supărată pe mine?

Miranda se uită în partea opusă a cantinei.

— Pe o scară de la unu la zece, unde zece înseamnă un vampir scos din sărite, aş spune că e cam cincisprezece... şi tot urcă.

— Pfui, minunat! murmură Kylie.

Miranda ridică din umeri.

— O să-i treacă. Ştii cum e. Acum spune-mi ce s-a întâmplat

Kylie clătină din cap.

— Am luat-o la fugă şi...

— Dar de ce ai luat-o la fugă? De ce ai băut sângele ca pe o bere rece într-o seară fierbinte de vineri?

Kylie lăsă ochii în jos. Nu voia să vorbească despre asta. Nu acum.

— Nu ştiu.

— Ți-a plăcut gustul, nu-i așa?

Miranda părea jignită. Kylie nu putu însă decât să încuviințeze.

— Bun, şi pe urmă ce s-a întâmplat? Miranda se încruntă şi chipul i se umbri.

Kylie înghiți nodul care i se pusese în gât.

— Hai, spune odată! rosti scurt Miranda.

— Am tot alergat şi pe urmă am simțit o prezență lângă mine — un vampir. Apoi l-am auzit pe Derek. Cred că vocea lui l-a pus pe fugă. Am început să alerg şi am dat de Derek şi am...

— Ce-ați făcut? întrebă Miranda, sorbindu-i fiecare cuvânt.

Am început să ne pupăm.

— Nimic. Burnett şi-a făcut apariția.

Un curent de aer trecu pe lângă ele când Della se opri brusc lângă Kylie.

— Și i-ai spus că ai crezut că e Chan, nu-i așa?

Era clar că Della ascultase toată conversația.

Kylie se uită la ea.

— Nu, nu i-am spus.

— Cine e Chan? întrebă Miranda.

— Nimeni, îi răspunse scurt Della. Vezi-ți de treburile tale.

În mod evident, Della nu voia să știe nimeni că verișorul ei, un vampir proscris, încălcase una dintre cele mai importante reguli din Shadow Falls: „Nu se primesc vizitatori decât cu permis de vizitare.” Regula se adresa în special celor care se opuneau încercărilor Departamentului de Cercetare din Fallen de a governa ființele supranaturale.

Miranda, cu un aer nefericit, o privi din nou pe Della.

— A fost Chan? întrebă Kylie, fără să se sinchisească de Miranda care era de față.

Kylie înțelegea loialitatea Dellei față de Chan. El fusese cel care o ajutase să treacă prin transformarea dureroasă. Cu toate astea, era logic că dacă Chan încălcase o dată regula, se putea prea bine să o facă din nou.

— Ți-am spus că nu o să se mai întoarcă aici, rosti scurt Della.

— Dar cum poți să fii atât de sigură?

Brusc, Kylie își aminti cât de frică îi fusese în noaptea aceea în pădure, când îl cunoscuse pe verișorul îngâmfat al

Dellei. Își puse mâinile în sân și adoptă o poziție defensivă. Nu însemna nimic că Della nu credea că Chan era o amenințare. Putea să facă parte din gașca Fraților de Cruce din câte știa Kylie.

— Pentru că eu, spre deosebire de alții, am încredere în el. Și am crezut că tu și Miranda îmi sunteți prietene. Nu am

cerut decât să respectați faptul că seara asta era importantă pentru mine. Că...

Frustrarea lui Kylie atinse punctul culminant.

— La naiba, Della! De ce totul se învârte mereu în jurul tău?

Nici nu termină bine, când observă privirea Dellei. Aceeași privire pe care o avea de fiecare dată când îi veneau părinții în vizită, privire care îi spunea că Della se simțea ca o proscrisă. Kylie o lăsă mai moale.

— N-a fost intenția mea să arăt lipsă de respect. Pur și simplu m-am speriat, bine?

— De ce?

În vocea Dellei se simțea mânie, dar în ochi i se citea durere.

— Ce să fie? întrebă Kylie, dar în adâncul inimii știa ce o întreba Della. Doar că avea nevoie de câteva secunde să se gândească cum s-o spună fără să sune așa de rău.

Della înaintă puțin spre ea.

— Te-ai speriat pentru că nu vrei să fii vampir, nu? Crezi că eu sunt un monstru, nu? Ești speriată de moarte că o să devii ca mine. Din cauza asta te-ai speriat în halul ăsta, nu-i așa?

Kylie deschise gura să-i răspundă, dar nu reușea să rostească niciun cuvânt. Probabil pentru că nu putea să o mintă pe Della. Vampiroaica avea să știe adevărul. Della se întoarse să plece. Kylie întinse mâna să o oprească, dar Della se făcuse deja nevăzută.

— Unde a dispărut?

Kylie se uită de două ori prin sala de mese, dar nu o văzu. Sala era plină de colegi de tabără exaltați, care se foiau de colo-colo.

— Las-o să se mai descarce! spuse Miranda.

— Nu pot.

Kylie știa cât de mult o durea lucrul ăsta pe Della.

În sfârșit, Kylie îi văzu părul drept și negru ca noaptea în spatele unui grup de metamorfi și porni spre ea.

Miranda o urmă.

— Serios, de ce nu o lași puțin?

— Pleacă de aici, mârâi Della înainte ca ea să se oprească.

— Nu.

Kylie îi ținu piept.

Ochii Dellei luciră plini de mânie. Apoi buza de sus i se ridică și lăsă la iveală caninii care i se alungiseră. Altădată, dacă ar fi văzut-o pe Della așa, Kylie s-ar fi speriat de moarte, dar acum nu se întâmplă asta. Nu-i era frică de Della.

— Ba nu cred că ești un monstru, spuse Kylie. Dar asta nu înseamnă că nu mi-a fost frică.

— Mincinoaso! mârâi Della.

— Nu mint. Poți să-mi verifici pulsul, dacă vrei, spuse Kylie. Ascultă-mi inima, vezi dacă mint sau nu.

Della se întoarse și dădu să plece, dar Kylie o apucă de cot de data asta.

— Să nu îndrăznești să pleci, insistă Kylie.

— Dă-mi drumul! mârâi înfundat Della.

Dar cum Kylie nu îi dădea drumul, fata-vampir se roti pe călcâie. Ochii îi luceau și mai tare și dinții i se vedeau în toată splendoarea lor.

Kylie auzi niște murmure în mulțime. Era clar că cearta lor atrăsese atenția celorlalți. Le auzise și Della, căci se uită în jur și șuieră printre dinți. Cei câțiva care stăteau în apropiere se împrăștiară ca niște șoareci speriați.

Lui Kylie tot nu-i era frică.

— Ăăă, ar trebui să plecăm și noi. Miranda îi dădu un ghiont lui Kylie. Acum și-a ieșit de tot din pepeni.

Kylie nu se uită la Miranda. Se uita în continuare la Della, dându-i de înțeles că nu se temea de ea.

— Nu plec până nu ascultă ce am de spus.

— Nu trebuie să te ascult. Știu ce gândești.

Privirea fîoroasă a Dellei, plină de durere, se ciocni de a ei.

— Nu e drept.

Kylie îi aruncă și ea o privire fîoroasă fetei-vampir care era mîniată din cale-afară.

— Nu e drept că am crezut că ești prietena mea. Durerea din ochii Dellei luci și mai intens. Ochii îi erau aurii acum.

— Dar sunt prietena ta. Ți-am dat să bei din sângele meu, spuse Kylie.

— Și eu, adăugă Miranda. În glas i se citea emoția. Când văzu că expresia de pe chipul Dellei nu se schimbă,

Kylie continuă:

— Și-mi amintesc când mi-ai spus ce speriată ai fost când ai aflat că te transformai în vampir. Ai spus că erai tare speriată de ce se întîmpla. Ai spus că nu voiai să te transformi.

Della dădu iar să plece. Dar Kylie vorbea în continuare și o ținea de cot.

— Doar tu ai voie să te temi? Kylie simți cum o năpădesc emoțiile și îi dădură lacrimile. Ești așa de deosebită că nimeni în afară de tine nu are voie să simtă frică?

Kylie se aștepta ca Della să o ia la fugă. Poate chiar să-și disloce umărul din articulație când se smucea. Dar nu făcu așa. Nici nu se întoarse spre ea. Rămase locului câteva

secunde lungi. Una. Două. Trei. Kylie număra și aștepta, sperând că asta însemna...

— Bine, rosti Della pe un ton plin de frustrare și se întoarce în sfârșit spre Kylie. Acum nu mai avea ochii auri.

Se uită în pământ, apoi ridică privirea. Ai dreptate. Se uită în altă parte, apoi din nou la Kylie. Îmi pare rău.

— La naiba, exclamă Miranda puțin cam tare. Nu știam că vampirii pot sau binevoiesc vreodată să-și ceară scuze.

Della îi aruncă o privire rece.

— Nu ție ți-am cerut scuze. Ce-ar fi să te duci să încaleci pe mătură și să-ți iei zborul spre Timbuktu? Asta dacă simțul direcției care-ți este alterat din cauza dislexiei o să te ajute să ajungi acolo. Și să nu te mai deranjezi să te întorci.

Miranda făcu un pas în ofensivă spre Della.

— Ești așa de rea... Della își arată colții și mârâi. Te-am auzit când i-ai spus lui Helen că sângele ți s-a părut scârbos. Ai promis că o să respecti...

— Dacă ești sincer asta înseamnă că nu ești respectuos? întrebă Miranda.

Kylie se postă între ele.

— Puteți să vă insultați una pe alta, să vă spuneți în fel și chip, ba chiar să vă omorâți. Dar mai târziu. Acum însă... Se uită la Miranda. Vreau să rămân puțin singură cu Della. Te rog.

Miranda ridică puțin bărbia. Nu-i convenea, dar plecă. Așa era Miranda. Putea să se înfurie într-o clipită, aproape l. I fel de repede ca Della, dar se calma la fel de repede. Della, pe de altă parte... Fata asta era ranchiunoasă, nu y, lu mă. Și deși pretindea că nimic nu putea să o rănească, Kylie îi văzu partea vulnerabilă, care era chiar mai accentuată decât a Mirandei. Rămase în sfârșit singure, Della și K ylie se

uitau fix una la alta.

Kylie vorbi prima.

— Și eu îmi cer scuze. N-am vrut să arăt lipsă de respect față de tradițiile voastre. Dar chiar m-am speriat rău de tot.

Della încuviință.

— Am priceput. La început nu prea am înțeles, dar... acum am priceput.

Della oftă și un zâmbet vag îi apărură pe buze.

— Ți-a plăcut, nu-i așa?

Kylie nu era mândră de asta, dar recunosc:

— A fost super!

Della îi puse mâna pe braț.

— Dar încă ești caldă.

Kylie încuviință.

— Și dacă aș fi vampir, n-ar fi trebuit să mă răcesc deja?

— Nu știu, răspuse Della sinceră. Poate că încă nu te-ai transformat. Dar ești pe cale să te transformi.

Kylie își aminti că Della îi spusese că, atunci când te transformai, simțeai că îți curge apă clocotită prin vene.

— Eu o să fiu alături de tine, spuse Della de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Să te ajut în cazul în care se întâmplă asta. N-o să fii singură. Cred că-mi amintesc aproape tot ce a făcut Chan ca să mă ajute.

— Știu că o să fii lângă mine.

Kylie încercă să zâmbească. În acel moment, o văzu pe Miranda fixându-le cu privirea din partea cealaltă a sălii de mese. Semăna cu un cățeluș rătăcit. Lui Kylie îi păru rău că îi ceruse să plece.

— La fel și Miranda. O să fie și ea alături de mine. Și la fel ar face și pentru tine. Chiar... chiar îmi doresc foarte mult să nu vă mai certați.

Della ridică din umeri.

— Dar Miranda se pricepe de minune să mă scoată din sărite.

— Și tu pe ea, o apără Kylie pe Miranda.

— Da, dar ea nu e ca tine. Tu pari să știi ce e în inima mea și reușești mereu să spui ce trebuie. Fruntea Dellei se Încreți. Părea că se gândea la ceva. Aproape ca și cum ai avea puteri empaticе. Ca Derek și Holiday. Poți să descifrezi și tu emoțiile celorlalți?

— Nu, răspunse Kylie, dar în sinea ei nu putea să nu se întrebe dacă așa era sau nu.

Oare nu se pricepuse dintotdeauna să ghicească gândurile celorlalți? Cum era și cu mama ei. Kylie simțise dintotdeauna distanța pe care o păstra mama ei, știa că era ceva ce o împiedica pe aceasta să se apropie cu totul de ea.

— E totul în regulă?

Vocea feminină familiară se auzi din spatele lui Kylie.

Kylie și Della se uitară la Holiday.

— Da, spuseră amândouă în același timp.

Holiday o strânse de braț pe Kylie.

— Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat în seara asta și o s-o facem de îndată ce se mai liniștesc lucrurile.

Kylie încuviință și când își dădu seama că atingerea lui

Holiday o mai liniștise puțin, nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva aceasta nu o atinsese ca să-i verifice temperatura corpului — să afle dacă s-a transformat în vampir.

— Vorbim mai târziu, bine? spuse Holiday.

— Da.

Kylie voia să vorbească cu Holiday, dar intuia totuși că directoarea taberei avea să-i spună același lucru pe care i-l

spunea mereu. „Nu eu dețin răspunsurile. Cred că asta trebuie să afli tu singură.”

Dar cum putea ea să afle răspunsurile? Planul pe care și-l făcuse de a afla informații de la Daniel se dusese pe apa sâmbetei. Acum ce opțiuni mai avea?

Sunetul telefonului mobil al lui Holiday o trezi pe Kylie din gândurile ei. Holiday duse rapid telefonul la ureche.

— Burnett? Chipul ei se înăspri. Nu. Ați greșit numărul.

Kylie sesiză frustrarea din glasul lui Holiday. Nu încăpea nicio îndoială că directoarea taberei își făcea griji pentru Burnett. Puțină îngrijorare i se strecură și lui Kylie în suflet. Ea fusese cea care fugise de la demonstrația vampirilor. Dacă i se întâmpla ceva lui Burnett, era vina ei. Holbându-se la pereții de bârne ai sălii de mese, Kylie încercă să facă față sentimentului de vină.

Apoi își aminti că Burnett era probabil ultimul individ din lume care nu putea să-și aibă singur de grijă. Bărbatul avea un metru nouăzeci înălțime, era musculos și puterile lui de vampir erau printre cele mai mari. Sau cel puțin așa spusese Della. De când Burnett fusese numit director adjunct, Della devenise o adevărată admiratoare a lui.

— Sunt sigură că nu a pățit nimic, își dădu cu părerea Kylie și se sprijini de un scaun.

— Nimeni n-are nicio șansă în fața lui, insistă și Della.

Dar nici comentariile lui Kylie și nici ale Dellei nu o ajutară pe Holiday. Aceasta continua să fie încruntată. Și era mai mult decât un sentiment banal de îngrijorare. Kylie simțise atracția dintre ei de prima dată când îi văzuse împreună. Faptul că Holiday nu voia să se implice, nu însemna că nu-i păsa de el.

Holiday formă un număr și apoi închise nervoasă

telefonul.

— De ce să-și închidă telefonul? Holiday miji ochii. Sigur a știut că o să vreau să vorbesc cu el.

— Știu eu răspunsul, spuse Della. Când cauți pe cineva prin pădure și speri să-l găsești tu înainte să te găsească el, nimic nu te pune în dezavantaj mai mult decât un telefon care sună.

Adevărul spuselor Dellei nu o făcu pe Holiday decât să se încrunte și mai tare.

— Ar fi putut să sune înainte să plece. Dar îi place s-o facă pe dificilul. Jur că ard de nerăbdare să angajeze pe altcineva în locul lui. Pur și simplu nu pot să lucrez cu omul ăsta.

Della rânji.

— Nu poți să lucrezi cu el, spui că nu-ți place de el, dar uite câte griji îți faci din cauza lui.

— Nu-mi fac griji... adică, sunt îngrijorată, dar nu... 1111 ca atunci când...

— Ca atunci când ai ține la el, îi termină Della propoziția și apoi continuă. Sau ca atunci când ți s-au aprins i ulcâiele după el? Sau chiar așa e? Știi, lumea ar putea crede că...

— Ți s-au aprins călcâiele după mine? răsună vocea pătrunzătoare a lui Burnett când pași în spatele lui Holiday.

Holiday se înroși la față. Kylie nu era sigură dacă de mânie sau de jenă. Apoi se răsuci pe călcâie și îl înfruntă pe vampirul înalt și brunet. Privirea lui o întâlni rapid pe a lui Kylie și dădu din cap.

Kylie își aminti ce făcea ea ultima dată când Burnett o luase prin surprindere și era sigură că se înroșise și ea la fel ca Holiday.

— Deci trăiești încă, rosti scurt Holiday.

Deși vocea ei clocotea de mânie, pe chip i se citea altceva. Sentimentul sincer și profund de ușurare.

Văzându-i emoțiile, Kylie uită de propria jenă. Nu încăpea îndoială. Holiday ținea mult la Burnett. Probabil mai mult decât voia să recunoască.

— N-ai răspuns la întrebare, spuse el. Ți s-au aprins călcâiele după mine sau nu?

Zâmbi și privirea i se luminează.

Holiday își scoase pieptul în față și începu să vorbească.

— Sunt niște speculații de-ale Dellei. Și știi ce înseamnă asta, nu?

— Înseamnă că sunt o speculantă, spuse Della și îi dădu un ghiont lui Kylie. Te-ai prins?

Holiday îi aruncă o privire plină de mustrare Dellei și o luă din loc. Făcu trei pași și se întoarse.

— Ai de gând să vii? îl întrebă ea pe un ton răstit pe Burnett.

— Nu m-ai chemat, răspuse el.

— Am presupus că știi că trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat.

Burnett ridică din sprânceană.

— Și ce-ai spus adineauri despre presupuneri?

Della rânji. Holiday și Burnett păreau să o distreze la culme. Dar gândurile lui Kylie se abătură în altă direcție, își drese glasul.

— Nu ați căzut de acord să ne spuneți tot în față de acum încolo? De ce trebuie să plecați? De ce nu putem să auzim tot ce aveți de spus?

Holiday se încruntă.

— Are dreptate. Burnett își întinse mâinile în față, cu palmele în sus. Așa ai spus la întrunire. Cred că a fost

aceeași ședință în care m-ai făcut nesimțit, adăugă el.

Ochii lui Holiday scânteiară de frustrare.

Era clar că tipul nu știa când să-și țină gura.

— Bine, rosti Holiday printre dinți.

Cei doi se priviră lung și niciunul nu clipi.

Când tăcerea se prelungi, Holiday oftă lung.

— Atunci de ce nu te adresezi tuturor? Făcu semn cu mâna spre intrare. Scena e a ta.

— Cred că aș putea s-o fac, răspunse Burnett, dar pe chipul lui se citea că nu se simțea în largul lui să vorbească mulțimii.

Kylie avea impresia că și Holiday știa lucrul ăsta.

Holiday o luă din loc și Burnett o urmări cu privirea.

— Nu știu ce e mai rău, să vorbesc în fața tuturor sau să vorbesc între patru ochi cu ea.

Se uită spre Kylie și tresări, ca și cum n-ar fi intenționat să o spună cu voce tare. Apoi, înainte să se îndrepte spre intrare, o privi pe Della. Kylie putea să jure că îl văzuse articulând cuvântul „Mulțumesc”.

După ce Burnett plecă de lângă ele, Kylie i se adresă Dellei.

— De când știai că Burnett era în cantină?

— Cam de când a venit Holiday. Della rânji. Ce vrei, noi, vampirii, trebuie să ne susținem unii pe alții.

Îi dădu un ghiont lui Kylie ca și cum ar fi vrut să spună că și ea era una de-a lor. Dar Kylie nu era așa de sigură.

Ușa sălii de mese se deschise cu un șuierat. Kylie privi acolo. Derek intră și se uită direct spre ea. Zâmbetul dulce pe care i-l dăruie îi aduse aminte de sărutările de mai devreme. Un val de căldură iscat de amintire o învălui, în același timp cu senzația de răceală nefirească pe care o

simți pe piele.

I se făcu pielea de găină pe mâini când auzi din nou cuvintele.

Nu trebuie să lași să se întâmple asta! Trebuie să-i pui capăt! Dacă nu, cineva drag ție va păți ceva rău... Curând. Curând. O să se întâmple curând.

— Cine? Cât de curând? murmură Kylie.

Spiritul se materializă la mai puțin de jumătate de metru de chipul ei. Femeia era îmbrăcată tot cu rochia plină de sânge, doar că, de data asta, sângele picura de pe tivul rochiei și forma o baltă la picioarele ei. Lui Kylie i se opri respirația și, deși era ultimul lucru la care voia să se gândească, gândurile o purtară într-acolo. La mirosul dulceag de sânge, care crea dependență.

—— Ce să fie în curând? întrebă Della.

Kylie își luă ochii de la balta de sânge care creștea tot mai mult și se uită la ochii ușor oblici ai Dellei care îi trădau originea asiatică. Și văzu cum aceștia se măresc de frică. Della se cutremură și făcu un pas înapoi.

— Ai din nou musafiri, nu-i așa?

Della o șterse rapid. În același timp, alți câțiva colegi de tabără care stăteau aproape de ea se dădură la o parte, de parcă și-ar fi dat și ei seama ce se întâmpla. Văzându-se exclusă, Kylie simți cum i se pune un nod în gât. Se luptă să nu izbucnească în lacrimi. Când se uită din nou să vadă fantoma, observă că aceasta dispăruse și că aerul nu mai era la fel de rece.

Se simți teribil de frustrată. Era un sentiment iscat, fără nicio îndoială, de toate întrebările la care nu primise răspuns. Toată viața ei afurisită era o întrebare mare fără răspuns.

— Atenție. Vocea groasă și autoritară a lui Burnett răsună în sala de mese. Puteți să fiți atenți, vă rog? Știu că toți sunteți curioși în legătură cu ce s-a întâmplat astă-seară. Și cum Kylie ne-a amintit mie și lui Holiday că am spus că o să fim mai deschiși în orice problemă, m-am gândit că e cel mai bine să vă explic cum stau lucrurile.

Capitolul 4

Auzindu-l pe Burnett vorbind, nodul care i se pusese în gât lui Kylie se mai relaxă puțin. Toată lumea privea în față.

— Am avut un musafir nepoftit în seara asta în tabără, le explică Burnett. Un vampir.

— Făcea parte din gașca aia? Cei care v-au atacat în rezervație? întrebă Helen și se uită la Kylie.

Kylie mai înaintă puțin, căci nu dorea să piardă nimic din ce spunea Burnett.

— Nu știu sigur.

Burnett își plimbă privirea prin încăpere de parcă ar fi căutat pe cineva. O secundă mai târziu, privirea lui se fixă asupra lui Holiday și chipul i se mai relaxă.

— Dar, continuă Burnett, nu cred că au venit aici la vânătoare. Dacă ar fi venit să vâneze, ar fi avut ocazia să pună mâna pe o pradă ușoară, dar nu s-a întâmplat așa.

Se uită la Kylie, ceea ce îi dădu clar de înțeles, cel puțin ei, că ea era prada ușoară.

Prada ușoară. Poate că era pradă, dar și ușoară? Asta o enervă pe Kylie mai mult decât voia să recunoască.

Într-adevăr, nu era ea chiar Superwoman în persoană, dar se descurcase la fel de bine ca toți ceilalți în lupta cu Frații

de Cruce în acea noapte. Bineînțeles, avusese ceva ajutor și din partea lui Daniel, dar luptase și ea la un loc cu ceilalți. Nu i se acorda niciun merit pentru asta?

Burnett își dresese glasul.

— Există șanse să fi fost doar cineva care era curios să vadă tabăra.

Kylie își aminti cât de amenințată se simțise cu câteva minute în urmă în pădure, când simțise prezența vampirului. Parcă era mai mult decât simplă curiozitate. Era amenințător. Dacă nu ar fi apărut Derek, Kylie nu știa ce s-ar fi întâmplat, dar bănuia că nu ar fi fost prea bine pentru ea.

— Sau e posibil să fie cei din banda de nelegiuiți care vor să ne transmită că nu i-am pus pe fugă. E posibil și să fi fost un prieten sau o rudă care căuta pe cineva și care nu voia să treacă pe la punctul de control. Și dacă vreunul dintre voi are un prieten vampir care e posibil să încerce așa ceva, să fie clar că intrarea în tabără fără un permis de vizitare e considerată un delict grav. Dacă îl voi găsi, va fi tratat ca un dușman. Și asta e valabil pentru toate speciile, inclusiv pentru oameni.

Kylie spera că Della nu auzise ce spunea Burnett. Ei personal nu-i păsa prea mult de Chan, dar știa că Dellei îi păsa și, de dragul ei, Kylie nu-și dorea să i se întâmple ceva rău. Privirea lui Burnett deveni rece când rosti avertismentul înainte să continue.

— Deși nu văd acest fapt ca pe o amenințare în toată regula, nici nu cred că ar trebui să lăsăm garda jos de tot.

Frații de Cruce au fost destul de proști ca să încerce un atac. Pot să fie destul de proști încât să încerce din nou.

— Tot nu înțeleg ce au împotriva noastră, spuse una dintre

amicele vrăjitoare ale Mirandei.

— Răspund eu la întrebarea asta, spuse Holiday și-și croi drum în față. Dacă observați, aici avem mai mulți vampiri decât orice altă specie. Motivul e clar. Virusul poate fi transmis atâtor generații și, din această cauză, părinții unui vampir care doar ce s-a transformat e posibil să nici nu fie conștienți de existența ființelor supranaturale. Asta face să-i fie foarte greu individului respectiv să locuiască cu părinții și mulți dintre ei intră în găști. Dar, de când s-a deschis tabăra, am salvat peste patru sute de vampiri care se transformaseră de curând și nu i-am lăsat să o apuce pe cărări greșite. E evident că astfel le-am micșorat enorm numărul celor din bandă. Ei văd tabăra Shadow Falls ca un obstacol între ei și potențialul de creștere a găștii.

Holiday se opri.

— Mai aveți întrebări?

Când văzu că nu zice nimeni nimic, Holiday adăugă:

— E aproape două dimineața. Ce-ar fi să vă întoarceți în camere și să încercați să vă odihniți? Nu uitați ce a spus Burnett. Nu lăsați garda jos!

Pe măsură ce mulțimea se împrăștia, Kylie se duse lângă Miranda, care stătea singură într-un colț și juca un joc video pe telefonul mobil.

Când o văzu pe Kylie, înclină capul într-o parte și afișă un zâmbet superior. Imaginea ei îi aducea aminte lui Kylie de un cățeluș drăgălaș, dar furios.

— Deci așa, când toată lumea te abandonează, vrei să fii lângă mine, spuse Miranda.

Kylie se încruntă.

— Am rănit-o pe Della și trebuia să-mi cer scuze.

Și nu puteam s-o fac când voi două vă scoteați ochii.

— Dar de sentimentele mele nu-ți pasă, spuse Miranda. E bine să știi cât valorez pentru tine.

— Doar nu crezi asta, zise Kylie.

— Zău? Clătină din cap și părul ei multicolor — roz, negru și verde — care îi cădea pe umeri, îi sclipi. Așa o să fie de acum? Pentru că sunteți amândouă vampiri, nu mă vreți prin preajmă.

— Nu, nu e așa. Și... nu știm dacă sunt vampir.

— Ți-a plăcut gustul sângelui.

— Asta nu mă face vampir.

Kylie simțea cum îi crește sentimentul de frustrare. Dar când întâlnește privirea Mirandei și văzu nesiguranța care încă i se citea în ochi, Kylie nu se mai gândi la propriile temeri.

— Și să știi că-mi pare rău că te-am rănit, continuă ea. N-am vrut s-o fac.

— Să știi că nici eu, adăugă Della, venind în colțul în care erau cele două.

— Uau! Miranda se uită la Della. Asta e aproape o scuză. Și unde mai pui și că vine de la o vrăjitoare care suferă de dislexie.

— Nu întinde coarda, spuse Della.

— Bine. Miranda zâmbi și ochii îi scânteiară. Să facem un pact. Orice creatură ar fi Kylie până la urmă, orice s-ar întâmpla, o să rămânem mereu împreună.

Della pufni.

— Pe ce planetă ai fost până acum? Am făcut deja pactul ăsta.

Fetele o porniră spre ieșire, dar se opriră când Holiday o strigă pe Kylie.

— Putem să vorbim câteva minute? o întrebă directoarea taberei.

Della și Miranda spuseră că aveau să aștepte afară. Kylie se îndreptă spre Holiday.

— Știu că vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat în seara asta, dar aș vrea să scap mai întâi de discuția cu Burnett. Ți convine dacă trec pe la cabana ta să vorbim între patru ochi?

Kylie își aminti comentariul lui Holiday despre faptul că era în întârziere.

— Dacă vrei să aștepti și să vorbim mâine-dimineață, putem să...

— Nu. Holiday se încruntă. Nu vrei să vorbim în seara asta?

Kylie renunță la politețe.

— Ba da, aș vrea.

Holiday o îmbrățișă în grabă.

— O să fie bine.

Deși își dădu seama că posibilitatea de a fi vampir nu o mai speria așa de tare ca mai devreme, Kylie tot avea sentimente contrarii.

— Știu.

Zâmbi cu speranța că părea mai încredătoare decât era în realitate.

Când ieși afară, văzu că toți ceilalți dispăruseră, mai puțin Miranda și Della, care stăteau în balansoarele mari și albe ile pe veranda din fața clădirii administrative.

— Ce voia? întrebă Miranda.

— Voia să-mi spună că o să treacă pe la mine peste câteva minute să stăm de vorbă.

— Despre ce? întrebă Della.

— Despre diverse chestii.

Nu voia să aducă iar în discuție subiectul vampirilor, ca să

nu o întărâte din nou pe Della.

Miranda sări de pe balansoar.

— Sunteți gata?

Merseră pe cărarea care ducea la cabana lor. Cu luna și stelele care licăreau pe cer, nu era prea întuneric. Se auzea cântecul obișnuit al nopții, lucru pentru care Kylie era recunoscătoare. Atunci când muzica nopții se oprea, începea să-și facă griji.

— Am fost sărutată în seara asta, izbucni Miranda.

— Uau! exclamă Kylie. Perry a făcut în sfârșit primul pas, nu?

— Era și timpul să-i mai crească o pereche de boașe, c hicoti Della.

— Nu a fost Perry.

Miranda lovi cu piciorul în poteca prăfuită.

— Nu a fost Perry?

Kylie o înșfacă pe Miranda de cot.

— Cine a fost atunci?

— Da, cine a fost?

Della o examinează bine pe Miranda.

— Dacă spui că a fost Steve, o să te bat la fundul gol, vrăjitoare ce ești. Știi că-mi place de el.

— N-a fost Steve, metamorful tău.

Miranda se încruntă.

— A fost Kevin.

Kylie rămase cu gura căscată.

— Nu vorbești de Kevin, colegul de cameră al lui Perry cu care e prieten bun, nu? Te rog, nu-mi spune că vorbim de el.

— Bine, n-o să-ți spun.

Miranda își îngropă fața în mâini.

— Ce mă fac?

Se uită la ele printre degete.

— Nu e bine, spuse Kylie.

Miranda încă le privea printre degete.

— N-am vrut să se întâmple așa.

Își lăsă mâinile jos.

— Eu... mă întorceam la cabană cu gândul că era posibil să fii aici și am dat nas în nas cu Kevin. Îmi făceam griji pentru tine. Am pornit amândoi la drum, vorbeam și apoi... apoi m-a sărutat din senin și...

— Și ce? o întrebă Della.

— Și eu nu am opus rezistență.

— Și ți-a plăcut? întrebă Della.

— Oarecum. Puțin. Nu știu. De ce mă simt așa de vinovată?

Kylie se uită fix la Miranda.

— Pentru că te-ai purtat ca și cum îți plăcea de Perry.

— Dar el nu se poartă ca și cum m-ar plăcea. E adevărat că stă lângă mine uneori la masa de prânz și la cină, dar nu credeți că, dacă i-ar fi plăcut de mine, m-ar fi sărutat sau ceva de genul ăsta?

— Eu cred că e o fire emotivă, spuse Kylie.

— Eu cred că-i mai trebuie o pereche de boașe, adăugă Della.

— Termină!

Miranda se înroși la față.

— Cu ce să termin? întrebă Della.

— Nu mai vorbi de organele genitale ale lui Perry. E vulgar și nu-mi place.

Della rânji.

— Vai de mine, cineva ține așa de mult la Perry că-i apără

până și moștenitorii.

— Și ce dacă-mi place de el? Cu ce te deranjează?

Miranda își puse mâinile în șold.

— Cu nimic. Acum Della părea iritată. Dar ar putea să-l deranjeze pe Kevin de vreme ce mai devreme te-ai giugiulit cu el.

— Terminați! spuse Kylie. Chiar nu puteți să stați un sfert de oră fără să vă înfuriați una pe alta?

— Ea a început, rostiră în același timp Della și Miranda.

Kylie se uită de la una la cealaltă.

— Amândouă ați început. Și amândouă trebuie să încetați. M-am săturat până aici. Kylie își duse mâna în dreptul frunții. Vorbesc serios...

— Șșșt.

Della duse un deget la buze.

— Ce e? șopti Miranda.

— Nu știi ce înseamnă „Șșșt”? întrebă Della.

Kylie îi luă degetul de la buze și ciuli urechile. Se lăsase tăcerea. Nu tăcere mormântală, ca aceea din pădure, căci, în depărtare, aproape ca o muzică de fundal, se auzeau insectele și păsările, dar în apropiere, totul amuțise.

Kylie se aplecă spre ele și șopti:

— E alt vampir?

Capitolul 5

Della adulmecă aerul ridicând bărbia.

— Nu e vampir. E un lup. Ne urmărește de câteva minute. I-am simțit mirosul acum câteva minute, dar am crezut că e doar în trecere. Dar nu e așa. Della arătă spre pădure.

— Ce caută un lup așa de aproape de tabără? întrebă Miranda.

Kylie își aminti dintr-odată de lupul din seara aceea.

Derek nu-i dăduse prea mare importanță și nici ea.

— Vreți să mă vedeți cum bat un lup la fundul gol? Ochii Della scânteiară ca și cum gândul ar fi încântat-o la culme.

Kylie își aminti de lup și de atitudinea lui docilă. Nu fusese amenințător.

— Nu, eu nu vreau să te văd cum îl bați.

O apucă de cot pe Della.

— De ce nu? întrebă Della. Nu e vârcolac. E doar un animal.

— Da, un animal viu, în carne și oase. Nu ne face niciun rău, spuse Kylie. Așa că de ce să-i faci tu rău?

— Dar ne urmărește. Și asta îți dă fiori, răspunse Della.

Miranda se aplecă spre ele.

— Urăsc să spun asta, dar sunt de acord cu Della. Chiar îți dă fiori.

Kylie privi spre pădure și printre trunchiurile copacilor văzu doi ochi aurii care o priveau atent. Un fior o străbătu pe șira spinării. Înfricoșător? Poate, dar animalul tot nu făcuse nimănui niciun rău. Apoi, Kylie se întrebă dacă prezența lupului nu era cumva un fel de mesaj, ori o piesă dintr-un puzzle pe care ea trebuia să-l rezolve. Sau nu era decât un animal hibrid care căuta companie, așa cum spusese Derek?

— O, Doamne! Aia sunt ochii lui?

Miranda arătă spre pădure.

— Da, rosti scurt Della. Și nu-mi place. Chiar am chef să bat măr un lup.

Realizând că Della vorbea serios, Kylie luă o piatră mică

de jos și o aruncă în direcția lupului.

— Pleacă! strigă ea.

Tufișurile foșniră în tăcerea nopții când animalul o zbughi la fugă. Kylie se uită la Miranda și Della.

— Poftim, a plecat. Acum sunteți mulțumite?

Cântecul insectelor răsună din nou.

— Nu prea, spuse Della. Ar fi fost mai distractiv dacă aș fi făcut cum voiam eu. Nu mi-ar fi displicut o mică gustare.

— Nu-mi spune că l-ai fi omorât, insistă Kylie.

— Doar puțin.

Della rânji. Kylie își dădu ochii peste cap sperând din tot sufletul că Della glumea.

— Chiar a plecat?

Miranda privi printre trunchiurile de copaci.

— Mda, spuse Della și se puseră din nou în mișcare.

Dar Kylie nu putu să se abțină să nu se uite în urmă și să se întrebe de ce se afla lupul acolo. Apoi îi veni un gând și inima îi sări în piept. Oare era posibil ca Lucas să încerce să-i transmită un mesaj?

— Să revenim la problema mea, spuse Miranda când se apropiară de cabană. Ce mă fac cu Kevin?

— E simplu. Della sări pe veranda din fața cabanei. Se întoarse și se uită la Miranda. Trebuie să te hotărăști. Întinse mâna dreaptă cu palma în sus. Îl vrei pe Kevin? Apoi întinse și palma stângă. Sau pe Perry? Nu e chiar așa de greu. Kevin? Ridică mâna dreaptă. Sau Perry? Ridică mâna stângă, ca talerele unui cântar.

— Dacă îl aleg pe Perry și el nu mă vrea? Dacă nu face niciodată vreo mișcare? Nici măcar nu mă sărută? Dacă sfârșesc prin a fi cea mai bătrână vrăjitoare virgină din lume?

— Atunci o să fii sigură că te-ai ratat, zise Della și ridică nepăsător din umeri.

— Nu-mi ești de prea mare ajutor.

Miranda se uită spre Kylie.

— Tu ce crezi?

— Eu cred că...

Kylie își aminti că se sărutase cu Derek mai devreme, își dorea ca lucrurile să se schimbe, dar simțea că ceva o împiedica mereu să facă pasul. Apoi își aminti că era împărțită între Derek și Lucas.

Nu cred că ar trebui să-mi ceri mie sfaturi legate de relații amoroase. Nu mă pricep deloc la asta.

Kylie o zbughi pe scări și intră în cabană.

Treizeci de minute mai târziu, Kylie se culcușea în pat cu pisicuța ei, cea pe care i-o dăruise Lucas. De partea cealaltă a ușii, le auzea pe Miranda și Della vorbind cu Holiday. Când directoarea taberei bătuse la ușa cabanei lor, Kylie își trăsese pătura peste cap și închisese ochii. Simțea pisicuța cățărându-se pe pătură și zgâriind cu ghearele. Nu era vorba că nu mai voia să vorbească cu Holiday. Ci mai degrabă se îndoia că discuția lor avea să-i fie de vreun ajutor.

De câte ori nu fusese nevoită să o audă pe Holiday spunând „Nu știu, Kylie, trebuie să afli singură lucrul ăsta”? De ce să creadă că de data asta avea să fie altfel? Oare nu era asta definiția bolii mintale? Să faci același lucru la infinit și să te aștepti la alte rezultate?

— Kylie?

Vocea lui Holiday pătrunse prin pătură când aceasta bătu ușor la ușă. Fără să-și ia pătura de pe cap, Kylie strigă:

— Intră!

Auzi ușa deschizându-se în camera ei minusculă, apoi

închizându-se. Holiday se opri.

— Nu e o primire prea entuziastă, spuse directoarea taberei.

— Vrei să mă prefac?

Kylie își dădu pătura la o parte și se ridică în capul oaselor. Șosetă veni și se ghemui lângă ea.

Holiday zâmbi și se așeză la picioarele patului.

— Știu că e greu.

— Habar n-ai tu.

Kylie își ridică genunchii la piept și se uită la Șosetă care se îndreptă spre directoarea taberei și se frecă de mâna ei.

— Îmi făcusem un plan ca să aflu totul despre mine. Nu trebuia decât să-l determin pe Daniel să stea destul în preajma mea, cât să-mi spună ce creatură e el, ca să știu și eu ce sunt. Când, ce să vezi? Apare, în sfârșit, în seara asta, dar n-are niciun răspuns.

Kylie simți cum î se pune un nod în gât. Holiday părea sincer nedumerită.

— Cum e posibil să nu aibă răspunsurile?

— Pentru că a fost adoptat. Nu și-a dat seama că nu e fiinmiță umană până la optsprezece ani. Și acum nici măcar nu știu de unde să încep să caut răspunsurile.

— O să-ți dai tu seama, spuse Holiday, mângâindu-l pe Șosetă. Cred asta din tot sufletul.

Kylie simți că o ustură ochii, ceea ce însemna că urma să izbucnească în lacrimi.

— Faptul că mi-a plăcut gustul sângelui mă face vampir? Holiday ezită.

— Stai așa. Lasă-mă să ghicesc. Nu știi, nu-i așa? Și pe urină o să-mi spui că e una din chestiile pe care trebuie să le aflu singură, nu?

Kylie își șterse primele lacrimi. Holiday oftă lung, apoi o luă de mână.

— Ai dreptate doar în parte. Ai dreptate că nu știu dacă ești vampir. Dar cred că pot să spun cu mâna pe inimă că faptul că-ți place gustul sângelui nu te face vampir. Știu oameni cărora le place să bea sânge și asta nu-i face vampiri. Chiar dacă unii dintre ei sunt niște ciudați și cred că sunt vampiri.

— Deci asta ar putea să nu fie important, nu?

Kylie își trase mâna dintr-a lui Holiday.

— Da, ar putea să nu aibă importanță, răspunse Holiday cu un ton plin de îndoială.

— Dar tu nu crezi asta.

— Eu cred că probabil înseamnă ceva. Doar că nu știu dacă înseamnă că ești vampir.

— Dar ce altceva ar putea să însemne?

Holiday se uită la Kylie și în ochi îi scânteia o umbră de compătimire.

— Nu știu. Dar... cred că dacă continui să cauți, vei găsi toate răspunsurile de care chiar ai nevoie.

— Răspunsurile de care chiar am nevoie? Kylie repetă cuvintele lui Holiday. Asta vrea să spună că nu am nevoie de toate răspunsurile?

Holiday ridică din sprânceana dreaptă.

— Nu aflăm niciodată totul, Kylie. Unele lucruri sunt menite să rămână un mister.

— Poate unele lucruri, spuse Kylie. Dar nu și chestia asta. Nu ce sunt eu. Simt că toată viața mea e „pe pauză” până când voi afla răspunsul.

— Atunci caută în continuare, spuse Holiday.

Kylie își sprijini capul pe genunchi și gemu.

— Vezi, știam că asta o să spui.

Șosetă veni în grabă ca și cum ar fi vrut să vadă ce face. Holiday îi puse mâna pe creștet.

— Când ți se închide o ușă, caută alta.

Kylie ridică ochii spre ea.

— Și dacă nu mai există altă ușă?

— Atunci încerci să intri pe fereastră.

— Și dacă nu e nicio fereastră? întrebă Kylie.

— Atunci cauți un baros și faci una. Nu trebuie să te aștepți ca viața să fie ușoară. În general vorbind, cu cât un lucru e mai greu, cu atât mai pline de satisfacție vor fi rezultatele.

— Și dacă nu reușesc? întrebă Kylie. Dacă cineva moare înjunghiat din cauză că n-am fost destul de deșteaptă să găsec răspunsurile? Am făcut ce-ai spus și am pus întrebări concrete, dar fantoma nu face altceva decât să repete avertismentul. Spune întruna „Cineva drag o să pățească ceva rău”, dacă eu nu fac ceva să împiedic asta. Nu vrea să-mi spună despre cine e vorba, când se va întâmpla sau unde. Cum naiba să găsec răspunsurile?

— De unde știi că cineva o să fie înjunghiat? întrebă Holiday.

— Pentru că femeia sângerează masiv și rochia ei pare sfâșiată și are și niște găuri în ea care par a fi de cuțit. Găurile lăsate de gloanțe sunt rotunde.

— Ai văzut o gaură lăsată de un glonț? întrebă Holiday.

— Da, la televizor.

Holiday își mușcă buzele să nu zâmbească.

— OK, văd de unde tragi concluzia că e posibil să fie vorba de o înjunghiere, și fantoma e posibil să încerce să-ți spună asta, dar îți amintești că, atunci când ți s-a arătat

pentru prima dată Daniel, ai crezut că a fost acuzat pe nedrept de o crimă de război.

Kylie se rezemă pe pernă.

— Nu mă pricep deloc la asta.

— La ce? întrebă Holiday. Să comunici cu fantomele?

Ti-am spus, ele sunt cele care au nevoie de un curs care să le aducă aminte cum să-și transmită mesajele mai departe.

— Nu e vorba numai de fantome, spuse Kylie. E vorba tie tot. Nu mă pricep deloc să nu fiu om.

— Nu e adevărat. Holiday o înghionti pe Kylie cu umărul. Te-ai descurcat mai bine decât am crezut vreodată că o s-o faci.

Kylie ridică ochii spre directoarea taberei.

— Țsta a vrut să fie un compliment?

Holiday chicoti.

— Da, chiar e. Se opri. Dacă te face să te simți mai bine, uneori sunt convinsă că nici eu nu mă pricep la nimic.

Kylie se holbă la Holiday și văzu o umbră de regret scânteindu-i în adâncul ochilor.

— Lucrurile la care zici că nu te pricepi îl includ și pe Burnett?

— Țsta e un subiect peste care cred că o să trec acum.

Holiday răsufală lung și în oftatul ei se citea sentimentul de frustrare care Kylie era sigură că avea legătură cu Burnett.

Kylie își aminti că-i spusese Mirandei că nu ar trebui să-i ceară sfatul când vine vorba de relații, dar, fără să știe nici ea de ce, nu se putu abține acum.

— Della a avut dreptate în seara asta când a spus că pari să ții la el.

Holiday își răsuci coada de cal într-un coc strâns.

— La fel de mult îmi pasă și de pacea din lume și de

busolele morale stricate ale politicienilor de azi. Îmi pasă de creaturile inocente strivite pe șoseaua care se află la doi kilometri de tabăra noastră. Ideea e că îmi pasă de multe lucruri și faptul ăsta nu o să schimbe nimic — cu atât mai puțin o relație între mine și vampirul ăla macho, încăpățânat și preocupat de propria persoană.

— Te simți atrasă de el, spuse Kylie. Să nu încerci să negi. Atâta lucru ai recunoscut în fața mea.

— Bine, n-o să neg asta. Ce-i al lui, e al lui! Are noroc cu magnetismul de vampir și trupul ăla musculos. Când eram mică, mi s-au aprins călcâiele după Big Bird. Nici atunci n-ar fi mers treaba.

— Big Bird? Serios? întrebă Kylie. Eu mă îndrăgostisem de Monstrul Fursecurilor.

Izbucniră în râs amândouă, apoi Kylie adăugă pe un ton serios:

— Ar putea să meargă dacă ți-ai dori din tot sufletul.

— Nu am atâta răbdare.

— Hm, exclamă Kylie. O persoană isteată foc mi-a spus că, cu cât un lucru e mai greu, cu atât mai pline de satisfacție vor fi rezultatele.

Holiday o privi gânditoare pe Kylie.

— Chiar nu crezi că ai destule griji pe cap ca să mai te încarci și cu problemele mele?

— Problemele celorlalți par mai ușoare decât ale mele.

Kylie zâmbi.

— Știi cum se spune că iarba pare mereu mai verde de partea cealaltă a gardului. Așa e și cu problemele. Toți avem obstacole de trecut. Așa că de ce nu ți le rezolvi tu pe ale I ale și mă lași pe mine să-mi văd de ale mele?

Holiday îi dădu o șuviță de păr pe după ureche.

— Îți mulțumesc pentru grija arătată.

Holiday zâmbi și Kylie simți cum legătura dintre ele devine și mai strânsă. Kylie se întrebese mult timp cum e vi ai o soră mai mare. Nu putea să nu se gândească la faptul că relația dintre ele semăna foarte mult cu cea dintre două surori.

Holiday o cercetă pe Kylie și mișcă din sprâncene. Kylie știa că Holiday o testa să vadă dacă acum permitea accesul în mintea ei. Încă din prima zi de tabără, Kylie aflase că ființele supranaturale aveau abilitatea de a citi tiparul mintal. Acestea le permiteau altor ființe supranaturale să le citească gândurile în profunzime, să-și dea seama cine și ce erau.

Toate, mai puțin Kylie. Singurul tipar pe care reușise să-l vadă fusese cel al fantomei tatălui ei biologic. Și dacă alte ființe supranaturale puteau să-i citească gândurile, încă mai trebuia să învețe cum să se deschidă ca să permită o analiză mai profundă.

— Faci exercițiile mintale pe care ți le-am recomandat? întrebă Holiday.

— Da, răspunse imediat Kylie și văzu cum directoarea taberei se încruntă.

Cel puțin douăzeci de minute pe zi, Kylie trebuia să mediteze. Dar până acum lucrul ăsta nu-i fusese de niciun folos, sau cel puțin dacă îi fusese de vreun ajutor, nimeni nu-i spusese.

— Reușești să vezi ceva? întrebă Kylie, nevrând să mai fie oaia cea neagră.

— Nu, nu lași nimic să se vadă. Tu ai avut norocul să citești gândurile cuiva?

— Nu. Poate că sunt o ființă supranaturală retardată.

Holiday își dădu ochii peste cap.

— Ba eu cred că e chiar invers. Cred că mintea ta amână să-ți arate de ce ești în stare până când o să considere că ești capabilă și suficient de matură ca să faci față adevărului.

— Vrei să spui că sunt imatură? se zburli Kylie și scoase limba.

— Imatură, nu. Holiday chicoti. Cred că ești mai înțeleaptă decât multe fete de vârsta ta. Deveni din nou serioasă. Dar asta nu înseamnă că nu mai ai multe de învățat.

Holiday se ridică în picioare.

— Crezi că poți să dormi acum?

— Poate, spuse Kylie, dar în sinea ei se îndoia.

Holiday ajunse în dreptul ușii, dar se opri.

— Oh, în legătură cu problemele cu fantoma. Dacă nu îți spune nimic concret nici data viitoare când ți se arată, pune-i că o să refuzi să mai iei legătura cu ea până când îți

■ ' (eră ceva concret. Așa să faci. Dacă nu vine cu nicio informație, schimbă frecvența. Nimic nu scoate mai mult din. Uite un spirit decât să fie ignorat. De obicei, asta îi face să tace o modalitate de abordare diferită.

— Și cum schimb frecvența? întrebă Kylie.

— Concentrează-te la altceva. Trebuie să fie ceva la care să vrei să te gândești.

Holiday ridică din sprâncene de parcă și-ar fi amintit ceva.

— Cum ar fi să te giugiulești cu Derek.

Kylie zări o luminiță în ochii directoarei taberei și își ilădu seama.

— Ți-a spus Burnett.

Holiday încuviință.

— Și n-am de gând să mă bag, dar promite-mi că nu o ■..
I faci nimic ce poți regreta mai târziu.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Kylie.

— De data asta.

Holiday oftă din nou lung. Kylie își bombă puțin pieptul.

— Derek n-ar încerca niciodată să mă forțeze să fac...
ceva.

Holiday își aplecă ușor capul și o țintui cu privirea.
Aceasta aproape că tresări.

— Nu Derek mă îngrijorează pe mine, Kylie.

Kylie își lăsă privirea în jos, simțindu-se expusă. Cum știa Holiday cât de aproape era ea să cedeze? Apoi își aminti că Holiday era ca Derek — putea să citească emoțiile celorlalți. Evident, pentru Kylie ajungea doar să fie în preajma lui ca să emită vibrații de excitație. Dumnezeu mare, putea la fel de bine să-și agațe o pancartă la gât pe care să scrie *Urlă hormonii în mine!* Nu era minunat?

— Kylie... nu ai motive să te jenezi. Și nu-ți cer să nu...
îți cer doar ca atunci când iei hotărârea, să fie o decizie rațională și nu la voia întâmplării. Înțelegeți diferența?

Kylie încuviință.

— Bun.

Holiday ieși din cameră.

Chiar și după ce ușa se închise, Kylie se simți copleșită de mai multe emoții — jenă, nesiguranță și o umbră de revoltă.

Nu voia ca Holiday sau oricine altcineva să-i citească cele mai ascunse emoții și dorințe. Apoi își aminti legătura care se născuse între ea și Holiday, ca între două surori, legătură pe care Kylie o prețuia foarte mult. Presupuse că trebuia să existe și un dezavantaj în cazul unei legături așa de strânse. Că o soră mai mare adevărată, chiar și una fără nicio putere

supranaturală, s-ar simți obligată să vorbească cu ea despre sex.

Când puse capul pe pernă, Kylie își aminti senzația pe care o încercase când se sărutase cu Derek și se întrebă dacă o să poată vreodată să ia o decizie rațională în privința lui. Mai ales când el avea abilitatea de a-i controla emoțiile.

Șosetă sări pe saltea și Kylie fu luată total prin surprindere când gândul îi fugi de la sărutările lui Derek la cele ale lui Lucas.

Minunat, al naibii! Strânse perna așa de tare, încât, dacă ar fi fost vie, ar fi omorât-o. Șosetă mieună jalnic și o rupse la fugă înapoi la picioarele patului. Kylie gemu cu capul cufundat în umplutura de spumă a pernei. Deja urma să-i fie destul de greu să adoarmă, și acum mai apăruse și chestiunea cu Derek versus Lucas la care să cugete.

Capitolul 6

Trecuse o oră și Kylie nu pusese geană pe geană. Nu mai mult de câteva secunde. De fiecare dată când era pe cale să ațipească, o încerca senzația ciudată de plutire, sau parcă ar fi zburat și sentimentul straniu o smulgea din toropeală. O dată, chiar înainte să se trezească, îl zărise pe Lucas, de parcă urma să-l viseze.

El era înconjurat de ceva ce semăna a nori și o adiere răcoroasă împrăștia ceața din jur. Chiar când se pregătea să-l privească mai bine, alt nor plutea în dreptul lui, ascunzându-l. Era îmbrăcat cu o cămașă cu gulerul răsfrânt, descheiată la nasturi și briza îi ridica poalele cămășii, lăsând să i se vadă pieptul și abdomenul plat. În acel

moment, norii începură să se deplaseze mai repede și senzația că zbura se înteeți și o trezi brusc.

Recăpătându-și răsufierea, Kylie se ridică în capul oaselor și își dădu părul de pe față. O încerca un sentiment de dezamăgire, dar îl alungă. Nici măcar nu putea să se gândească la celălalt vis cu Lucas — în care erau în apă, dezbrăcați pe jumătate — fără să roșească. Chiar nu mai era nevoie să adauge alt vis la lista de vise la care nu putea să se gândească. Se rostogoli pe o parte și lovi cu pumnul în pernă de parcă sacul de spumă era de vină. Apoi, ridicându-se de tot în capul oaselor, aprinse lumina și fără să știe măcar ce urma să facă, scoase scrisoarea. Cea de la Lucas. Cea pe care i-o dăduse Holiday cu săptămâni în urmă, dar pe care nu o citise.

Bună, Kylie

Am început scrisoarea asta de nu știu câte ori, dar am mototolit hârtia și am aruncat-o. Poate din cauză că nu știu ce să zic, când sunt atât de puține de spus la momentul ăsta. Poate din cauză că nu ar trebui să-ți scriu, pentru că... nua bine. Sunt atâtea motive pentru care nu ar trebui să mă gândesc la tine tot timpul, motive care nu au nimic de-a face cu tine, ci doar cu mine. Știu că nu mă fac prea bine înțeles și, dacă aș putea, ți-aș explica. La naiba, poate dacă lucrurile ies așa cum sper eu, o să pot să-ți explic. Nu sunt sigur că asta o să schimbe ceva, dar să fiu al naibii dacă nu sper lucrul ăsta. Înțelegi de ce tot rup scrisoarea? Nu are sens nimic din ce spun eu, nu? Un singur lucru are sens.

Ești foarte deosebită, Kylie. Și-mi pare rău că nu ți-am sjius asta când eram față în față. Îmi pare rău că nu fi am spus pe loc că mi-am amintit de tine. Dar am fost așa de șocat să te văd atunci, în prima zi de tabără. Șocat și

încântat. Tu știai lucruri despre mine pe care încercasem să le țin ascunse — ascunse de toți, inclusiv de mine. Părinții mei au făcut niște lucruri foarte grave, și când eram mic și nu-mi dădeam seama, am luat și eu parte la multe dintre ele. Nu-ți imaginezi cât de mult m-am străduit să uit perioada aia din viața mea. De fapt, tu erai singurul lucru pe care nu voiam să-l uit. Fetița blondă din vecini care semăna cu un înger și care era un mister. Ce ființă erai? Cine erai? Chiar și atunci mă speriai și mă intrigai. Nu înțelegeam ce simțeam pentru tine. Îmi venea să-i omor pe băieții ăia care aruncau cu pietre în tine. Voiam să-ți ating părul să văd dacă era la fel de moale cum părea. Când era lună plină, te urmăream, sperând că o să te transformi. Că aveai să te dovedești a fi vârcolac. Cred că acum mi-am dat seama de ce trebuie să scriu scrisoarea asta. Ca să-ți spun ce ai însemnat pentru mine, în cazul în care nu apuc să-ți spun față în față. De-aș putea să opun în plic înainte să hotărâsc că e o prostie și să o arunc la gunoi!

Mă gândesc mereu la tine.

Lucas

P.S.: Să mă visezi!

Ultimul rând din scrisoare îi răsuna în minte. Să mă visezi! Dacă ar fi știut el...

Apoi toate celelalte sentimente fură alungate de furia care încă nu-i trecuse. Ce voia să spună exact cu asta? Să-l viseze făcând ce? Jucându-se de-a capra cu Fredericka?

Kylie îndesă scrisoarea în plic și o aruncă la loc în sertar. Ce credea el? Că scrisoarea asta ar fi trebuit să o facă să se simtă mai bine? Dacă era așa de deosebită, de ce fugise cu Fredericka? De ce nu încercase măcar să-i explice asta lui Kylie în scrisoare? De ce era așa de secretos?

Credea oare că ea nu știa că Fredericka era cu el? Credea oare că nu ar avea nicio importanță? Cum naiba să iui conteze, doar recunoscuse că făcuse sex cu fata aia. Recunoscuse că ea credea că formau un cuplu. Și acum lugise cu ea. Cum putea să-și imagineze că pe Kylie nu •ullet ivea să o deranjeze lucrul ăsta? Oare toții bărbații erau doar niște javre? Nu, stai așa... mai bine zis lupi.

Nu, trebuia să se vindece complet de Lucas. Să meargă mai departe. Și chiar asta intenționa să facă. Stinse lumina și puse din nou capul pe pernă. Avu o viziune cu Lucas și lupoaica giugiulindu-se și mai lovi o dată cu pumnul în pernă.

A, doua zi dimineață, Kylie a trebuit să tragă de ea să se i ulice din pat, să se îmbrace și să se pieptene. Încercase să. Idoarmă din nou după ce fusese trezită în zori de aerul i ece ca gheața care însoțea vizita unui spirit. Nu mersese. Acum, după ce apucase să doarmă o oră sau două, tânjea ■i și îngroape capul sub pernă și să ignore rutina de fiecare n. Cui îi trebuia micul dejun sau mâncare? Se așeză din nou pe pat.

lira cât pe ce să ațipească la loc, când un gând o trezi brusc. Oare nu-i era foame pentru că băuse sânge cu o •ullet •ullet oară în urmă? Deja își pierdea apetitul pentru hrana oamenilor?

— Vii? strigă Miranda.

— Da, vin.

Kylie își puse din nou capul pe pernă, holbându-se la i iv. M și încercând să descifreze ce simțea în legătură cu ce e întâmplase, la lumina dimineții. Bun, deci ideea de a deveni vampir nu i se mai părea sfârșitul lumii, dar tot o vedea ca pe o calamitate majoră. Și, în plus, trebuia să știe. Avea

dreptul să știe ce era.

— Vii azi? strigă Della după circa alte trei minute.

Bombăni la adresa Dellei ceva de dulce în barbă și dădu să se ridice.

— Și ție la fel, îi strigă Della înapoi.

Della țiase cât o ținea gura. Kylie înclină capul și ascultă zgomotele din jur ca să-și dea seama dacă auzul ei se ascuțise peste noapte. Dar nu, nu auzea mai bine decât cu o seară în urmă. Ceea ce putea să însemne că Holiday avusese dreptate. Faptul că-i plăcuse sângele nu însemna că era vampir.

Sau, cel puțin, nu încă.

Fortându-se să se ridice, își trecu o mână prin păr și se duse să dea piept cu colegele de cameră și cu o nouă zi.

— Bună dimineața și ție, spuse Miranda când Kylie ieși din cameră fără să spună niciun cuvânt.

Kylie îi aruncă un zâmbet fals. Apoi făcu ce făcea în fiecare dimineață. O privi pe Miranda, mișcă din sprâncene și privi concentrată la fruntea colegei sale de cameră cu speranța că avea să reușească să-i citească tiparul mental. Dar nu văzu nimic, în afară de un coș minuscul de baza părului. Nu că ar fi avut de gând să o informeze pe Miranda de existența lui. Probabil că fata avea să-și iasă din minți.

— Dar ce binedispuse sunteți în dimineața asta! spuse Della ieșind din cealaltă cameră.

— Eu n-am dormit bine, spuse Kylie.

— Nici eu, se băgă în vorbă Miranda și oftă patetic. Ce mă fac dacă Perry află că m-a sărutat Kevin?

Della chicoti.

— O iei la fugă și te ascunzi până nu se transformă într-un balaur care scoate flăcări pe gură și-ți pârlește lundul.

— Vorbesc serios, îi replică Miranda scurt.

— Crezi că eu nu?

Miranda îi aruncă o privire furioasă.

Della ridică din umeri ca și cum ar fi bătut în retragere și se îndreptă spre ușă.

— Mai întâi, trebuie să te hotărăști ce ai de gând să faci.

— Ce vrei să spui? întrebă Miranda în timp ce ieșeau din cabană.

Așteptând răspunsul Dellei, Miranda se întoarce și făcu un semn cu mâna în dreptul ușii, acționând o vrajă de protecție.

Începuse să facă asta cu o săptămână în urmă, spusese că simțea o prezență străină care încerca să intre în casă. O parte din Kylie se întreba dacă nu cumva Miranda dorea de fapt să împiedice pătrunderea fantomelor. Nu că

11 I i mers. În fiecare dimineață, când se crăpa de ziuă, Kylie îl trezită de aerul rece care vestea prezența unei fantome.

Vreau să spun, răspunse Della, dacă ai de gând să te nuli agostești de Kevin sau rămâi pe baricade cu metamor-

I u I, sperând că Perry o să...

Nu o spune. Să nu pomeniți nimic de testiculele lui, replică Miranda îndreptând un deget spre Della.

Della sări cele câteva trepte care mai erau până jos și se

II il .1 la Miranda afișând în batjocură o față inocentă.

Nu aveam de gând să aduc vorba de testiculele lui.

După rânjetul de pe fața Dellei, Kylie își dădu seama că fata-vampir mințea. Totuși, avea dreptate.

— Are dreptate, își dădu Kylie cu părerea fără să fie întrebată. Trebuie să iei o hotărâre.

Miranda se încruntă și își legă părul la spate. Merseră

câteva minute fără să spună nimic. Miranda părea dusă pe gânduri.

— Dar nu trebuie s-o iau... chiar acum, spuse Miranda. Nu-i așa? Există posibilitatea ca tipul să uite că s-a întâmplat. Nici măcar n-a fost cine știe ce sărut.

— Bună, Miranda.

Vocea se auzi cam de la cincizeci de metri în spatele fetelor.

Toate trei se întoarseră și dădură nas în nas cu protagonistul sărutului mediocru, care înainta pe cărare.

— Slabe șanse să fi uitat, spuse Della și adulmecă aerul. Nu vrei să știi cum îi tropăie hormonii acum. I s-au aprins rău călcâiele după tine.

— Pe bune? întrebă Miranda. Parcă ai spus că nu poți să simți hormonii și feromonii unui metamorf. Când Perry era transformat în pasăre, ai spus că...

— Am spus că nu știu ce miros emană păsările în călduri. Dar în starea lor naturală, metamorfii poluează aerul cu poftele lor la fel ca toți ceilalți, zise fluturând o mână în fața ochilor.

Miranda își luă ochii de la Della și privi spre Kevin care se apropia de ele.

— Salut.

Băiatul se opri chiar în fața celor trei. Kylie nu-l privise prea atent pe Kevin până acum, dar i se păru un tip mișto în felul lui. Nici pe departe ca Derek, dar avea un oarecare farmec masculin. Și dacă o întrebai pe ea, era chiar mai drăguț decât Perry. Lui Kylie începuse să-i placă de metamorf în ultimele săptămâni.

— Ai dormit bine? o întrebă Kevin pe Miranda și își bângă mâinile în buzunarele șortului kaki.

Kylie observă că tricoul pe care-l purta îi venea puțin larg. Era de statură medie. Părul lui, blond spre șaten, era destul de lung. Zâmbea și ochii lui albaștri o fixau pe Miranda. Se vedea clar că era interesat de ea.

— Da, răspunse Miranda.

Era o minciună și Kylie o văzu pe Della dându-și ochii peste cap.

— M-am gândit c-am putea să mergem împreună la masă, zise Kevin.

— Da, cred că da.

Miranda se uită spre Kylie, de parcă ar fi vrut s-o întrebe din priviri dacă credea că greșise răspunzându-i astfel.

Kylie nu știa ce să creadă, așa că zâmbi cu nonșalanță. Nu încăpea nicio îndoială că, dacă Perry afla că Miranda și Kevin se combinaseră, avea să sufere. Deși Kylie nu se tinea de Perry, mulți alți colegi de tabără se temeau de puterile lui. Așa că era posibil să nu-ți fie prea bine dacă-l ianeai pe Perry.

Dar Kylie o văzu pe Miranda cum se înroșește la față și

< «bservă și cum aceasta își scosese puțin pieptul în față. Că <1.1 bine sau nu, interesul pe care-l manifesta Kevin față de i. I lăcea minuni în privința încrederii în sine a prietenei «ulc.

Când Miranda și Kevin o luară înainte, Kylie și Della rămaseră în urmă. Rămaseră pe loc fără să spună nimic până când Miranda și Kevin trecură de colț, lucru care le oferea o oarecare intimitate.

— Ce crezi? o întrebă Kylie pe Della când porniră amândouă agale ca să nu-i ajungă din urmă pe cei doi.

Della își dădu ochii peste cap.

— Cred că, mai devreme sau mai târziu, o să iasă scandal

mare.

— Da, dar ai văzut cum îi străluceau ochii? întrebă Kylie. Toate fetele vor să creadă că sunt admirate de un tip. Poate că Perry o să vadă și el și o să-și dea seama că e timpul să facă o mișcare.

— Atunci o să se iște scandal mare. Nu te joci cu sentimentele unui metamorf, mai ales când e vorba de unul așa de puternic ca el. Ascultă la mine, e o minune faptul că Perry nu s-a transformat într-un mistreț sălbatic care să-ți ciuruiască fundul în seara când l-ai tras de ureche. Țasta a fost primul lucru pe care mi l-a explicat Chan despre lumea ființelor supranaturale. Să mă feresc de metamorfi, că sunt o specie afurită de tot. Della înclină capul într-o parte ca și cum asculta atentă. Oh, la naiba! Se întâmplă chiar mai repede decât am prezis.

— Ce anume? întrebă Kylie, dar Della nu răspunde.

Se făcuse nevăzută. Kylie nu înțelese la ce se referea până când nu o auzi pe Miranda țipând și un răcnet cumplit de fiiară nu spintecă aerul dimineții.

Alergând cât putea ea de tare, ceea ce însemna uimitor de repede în comparație cu viteza pe care o avea cu o lună în urmă, Kylie ajunsese la locul unde se bifurca poteca chiar

#li fix să vadă doi urși masivi, negri, cu labele ridicate. Della o ținea pe Miranda, care se zbătea să scape, ca și cum ar fi vrut să despartă animalele care se luptau. Îi luă lui Kylie cam o jumătate de secundă să realizeze că nu erau niște urși obișnuiți. Nici vorbă. Trebuiau să fie Perry și Kevin.

Când ursul mai mare își înfipse gheara în umărul celuilalt și sângele țâșni împrôșcând poteca prăfuită, Kylie țipă:

— Încetați!

Dar animalele nu se sinchisiră. Și un zid de cărămidă i. tr fi acordat mai multă atenție. Cele două fiare furioase i ontinuuau să se năpustească una la alta. Deodată, se văzură i âteva scânteii și unul dintre urși se transformă într-un leu, mare cam cât o dubiță. Răgetul lui fu așa de puternic, că pe

I ylie începură s-o doară urechile. În câteva secunde, și i clâlalt urs se transformă în leu — doar că mai mare. I'i i utre răgetele lor care-ți străpungeau timpanul, se auzea •ullet a clănțănitul dinților. Continua să curgă tot mai mult ■•ullet •ullet Inge pe pământul uscat.

Kylie nu știa dacă rănilile pe care și le făcuseră cei doi metamorfi unul altuia erau permanente sau dacă, atunci

■ nul se transformau la loc, aveau să fie teferi și nevătămați.

<. Lud unul dintre lei îl înșfăcă pe celălalt de gât, Kylie își dadu seama că nu putea să stea deoparte și să se uite cum

■ doi puteau să se omoare. Fără să se gândească la conse- mțe, se aruncă între ei, îl înșfăcă pe leul mai mare de

■ i taină și smuci cât putu de tare.

Nu face asta, țipă Della și, deși Kylie nu o vedea, pi i- supuse că ei i se adresa.

Și chiar când Kylie se gândi să-i asculte sfatul, felina imensă se ridică pe labele din spate, cu tot cu Kylie. Cu pumnii încleștați în coama portocalie a leului, picioarele lui Kylie atârnavu acum în aer. Fiara deschise gura și răcni cu furie, așa cum nu mai auzise Kylie niciodată. De pe dinți îi picura sânge. Ochii plini de mânie ai felinei o pironiră pe fată. Văzu cum ochii de un auriu-închis capătă nuanțe de mov. Și, fără să știe nici ea cum, dar își dădu seama că acesta era Perry.

— Lasă-mă jos și nu vă mai bateți! țipă ea.

În acel moment, celălalt leu se aruncă la Perry și îl lovi într-o parte. Lovitura îl făcu să sară înapoi și Kylie era cât pe ce să scape coama din mână. Erau vreo doi metri până jos. Căzătura avea cu siguranță să o doară, era posibil să-și rupă vreun os, dar de murit, nu murea. Dar în același timp, dacă se întâmpla să cadă, nimerea în fața lui Kevin, care lovea cu labele și trosnea din fălci. Asta făcea să fie mai greu să scape cu viață, așa că strânse și mai tare coama, dorindu-și să trăiască.

Perry începu să scuture din cap, ca și cum ar fi vrut să se descotorosească de ea. Kylie se balansa de la dreapta la stânga ca un animal de pluș nu prea îndrăgit în mâinile unui copil nervos. Degetele începură să-i alunece. Se uită din nou în jos, încercând să găsească o cale de scăpare, dar se răzgândi când văzu fălcile lui Kevin înfigându-se în pânțele moale de leu al lui Perry. Strângând și mai tare coama în mâini, ridică un picior și îl lovi pe leul care sărise la atac direct în ochi, ca să-l împiedice să-l omoare pe Perry. Kevin îi dădu drumul, dar când se retrase, Kylie văzu că din gură îi picura sânge.

Perry scoase un răget. Kylie nu știa dacă era de durere ■.. Ui de furie. Poate și una, și alta.

Kylie o auzi pe Della strigând ceva. Apoi o simți pe prietena ei trecând în zbor pe lângă ea, ca și cum ar fi vrut să o s. Ilveze. Dar, de fiecare dată când se apropia în zbor, Perry m liimba direcția și Della nu mai putea să ajungă la Kylie.

— Ajunge! țipă Kylie la cei doi lei. Încetați, amândoi! Dacă nu vă opriți, aduc îngerii morții aici!

Nici nu rosti bine cuvintele, că simți cum temperatura ilin jur scade. Aerul pe care-l inspira pe gură părea de gheață.

Amenințarea ei îi răsună în urechi. Dar nu putea să iui se întrebe... Avea ea puterea să cheme îngerii morții

■ ui era Daniel ori altă fantomă care își făcea simțită prezența într-un moment nepotrivit?

Sau poate că momentul era bine ales.

Oare Daniel nu o mai ajutase și în trecut? Dar deodată liu ml acesta nu mai contă, căci văzu scânteii luminoase

I înrtocalii în jurul lui Kevin.

Perry își retrase laba dreaptă ca și cum s-ar fi pregătit I I atace pe Kevin în faza de transformare.

Nu o face, Perry! îi ceru Kylie pe un ton poruncitor.

I Vrry scoase un răget ca și cum nu i-ar fi convenit, dar

II .1 laba jos. Kylie dădu drumul la coamă și sări jos. Deși era

#li i A și va metri de pământ, ateriză clătinându-se în picioare i. Ipoi căzu în fund. Când privi în sus, văzu scânteii în jurul li n I Vrry și-l văzu revenind la forma umană. Cu haine pe el, *1. I vA Domnului! El se uită la ea, cu ochii de un galben aprins. IV chip încă i se citea mânia. Dar nu sângera.

N-ai făcut bine. Niciodată să nu te bagi într-o luptă

■ 11111 n' metamorfi. Ai fi putut să mori.

— Tu mă iei pe mine la rost? întrebă Kylie, stupefiată că avea tupeul să o certe. Nu eu am fost cea care a încercat să sfârtec un coleg de tabără. Și am încercat să te apăr.

Se lăsă pe o parte și începu să-și frece fesele învinețite.

— N-am avut nevoie să mă aperi, tună el și privi imediat spre Miranda.

Uitându-se la Kevin, Kylie își dădu seama că procesul de transformare în cazul lui dura mai mult decât la Perry. De îndată ce reveni la forma umană, Kevin se feri de Perry.

— Să știi că nu s-a terminat. O să rezolvăm totul mai târziu, îi spuse Perry lui Kevin, mai mult mârâind.

— Bine.

Kevin se uită fix în ochii lui Perry și Kylie era cât pe ce să creadă c-o să se ia la bătaie din nou, dar Kevin se întoarse și o luă la picior.

Kylie realizează că trebuia să ai tupeu să-i întorci spatele lui Perry după ce l-ai mușcat. Dar, într-un fel, faptul că cel care a plecat a fost Kevin, fără să-i arunce nici măcar o privire Mirandei, o făcu pe Kylie să înțeleagă limpede care dintre ei deținea mai multă putere.

După ce Kevin dispăru în pădure, Kylie așteaptă ca Perry să-i spună ceva Mirandei. Dar nimeni nu spuse nimic. Păsările din depărtare își începură din nou trilul.

— Te simți bine? întrebă Miranda.

Kylie ridică privirea spre ea să o asigure că se simțea bine, dar își dădu seama că aceasta nu vorbea cu ea, ci cu Perry. Kylie se uită la el. Părea teafar. Nu avea nicio zgârietură. Ceea ce însemna că, atunci când metamorfii se transformau la loc în oameni, se vindecau de orice răni ar fi suferit. Și asta mai însemna că ea se aruncase să-i despartă, I c. Ilesese cu fundul burdușit pentru nimic. Ar fi putut i i lase să se sfâșie bucăți. Ar fi trebuit să nu se bage.

A naibii de treabă! Fără să se ridice de jos, sprijinită pe un șold, se frecă din nou pe fesă și se uită cum Miranda se. Ipropie de Perry.

De ce ai făcut asta?

Miranda părea oarecum onorată că se luptase pentru i .1 și oarecum enervată din același motiv.

Spune-mi, zise făcând un pas spre sursa mâniei sale. Așa am avut chef, mârâi Perry ca răspuns. Intr-adevăr, furia

deveni vizibilă din felul în care i se i lilmă trupul în clipa când Miranda păși mai aproape de

■ I I h'veni țeapăn, ca și cum nu ar fi putut să se aplece de mi|loi. I'ărul blond îi era răvășit peste fruntea transpirată. I't ntru o clipă, ochii i se făcură albaștri, apoi deveniră de mi verde aprins. Încă avea aerul unui leu mânios și feroce, i In mai era nici urmă de tipul bufon, care avea mereu de. Pir. Ceva amuzant sau sarcastic. Și, pentru prima dată,

I \ lie înțelese de ce toți se temeau puțin de el.

Nu ai făcut-o din cauza mea? întrebă Miranda, fiind i v ident că nu vedea furia care-l stăpânea. Nu ai făcut-o din prlo/ic?

Teiry nu-i răspuse Mirandei. Se holbă la ea și puse ui iii. Ilnarea întrebare:

Așadar e adevărat?

(! e anume? întrebă Miranda.

('a l-ai sărutat, zise Perry. Nu l-am crezut când mi-a I'm. Am crezut că încearcă doar să mă scoată din sărite,

■ I u nu a fost o născocoală de-a lui, nu? Chiar ai făcut-o.

I o x. Trutat.

Miranda făcu ochii puțin mai mari.

— Da.

Tăcerea se lăsă în aerul fierbinte al dimineții.

— Nu, izbucni ea și clătină din cap, iar șuvițele roz, negre și verzi se agitau la fiecare mișcare. Nu eu l-am sărutat, ci el m-a sărutat.

— Dar i-ai răspuns la sărut, o acuză el.

Kylie își ținu respirația. Della veni lângă ea și întinse mâna. Kylie îi acceptă ajutorul și, după ce se sculă de jos, își mai frecă puțin fundul.

— Răspunde-mi, îi ceru pe un ton poruncitor Perry.

Kylie își îndreaptă privirea spre Miranda și Perry. Tensiunea pe care o emana cuplul părea să înghită tot oxigenul din aer și era greu să nu te uiți la ei.

— S-ar putea să iasă urât, spuse Della.

Capitolul 7

Kylie spera ca toată povestea asta urâtă să aibă printr-o minune un sfârșit fericit — și că, în afară de faptul că se alesese cu fundul tăbăcit, nu avea să se mai întâmple nimic rău.

Fii sinceră! îi ceru Perry.

Miranda ezită înainte de a da un răspuns.

Nu... nu i-am răspuns la sărut.

Della se apropie de urechea lui Kylie și îi șopti:

Minte.

I Vrry mai făcu un pas spre Miranda și o privi lung, ca și cum încerca să-și dea seama dacă s-o creadă sau nu.

De ce nu te cred? Făcu o pauză și continuă. Și chiar tu nu i-ai răspuns la sărut, nici nu l-ai oprit.

Miranda ezită și lăasă umerii în jos, ca și cum s-ar fi dat lăsat. Uut. În clipa aceea, Kylie știu că Miranda hotărâse să mărturisească tot.

Nu. Nu l-am oprit. Și da, poate că i-am răspuns într-un moment la sărut. Dar...

Asta e tot ce voiam să aflu.

Ochii ciudați ai lui Perry se umplură de o durere vie și amară, și preț de o secundă Kylie nu putu să se gândească decât că și ea simțise aceeași durere când îl văzuse pe Perry cu noua lui iubită lipită de el. La fel se simțise și câini

Mandy îl sărutase pe Derek. Și să nu uite de moment ui când a aflat că Lucas a fugit cu Fredericka.

— Nu e drept, spuse Miranda.

— Oh, nu e drept. Păcat, zise Perry. Lucrurile ar li putut să meargă bine între noi.

Apoi se întoarse și plecă. Se depărtase cam trei metri i, când Miranda îl strigă.

— Nu ești curios să aflu de ce nu l-am oprit?

Perry se întoarse cu fața spre ea.

— Mai degrabă aș fi curios să aflu de ce crezi tu că mi-ar păsa.

Mirandei păru că i se taie respirația când îl auzi. Făc 11 câțiva pași spre el.

— Nu l-am oprit pe Kevin pentru că... pentru că m-am săturat să aștept să mă săruți tu.

— Serios?

Perry străbătu în grabă distanța care îi despărțea. O cuprinse cu mâna dreaptă și o lipi de el. Nu se opri, nu avu nicio ezitare. O sărută și nu în grabă. Lui Kylie i se păru un sărut de-adevăratelea, așa cum o sărutase Derek cu o săptămână în urmă. Genul de sărut pe care-l simți până în degetele de la picioare. Și după felul în care Miranda se sprijinea de Perry, Kylie își dădea seama că într-adevăr Miranda simțea. I furnicăturile sărutului în tot trupul.

— Uau! murmură Kylie și zâmbi.

— Că bine zici! zise Della și se apropie de ea. Cred că lui Perry tocmai i-au mai crescut două boabe.

Kylie se mușcă de buză să nu izbucnească în râs.

Dacă am fi într-un film, acum s-ar auzi niște muzică iu iu iu udai.

Aș putea să cânt eu, chicoti Della.

Și ai strica tot, o tacină Kylie. Te-am auzit cântând Ii Iniic.

Amândouă zâmbiră amuzate și se uitară din nou la I111>li11 care se săruta.

Atunci, Perry lăsă mâinile pe lângă corp și făcu un pas In i|nu. I'clul brusc în care se termină sărutul nu părea în >r «il i Și asta nu era doar părerea lui Kylie. Miranda di tl >i. I reuși să-și recapete echilibrul.

I Vi ry o privi fixpe Miranda, cu o expresie pe care nu te ■ i |>i. Ii să o vezi pe chipul unui tip care tocmai sărutase i, i n li line o fată. Mânia și durerea pe care Kylie i le citise

Iu mai devreme nu fuseseră potolite de sărut. Ba mai li, icum părea și mai furios.

Asta a fost doar ca să-ți arăt că ar fi meritat aștepta- i. I, i| nise Perry și în glasul lui se oglindea aceeași emoție lin privire.

Ar fi meritat, ai spus? întrebă Miranda cu voce tre- n 1111 Audă.

Da, ar fi meritat.

I 'i-i ry se întoarse cu spatele și o luă din loc. Dar duse iu iii. I dreaptă la spate și îi arătă un semn obscen.

Asta ce vrea să însemne?

D.i și seama și singură, spuse el, dar nu întoarse i >111111.

\ 1 ii. Mda se roti brusc spre Kylie și Della. Duse o mână li (im a și ochii i se umeziră, devenind mai strălucitori.

— Oh, la naiba! zise Kylie, cu inima strânsă pentru prietena ei.

— Nesimțitule, îi strigă Della lui Perry.

Holiday venea alergând pe lângă potecă. Se opri și se uită la cele trei fete și la Perry care se îndepărta.

— Ce s-a întâmplat adineauri? întrebă Holiday.

— Nimic, spuse Della.

Holiday privi de la Della la Miranda care, înlăcrimată, rămăsese stană de piatră uitându-se după Perry. Apoi directoarea taberei se uită din nou la Della.

— Am auzit.

— Bine... Aproape nimic, spuse Della și ridică din umeri. Holiday, intuind starea emoțională dezastruoasă a

Mirandei, se îndreptă spre ea și o cuprinse pe după umeri.

— Hai, vrei să mergem undeva să vorbim?

— Ce faci? întrebă Della, intrând împleticindu-se în bucătărie la ora două noaptea.

Kylie ridică ochii de la calculator.

— Mă folosesc de un baros să fac altă fereastră.

Della se dădu un pas înapoi.

— Iar ai unul din visele tale ciudate?

Kylie zâmbi.

— Nu. Mă uit să văd câți Brighten sunt în zona Dallasului.

— Câți ce? întrebă nedumerită Della și se așeză la masa din bucătărie.

— Brighten. Pe tata îl chema Brighten și mama mi-a spus că părinții lui locuiau în Dallas când s-au cunoscut ei. Cum Daniel nu poate să-mi spună ce sunt, trebuie să aflu singură.

— Dar am crezut că... Nu mi-ai spus tu mie că a fost adoptat?

— Ba da. Kylie se uită din nou la ecranul monitorului și se încruntă. La naiba, sunt vreo sută cu numele Brighten în zona metropolitană a Dallasului. Cine și-ar fi imaginat că e un nume așa de des întâlnit?

— Și dacă a fost adoptat, cum o să te ajute chestia asta sa

află cine ești? zise Della și se aplecă să se uite și ea la ecran.

— Poate că asta o să mă ajute să-i găsesc cumva părinții biologici.

— Ce-aș mai vrea să fiu o muscă pe perete când o să aveți conversația asta! „Bună, bunico și bunicule, eu sunt nepoata voastră de care nu ați știut niciodată, dar de fapt mi-i chiar așa, devreme ce l-ați adoptat pe tata care a murit înainte să mă nasc eu și până la urmă nu-mi pasă de voi, vreau doar să-mi cunosc bunicii adevărați.”

Kylie se încruntă la Della.

— Nu-mi ești de niciun ajutor.

— Spun doar cum văd eu scena.

— Aș prefera să nu o faci.

Kylie închise ochii și încercă să se agațe de fărâma de ■. Peranță care îi mai rămăsese. Dar, în sinea ei, se temea că Della avea dreptate. Șansele de a-i găsi pe bunicii Brighten

■ mii aproape imposibile. Avea să fie destul de greu să-i

■ I. Termine să-i spună ei despre părinții lui biologici, când

■ i nici n-ar fi trebuit să știe că el fusese adoptat. Probabil iul reбуia mai mult decât un baros ca să deschidă fereas- h. I pe care o voia.

Și ii ce? spuse Della și o înghionti în umăr. Scoate la 11111 > 111 n a ntă numerele de telefon, iar eu și Miranda putem 11> ajutăm și să sunăm la toți.

Kylie se uită din nou la Della.

— Ați vrea să faceți voi asta?

— Mi-ai dat să beau din sângele tău, spuse Della.

— Da, așa e, zise Kylie și privi din nou pe ecranul monitorului, după care luă din nou închipuitul baros în mână și apăsă pe tasta de printare.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Două zile mai târziu, dimineața, ceva o făcu pe Kylie să se trezească din somn tresărind. Neștiind de ce se zvârcolea în propriul pat, deschise rapid ochii. Aburul respirației îi plutea în față șerpuind. Aerul glacial din cameră îi dădu de înțeles că se crăpa de ziuă.

Kylie își trase pătura până la gât și închise ochii. Și atunci, bam! Visul pe care îl trăise până atunci o năpădi din nou.

Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Își auzi țipătul ca un ecou de parcă de-abia acum răsuna din cotloanele întunecate ale dormitorului. Inima îi bătea nebunește, lovindu-se de coșul pieptului ca un animal prins în capcană. Dum! Dum! Dum!

Strânse tare pătura în mâini și se luptă mental să nu se lase trasă din nou în lumea coșmarului. Dar eforturile se dovediră zadarnice. Visul deveni realitate.

Cineva încerca să o lege cu o fâșie de pânză și simți cum aceasta îi intră în carnea brațelor. Clipind, Kylie încercă să se concentreze, dar vederea îi deveni neclară. Simțea cum o lua cu ameteală. Numără una, două, poate chiar trei siluete încetoșate, cu contur neregulat, care stăteau aplecate deasupra ei. Dădu din picioare, dar o slăbiciune copleșitoare o sleia de puteri.

Se zbatu să se elibereze din strânsoare, dar siluetele de deasupra ei se înmulțiră. Mâinile lor îi immobilizară rapid membrele, fără ca ea să poată opune rezistență. Legăturile tie la încheieturile mâinilor deveniră mai strânse. Fără să poată să se miște, Kylie văzu cum altă siluetă învăluită în i eață se apropie de ea cu un cuțit.

— Nu!

Propriul țipăt o smulse din coșmar. Deschizând rapid "i li ii, încleștă pumnii, cu privirea în tavan, temându-se că, il.ua clipea măcar, ar fi fost trasă înapoi în lumea viselor.

— E doar un vis. Doar un vis.

Repeta cuvintele întruna. Răsucindu-se pe o parte,

Kylie încercă să se ridice din pat, dar starea de amețeală din vis ii afecta și în realitate corpul. Se prăbuși din nou pe pat.

— E doar un vis. Doar un vis.

Inspiră și expiră numărând, și de-abia când temperatura din cameră scăzu, încercă să se dea jos din nou. Valul

■ I' amețeală trecuse, dar senzația de panică încă stăruia. Mentea ei derula rapid imaginile înfricoșătoare, făcând-o .l se cutremure de frică. Parcă ar fi fost străbătută de i ui ent electric. Apoi își dădu seama cu groază că ea fusese lemeia în vis. Ea fusese fantoma.

Înșfacă blugii și îi trase pe sub cămașa de noapte. Fără i se mai sinchisească să-și pună sutien sau să se încalțe, o /l'iijii din cameră și din cabană. Inima încă îi bubuia când, i|nnse la capătul scărilor din fața cabanei. În ciuda orei, întunericul acoperea tot cerul ca o mantie neagră. Doar o!'* m. I de lumină se ițea la răsărit, la linia orizontului.

Kylie o luă pe cărarea care ducea la cabana lui Holiday,

#iiii isi aminti că aceasta spusese că se ducea la clădirea iilministrativă cum mi] eau zorile.

Răsucindu-se pe călcâie, Kylie alergă până la birouri. Ușurința și viteza cu care se mișca ar fi trebuit să o mai îmbărbăteze, dar nu reușiră decât să-i amintească din nou că totul se schimba în viața ei. Și Kylie habar n-avea unde urmau să o ducă schimbările astea.

Ajunsese cam la jumătatea drumului, când plămâni îi

cerură în sfârșit mai mult oxigen. Respirând adânc, îndoii ușor genunchii și își odihni palmele pe coapse. Cu ochii pironiți la picioarele ei goale, Kylie se lupta să alunge din minte imaginile din vis care i se derulau în minte ca o casetă video tulburătoare.

— E doar un vis, șopti ea în întunericul încrămențit.

Și atunci băgă de seamă atmosfera care o înconjura. Tăcerea mormântală din jur.

Genul de tăcere care îi dădea de înțeles că nu era sin gură. Aerul nu se răcise, așa că nu era un spirit. Își aduse aminte de vampirul care avusese îndrăzneala să intre în tabără. Cel despre care Burnett insistase că s-ar fi hrănit cu ea dacă asta ar fi fost intenția lui. Oare se întorsese să ducă treaba la bun sfârșit?

Kylie își bombă pieptul. Primul instinct a fost să o ia în fugă rapid.

Al doilea, să țipe.

Și al treilea, nici pe departe la fel de puternic ca primele două, să se poarte ca o fată mare ce era și să-l înfrunte, ori cine sau orice ar fi fost.

Înainte să se hotărăscă să aleagă opțiunea numărul trei, observă că totul din jur se animă din nou. Simțind ca o alinare cântecul broaștelor sau ciripitul vreunei păsări, care se mai auzea când și când, și țârâitul insectelor, Kylie ilungă panica din inimă. Nu e de mirare că ceea ce se întâmplase în ultimele zile o făcuse să fie puțin suspici- i iasă. O clipă de tăcere în simfonia zorilor nu însemna neapărat că era urmărită de cineva.

Sau cel puțin nu de un vampir. Fără să știe nici ea de ce, i și aminti... își îndreptă rapid privirea spre marginea pote- i ii, unde siluetele copacilor se înălțau ca niște paznici ai

pădurii. Nu se vedea nici pereche de ochi aurii care să o privească pe furiș din întuneric. Nicio altă creatură a nopții Evident, singurul lucru care o urmărea acum era para- n oi a proprie, care fusese alimentată de coșmarul de mai i Io vreme.

Dând afară aerul după ce îl ținuse o vreme în piept, o li i. I din nou la picior. Mai apucă să facă vreo doi pași, când.ni/1 sunetul. Înainte să reacționeze, simți adierea aerului ilf dimineată care șuieră pe lângă ea.

Pregătită să lupte ca să scape cu viață, gândindu-se numai la vampirii proscriși și hotărâtă să dovedească faptul că nu era o pradă ușoară, Kylie ridică mâinile.

Apoi o văzu.

Nu era un vampir.

Pasărea uriașă — o încrucișare între un bătlan mare >tilustru și ceva care era posibil să fi existat în epoca pi. Istorică — ateriză cu fundul căptușit cu pene chiar în l iț i oi. Pasărea dădea din aripile care aveau o anvergură i. Un de doi metri, doi metri și jumătate. Șocată, încă nevenindu-i să-și creadă ochilor, lui Kylie i se tăie respirația.

’ ’ ’ iitura era mai înaltă decât ea cu mai mult de jumătate

■ Ir metru. Fără să știe ce să facă, Kylie se dădu un pas înapoi Scânteile începură să apară aproape imediat.

Încrucișându-și mâinile la piept, Kylie se simți ca o proastă că nu ghicise imediat.

— N-a fost distractiv, șuieră ea printre dinți când Perry își făcu apariția.

— Ce? întrebă el pe un ton serios pe care rar îl auzise din gura lui Perry.

— Că m-ai speriat al naibii de tare. Chiar m-am săturat până peste cap de...

— Îmi cer scuze. N-am vrut să te sperii. Te-am văzut alergând. Am vrut să mă asigur că totul e în regulă.

Nu știa dacă era tonul lui sau expresia de pe chip, dar Kylie își dădu seama că băiatul spunea adevărul. Nu mai făcuse nicio farsă. Fusese îngrijorat.

— Totul e în regulă.

Totuși, când se uită mai atent în ochii lui, își dădu seama că nimic nu era în regulă.

Perry, cel mereu pus pe farse, era sfâșiat de durere. Aproape aceeași durere pe care o văzuse în ochii Mirandei. Și era mare prostie. Dacă fiecăruia îi păsa așa de mult de celălalt, de ce nu treceau peste toată chestia asta care se întâmplase cu Kevin?

— Să știi că ea chiar te place, Perry, o luă pe Kylie gura pe dinainte.

— Dar îi place și de Kevin.

— Ba nu-i place de Kevin. El a sărutat-o, asta e tot. Și voi doi nici măcar nu erați combinați.

— Știa că-mi place de ea, spuse el. Am stat cu ea aproape în fiecare zi la masă.

— Da, dar un prieten trebuie să facă mai multe decât să stea la aceeași masă cu tine.

— Știu asta, spuse el pe un ton impertinent. Și aș fi... ■ișleptam doar timpul potrivit.

— Și de ce nu e acum timpul potrivit?

— E prea târziu, spuse el.

Kylie clătină din cap.

— Chiar ai de gând să lași un sărut să te despartă de meva la care ții cu adevărat? Chiar ești așa de...

Încăpățânat? îi termină el întrebarea. Da, și asta face parte din făptura metamorfului. Lucru despre care e clar «nu știi

nimic pentru că era cât pe ce să te arunci în ghea- 10le morții.

— Dar, dacă ții la ea, atunci...

Am ținut, spuse el. Am ținut la ea. Miranda e de

■ l< «meniul trecutului acum.

În jurul lui începură să apară scânteii slabe.

Ah, continuă el, mulțumesc că ai încercat să mă aperi "ii dimineată. Dar, serios, să nu o mai faci niciodată.

Pasărea gigantică își făcu din nou apariția. Când trecu l" lângă ea dând din aripi, părul lui Kylie îi flutură în vânt, moment în care simți o durere puternică în stomac.

I n mi na aurie a răsăritului care scâldea fereastra clădirii de l>n nuri o întâmpină pe Kylie când trecu de ultima cotitură.

I it. I se opri și privi fix la fereastră, amintindu-și privi- m, i sumbră din ochii lui Perry și dorindu-și să o poată >ii liimba.

I Ircă scările, deschise ușa și o strigă pe Holiday, ca n i isi. I să nu-și facă griji gândindu-se cine putea să o vizi- li'/o la asemenea oră.

Sunt în birou, îi răspunse Holiday și Kylie intră.

Holiday îi făcu semn lui Kylie să ia loc. Fata se așeză și se rezemă de spătar, găsindu-și o poziție comodă.

— E totul în regulă? întrebă Holiday căutând printr-un teanc de scrisori.

Kylie oftă.

— Miranda e încă deprimată. Am dat nas în nas cu Perry și am încercat să vorbesc cu el, dar nu vrea să asculte. Nu că n-ar părea și el la fel de nefericit ca Miranda. Nici măcar nu se mai ține de glume. Della suferă de sindromul premenstrual și din cauza asta își pierde răbdarea cu

Miranda, pentru că Miranda vrea toată ziua să mănânce înghețată și să bocească după Perry.

Kylie se opri o clipă să respire, apoi continuă. Vorbea întruna, parcă nu putea să se oprească.

— Deși nu Miranda sau sindromul premenstrual o fac pe Della așa de dificilă, ci gândul că trebuie să meargă acasă să-și petreacă weekendul cu părinții. Dar Mirandei, chiar și când nu e deprimată, nu i-au plăcut niciodată schimbările de dispoziție ale Dellei. Așa că acum, Della și Miranda amenință să-și scoată inima una alteia și să o dea de mâncare pisicii mele. De fapt, cred că Della voia ficatul Mirandei și Miranda inima Dellei. Și ca să-ți răspund la întrebare... Nu, nimic nu e în regulă.

Holiday ridică ochii din teancul de scrisori și rosti un singur cuvânt.

— Interesant.

— Ce e interesant?

Kylie avu o străfulgerare, văzându-se din nou în cabinetul doctoriței Day, la o ședință de psihanaliză.

Holiday se concentrează din nou asupra corespondenței.

Mai multe lucruri, de fapt. Puse o scrisoare la o | *. I rtc înainte de a se uita din nou la Kylie. Dar să începem

■ ii 1. Iptul că nu am întrebat de Miranda, Della sau de Perry. Am Întrebat de tine.

Vrei să zici că sunt o ciudată că îmi pasă de prietene U-mele? întrebă Kylie, simțindu-se dintr-odată iritată.

(ie e drept, era și ea înainte de ciclu, deci era posibil să In i la ea puțin din sindromul premenstrual. Sau poate că ilr vină erau celelalte tone de probleme care o apăsau pe linieri, de parcă ducea în spate o gorilă bosumflată.

N-am vrut să spun că ești ciudată.

I onul blând al lui Holiday o irită pe Kylie mai mult iii i. U cel al psihoterapeutului. Probabil pentru că o făcea i simtă mai puțin ciudată și mai degrabă scorpie.

Holiday își sprijini bărbia în mâini, un gest atât de i 11. Ii (eristic pentru directoarea taberei, încât Kylie nici nu l'iilc. I să și-o imagineze vreodată altfel. Parcă mâna îi era lipi 1.1 de bărbie.

Voiam să las să se înțeleagă că eu cred că-ți ascunzi pn >pi iile probleme de tine însăși, concentrându-te la problemele tuturor celorlalți.

Kylie își aminti că motivul pentru care făcuse scurta pli mhare matinală până la biroul lui Holiday nu era de fapt IViry sau Miranda. OK, poate că Holiday avea dreptate. Nti i ă ea ar fi fost în stare să recunoască asta acum.

Și poate totuși nu sunt decât o persoană de treabă.

Kylie se afundă mai mult în scaun și regretă că avusese li,. Ii c. I de mai devreme. Pentru niciuna dintre problemele

■ i im putea să fie învinuită Holiday, ba, mai mult, relația illiifre ele, care devenea din ce în ce mai strânsă, era unul dintre puținele lucruri bune din viața lui Kylie acum. Din acest motiv, zâmbi spășită la sfârșitul propoziției.

— De treabă? Oh, nu mă îndoiesc de asta. Holiday zâmbi larg. Deci, să mai încercăm o dată. Ce mai faci tu, Kylie?

Kylie își îndreptă umerii și își sprijini coatele pe birou.

— Cât timp ai la dispoziție?

— Oricât de mult e nevoie.

Holiday păstră câteva clipe de tăcere, apoi întrebă:

— Ce se întâmplă între tine și Derek?

— Nimic. De ce? întrebă Kylie.

Holiday ridică suspicioasă din sprânceană.

— Am văzut că nu știai cum să ieși mai repede din can

tină ieri când a venit el, și același lucru s-a întâmplat și la cină.

— Pur și simplu nu voiam să vorbesc cu el.

— Asta era și adevărul. Mă rog, o parte din el.

Dar Kylie nici nu voia ca o persoană care avea capacitatea de a-i citi emoțiile sau de a-i adulmeca hormonii să știe cât de mult o excita persoana lui doar când se uita la el. Până când reușea să-și disciplineze gândurile neascultătoare, era mai bine să nu se apropie de el în mulțime. Și nici când e singur, recunosc ea în sinea ei. Și da, mai devreme sau mai târziu, avea să fie obligată să-i explice asta lui Derek.

Și Kylie prefera să fie mai târziu.

— Deci ceva nu e în regulă, ziceai? întrebă Holiday.

Kylie își împreună mâinile peste piept.

— Visez eu sau mi-ai spus nu demult să am grijă să nu... Kylie nu voia să o spună cu voce tare. Nu m-ai avertizat tu să am grijă în preajma lui? Și acum, că sunt precaută, te porți de parcă n-ar fi un lucru bun. Ce vrei exact să fac?

Holiday își țuguie buzele, gânditoare.

— Să ai grijă, da. Dar nu am vrut să spun să-l eviți.

Poate că n-ai vrut să spui asta, dar acum asta e felul meu de a fi precaută. Felul meu de a face față situației.

Holiday ridică mâna.

Foarte bine. Fă-i față în stilul tău.

I acu o pauză, apoi oftă adânc și Kylie înțelese că ea nu #111 ile acord.

Ai apucat să vorbești cu tatăl tău vitreg?

Kylie își dădu ochii peste cap.

Iar te-a sunat mama? Să mă pici cu ceară dacă știu 'Incredere ea că e o idee așa de bună să-l iert pe omul ăsta,

' Aiul ea nu are de gând să facă asta nici de acum într-o sută ilt*.ini.

Holiday strâmbă din nou din buze, ca și cum își cântă-M.u uvintele înainte de a le rosti.

El divorțează de mama ta, nu de tine.

Mila, și mama lui Kylie spusese cam același lucru, dar I vile iui se lăsa păcălită.

A naibii să fiu dacă nu simt altceva.

Încă își mai amintea când îl implorase să o lase să locu- i r. I .1 cu el. Dar nu, el nu o voise. Și de ce? Kylie se uită la Holiday din nou.

Mama ți-a zis și că tata o regulează pe o tipă care e iii.il mare doar cu câțiva ani decât mine?

Nu, spuse Holiday. Dar mi-ai spus tu. În ziua când am l'li.il să luăm înghețată. În ochi i se citea compasiunea.

I <ili-, Kylie, nu spun că el nu a făcut ceva rău. Dar nu are I' r ii i ii a cu voi doi. Dacă aș lăsa relația dintre tata și mama să iii i Ir/c sentimentele mele pentru ei, i-aș urî pe amândoi.

— Îmi pare rău, dar nu sunt deloc de acord. Poate că nu are legătură cu noi doi, dar ce a făcut el m-a afectat și pe mine, spuse Kylie. În multe feluri. De exemplu, mama m-a sunat ieri și mi-a spus că o bate gândul să vândă casa. Casa noastră în care am crescut, locul căruia i-am spus „casă” toată viața mea.

Holiday se rezemă de spătarul scaunului.

— E greu. Mi-aduc aminte și acum ce supărată am fost când mama a vândut casa. Dar...

— Niciun dar, zise Kylie. Mama n-ar trebui să mă forțeze să fac ceva ce nici ea nu poate să facă. Ea nu poate să-l ierte. Poate că nici eu nu pot. Așa că să-i spui asta data

viitoare când o să te sune. Sau poate că o să-i spun chiar eu personal.

Holiday se încruntă.

— Nu mama ta a sunat, ci tatăl tău vitreg. Și a spus că...

— Oh, la naiba! Te-a sunat?

Kylie își aminti ce jenant fusese când tatăl ei îi făcuse ochi dulci lui Holiday, holbându-se la ea de parcă era un copil căruia îi lăsa gura apă după o bomboană.

— Te rog să nu-mi spui că ți-a dat întâlnire sau ceva de genul ăsta!

— Nu. Chiar părea îngrijorat. A spus că te sună și-ți scrie e-mailuri întruna, dar tu nu răspunzi.

— Dacă ar fi fost așa de îngrijorat, ar fi putut să vină în ziua de vizite. Dar a făcut asta? Nu. Și știi de ce? Pun pariu că din cauză că prietena lui nu vrea să-l lase să vină. Probabil că părinții ei nu-i dau voie să plece din oraș.

— Sau poate că nu vine pentru că el crede că nu vrei să-l vezi. Holiday clătină din cap. Cred că... poate ar trebui să încerci să vorbești cu el. Își mușcă buza și strâmbă din nou din gură. Oh, fir-ar să fie! Deja mi-am dat cu părerea (Ară să fiu întrebată. Acum, că tot am început, aș putea să-ți mai zic ceva. Părerea mea e că tactica ta de a face față tuturor problemelor din propria-ți viață e evitarea. Prima dată l. Ităl tău, iar acum Derek. Și-ți spun sincer, evitarea e o jalnică scuză ca metodă de a face față problemelor. Știu asta pentru că am încercat-o și eu, o dată sau de două ori.

— Da, spuse Kylie, simțindu-se din nou ca o scorpie, il.ir neputând să se oprească. Dar până o să apară ca prin minune, în desaga mea cu trucuri, altă metodă de a face l. Tță problemelor, o să mă mulțumesc cu asta.

Aproape că-i venea să-și ia singură apărarea și să-i spună

Im Holiday că nu evita nimic. Petrecuse ziua de dinainte și îi parte din cea de azi dând telefoane celor cu numele Hngliten care locuiau în zona Dallasului, încercând să-i y. I M'. Iscă pe părinții adoptivi ai tatălui ei, ca să dea de urma

I mi iuților lui biologici, în speranța că avea să afle ce fel de i H.ilură era.

Holiday se încruntă.

Toți trebuie să învățăm pe propria noastră piele, mi i așa?

Cred că da, spuse Kylie, deși nu era sigură că nu se l'iiiiim și mai rău de atât. Doar că nu sunt pregătită să-i fac i i (. I tatălui meu... tatăl meu vitreg, adică... sausentimen- ti Im față de Derek. Cer prea mult dacă vreau să mai fiu painită?

Nu, nu ceri prea mult. Dar vorbind la modul gene- i 11,111 cât amâni mai mult o problemă, cu atât e mai greu de

II /i ilv.it. Uneori trebuie s-o înfrunți direct. Tata spunea că trebuie să privești problemele drept în față și să le scuipi în ochi.

— Nu am stăpânit niciodată arta scuipatului, spuse Kylie.

Holiday zâmbi și se uită din nou la teancul de scrisori. Oftând, ridică ochii spre Kylie.

— Vrei să eviți și asta?

Îi întinse o scrisoare peste birou.

— Ce?

Kylie se holbă la plic și văzu numele ei scris în grabă. Scrisul îi era familiar. Era al lui Lucas, îl cunoștea din scrisoarea anterioară.

O parte din Kylie voia să-i dea înapoi scrisoarea. Nu-și făgăduise să-l uite? Știa că Holiday nu avea să o forțeze să ia plicul. Nu avea destule pe cap ii uni? De ce să accepte de bunăvoie și alte complicații?

Holiday trase înapoi scrisoarea. Uitându-se la ea, Kylie ■ iștepta să citească o oarecare dezaprobare în ochii direc- >. Iroi de tabără pentru că, din nou, Kylie nu era nerăbdă- i". Ire să-și înfrunte problemele. Dar nu văzu pe chipul lui Holiday decât empatie.

Nu sunt sigură că vreau s-o citesc, mărturisi Kylie.

De ce? întrebă Holiday.

A fugit cu altă fată.

Nu cred că se gândește la Fredericka ca la...

Dar ea așa îl consideră. Și dacă sare pe el... până la ui mă, e băiat.

Știu, spuse Holiday. Totuși, nu toți băieții...

Nu toți, dar unii da. Și e greu să-i deosebești. Mate- iii. Iiiiă pură. Crezi că ai înțeles exercițiul și răspunsul e (>i < șit. Și să nu încerci să mă contrazici, pentru că ăsta e și mol i vul pentru care nu vrei să-i dai lui Burnett o șansă.

Holiday își rezemă din nou bărbia în mâini și nu o contrazise pe Kylie. După câteva clipe de tăcere, Holiday spuse:

— Aș putea s-o pun într-un sertar și dacă te hotărăști că vrei să o citești mai târziu, poți s-o faci.

Da, Holiday putea să facă lucrul ăsta, dar oare Kylie era în stare? Putea oare să plece din birou fără să ia scrisoarea cu ea? Putea să se prefacă indiferentă, că nu-i păsa de Lucas? Că nu-și făcuse griji în legătură cu el de când plecase — griji în legătură cu ce se întâmplase de nu putea să-i spună și ei și că o parte din asta o includea și pe

Fredericka?

Oh, și dacă încă mai ținea la Lucas, atunci ce simțea de fapt pentru Derek? Sau ceea ce simțea pentru Derek era adevărat sau el îi manipula sentimentele?

Oh, la naiba! Oare viața ei putea să fie și mai mult dată peste cap?

Putea la fel de bine să ia pur și simplu scrisoarea și cu Dumnezeu înainte!

Kylie întinse mâna și trase scrisoarea de sub palma lui Holiday. După ce se uită la ea câteva secunde, Kylie o împături și o îndesă în buzunarul blugilor. Mai târziu, când avea să fie singură și se simțea în stare să scuipe problema între ochi, avea să se ocupe și de ea.

Când ridică privirea, Holiday încuviință, ca și cum ar fi vrut să-i spună lui Kylie că făcuse ce trebuia. Deși Kylie nu era sigură de asta. Acum era sigură de foarte puține lucruri din viața ei. În încăpere se lăsă din nou tăcerea stânjenitoare de dinainte și Holiday schimbă subiectul, aducând în discuție unul care era la fel de neplăcut.

— Ai aflat ceva nou de la fantomă?

— Nou, da, dar nu și util.

Kylie se încruntă, dorindu-și să evite și problema asta, iș. I cum făcuse cu tatăl ei vitreg și cu Derek. Dar violența, i avertizarea fantomei nu-i dădeau de ales.

— Cred că a fost torturată de cei care au răpit-o.

Aoleu, exclamă Holiday. Și chiar crezi că s-a întâm- pl.it în realitate sau crezi că vrea doar să-ți comunice ceva?

— Cred că s-a întâmplat în realitate.

Kylie își mușcă buza, gândurile zburându-i la avertismentul fantomei, cum că acel lucru avea să se întâmple

■ m va drag, dacă nu-l împiedica ea.

Visul a fost prea real, continuă ea, asemănător cu cel în care Daniel a fost împușcat. Eu eram ea în vis. Și ei ’cnoau spre mine cu niște cuțite ciudate. Mă simțeam de parcă eram drogată și, când am încercat să le opun rezistență, m-au legat de mâini.

Amintindu-și groaza care o cuprinsese, Kylie simți cum i se «accelerează pulsul. Începu din nou să se panicheze.

Holiday o atinse pe mână. Atingerea ei emană o căl-

■ lina care i se răspândește în tot brațul și care îi aduce alinare.

I ■ ama care i se cuibărea în suflet dispăru ca un șoricel scuturându-se. Și, ca prin minune, panica se estompă într-un sentiment mai puțin copleșitor. Kylie se uită la directoarea Iihcrei.

Mulțumesc, dar asta nu o să rezolve nimic. E ca și cum ai pune un plasture pe o rană provocată de un glonț.

Știu. Holiday se încruntă. Dar când tot ce poți să-i nlen unui om e o atingere care-i aduce alinare, vrei să o lași.

Kylie expiră lung.

— Ce-o să se întâmple dacă nu aflu?

Mâna lui Holiday, care se odihnea pe încheietura mâinii lui Kylie, deveni mai caldă, de parcă simțea că aceasta avea nevoie de încă o doză de calm.

— Accepți că ai făcut tot ce ți-a stat în putere să încerci să împiedici lucrul ăsta și mergi mai departe.

Lui Kylie, responsabilitatea pe care simțea că o poartă, alături de enormitatea spuselor lui Holiday, i se păru deodată prea mult. Kylie își smuci mâna de sub palma lui Holiday.

— Nu. N-aș putea... N-aș putea să trăiesc cu mine însămi

după aia. Dacă înțeleg eu bine, cineva o să moară.

O să moară de-adevăratelea și nu o să fie o moarte prea ușoară.

Toate problemele din viața ei începură să-i bombardeze capul ca niște mingi de ping-pong. Îi dădură lacrimile. Încă mai suferea cumplit când se gândea la înmormântarea bunicii — nu mai putea să piardă pe altcineva. Eșecul nu era o opțiune. Minte ei începu să lucreze frenetic, încercând să-și dea seama cine din cei iubiți ar putea fi în pericol. Oare mama ei? Era cineva de acasă? Sau cineva din tabără? Era posibil chiar să fie Holiday. Oh, Doamne, dacă era Lucas sau Derek? Aruncă o privire spre ușă și se luptă cu dorința aprigă de a pleca.

Holiday își drese glasul.

— Oricât de mult ne-am dori să nu dăm greș, harul nostru nu e o garanție că putem să ajutăm pe toată lumea. Uneori trebuie să acceptăm că nu putem să rezolvăm lucrurile.

Kylie clătină din cap.

— Probabil că tu poți să accepți asta, dar eu nu. Își mușcă buza până o duru. Ar fi trebuit să refuz harul. Nu pot să o fac. Ar fi trebuit să-l returnez cu un bilet mare pe care să scrie Mersi, dar nu-l vreau nici să mă pici cu ceară. Nodul din gât devenea parcă tot mai mare. E prea târziu să refuz acum?

Mă tem că da, răspunse Holiday. Te-ai deschis singură când...

Kylie se ridică așa de repede, încât scaunul de lemn pe care stătea alunecă și căzu la pământ cu un zgomot puternic.

iu, care făcu să răsune micul birou.

Kylie, așteaptă!

Vocea lui Holiday o urmări pe Kylie când aceasta ieși Kt il'ită pe ușă, dar nu-i dădu atenție. La naiba! Trebuia să \iiscă o cale să descifreze mesajul fantomei. Trebuia să

■ 1.11,1. Dacă nu, cineva drag ei avea să moară și ea nu mai I ■ ui o. I să trăiască cu propria persoană dacă se întâmpla așa I ova.

Im „i gătită de emoții, Kylie urcă scările din fața cabanei nule i hiar în momentul când soarele se iveau pe cer, pe linia oi i/ontului. Jetul de lumină aurie o lovi în spate și îi pro-loi l. I umbra alungită pe verandă. Când făcu următorul I i soarele probabil că se ridicase mai sus, căci umbra ei l'. U o. I danseze pe scândurile verandei. Umbrele care dăn-țui. M ii amintiră de... cascadă.

I so opri respirația. Trebuia să se ducă la cascadă. Oricât. Le nebunească părea ideea, parcă ceva îi spunea că acolo ive. I „! găsească răspunsurile pe care le căuta. Lăsă ideea să i se așeze în creierul obosit. Și, asemenea razei de soare care o atingea pe spate, primul licăr de speranță începu să prindă contur.

Trăgând lacomă aer în piept, se simți deodată plină de vigoare și de energie.

Putea s-o facă. Doar că nu voia să fie singură. Se uită din nou la ușa de la intrare a cabanei. De ce ar trebui s-o facă singură? Doar avea prietene. Chiar dacă era vorba despre fantome, acestea ar ajuta-o dacă le-ar ruga.

Era adevărat, le mai rugase și înainte și fetele o refuzaseră categoric, dar de data asta era altceva. De data asta, avea să le implore. Și ele aveau să accepte, nu? Era doar o singură cale să afle.

Intră grăbită în cabană, trecu rapid pe lângă Șosetă care alergă să i se agațe de gleznă și deschise cu putere ușa de la

dormitorul Dellei.

— Am nevoie de tine. Trezește-te!

O văzu pe Della ridicând capul și privind-o cu ochii lipiți de somn. Della nu era în elementul ei dimineața.

Apoi Kylie se repezi la ușa dormitorului Mirandei și o deschise.

— Miranda! Trezește-te! Am nevoie de voi, fetelor.

Miranda se ridică sprijinindu-se într-un cot. Avea ochii umflați — ca atunci când plânga, de parcă ar fi stat trează jumătate de noapte și ar fi suspinat cu fața în pernă — ceea ce și făcuse probabil, după cum o știa ea pe Miranda. Lui Kylie i se strânse inima pentru prietena ei și era cât pe ce să zică Nu mai contează. Dar reuși să-și înfrângă dorința de a renunța, căci își dorea foarte mult să o însoțească amândouă. Și poate că Della avea dreptate — era timpul ca

Miranda să înceteze să-și mai plângă de milă și să treacă peste durere.

— Te rog, spuse Kylie, înainte ca Miranda să se apuce din nou să se lamenteze.

Kylie se duse la masa din bucătărie să le aștepte, dar nu. Ieva stare. Așa că măsura bucătăria în lung și-n lat, așteptând ca prietenele ei cele mai bune să se scoale ca ea să poată să-și înceapă pledoaria.

— Ar fi bine să fie ceva important, spuse Della intrând impleticindu-se în bucătărie și așezându-se pe scaun. Știi

<.il e ceasul? Nu e nici măcar șase. Acum e somnul cel mai

■ Inlce pentru mine.

Miranda ieși din dormitor câteva secunde mai târziu, îmbrăcată cu un tricou, pantaloni scurți și papuci cu iepu- i își. Kylie îi privi papucii; urechile iepurașilor se mișcau în

mis și-n jos cu fiecare pas pe care fata somnoroasă îl facea spre un scaun gol. După ce se așează pe el, se uită la Kylie.

— Ce e? mormăi ea.

— Suntem o echipă, nu? întrebă Kylie. Ne susținem una pe alta. Nu așa am spus?

— De ce am impresia că e o înscenare? rosti Della, i lupă care își lăsă capul pe masa de stejar și fruntea se lovi ile lemn cu o bufnitură surdă.

Dacă altcineva s-ar fi lovit atât de tare, probabil că ar fi li-și nat, sau cel puțin s-ar fi trezit cu ditamai cucuiul. Dar nu și un vampir.

Spune-ne concret despre ce e vorba, ceru Miranda,

1111 pă care își împreună brațele pe masă și își rezemă bărbia pe încheietura mâinii.

Părul ei multicolor se împrăștie pe masă. Kylie se uita când la Miranda, când la Della care nu-și ridicase capul de pe masă și inima începu să-i bată mai tare. Dacă o refuzau, avea să o doară.

Probabil că Della auzise bubuitul inimii lui Kylie, căci ridică fruntea și o privi lung.

— Hai toarnă tot, tu aia, care pălăvrăgești cu fantomele! Cât de rău poate să fie?

Kylie înghiți în sec și făcu ce o îndemnase Della: trecu direct la subiect.

— Vreau să veniți amândouă cu mine la cascadă. Vreau doar să...

— Oh, la naiba, nu! exclamă Della.

— Nici să nu te gândești, adăugă Miranda în același timp și-și îndreptă spatele.

— Dar trebuie să merg acolo, spuse Kylie.

— Atunci du-te! zise Della făcând un semn cu mâna spre

ușă.

Kylie înghiți cu noduri.

— Nu vreau să merg singură.

— Și vrei să ne sacrificăm și noi, îi ripostă Della.

— N-o să se întâmple nimic, insistă Kylie.

— Atunci de ce trebuie să mergem acolo? întrebă Miranda și se încruntă strâmbând din gură.

— N-o să se întâmple nimic rău, continuă Kylie, după care se așează pe scaun, pierzându-și speranța în fața atitudinii lor.

— Cine garantează asta? întrebă Della.

— Eu, răspuse Kylie. Doar că... nu vreau să merg singură acolo.

— Pentru că ți-e frică, insistă Della. Și ai un motiv al naibii de bun. Nu știi ce fac îngerii morții?

Kylie ezită.

— Ei sunt cei care judecă ființele supranaturale, răspuse ea, repetând ce auzise, dar adevărul era că nu înțelegea prea bine care era treaba cu ei.

I Aim ar fi fost posibil din moment ce nimeni nu voia să vorbească despre ei? Nimeni în afară de Holiday, și ea nu. Pusese decât că nu întâlnește niciunul în persoană.

Da, ei sunt cei care ne judecă și uneori ei aplică și pedeapsa, spuse Miranda. Am cunoscut o fată, Becca. Se... juca după bunul plac, făcând diverse farmece oamenilor care o enervau. Oameni care chiar nu meritau. Poate. A era rea de felul ei, dar, la naiba, farmecele ei nu erau așa de grave. Două zile mai târziu, a ieșit afară din casă și hainele i-au luat foc. Pfu, uite așa, au început să scoată fum. \i 11ni e desfigurată, are o grămadă de cicatrici și toată lumea spune că îngerii morții i-au dat o lecție.

Sau poate că a fost cineva asupra căruia a aruncat o viajă și care s-a răzbunat, spuse Kylie.

Toată lumea a fost chestionată de consiliul vrăjitoarelor. S-a dovedit că nimeni nu era vinovat.

Kylie clătină din cap.

Nici măcar nu știm dacă îngerii morții există cu idevarat. Există posibilitatea să fie doar niște fantome cu puieri mai mari, spuse Kylie, repetând alt lucru pe care îl spusese Holiday.

Dacă Della și Miranda ar fi aflat măcar jumătate din ce l i< ie. E Daniel aducând-o în visele lui și făcând-o să iasă din i orpul ei și să intre într-al lui ca să trăiască pe pielea ei n i o11 ientul morții lui, probabil l-ar crede un înger al morții.

Della se aplecă cu scaun cu tot. Acum scaunul se mai sprijinea doar pe două picioare.

— Dacă tu crezi că nu există, de ce vrei să mai mergi acolo?

— Pentru că dacă există cea mai mică șansă să fie adevărați și dacă sunt mai puternici decât fantomele obișnuite, atunci ar putea să mă ajute să salvez o persoană dragă mie.

Nu le explicase niciodată acest lucru Dellei și Mirandei. Cum ar fi putut de vreme ce, în clipa în care auzeau cuvântu\ fantomă, se panicau?

— Pe cine să salvezi? întrebă Della, după care, legănându-se cu scaunul, începu să se uite în jur, fiindu-i teamă că aveau companie.

— Nu știu. Ai putea fi tu. Kylie se uită fix în ochii negri ai Dellei. Sau tu. Arată spre Miranda. E o fantomă care îmi tot spune că cineva drag o să moară. Și de mine depinde

să...

— Sper să nu fie una dintre noi, spuse Miranda.

Della pufni.

— Poate că e una dintre noi și o să murim pentru că ne duci acolo ca ofrandă îngerilor morții.

— Știi că n-aș face așa ceva.

Sentimentul de frustrare era mai puternic ca niciodată. Bătu din piciorul stâng încercând să nu-și piardă răbdarea, dar se părea că nu dispunea de prea multă în ultimul timp. Era desculță și simțea sub tălpi gresia rece.

Della clătină din cap.

— E destul de rău că trebuie să acceptăm că te vizitează tot timpul fantomele, dar să mergem să căutăm îngerii morții... Reveni cu scaunul pe toate cele patru picioare cu un zgomot puternic. Nu vreau să mă trezesc cu cicatrici pe loată fața. Nici gând.

Kylie se uită când la una, când la alta.

— Bun, chiar dacă există, ce ați făcut voi așa de grav încât să... încât să vă dea foc? Se uită la Miranda. Tu nu unei vrăji asupra nimănui. Se uită din nou la Della. Și tu nu...

— Nu știi tu ce-am făcut eu, rosti scurt Della și ochii îi liu iră. La naiba, nici măcar eu nu știu ce-am făcut. Există mi moment când te transformi în vampir și când pierzi de Iul controlul. La fel mi s-a întâmplat și mie. Nu știu ce s-a întâmplat timp de două zile întregi. Nu vreau să știu. Din

•ullet . Mza asta nu arunc eu piatra. Din cauza asta nu-mi irosesc timpul judecându-i pe ceilalți. Și de-asta nu mă duc în locuri unde se presupune că se adună îngerii morții. Poate

\ t u nu ai păcătuit niciodată, dar eu nu sunt perfectă.

Kylie sesiză umbra de vinovăție din glasul Dellei.

Nu cred că ai fi făcut ceva așa de grav.

Eu n-aș băga mâna în foc, declară Miranda strâmbându-se. Uite cum se portă cu mine, se plânse în continuu- MV, ostentativ.

Della îi aruncă o privire feroasă.

Scutește-mă, n-am fost niciodată rea cu tine.

Să-i spui asta lu' mutu', zise Miranda. Numai așa li îi purtat cu mine în ultimele zile. Eu sufăr și tu faci mișto de mine.

Da, dar o fac din dragoste. Cu speranța că o să te fac *, l l dai seama ce fraieră ești. Jelești după un tip care se ' ip. Ii fște în așa hal pentru că unul dintre prietenii lui te-a sărutat. Ar trebui să te pupi cu toți amicii lui ca să-i arăți că nu-ți pasă. Nu să te smiorcăi...

— Nu sunt tâmpită, răspunse Miranda îndreptându-și degetul mic spre ea.

— Ți-am spus să nu mai ridici niciodată degetul ăla afurisit spre mine!

Della sări de pe scaun și începu să strige ceva despre cum toate vrăjitoarele ar trebui să fie sortite iadului.

Kylie stătea și asculta cum își aruncau insulte una alteia. Apoi, frustrată și pierzându-și complet răbdarea, se ridică în picioare, își luă încălțările de lângă ușă și ieși afară. Se opri pe verandă să-și pună tenișii Reebok.

Se așeză în fund pe verandă și își puse tenisul drept în picior. Simțea junghiuri în degetele de la picioare, ca și în piept. Slăbi șireturile înainte să le lege. Oare Della sau Miranda își dăduseră seama măcar că ea ieșise din cameră? În acel moment, realiză că frustrarea și nerăbdarea nu erau singurele emoții care luptau să câștige un loc în inima ei.

Acest lucru o durea.

Nu-și dădeau seama câtă nevoie avea de ele acum? Arajându-și șireturile fără să se grăbească, Kylie spera că fetele aveau să se răzgândească.

Că aveau să hotărască amândouă că prietenia lor însemna destul de mult ca să se încreadă în ea în privința asta.

După ce se legă la primul șiret, la dreptul, Kylie își puse tenisul celălalt și repetă mișcările. Încă le mai auzea cum țipau una la alta. Încă nu-și dăduseră seama că ea plecase. Sau poate că își dăduseră seama, dar nu le păsa. Și asta o duru.

Dacă oricare din ele ar fi avut nevoie de ajutorul ei, ea Ic ar fi fost alături.

Se ridică în picioare. Atunci observă că încă mai avea i imașa de noapte pe ea, sub care își trăsesese blugii și că 1111 și pusese sutienul. Dar nu-i păsa. Sări de pe verandă.

O luă la fugă pe potecă, fără să știe bine cum să ajungă la ■. Iscadă. Dar ceva în sinea ei îi spunea că avea să o găsească. Avea să o facă. Și avea să o facă singură.

I vlie se opri brusc la marginea pădurii, neștiind pe unde s. T o ia. Își amintea că auzise vuietul cascadei în locul unde lusesse cu Derek. Își amintea că-l auzise și la pârâul unde ci. M urmele de dinozauri. Cascada trebuia să fie undeva la mijloc, așa că o porni înainte pe cărare. Făcu doar câțiva p.e. I sub coroana deasă a copacilor, când lumina estompata a zorilor de zi lăsă loc unui semiîntuneric cenușiu, i cșos. Simțea efectiv ceața pe față.

(’âldura primelor ore ale dimineții alungase răcoarea nopții, forțând-o să se transforme în aburi. Dar ceața întu-nei atâ era ciudată. Se agăța de copaci și stătea suspendată

#li i, ițiva centimetri de pământ. Senzația de neliniște și l

o. Imă făcu să i se ridice părul pe ceafă. Crezând că era ușor paianoică, ignoră senzația și-și continuă drumul. Grăbiți îi ui. După ce parcursese cam patru sute de metri pe poieci, se aventură ieșind de pe cărarea bătătorită, și-și ui că vuietul cascadei avea să o cheme, așa cum păruse io Iacă și înainte. Ascultă fără să se oprească din alergare. Nu so auzea nicio cascadă. Doar tenișii ei care loveau I* iinantul, și zgomotele firești din natură.

Înainta printre copaci, căutând poteci sau croindu-și singură drum. Spinii tufișurilor dese i se agățau de blugi, de parcă ar fi încercat să o împiedice să meargă mai departe. Kylie nu încetini pasul. Din când în când, se mai întâmpla să-i apară în cale câte o creangă de copac mai joasă, dai Kylie fie se ferea la timp, fie o dădea la o parte cu mâna.

Își aminti când încercase să țină pasul cu Della într-o pădurice asemănătoare cu aceasta, în noaptea când fusese organizat primul foc de tabără. De-abia putea atunci să se țină după Della. Acum situația se schimbase. Picioarele se mișcau unul după altul în mișcări regulate, fără să depună efort.

Gândul îi veni din nou în minte: schimbare. Totul si-schimba. O simțea în felul cum se mișca, în viteza cu care înainta, în felul în care trăgea aer în piept. Ce altceva avea să se mai schimbe?

Nu e important, nu acum, își spuse ea. Singurul lucru care conta era să înțeleagă mesajul fantomei. Salvarea unei vieți devenea o prioritate. Pe urmă putea să-și facă griji în privința ei.

Clipi și dădu la o parte o creangă plină de frunze care-i venea în față. Se auzi o trosnitură puternică, și putea să jure că se rupsese creanga, dar nu-i venea să creadă. Cu cât

pătrundea mai adânc în pădure, cu atât mai des era tufări și cu atât alerga mai repede și cu atât inima îi pompa mai repede, cu un amestec de frică și nerăbdare față de ce o aștepta la cascadă. Întreg corpul îi fremăta de adrenalină.

Era oare nebună că se ducea la cascadă? Dacă Miranda și Della avuseseră dreptate? Dacă îngerii morții se uitau la păcatele ei și hotărau să o pedepsească?

Se gândi ce rele făcuse la viața ei: își mințise mama, stătuse deoparte când o fată se luase de un puști de la școală, It ivise o veveriță când făcuse școala de șoferi. Cu cât se gândea mai mult, cu atât lista ei de păcate părea mai lungă.

Oare o căuta cu lumânarea ducându-se la cascadă? Sau încerca să salveze pe cineva drag de un lucru îngrozitor?

Atunci își dădu seama. Singurele zgomote care răsunau în i. În pașii ei și spinii care se rupeau agățându-i-se de blugi în timp ce alerga. Se opri și își cuprinse mijlocul cu brațele. În timp ce se chinuia să

înghiță aer în piept, pădurea încremeni. Văzduhul mut zăcea deasupra greu, chiar mai greu decât ceața care se mai ridica-

și se unduia printre copaci. Și își dădu seama imediat. Nu era singură.

Capitolul 9

Sunetul vreascurilor strivite sub picioare îi dădu de înțeles lui Kylie că urmăritorul stătea în spatele ei. Ea încremeni, ținându-și respirația și simțind cum frica îi pătrunde până în măduva oaselor. Oare o găsiseră îngerii morții?

Încă nu se hotărâse cum să acționeze mai departe, câinii auzi:

— Să mor eu, a fost chiar distractiv!

Kylie recunoscuse vocea melodioasă. Își înăbuși teama și se întoarse. Nu-i veni să creadă ce văzu în fața ochilor. Miranda stătea cocoțată în cârca Dellei, cu picioarele încolăcite în jurul taliei fetei-vampir.

— Plimbarea s-a terminat. Deschide ochii. Am găsit-o. Della descolăci gleznele Mirandei și se scutură dând-o jos, fără să-și ia ochii de la Kylie.

— Te simți bine? o întrebă Della pe Kylie. Inima îți bate tare de tot. S-a întâmplat ceva?

Chiar dacă senzația de panică încă nu dispăruse, Kylie nu se putu abține să nu zâmbească. Veniseră. O copleșiră

■ moțiile și i se puse un nod în gât. O podidiră lacrimile l. Ti \ să vrea.

Ai cărat-o în cârcă până aici? întrebă Kylie, sperând

* i ele să nu-i bage de seamă lacrimile din ochi care i-ar fi ile/văluit emoția.

Fie făceam asta, fie trebuia s-o aștept. Miranda e #iiiiii înceată decât o țestoasă cu trei picioare care merge mii un baston rupt.

Ba nu sunt, spuse Miranda.

Ba ești, o contrazise Della.

Kylie încercă să înghită nodul din gât.

Ce e? întrebă Miranda și Della în același timp,

I iilhrând speranțele lui Kylie că emoțiile ei aveau să iir. U ă neobservate.

Nu că ar fi contat prea mult. O mai văzuseră plângând țl.il 1.1 dată.

Ne pare rău că te-am refuzat, se auzi vocea Mirandei,

ni' o înghiontea pe Della. Nu-i așa?

Sigur că da, spuse Della. Chiar te simți bine? întrebă. I Inima îți bate repede. Foarte repede. Mai repede decât i unui om.

kylie clipi din nou. Chiar se simțea ciudat, dar nu era o

■ n/. Iție în totalitate neplăcută.

N-am nimic. De fapt, mă simt foarte bine acum că uuiți amândouă aici. Mulțumesc.

Rosti cuvintele cu multă emoție și ochii i se înlăcrimă și mai mult.

Della ridică din umeri.

Dacă o să mor sau ceva de genul ăsta, o să mă întorc ilm morți să te bântui până și se acrește.

— Nu-ți face griji, îi spuse Miranda lui Kylie zâmbind cu jumătate de gură. Dacă începe să te bântuie, am o vrajă care o s-o azvârle în purgatoriu pentru cel puțin doispre zece ani.

Della îi aruncă o privire Mirandei prefăcându-se îngrijorată, apoi o apucă pe Kylie de cot.

— Hai, să mergem să dăm de urma îngerilor morții.

— Pot să mă cațăr din nou în cârca ta? întrebă Miranda și și frecă mâinile.

— Nu. Și dacă spui cuiva că te-am cărat în spate, o să-ți rup rotulele. N-am de gând să fiu cărăușul tuturor.

— Cu excepția băieților, nu? chicoti Miranda.

— Ce scârbos! exclamă Della și Miranda chicoti mai tare.

Kylie se uită la prietenele ei și își dădu seama că de zile bune nu o mai auzise pe Miranda râzând.

— Vă iubesc, fetelor!

— Da, știm, spuse Miranda și se puseră toate trei în mișcare.

Buna dispoziție dispăru încet-încet în umbra neagră a

copacilor.

Mergeau fără să vorbească. O pasăre ciripi deasupra lor și vântul făcu frunzele să foșnească. Kylie presupunea că mergea în direcția bună, pentru că Della nu spunea nimic și aceasta îi zisese mai devreme că putea să găsească cascada doar ascultând-o.

În timp ce înaintau călcând peste tufărișul des, sau uneori trecând prin el, Kylie observă că ritmul ei era același cu al Dellei. Miranda era cea care părea să facă eforturi să țină pasul cu ele.

Merseră cam treizeci de metri și Kylie observă că Della îi privea pe sub gene. Observase oare și ea noua energie a Ini Kylie?

— Ce e? întrebă Kylie.

— Nimic, spuse Della. Doar că... inima îți bate în conliniare foarte repede și arăți... altfel.

Altfel? întrebă Kylie și se uită de la Della la Miranda, apoi din nou la Della. Cum adică altfel?

Della nu se opri din mers, dar făcu un gest ducându-și inimile în dreptul sânilor.

— „Fetele” tale.

Kylie își privi și ea pieptul.

M-ai mai văzut și altă dată fără sutien.

Della se opri.

Nu e vorba că n-ai sutien, ci că „fetele” tale au mai II’scut.

Ba nu. Kylie se opri din mers și își puse mâinile căuș l’te sâni cupa B, cu un aer protector.

Și ce să vezi, curată nebunie! Nu mai erau la fel. Îi simți .
1. Oh, la naiba! îi simțea mai mari.

Are dreptate, aprobă și Miranda, măsurându-și și ea

«Alin, ca și cum ar fi vrut să-i verifice.

Oh, Doamne! murmură Kylie, holbându-se mirată
#li '. Anii ci.

I Iei, dacă nu-i vrei, mai dă-mi și mie o cupă sau iiimiA.

Della izbucni în râs.

Kylie își aminti că își spusese în sinea ei că totul se

Ininha. Doar că nu se așteptase ca asta să însemne că-i 1
it'yltMU sâni.

— Și asta nu e tot, adăugă Miranda. Ești mai înalta acum.
Probabil că ai avut un puseu de creștere peste noapte.

— Un puseu de creștere? se întrebă Kylie, bombăn du-și
pieptul și comparându-se din priviri cu Della și Miranda.

Chiar părea să fie puțin mai înaltă. Atunci simți și ca
tenișii o strângeau. Ce se întâmpla cu ea?

— Mătușa mea Faye îmi spunea din două în două săp
tămâni: „Te-ai făcut cât o prăjină. Probabil că ai avut un
puseu de creștere.”

Kylie voia să creadă că era doar un puseu de creștere
normal — normal pentru oameni — dar nu putea. Se uit. I
la Della.

— Tu... ai crescut înainte de transformare?

Della se uită la sâni ei.

— Ți se pare că aș mai fi crescut? Aș fi vrut eu.

Kylie își privi din nou pieptul.

— Și dacă nu se mai opresc din creștere? Dacă se fac din
ce în ce mai mari?

— Atunci or să facă băieții cozi kilometrice la ușa ta. Știi
ce părere au despre sâni. Cu cât sunt mai mari, cu atât mai
bine.

— Ai putea oricând să-ți schimbi numele în Barbie, spuse
Della rânjind. Mama nu ne lăsa nici măcar să ne jucăm cu

Barbie, fiindcă spunea că oferea o imagine corporală nesănătoasă. Cred că făcea asta pentru că știa că noi, fiind pe jumătate asiatice, o să suferim probabil de sindromul „fără fund și fără țâțe”. Și nu voia să ne formăm imaginea corporală de la o bucată de plastic cu forme atrăgătoare.

— Dar tu ai fund, spuse Miranda.

Da, slavă Domnului! Cel puțin asta am moștenit de la mama. Nu stă rău la capitolul „posterior”. Își studie apoi.. Inii. Din păcate, sânii i-am moștenit de la tata.

Kylie încerca să aprecieze reacțiile lor vesele la situația în care se afla, dar asta nu o făcea să nu mai fie îngrijorată. (> K, recunoștea că își dorea, când și când, să aibă ceva mai mult material în partea de sus. Mai ales când se compara cu Sara, cea mai bună prietenă pe care o avea acasă și care nu o mai suna. Sara avea niște sânii care atrăgeau prietenii băieților ca un magnet. Și, bineînțeles, câțiva centimetri în plus în înălțime însemna că acum Kylie era mai înalt.!).

Nimic însă din toate astea nu o făcea să se simtă mai în siguranță. Iiileea că toate proveneau dintr-un ADN necunoscut, în special în ceea ce privea înălțimea și curgea prin vene, o neliniștea. Aw. I emoții pentru că nu știa cât de departe aveau să apară schimbările sau ce avea să urmeze.

Avea să fie nevoită să-și facă sutienul cupa F la comandă, în stilul mamei Sarei? Dumnezeu mare, femeia asta îl m. I. H? că o sufoca pe Kylie când o îmbrățișa la picnicul în familie (Miir/, at de familia Sarei.

Kylu* încă își mai ținea mâinile pe sânii când o străbătu un val rece pe șira spinării, urcându-i pe brațe și buzele în timp ce țâța când trase în piept aerul glacial.

Nu mai erau singure.

Iiileea stătea chiar în fața ei. Doar că arăta mult mai în

>n iici ât înainte. Era sfrijită de tot, mult prea slabă. Până ii ii'tii îi ieșeau în afară, făcând-o să semene cu un lllt'lcl.

Trebuie să faci ceva. Cât mai repede. Trebuie să faci ceva. Pe mine m-au omorât. M-au omorât și or s-o omoare și pe ea.

Apoi fantoma se aplecă și vomă peste tenișii lui Kylie care acum o strângeau și peste pantofii sport ai Della. Della avea niște pantofi albi, drăguți.

— Ce scârbos! exclamă Kylie sărind înapoi și dând peste Miranda.

— Ce e scârbos? întrebă Della și privi în jos.

Apoi Miranda veni și ea să vadă ce se întâmpla.

Kylie nu putea să răspundă. Știa că ele nu vedeau voma, știa că în realitate nu era acolo, că de îndată ce fantoma pleca, la fel și viziunea avea să dispară. Dar Kylie era genul care dacă vedea pe cineva vomând, o apuca și pe ea, și fie că scena era reală sau nu, acum i se părea al naibii de reală. Simțea cum era pe punctul de a icni. Se uită în altă parte.

Fă ceva, repetă fantoma.

— Oh, la naiba, rosti deodată Della. Sunt aici, nu-i așa?

Della începu să se rotească în cerc, adresându-se lucrurilor care nu se vedeau.

— Jur, jur că-mi pare nespus de rău pentru tot ce-am făcut vreodată.

— Și mie, spuse Miranda, privind când în dreapta, când în stânga.

Kylie se holba la fantomă și, pentru că nu voia să le sperie pe Della și pe Miranda mai mult decât o făcuse deja, i se adresă în gând spiritului.

Încerc să fac ceva. Dar trebuie să-mi spui despre cine c vorba. Am nevoie de mai multe informații.

Mă omoară, spuse fantoma. Apoi dispăru cu tot cu voma ei în văzduhul rece ca gheața.

Kylie, dându-și seama că încă își ținea mâinile pe sânii ’ne creșteau ca prin minune, lăsă mâinile jos. Se mai uită I’ filtru ultima oară la ei, dar acum noua mărime la sutien nu i se mai părea un lucru important. Trebuia să ajungă la i I scadă, să vadă dacă îngerii morții puteau să o ajute. Ai uncându-le o privire Dellei și Mirandei, Kylie spuse:

— Să mergem!

N-am luat foc, spuse Della, părând surprinsă. O înghionti pe Kylie. Asta înseamnă că nu am făcut nimic iș. I ile grav în zilele care au urmat după transformare?

Posibil.

I’e Kylie nu o lăsa inima să-i spună că nu fuseseră vizi- i iii- de îngerii morții, așa că se puse din nou în mișcare. I’’. Te câteva secunde, auzi sunetul aproape hipnotic al i|’i i în cădere. Nu știa sigur dacă era real sau o iluzie mis- i li. I, dar își continuă drumul.

Mai merseră cinci minute în tăcere. Apoi Miranda își i Ifliiu o șuviță de păr multicolor pe după ureche și se uită la I’ ylli*.

(Ihlar crezi că cineva drag o să moară?)

Fantoma așa pare să creadă, spuse Kylie, încercând i nu i se citească frustrarea în glas.

, Și nu vrea să-ți spună despre cine e vorba?

După cum zice Holiday, unele fantome nu sunt prea i hi Li capitolulcomunicare.

Ce nașpa!

Mda.

Ki-. Ponsabilitatea copleșitoare pentru viața unei per- tfi. Inr o liicu pe Kylie să simtă o durere apăsătoare în piept.

Nu știu. Iar dacă ar fi putut să-și ierte vreodată dacă murea cineva din cauză că nu putea ea să-și dea seama despre cine era vorba.

— Chiar crezi că îngerii morții ar putea să te ajute?

Kylie se gândi la întrebarea Mirandei.

— Nu știu sigur, dar, nu știu de ce, sper că or să mă ajute.

— Chiar nu ți-e frică de ei? întrebă Della.

— Normal că mi-e, zise Kylie, dar când văzu teama din ochii Dellei, făcu precizarea: Dar nu cred că sunt male fici.

Se auzi și vocea Mirandei:

— Crezi că ai putea să-i rogi să... să-l facă pe Perry să mă ierte?

— Mai scutește-mă, zise Della. Tot ce trebuie Perry să facă e să-și scoată capul dintre picioare. N-ai nevoie de iertarea lui.

— Nu-i adevărat, spuse Miranda. Și eu m-aș fi înfuriat dacă el ar fi sărutat altă fată.

— E normal să se înfurie, dar să renunțe complet la tino din cauza asta e ridicol. Doar nu te-ai culcat cu Kevin și nu i-ai făcut nici măcar sex oral. Te-a sărutat... mare lucru!

Mintea lui Kylie fugi din nou la sărutările lui Derek și ale lui Lucas. Oh, da, nu putea să spună că nu fusese mai vechi lucru! Nu te gândi la asta! își spuse în sinea ei. Dar chiar. U când încerca să-și alunge asemenea gânduri din minte, își aminti de scrisoarea pe care o avea în buzunar. Scrisoarea. Iar de la Lucas.

Trebuia să le ia pe rând. Acum trebuia să salveze viață. Iar cuiva, pe urmă n-avea decât să-și bată capul și cu băieții! Și cu.. Inii care crescuseră ca prin minune. Și cu faptul că încă nu •ullet .. Iar i. Iar ce fel de ADN îi curgea prin venele care nu erau de om.

— Dacă ai de gând să ceri favoruri, spuse Della, întreabă-l. Ii dacă pot să mă scutească de vizita părinților în week- i iul. Or să-mi urmărească fiecare mișcare, căutând semne i i mă droghez. Probabil că or să mă pună să fac pipi în I '. Ihar din două în două ore ca să mă testeze. Jur că dacă fac h singură mișcare greșită, or să mă scoată de aici, din i ilură, și or să mă bage într-un centru de dezintoxicare cu i n|>iii ratați ai celebrităților.

Eu nu vreau decât să-mi mai dea Perry o șansă. Eu...

Miranda continuă să vorbească, dar Kylie nu se mai

■ Diicentră la ea. Della devenise tăcută, dusă parcă pe gândim, îngrijorată de timpul pe care avea să-l petreacă cu l imilia ei. Lui Kylie nu-i plăcea deloc să-și dezamăgească pi lotenele, dar acum nu putea să se gândească la proble- i m ir lor, nu când era posibil ca viața lor să fie în joc.

N-am de gând să cer nicio favoare, vreau să văd dacă lily'i i ii morții pot s-o ajute pe fantomă să comunice mai Uni- cu mine. Trebuie să aflu despre cine e vorba.

Miranda grăbi ritmul, chinându-se să țină pasul cu ele.

Chiar crezi că e posibil ca fantoma să te avertizeze In legătură cu una dintre noi?

Nu știu.

(uvintele fantomei se derulau în mintea ei: Trebuie să /. li i i eva. Cât mai repede. Trebuie să faci ceva. M-au omorât. AI iiu omorât și or s-o omoare și pe ea. Atunci își dădu seama I viu* că, pentru prima dată, fantoma se referise la per- i. I în cauză cu un pronume. Spusese ea. In timp ce-și continua drumul spre cascada, începu să-i învie speranță. I că va primi și alte răspunsuri curând.

— Locul ăsta îmi dă fiori, izbucni Della în clipa câinii ieșiră din luminiș și zăriră pentru prima dată cascada.

— Sunt de acord cu ea, spuse Miranda și se dădu un pas în spate. Nu cred că ar trebui să fim aici. Simt asta.

Kylie nu se opri din mers, uitându-se când în dreapta, când în stânga, încercând să nu-i scape nimic. Era... frumos. Nu, mai mult de atât. Era un peisaj pitoresc. Parcă ar l'i fost prelucrat în Photoshop, parcă cineva ar fi petrecut ore întregi adăugând detalii peisajului. Toate acele detalii mici se combinau și creau o ambianță plăcută. Energia emoțională a locului părea la fel de vie ca și copacii. Când trase în piept aerul parfumat, Kylie avu nevoie de un minut să defii nească ce simțea. Dar își dădu seama în cele din urmă. Locul emana reverență — ca un templu vechi sau o biserică.

Poate că datorită felului în care razele soarelui pătrun deau printre copaci, ca lumina unui reflector ceresc. Sau felului în care cascada arunca stropi de apă minusculi care dăntuiau în aer și luceau argintii în razele de lumină. Sau felului în care verdeța vie licărea udată de picăturile do rouă. Sau poate era zgomotul apei. Vuietul cascadei îi răsună în urechi până când simți aceeași vibrație și în vene. Sau poate era felul în care aerul umed o gâdila pe gât și o făcea să simtă o senzație de căldură în suflet. Nu era o senzație neplăcută. Era acceptare.

— Bun, am spus că o să venim aici cu tine. Așa am și făcut. Acum, hai să plecăm!

Miranda făcu un pas înapoi.

Nu încă, spuse Kylie, fără să poată să-și ia ochii de la uvoiul de apă care cădea cu zgomot de la cincisprezece metri înălțime.

Apoi, fără să stea pe gânduri, de parcă o ademenea ceva Iulr acolo, păși în albia pârâului. Intră în apă, nu se opri mu

i măcar să-și dea jos tenișii sau să-și suflece blugii.

Ușurel! Eu nu vin după tine, strigă Della după ea. Pe lumi-, trebuie să ne întoarcem la masă. Să plecăm odată!

Așteptați-mă și pe mine puțin. Vin în câteva minute.

Kylie nu se uită înapoi. Tenișii și blugii i se îmbibaseră li apă ca un burete. Kylie mai făcu un pas. Apoi încă unul.

Ești sigură că ar trebui să te duci acolo? Miranda avea viii ca gătită de îngrijorare. Hai, Kylie! Să mergem, bine?

Dacă intri acolo, s-ar putea să nu mai poți să ieși •ullet ilarA, o avertiză Della.

Kylie nu răspunse, mai ales că putea să bage mâna în Im că văzuse ceva sau pe cineva mișcându-se sub perdeaua ile apă scânteietoare.

Silueta se mișcă din nou. Cu siguranță era cineva acolo.

I vlie spera să fie cineva care să-i poată da răspunsurile pe < ne le voia, și nu care s-o facă să ia foc spontan, plătind iii lei pentru orice păcate săvârșite în trecut. Dar, ca să se 111 ni i re, când făcu următorul pas, înălță o rugăciune de ier-

#111 e pentru orice rele pe care le făcuse.

Stropii minusculi de apă o împrășcară pe față când se 11> ii i p i e de cascadă. Făcu ultimul pas. Șuvoiul de apă îi uda ■ iipul și umerii.

I Mși prin perdeaua de apă într-o beznă ca de peșteră și lei se pe față, așteptând ca ochii să i se obișnuiască cu lulimericul. I se făcu pielea de găină, dar nu cum i se făcea când o vizitau fantomele; nu, de data asta era de frică, încremeni, sperând că odată ce ochii aveau să i se obișnuiască cu întunericul, urma să aibă mai mult curaj.

Vuietul cascadei răsuna puternic și nu lăsa să se audă nimic din afară. Când clipi, întunericul nu i se mai păru așa

de negru. Își dădu seama că gura cascadei chiar era o peșteră. Exact în clipa în care parcă ochii ei începeau să distingă siluete în întuneric, Kylie văzu pe cineva cocoșat în spatele unui perete de stâncă.

— E cineva aici? Vocea ei părea să se fi pierdut în vuie tul apei. Când văzu că nu primește niciun răspuns, Kylie continuă: Știu că e cineva aici.

— Atunci o să ies afară, răsună o voce din spatele stâncii.

Dură câteva minute până ce Kylie să recunoască vocea și chiar o recunoscuse, dar tot nu-i veni să creadă când îl văzu ieșind din ascunzătoare.

Capitolul 10

Ce căutați aici? întrebă Kylie.

Silueta lui înaltă și robustă se îndrepta spre ea și Kylie făcu un pas înapoi. Nu era atât surprinsă, cât surprinsă. Și poate că era încă sub imperiul simților lor. Întreaga atmosferă care inspira reverență era și mai puternică acolo.

Probabil același lucru ca și tine, răspunse Burnett. ' m iozitatea m-a adus aici.

I a nu de-asta venise acolo. Ea venise pentru ajutor, dar mi I contrazise. Și nu pentru că nu avea încredere în el. Îi iul. Tini privirea. Dacă era să recunoască sincer, știa că încă

■ mi. Ii simțea intimidată de el, dar ajunsese să-l respecte, i a aproape toți ceilalți din tabără. Îl respecta destul, cât -, i;. I dorească ca Holiday să se răzgândească cu privire la i' rula ei de a nu se întâlni cu niciun vampir, în ceea ce pi ivera relațiile amoroase. Ar fi format împreună un cuplu minunat. Partea lui întunecată opusă luminii pe care o fin a na ea. Seriozitatea lui opusă firii ei căreia îi plăcea să lat hineze.

Îl simțea privind-o și știa că aștepta un răspuns. Dai avea și ea de pus întrebări. Trase adânc aer în piept.

— Curiozitate în ce privință? întrebă ea.

— În legătură cu toată povestea asta cu fantome. Cu legenda, răspunse Burnett, după care își îndesă mâinile în buzunarele blugilor și privi în jur.

— Ciudat, spuse Kylie.

— Ce e ciudat?

Burnett se întoarse și se uită la peșteră de parcă ar fi vrut să se asigure că era în siguranță. Ciudat lucru, dar Kylie nu-și făcea griji în privința asta. Senzația plăcută de căldură care îi umpluse pieptul o convinse să nu se teamă. Era în siguranță acolo.

— Că sunteți curios în legătură cu fantomele. Am crezut că... vreau să zic că... majoritatea ființelor supranaturale preferă să nu afle prea multe în privința asta.

— Da, dar Holiday e așa de obsedată de ele, încât am crezut că...

Bărbatul rămase fără cuvinte.

— Că poate dacă înțelegeți spiritele, o să vă ajute să o înțelegeți și pe ea? întrebă Kylie, aproape sigură că-i intuise gândul.

Din nou, avu sentimentul că Burnett chiar ținea la Holiday.

Burnett dădu din cap, ca și cum, dacă ar fi recunoscut cu voce tare, asta i-ar fi lezat egoul masculin.

— Eu cred că vorbește atât de mult de ele doar ca să mă sperie.

— Speră probabil ca astfel să vă pună pe fugă.

Kylie își mușcă buza când își dădu seama că o spusese cu voce tare.

Burnett se uită la ea.

— Și asta.

Tăcu câteva secunde, apoi întrebă:

— Presupun că n-ai vrea să mă luminezi și pe mine npunându-mi motivele pentru care face asta, nu?

Se părea că luase hotărârea să dea naibii egoul lui nucho.

Kylie intrase în gura lupului. Nu mai avea cale de întors. Vi i spună lui Burnett despre trecutul lui Holiday i se părea aproape o trădare.

— Eu... ăăă... eu...

Ikirnett ridică mâna.

Nu mai spune nimic. Am înțeles.

I'ăcu câțiva pași târșându-și picioarele, se uită în jur lin nou și apoi se concentrează iar asupra ei.

Și tu ești la fel ca Holiday, nu? Simți prezența fantomelor și le vezi?

Kylie încuviință.

Îi simți și pe îngerii morții?

Kylie dădu să nege că simțea o prezență puternică, dar, i I.i! .l f iind atmosfera de biserică, se hotărî să nu mintă.

Simt ceva. Nu știu sigur cum să descriu. E ca și cum...

Serios? întrebă el.

Serios.

Kylie privi în jur și se întrebă dacă ce simțea ea avea să-i olciv răspunsurile de care avea el nevoie.

Dumneavoastră nu simțiți nimic?

Dacă aș simți, n-aș mai fi acum aici.

Burnett chicoti, dar Kylie putea să jure că i se citea în ^l. I (o oarecare neliniște.

— Nu spune legenda că îngerii morții vin aici la apus ' întrebă apoi Burnett, după care își trecu mâna prin părul

care acum era mai închis la culoare decât în mod obișnuit.

Kylie se uită în spate la cascadă și își dădu seama că Burnett avea părul ud. Își pipăi și ea părul, care-i atâma. I umed pe umeri.

Burnett mai făcu câțiva pași spre unul dintre blocurile de stâncă. Umerii și brațele lui se mișcară lăsând să se vadă mușchii bine conturați, care păreau aproape la fel de tari ca pereții de stâncă. Din nou, Kylie nu se putu abține să nu remarce și să nu-l admire pentru farmecul lui. Nu că ar fi făcut-o să simtă furnicături în corp, așa cum o făcea să simtă Derek, dar îi plăcea cum arăta bărbatul. Holiday .11 trebui să-și dea frâul liber sentimentelor.

— Se spune că poți să-i vezi dansând pe zidurile de piatră la apus. Asta nu înseamnă că nu sunt aici și în rest «il timpului, răspunse Kylie cu sinceritate, sperând că adevărat. I dreptate.

Sperând și că prezența pe care o simțea era reală și putea să-i ofere răspunsurile la întrebările pe care le avea.

Burnett dădu din cap și se uită din nou în jur.

— Oare de ce locul ăsta nu a fost așa de înfricoșător înainte să apari tu?

Kylie râse.

— De vină trebuie să fie personalitatea mea magnetică!.

Burnett zâmbi.

— Probabil. Tu și Holiday.

Felul în care pronunță numele lui Holiday făcu stru nele inimii lui Kylie să tresară.

A mai fost un vampir, o luă pe Kylie gura pe dinainte. A rănit-o mult.

Ikirnett păru confuz o clipă, apoi înțelese.

Așa că are prejudecăți împotriva tuturor vampirilor.

I'e chipul bărbatului se vedea că suferă.

Eu aş spune că are o atitudine defensivă, spuse ea. Şi mi o vorba de toţi vampirii. Doar cu dumneavoastră pare i. Libă o problemă.

Ikirnett înclină capul într-o parte şi o privi.

O spui de parcă ar fi de bine.

E posibil să fie, spuse Kylie. Trebuie să existe un motiv pentru care reuşiţi să o enervaţi aşa de repede.

Ikirnett păru să cântărească afirmaţia.

Înţeleg ce vrei să spui. Se uită din nou la perdeaua il> apă. Ce-ar fi să ne întoarcem în tabără amândoi? Să mă mljţur că...

Sinceră să fiu, speram să rămân aici câteva minute, '■ingură, preciză fata înainte ca Burnett să se ofere să stea i u ea.

Ikirnett se încruntă.

Nu cred că ar trebui să rămâi singură în pădure. Nu 11111 u ce s-a întâmplat ieri-noapte.

Dar nu sunt singură, spuse Kylie. Della şi Miranda Mint afară, mă aşteaptă.

Kylie crezu că Burnett urma să spună ceva tipic macho,

■ 11m că ar fi trebuit să ia un băiat cu ea, dar el îi zise:

— Bun.

Da, bun, îşi spuse Kylie. Della ar fi făcut o criză de iste-ilacă ar fi ştiut că el o considera mai puţin capabilă ilri al un reprezentat al sexului opus.

Burnett înclină capul într-o parte de parcă ar fi vrut sil asculte.

— E foarte ciudat. Nu le aud. Şi nici nu le simt mirosul. Se încruntă. Dar dacă stau să mă gândesc, nici pe tine nu te-am auzit până nu ai vorbit. Privi atent în jur. Poate că locul

ăsta e bântuit. Gura i se strâmbă într-un rictus. Și cu asta, cred că o să mă întorc în tabără. Făcu doi pași și se întoarse. Să nu zăbovești mult! Și stați împreună toate trei!

— S-a făcut, spuse ea.

Burnett încuviință, înclină din nou capul și o privi cu atenție.

— Te simți bine? Inima ta... bate foarte repede.

Kylie făcu câțiva pași târșâindu-și tenișii uzi pe solul pietros.

— Și Della a spus același lucru. Cred că sunt bine, spuse Kylie, nevrând să-i împărtășească treaba cu crește rea total neașteptată și naturală a sânilor, care era fără îndoială de domeniul supranaturalului.

El o cercetă câteva minute și avu impresia bizară că Burnett observase mai mult decât ritmul inimii, dar ave. I grijă să n-o facă să se simtă prost. Kylie aprecie acest lucru.

Burnett dădu să o plece și se întoarse din nou.

— Mersi pentru...

— Cu plăcere, spuse ea, nevrând să audă sau să se gândească ce furioasă avea să fie Holiday când va afla că ea li dezvăluise lui Burnett o părticică infimă din trecutul ei.

Și avea să afle, căci Kylie chiar intenționa să-i spună. Dacă ținea secret, avea să simtă și mai mult povara păcatului

Și acum, aici, nu voia cu niciun chip să-și mărească coeficientul de păcate.

Deși trecuseră cinci minute de la plecarea lui Burnett, Kylie nu se mișcase din loc.

Uitați cum stă treaba, mă vizitează o fantomă care *pune că cineva drag mie o să moară. Eu ar trebui să salvez persoana în cauză, dar fantoma nu-mi oferă prea multe

Informații. Începe să-mi fie frică. Foarte frică.

Și ar trebui să se simtă oarecum stupidă că vorbește cu ea
luciși. Dar nu se simțea așa.

Deși nu vedea nimic, îi simțea.

Puteți să... mă ajutați?

Kylie așteptă. Ciuli urechile.

Nu se auzi niciun răspuns, nici în mintea, nici în ure-
lille sau inima ei. Asta dacă nu luați în considerare senza-
|i. I ilc calm și ceva care-i spunea că acționa cum trebuia și

■ uf i mai liniștea inima, făcând ca problema să nu i se
mai I'. Ii. I așa de gravă și capacitatea ei de a face față
tuturor pro- viit arilor acceptabilă.

(>are ăsta era răspunsul? Că totul avea să fie bine? Sau im
.11 a liarul lui Derek și al lui Holiday — o aplanare rapidă
ii v Ar Icjului emoțional care sălășluia în ea? îndoiala
încerca m alunge calmul dinăuntrul ei.

Kylie se așeză pe pământul neregulat de sub picioarele

11, un amestec de rocă și noroi și se sprijini pe mâini. Își
il Ai Iii i apul pe spate și simți părul umed cum i se mișcă
ușor fi i ^ktilă spatele prin cămașa de noapte. Pe spate, jos.
Mai) n>> < I niciodată. Îndreptându-și umerii, întinse mâna
ca să-și atingă vârfurile. Părul, la fel ca sânii, pesemne că
sufe rise un puseu de creștere. Ce însemnau toate astea?

Încercând să trăiască din plin senzația de alinare pe care o
emana acest loc, Kylie privea fascinată perdeaua de apă
care era la niciun metru și jumătate de ea și simți stro pii
minusculi cum îi umezesc pielea.

Nu-ți face griji, draga mea! O să ai o viață bună. Ia-o pas
cu pas, auzi ea cuvintele bunicii răsunându-i în minte.

— Chiar ești aici, buni? Sau e doar o amintire?

Rosti întrebările cu voce tare. Faptul că aerul nu se răcise

îi dădu de înțeles că era singură. O parte mică din ea voia să se revolte, să ceară un răspuns, nu doar la problem.) cu fantoma, ci la toate problemele ei. Chiar când voia să deschidă gura, o frântură de înțelepciune păru să răzbați» prin sentimentul de frustrare. Acest lucru care făcea locul să fie atât de deosebit, orice ar fi fost, nu era deschis la întrebări sau revoltă. Pe lângă senzația de calm, Kylie simțea o putere.

Nu malefică, ci fermă. Nu nepăsătoare, ci intransigentă.

Destul de intransigentă ca să dea foc unei fete și să-i lase cicatrici pe viață? Kylie nu știa răspunsul, și pentru sănătatea ei psihică nu era sigură că voia să știe.

Apoi, realizând că probabil exagerase lăsându-le pe Della și Miranda să aștepte atât, se ridică în picioare. Câinii se ridică, simți plicul îndoit în buzunar. Scrisoarea lui Lucas. Alt lucru cu care trebuia să se confrunte curând. Și deși problemele ei rămăseseră aceleași, se simți într-o oarecare măsură mai încrezătoare că avea să le facă față.. Și poate, își spuse Kylie, asta era tot ajutorul pe care urma să-l uimească.

Toată dimineața, Kylie își simți mintea încețoșată, amorțită. Nu știa exact care era cauza. Ori lipsa de somn, ori puseul de creștere. Își puse tava cu masa de prânz lângă Della și aruncă o privire rapidă prin cantină căutându-l pe Derek.

Grupul, cu care umbla acesta înainte de prânz, întârzia ili'seori prins în drumeții și lipsea de la masă. Când mătură în privirea și cealaltă jumătate a cantinei, Kylie își dădu scama cât de mult voia să-l vadă.

Și, în același timp, cât de mult își dorea să nu-l vadă.

Dumnezeule mare, cât de nehotărâtă era! Dacă ei îi era iș.

I de greu să facă față sentimentelor sale oscilante, putea ilo.tr să se întrebe cum se simțea Derek. Probabil că el o i onsidera proastă ca noaptea. Și ar fi avut dreptate, nu-i

I ară nicio îndoială, senzația de calm și încredere pe ■ n e i-o insufliase excursia de dimineată la cascada începe.) să dispară. După ce mai verifică o dată sala de mese i ii privirea în căutarea lui Derek, Kylie se așeză pe un. (. Iun și se concentrează la Della, care sorbea din paharul cu '.. Inge, părând foarte puțin interesată de ce se întâmpla în jur. Apoi Kylie observă scaunul gol de lângă Della.

Unde e Miranda? întrebă ea.

Nu știu, mormăi Della, rotindu-și paharul în ntană.

Kylie încercă să nu se uite la sângele din pahar de teamă •ullet i. I nu-și amintească ce gust bun avea. Ca să nu se mai gândească la asta, luă sandvișul cu șuncă în mână și mușca o gură zdravănă.

— Te simți bine? întrebă Kylie cu gura plină.

— Da. Stăteam și eu și mă gândeam, spuse Della.

— La ce, la faptul că trebuie să pleci acasă peste trei săptămâni?

— De fapt, nu din cauza asta îmi faceam griji, dar acum că mi-ai amintit, pot să adaug și asta pe lista cu chestii pentru care-mi fac griji. Mersi.

În vocea Dellei se simțea o notă de sarcasm.

— Îmi cer scuze. Kylie se uită la sandviș cu dezinteres. Și până la urmă de ce îți faci griji?

— În legătură cu anumite chestii, rosti scurt Della.

— Buuun, am priceput, zise Kylie lăsând să se înțeleagă că nu aprecia dispoziția în care era Della.

Ce e drept, Kylie înțelegea comportamentul nărăvaș al vampirilor, dar uneori...

— Îmi cer scuze, spuse Della. Dar discuția despre îngerii morții de dimineață m-a făcut să-mi pun întrebări în legătură cu... anumite lucruri.

— Te referi la perioada de după ce te-ai transformat, când nu-ți mai aduci aminte prea multe, nu?

— Da.

Della păru ușurată că ea își amintise și se uită la Kylie ca și cum ar fi cerut ajutor.

— Dacă am făcut ceva rău de tot?

Cât de rău? era cât pe ce să întrebe Kylie. Oare Della chiar își făcea griji că făcuse rău cuiva? Apoi își aminti despre cine vorbea.

— În primul rând, nu cred că ai fi în stare să faci ceva i. Iii de tot. Chiar și faptul că-ți faci griji că ai făcut ceva rău înseamnă că nu ești un om rău.

Della nu părea convinsă.

— Dar când te transformi, e nebunie curată.

Dar tu nu ești nebună, spuse Kylie. Și ești o persoană bună.

Della încuviință și păru că mai voia să spună ceva, dar uită în altă parte. Kylie avea o bănuială că pe Della o mai pi. Ocupa și altceva decât ce era evident. Oare își amintea "i u multe decât spunea? Orice ar fi fost, Kylie își dorea să li știut cum să o ajute.

Mă întreb ce-o fi cu Miranda, spuse Della într-o im creare evidentă de a schimba subiectul. Dumnezeuule, i|ut că nu jelește din nou după Făt-Frumos.

Mai devreme părea să fie în regulă.

Kylie se uită spre masa unde mâncau majoritatea

II, i|itoarelor să vadă dacă nu era și Miranda acolo. Dar nu

i. I l>eși tabăra trebuia să încurajeze socializarea dintre» l

'i i ii, și așa și făcea, ora mesei părea să încurajeze menta-

III, i I ea conform căreia „cine se aseamănă, se adună” excep- i li ui câteva cupluri mixte și câțiva colegi de cabană care

■ împrieteniseră. Helen și Jonathon stăteau pe rând cu v. linpirii și zânele. Până nu de mult, era ceva obișnuit ca I '11 y să i se alătore Mirandei la masa lor. Și de câteva ori pi săptămână, Derek se așeza lângă Kylie la masă.

(el puțin o dată pe săptămână, și niciodată în aceeași " i li iar și Della și Miranda preferau să o lase singură la ma'iA și să se așeze lângă cei din specia lor. Kylie le-a spus că nu erau obligate să stea cu ea la masă. Înțelegea dacă voiau să stea cu prietenii de același neam. Dar ele nu o ascultau.

Dacă o făceau din loialitate sau pentru că le era milă de ea, Kylie nu știa. Dar, în sinea ei, aprecia mult acest lucru. Cine voia să mănânce singur? Asta i-ar fi amintit prea mult de fostul liceu, când Sara era bolnavă sau chiulea de la ore.

Amintindu-și de Sara, Kylie scoase telefonul și se uită să vadă dacă nu avea vreun mesaj de la prietena ei cea mai bună. Trecuse aproape o săptămână de când Kylie îi trimisese mai multe mesaje în care o întrebase care mai era viața ei și o anunțase că avea să vină peste trei săptămâni să-și petreacă weekendul acasă. O duruse puțin faptul că Sara nu-i răspunsese. Oare asta însemna că nu voia să o vadă?

Desigur, Kylie era prima care recunoștea că nu păreau să mai aibă prea multe lucruri în comun — și faptul că ea se dovedise a nu fi o muritoare de rând ocupa capul de listă — dar le lega totuși o prietenie de zece ani, în care fuseseră cele mai bune amice. Oare pentru asta nu merita să-și rupă câteva ore din weekend să se prefacă cel puțin că-i păsa de

ea?

Telefonul îi sună. Gândindu-se că ar fi fost de-a dreptul mișto și ciudat, aproape telepatic, dacă era Sara, Kylie așteaptă să apară numărul pe ecran. Nu era Sara. Kylie îl închise și-l puse pe masă.

— Nu-mi spune, ori e Trey, ori tatăl tău vitreg, comentă Della.

— Două puncte că ai ghicit.

Kylie înșfăcă din nou sandvișul.

— Care dintre ei? întrebă Della.

— Tata. Tatăl meu vitreg.

Chiar după ce îl cunoscuse și învățase să-l iubească pe Daniel, uneori uita că Tom Galen nu era tatăl ei biologic.

Kylie își înfipse dinții în pâinea moale, dar nu simți niciun gust.

— Încă își mai regulează stagiara?

Kylie înghiți în sec.

— Nu știu. Nu-mi pasă.

— Mincinoaso, spuse Della.

— Bine, atunci, ce zici de... nu știu și aș vrea al naibii de tare să nu-mi pese?

— Acum spui adevărul.

O studie pe Kylie și-i trecu paharul cu sânge pe la nas.

— Vrei o gură?

Kylie se încruntă și împinse paharul.

— Nu.

— Iar minți, zise Della și ridică din sprânceană.

N-ai decât să crezi ce vrei! rosti scurt Kylie și chiar i ei i se păru că tonul ei semăna cu cel pe care îl folosisese 1 Vila mai devreme. Mi-e poftă, dar nu vreau. Și să nu crezi i .1 e din cauză că aș crede că e rău să fii vampir. N-am nimic

împotriva. Doar că... mă simt puțin copleșită de situație, lot încercând să aflu ce sunt.

— Chiar dacă nu mă crezi, să știi că te înțeleg.

Della continuă să o studieze.

— Să știi că inima îți bate în continuare mai tare decât normal.

— Știu.

Kylie își aduse părul peste umăr.

— Și uite! Mi-a crescut și părul.

Oftă când își aminti că găsisese un singur sutien care îi permitea să-și îndese în el sânii care crescuseră cu o cup.V

— Să fiu a naibii! Della întinse mâna și-i atinse părul. Ai vorbit cu Holiday despre asta? Se uită din nou la pieptul lui Kylie. Nu vreau să te sperii, dar e cam ciudat.

Oh, grozav! Chiar când reușise aproape să se convingi că nu era mare lucru, Della îi spunea acum altceva. Kylie expiră lung.

— Nu, încă nu i-am spus. Am întâlnire cu ea la ora două.

— Nu pari prea încântată, spuse Della.

— Nici nu sunt.

Della părea șocată.

— Ce s-a întâmplat? De obicei o ridici în slăvi. Te-a enervat cu ceva?

— Nu, dar ea o să se supere pe mine.

— De ce? Că te-ai dus la cascadă?

— Nu. Nu cred că o să se supere că am fost la cascadă (cel puțin așa spera). Ce-am făcut acolo o s-o scoată din sărite.

— Și ce ai făcut?

Della aștepta lămuriri, în timp ce sorbea din paharul cu sânge.

— I-am dat de înțeles lui Burnett că alt vampir i-a frânt inima lui Holiday.

— Serios? Cum s-a întâmplat?

— M-a întrebat de ea și pe urmă...

— Nu asta vreau să știu, spuse Della. Care a fost treaba cu celălalt vampir?

— Eu... nu știu toată povestea.

Kylie își dădu seama că nu ar fi trebuit să-i spună nici I U'Hei toate astea.

Bun, și cu ce ai greșit că i-ai spus lui Burnett asta? Iul robă Della.

Kylie își dădu ochii peste cap.

— Nu era treaba mea să-i spun lui. Sau ție. Așa că vezi 0 nu zici nimic.

— Buzele mele sunt pecetluite, o asigură Della și ml inse mâna spre farfuria lui Kylie să-i fure un cartof pră- |ii Știi de ce i-ai spus, nu? întrebă apoi, studiind cartoful | h' care-l ținea cu vârful degetelor.

Pentru că sunt proastă, răspunse Kylie.

Nu, pentru că e clar și pentru tine și pentru toți cei- 11Îți că ăștia doi trebuie să se babardească.

Della azvârli cartoful prăjit în gură și se strâmbă, înainte îmi plăceau cartofii prăjiți, dar acum... Iileali, parcă aș mânca fund de broscoi.

Kylie ignoră complet comentariul legat de cartoful

1 ■ i, i | i t care semăna la gust cu fundul unei broaște, străduin-

In so să priceapă ce voia Della să spună.

Ce să facă?

Să se babardească, să și-o tragă, să-și mai potolească In ii monii care le tropăie și pe care-i emană când sunt în n roași

cameră.

Să se babardească?

Kylie încă nu pricepea. Della chicoti.

Am auzit un comediant care spunea așa. Găsea tot l>'Iul de expresii echivalente cu a face sex. E haios, nu? Poate, spuse Kylie, dar nu era sigură.

Simțul umorului îi dispăruse momentan, și la fel și pofta de mâncare. Se uita lung la sandvișul din mână, din care luase doar câteva guri. Oare faptul că-și pierduse pofta de mâncare era un semn? Oare urma să i se pară și ci într-o zi că un cartof prăjit are gust de fund de broscui?

— Că tot vorbeam de lup. Uite-i, doi lupi în călduri, spuse Della.

Kylie își ridică ochii din farfurie. Holiday și Burned intrau în cantină. Holiday mergea înainte și Burnett o studia de la spate. Preț de o clipă, Kylie se temu că Burnett îi spusese ce aflase de la ea. Și-o imaginează pe Holiday furioasă și rănită, săpunind-o zdravăn și i se strânse inima. Oh, Doamne, de ce-i spusese lui Burnett? Greșise rău de tot.

Apoi îi întâlnește privirea lui Holiday — în ochii ei verzi nu se citea furie sau durere, ci doar o umbră de îngrijorare. Probabil încă își mai făcea griji pentru ea și pentru felul în care plecase din biroul ei dimineață. Holiday mimează cuvințele „ora două” și arată la ceasul de mână.

Kylie încuviință.

Holiday zâmbi și merse în fața sălii ca să-și ia o farfurie. Burnett o urma în continuare, fără să-i scape nicio mișcare de-a ei, de parcă ar fi vrut să memoreze fiecare milimetru din trupul ei.

— Stai așa! exclamă Kylie. Dacă vampiriipotsă miroasă hormonii, cum se face că Burnett nu știe ce simte Holiday

pentru el? Când i-am dat de înțeles că Holiday e posibil să simtă și altceva pentru el în afară de iritarea pe care o aștează, el a părut sincer surprins.

— E simplu. Nu putem să ne mirosim hormonii pro prii și, de cele mai multe ori, nici pe ai oamenilor de care luulem atrași. Eu n-am simțit niciodată hormonii prietenului meu.

I! n zâmbet trist îi apăru pe buze, ca și cum o amintire

* u li iirișat tiptil în mintea ei.

Și știi că hormonii lui Lee tropăiau, continuă ea.

Iylie simți că Della încă ținea la Lee, dar avea senzația

— A prietena ei nu avea de gând să recunoască sau să vor-
I" im a despre asta.

K ciudat cum funcționează chestia asta.

Ha. E ca și cum atunci când ești atras de cineva, ți. I respectivă anulează senzorul de hormoni. Dacă nu If simți atras de cineva, și lui sau ei i s-au aprins i tl'. Ielele după tine — oh, da, asta îți duhnește ca un vânt l'uturos.

Iylie rumegă informația câteva secunde și apoi spuse:

Și atunci cum se face că Derek își dă seama când mă gautlesc la...

Kylie nu era sigură că voia să o spună cu voce tare, dar i ui lo/itatea o provocă și continuă:

Vrei să spui că nu se simte atras de mine?

Nu, zise Della rânjind. El nu e vampir. El nici măcar nu poate să miroasă nimic. El poate să citească emoțiile. A» la e cu totul altceva.

Oh!

Kylie își lăsă din nou ochii în farfurie și se forță să ni mance un cartof, dar mintea continua să lucreze febril. I lupa ce înghiți, formulă cu greu întrebarea, bineînțeles,

•ullet ti.it ic Încet.

l ai și Derek... chiar emanăm așa mulți hormoni? E •ullet
» * 11 le grav încât devine jenant?

Della făcu ochii mari, dar nu răspunse. Lucru care nu era deloc genul ei. Ea nu ezita niciodată să-ți spună lucrurile verde în față.

— Oh, la naiba! E așa de rău? întrebă Kylie.

Della ridică privirea. Kylie urma să încerce să-și dc. I seama ce însemna asta, când simți o respirație caldă șop tindu-i în ceafă:

— Ce să fie rău? întrebă Derek.

Capitolul 11

Nimic, îi răspunse Kylie lui Derek și încercă disperată să nu emane niciun hormon sau emoție care ar fi putut să explodeze în aer și nimeni să nu se întâlnească.

Problema era că habar nu avea cum să se abțină. Unde n. Ulu era butonul ei senzorial?

Închide-te! închide-te! închide-te! Kylie apăsa mental cu li. Iic/.ie pe buton.

Derek se așeză pe scaunul de lângă ea. Kylie nu voia să

■ ii lie la el, temându-se că, dacă făcea asta, avea să secrete, și în. Ii mulți hormoni. Dar era foarte nepolitic să nu te uiți la cineva. Sau cel puțin așa spunea mama ei.

I! totul în regulă? întrebă Derek, dându-și seama că ■ ili. Ibil că ea încă nu se uitase la el.

Nn fi nepolitică! Kylie aproape că o auzea pe mama ei «i N|nmându-i asta.

Da, totul e bine.

Alunei Kylie îl privi. Și pentru că îl evitase în ultimele *il>, îl mână practic din ochi. I se opri respirația. Doamne I lumiH'/eule, ce bine arăta!

Oh, da, avea să o scoată vinovată pe mama ei pentru asta!

Derek era puțin transpirat, nu atât cât să inspire silă, îl într-un fel atrăgător. Pielea îi lucea puțin și mirosea a soare, ca și cum ar fi absorbit toate aromele din drumeție. Kylir își imaginează că pielea lui ar fi avut un gust de soare, puțin sărat, dacă și-ar fi lipit buzele de ea. Părul șaten i se încrețise la vârfuri și părea răvășit de vânt. Era îmbrăcat cu un tricou verde-închis care i se mura pe piept. Și purta peri' chea lui preferată de blugi. Sau cel puțin, era perechea pe care o purta cel mai des. Îi recunoștea pentru că erau tociți în genunchi și îi veneau mai strâmți decât alții. Și arât. I foarte bine când purta ceva mulat.

Della o atenționează cu piciorul și îi distrase atenția de I. Derek. Fata-vampir rânji și-i flutură mâna în dreptul feței. Dându-și seama ce voia să spună, Kylie simți cum se înroșește. Când îi mai aruncă o privire furișă lui Derek, văzu cil lui i se lipiseră ochii de sâni ei. Ceea ce însemna că în secunda asta polua aerul cu tot felul de feromoni, în timp ce încerc. I să-și explice cum îi crescuseră „fetele” peste noapte.

— Eu... trebuie să plec să o caut pe Miranda, zise atum i Kylie și sări ca arsă de pe scaun, apoi ieși ca din pușcă din cantină, ca o tipă care e îmbrăcată în alb și are nevoie disperată de un tampon.

— Miranda, ești aici? strigă Kylie când intră în cabană cinci minute mai târziu.

Prietena ei ieși în fugă din dormitorul lui Kylie. Pe clu pul ei se citea panică și îi dădură lacrimile. Era ceva obișnuit să

o vezi înlăcrimată în ultimele zile, dar azi ceva era

lild it. Kylie o simți imediat. Și da, avea puțin de-a face cu lap tul că ieșise valvârtej din dormitorul lui Kylie și vinovăția i se citea pe față.

Îmi pare așa de rău, spuse Miranda și sughiță. Chiar lili pare rău.

Îți pare rău pentru ce?

() are Miranda găsisse scrisorile de la Lucas și le citise? îi invadase înadins intimitatea?

N-am vrut să fac asta.

Ce n-ai vrut să faci? insistă Kylie, simțind că răbda-

■ ■ i i se scurge ca aerul dintr-un balon înțepat cu acul.

Scrisorile acelea erau ceva intim. La naiba, nici măcar n o citise pe a doua. După ce se întorsese de la cascadă, o îndesase în sertar, alături de cealaltă. Își spusese că avea să

> < ițească în seara aceea, sau a doua zi, sau poate niciodată. Nu e ra sigură că inima ei putea să facă față la ce avea Lucas iiii spus, cu toate problemele cu care se confrunta în prezent.

Am mai făcut-o de nu știu câte ori și n-am avut nici-

•ullet ■lat.» probleme când am vrut să o dezleg. Te rog, te rog, nu le enerva pe mine!

Kylie avu deodată senzația că nu era vorba de scrisoa- ii a lui Lucas.

Ce-ai făcut?

I'i ivirea Mirandei zbură spre dormitorul lui Kylie, dar I And Kylie făcu un pas în față, aceasta se puse în fața ei.

0 s-o rezolv. Îți jur. O să-i dau de cap. N-o să dorm fi nici n-o să mai mănânc până nu-i dau de cap.

1, a ce să dai de cap?

Te rog, nu te enerva!

Kylie o împinse pe Miranda din fața ei și intră în dormitor să afle ce nu voia Miranda să o lase să vadă și ce jur.1 că avea să rezolve. Ochii îi fugiră prima dată spre noptieră, unde-și păstra lucrurile cele mai intime. Sertarul era închis. Nu era nicio scrisoare răvășită acolo. Ceva care se mișca pe pat îi atrase atenția. Kylie privi în direcția patului.

Clipi.

Țipă.

Apoi o zbughi din dormitor în mai puțin de o fracțiune de secundă. Dădu peste Miranda, care o prinse de brațe.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Kylie își recăpătă suflul.

— De ce...? Trase aer în piept. Ce caută un sconcs în patul meu?

Kylie simți o atingere ușoară familiară la gleznă. Se uit. I în jos, așteptându-se să-l vadă pe Șosetă. Dar nu era nici urmă de el.

Kylie țipă din nou și începu să țopăie prin earner;’). Sconcsul își ridică capul mic și ascuțit în aer, mieună și dădu fuga spre ea.

— Îmi pare așa de rău, se văita Miranda.

Kylie se uită la ea și apoi la sconcsul care se apropi. I rapid. Animalul ridică labele în aer într-un fel foarte familiar și simpatc, specific felineilor.

Șosetă?

— Nu se poate! exclamă Kylie. Spune-mi că nu e... Oh, la naiba, spune-mi că n-ai făcut asta!

— O s-o rezolv. Îți promit, spuse Miranda.

Kylie tocmai se întorsese de la ora de desen cu Helen și Jonathon. Se plimba de colo-colo în fața biroului lui Holiday, .1 >1 eptând să se facă ora două, când avea

întâlnire cu ea. Cum avea să-i spună acesteia că o turnase, că îi spusese lui Burnett 1 li spre povestea ei de dragoste cu alt vampir?

Apropo, știai că Burnett habar n-avea că ai avut un iubit vampir? Nu, nu mergea. Știi ceva, eu și Burnett vorbeam și, Jiu întâmplare, am pomenit că unul de-al lor ți-a sfâșiat urnita. Nici asta nu părea să meargă prea bine.

Kylie! o strigă Derek.

Oh, la naiba!

Kylie îl văzu trecând printr-un grup de colegi de tabără i ne așteptau să se înscrie la cursurile de caiac și se resemnă

1 avea să dea ochii cu el. Totuși, se depărtă puțin de mulțime.

Salut!

Derek se opri în fața ei și o studie cu atenție.

Salut!

Kylie se dădea tot mai în spate, îndemnându-l în conti- 1111 a re să o urmeze mai departe de mulțime. Ochii lui nu se ile/lipiră de ai ei cât timp Kylie se deplasa cu spatele.

Am greșit cu ceva?

Nu, spuse Kylie clătinând din cap.

Atunci ai fumat iarbă sau ce? Că te porți foarte

I liul.it.

Kylie înțelegea pe deplin de ce el credea că era des- pi insă de realitate. Totuși, ca să se apere, realitatea ei din nil unele șase săptămâni era complet diferită de cea în care Hi'/use de când era mică.

Nue... e...

I Vi vi în jur să se asigure că nicio persoană cu auz super-

II n n 11 se afla în apropiere.

— Mi-e jenă, înțelege?

— De ce să-ți fie jenă?

Privirea lui coborî spre sânii ei.

— Din cauza asta?

Kylie întinse mâna și îi ridică bărbia. Cel puțin tipul avu decența să roșească în obraji.

— Îmi cer scuze. Doar că... acum sunt...

— Mai mari. Știu.

Derek îi luă în mână o șuviță de păr.

— Și părul ți-a crescut.

— Da, și am crescut și în înălțime, spuse ea.

El o măsură din priviri și făcu ochii mari.

— Ce s-a întâmplat?

— Și eu aș vrea să știu.

Kylie încercă să nu lase frustrarea să-i răzbată în glas. Nu era vina lui.

— M-am trezit că-mi cresc toate...

Derek rânji și privirea lui coborî o fracțiune de secunda.

— Arată bine.

— Și de ce nu mă mir oare că spui asta?

Kylie se încruntă.

Zâmbetul îi dispăru de pe buze și Derek rămase pe loc uitându-se în ochii ei. Kylie se întrebă dacă era așa de greu să nu se holbeze la sânii ei sau dacă altceva îl frământa.

— Eu n-am greșit cu nimic. De ce fugi de mine de dom zile?

Kylie își târșâi picioarele. Acum simțea din plin că îi strângeau tenișii.

— Ți-am spus. Mă simt jenată.

— Jenată... că ai crescut deodată?

Nu. Ei bine, da, și asta e jenant. Dar nu de-asta... ic am...

te-am...

De-asta m-ai evitat. Spune-o odată! Că doar asta ai
Mi ut.

Acum părea aproape furios sau cel puțin iritat. Dar ce
•ullet lintea Kylie în vocea lui de tenor era nesiguranță. Și
sin-

ci, nu putea să-l învinovățească. Și ea ar simți la fel dacă
el îi evita-o așa cum făcuse ea. Își mușcă buza.

Îmi cer scuze. Nu e ce crezi.

Atunci, ce e? Că m-ai pierdut de tot. Emoțiile tale |Mi sa
fie normale când sunt lângă tine, câteodată sunt

Iu. Ii în regulă, dar tu o iei la fugă.

Și... cam din cauza asta o iau la fugă, spuse ea.

Derek se încruntă.

Tot nu pricep.

Ikin, deci trebuia să-i spună pe șleau. Se înroși la față ilo.
U la gândul ăsta.

Când sunt în preajma ta, nu pot să mă gândesc decât

#Ii .1 uitări și giugiuleală. Și să merg mai departe decât
am itin s cu cineva până acum.

Derek se încruntă și mai mult, dar cel puțin o parte din
povara care părea că-l apasă mai dispăru odată cu noua
postură.

Bun. Își îndesă o mână în buzunarul blugilor. Ai pul ea să-
mi explici de ce e un lucru rău?

Nu e neapărat un lucru rău, cât e... ceva intim. Nu vi c. Ui
ca nici măcar tu să știi ce e în mintea mea. Cu atât mai I m i
ț i n toți vampirii și celelalte zâne care cutreieră prin tabără.

I Imerii i se încordară de parcă povara i-ar fi apăsă din
nou pe ei.

— Deci ești jenată pentru că alți oameni știu că mă placi.

— Nu. Adică... Faptul că te plac e una. Că vreau să... ne giugiulim, asta e altceva.

— Vrei să ne giugiulim?

Lui Derek îi veni să zâmbească și-și trecu rapid o mână.) prin păr.

— Știi, nu credeam că e posibil să te simți complimentat și insultat în același timp. Dar tu ai reușit să mă faci s. T simt și una, și alta.

— Dar nu te-am insultat, spuse ea.

— Ba da, dacă vrei să spui că ești jenată că oamenii oi să afle că mă placi.

— Ți-am spus că nu e vorba că te plac.

— Bine, nu vrei ca oamenii să știe că te simți atrasă de mine.

Kylie deschise gura să spună ceva, dar nu știa sigur ce să zică.

— Da. Cam așa ceva. E ceva intim.

— Intim? Derek ezită ca și cum ar fi încercat să-și de» seama ce voia să spună. Nu e o chestiune chiar așa de intimă.

— Pentru oameni, e, preciză ea. Și n-oi fi eu sută la sută om, dar... s-o spunem pe aia dreaptă. Am trăit șaisprezece ani ca om, și sunt mai puțin de două luni de când încerc să fac față faptului că sunt... Stai așa, nici măcar nu știu ce sunt.

Kylie clătină din cap și simți cum nivelul de frustrare crește.

— Dar îmi place cum o fac oamenii, continuă ea.

— Ce să facă? întrebă el, ca și cum n-ar fi fost atent.

Nu că l-ar fi învinovățit prea mult, pentru că nici ea nu

■ i .1 prea sigură că era perfect coerentă.

Îmi place felul în care oamenii își păstrează gândurile și sentimentele personale pentru ei.

IU medita la ce spusese ea. Kylie își dădea ușor seama în) lot ce spunea ea lui nu i se părea prea logic.

Nu, spuse el. Te înșeli.

— În ce privință?

Acum ea era cea nelămurită.

Nici oamenii nu au parte de intimitate. Nu păstrează lotul pentru ei.

Asta doar dacă hotărâsc ei să spună cuiva, explică Kylie.

Aiurea! zise el. Uită-te la Helen și Jonathon! Vrei i mi spui că tu, partea umană din tine, nu vede că ăștia i li >i sunt atrași unul de celălalt? Și Burnett? Știai că e mort i lu). ^ Holiday dinaintea mea. Îți dai și tu seama de asta.

Intr-adevăr, Derek avea dreptate. Dar nu-i plăcea să iil>. ^ el câștig de cauză.

De văzut, văd. Dar nu le simt emoțiile și nici nu le miros feromonii pe care-i emană pentru că vor să... se t'iihardească... să treacă la treabă. Și faptul că știu că alții (•ullet ol să facă asta în cazul meu, mă sperie puțin, înțelegi?

Derek clătină din cap.

Ești sigură că asta te sperie sau faptul că tu știi ce «Imti pentru mine?

Kylie îl privi atent.

Nu știu ce vrei să spui.

Vreau să spun că nu sunt așa de sigur că vrei asta,» i i lluturând o mână între ei.

— Ce să vreau?

Și dintr-odată Kylie avu străfulgerări de memorie, di*

când purtase o discuție asemănătoare cu Trey. Oh, Doamne! Te rog, nu din nou!

— Tu și eu. Noi doi. Nu vrei să devenim „noi”. De fiecare dată când simt că ne apropiem puțin, mă alungi. Ți am dat întâlnire de cel puțin șase ori și nu mi-ai dat niciun rir. Puns. Ce ai de zis?

Mda, avusese aproape aceeași conversație cu Trey.

— E mereu vorba de sex, nu?

— Cum?

Derek rămase cu gura căscată.

— Nu, nu mă refeream la asta.

— Să înțeleg că nu vrei sex? întrebă ea, înfuriindu s «* din ce în ce mai tare.

El stătea și se holba la ea de parcă i-ar mai fi crescut un cap și o coadă. Și vai de ea, având în vedere tot ce i sp întâmplase în ultima vreme, aproape că-i venea să se iul «■ în oglindă ca să se asigure că nu-i mai crescuse un cap. S. ui o coadă.

— De unde naiba ai mai scos-o și pe asta? întrebă el.

Deodată, Kylie își dădu seama că cei din jur se apropiaseră de ei și câțiva indivizi din mulțime aveau au/ul unui liliac avid de bârfă. Aruncă o privire la ceasul de mânA și văzu că trecuse de două.

— Îmi pare rău, sunt în întârziere.

Kylie dădu năvală în biroul lui Holiday. Se așeză pe scanul din fața mesei de lucru și se uită drept în ochii dirn toarei de tabără care-i era și prietenă.

Urăsc băieții. Mă bate serios gândul să mă fac Inkbiană.

I. ui Holiday îi venea să zâmbească, dar și oftă.

Dacă ar fi așa de ușor, nouăzeci la sută din femeile

lin lume ar fi lesbiene. Se strâmbă și întrebă: Așadar... să

În (■■)că sunt probleme cu băieții? întrebă și întinse mâna lui A o doză de cola și sorbi din ea.

Mai degrabă cu băieții, sconșii și fantomele.

Holiday se înecă cu băutura dietetică.

Sconși?

Kylie se rezemă de spătarul scaunului, simțindu-se înii Antă și epuizată psihic după cearta cu Derek.

Miranda l-a transformat pe Șosetă în sconcs. Și nu înii știe cum să-l transforme din nou în pisică. De-abia i •ullet ■.li cuvintele că își dădu seama că era gură-spartă. Dar așa viim să nu o cerți.

Holiday se strădui să nu zâmbească, dar colțurile gurii i ir ridicară.

Probabil că exersa pentru concursul la care a lii' u i is -o mama ei când o să se întoarcă din tabără.

Mi-a explicat de ce a făcut-o. Și nu vreau să aibă pro- I'11 iii•ullet ... dar dacă nu o să mai știe să-l transforme la loc? O i m. I pricopsesc cu un sconcs ca animal de companie.

All zâmbet amenința să se ivească pe buzele directoarei. Ir ttibără.

Sunt sigură că o să-i dea de cap până la urmă.

Kylie clătină capul și-și puse mâinile în poală.

Nici nu știi ce mult îmi doresc ca viața mea să ir vină la normal. Normal așa cum era când știam că sunt

un I.na nimeni care să încerce să-mi citească gândurile, să-mi manipuleze sentimentele sau să mă însărcineze s. I salvez viața cuiva.

Holiday se rezemă de spătarul scaunului și-și întinse mâinile ca și cum ar fi stat prea mult în aceeași poziție și ar fi amorțit. Cu mâinile în aer, se uită încruntată la hârtiile împrăștiate pe birou.

— Nu știu cum e să fii om, dar uneori „normal” sună bine, nu-i așa?

Ceva din dispoziția lui Holiday o făcu pe Kylie să uite de grijile ei.

— E totul în regulă?

— Cu mine? Oh, n-am nimic.

Holiday lăsă mâinile jos și se îndreptă puțin de umeri, ca și cum ar fi vrut să braveze.

— Pentru tine îmi fac griji, Kylie. Păreai foarte supă rată azi-dimineață.

Kylie își aminti cum ieșise valvârtej din biroul ei.

— Îmi cer scuze. Doar că, uneori... mi se pare prea mult.

— Știu că așa simți. Dar o să se rezolve, spuse Holiday.

Kylie se încruntă.

— Parcă ai fi mama. Ea spune mereu că Dumnezeu nu-ți dă mai mult decât poți duce.

Holiday chicoti.

— Și noi am vrea ca Dumnezeu să nu aibă atâta încredere în noi, nu?

— Da, răspunse Kylie și văzu din nou îngrijorarea din ochii lui Holiday. Și cu problemele tale cum mai e? conți nuă ea făcând semn spre birou, simțind că Holiday era supărată.

— O să fie bine... doar că trebuie să rezolv cu partea Iman dară, acum că funcționăm tot timpul. Trebuie să angajăm profesori. Să punem centrale de încălzire în i. Ibane. Și habar n-am cum o să ne descurcăm.

— Am crezut că guvernul, adică DCF, alocă bani pen- l i u tabără.

— Așa și fac într-o anumită măsură, dar când au fost de . 11 ord să mă lase să deschid un internat, ne-au stabilit un

buget restrâns. În zilele noastre, până și programele guvernamentale fac tăieri de buget. Se uită din nou la hârtiile de pe birou. Probabil că nu e așa de rău cum cred eu. Doar i.i.. Sky se ocupa de toată partea financiară și acum mi-a.. V/ut mie pe cap.

— Burnett nu se pricepe la chestiile astea? întrebă Kylie, l>i'î and să aducă vorba de el într-un mod cât mai firesc.

— Nu știu. Dar cum nu ar mai trebui să stea pe aici mai mult de o lună, nu văd niciun motiv ca să se implice în I ui tea asta a afacerii.

Ceea ce spunea Holiday mai voalat era de fapt că nu iivra încredere în Burnett. Oare din cauză că era vampir, ui pentru că Holiday avusese încredere în Sky, asociata ei iii* dinainte, și aceasta o dezamăgise? Holiday nu vorbea mult despre Sky, dar Kylie simțea că trădarea prietenei sale <. Duruse mai mult decât voia ea să recunoască.

— Au angajat altă directoare de tabără în locul lui Sky? întrebă Kylie.

Acum Holiday se întristă de-a binelea.

Nu, dar au promis că până la sfârșitul verii ar trebui i. Un pe cineva. Și tot mi se pare prea târziu.

— Chiar e așa de neplăcut să lucrezi cu el?

Kylie simțea că frustrarea lui Holiday avea legătură < u Burnett, ceea ce o făcea pe Kylie să-și facă griji cu privire Id cum avea aceasta să primească confesiunea ei.

— E vorba că suntem prea diferiți.

Holiday își coborî ochii spre pieptul lui Kylie și rămase acolo o fracțiune de secundă mai mult decât ar fi fost firesc. Ceea ce însemna că și ea observase puseul de creș tere. Gândurile lui Kylie zburară de la confesiunea pe cai e avea de gând să o facă la problemele ei.

— Poți să-mi explici asta?

— Ce anume? întrebă Holiday cu destulă inocența, dar nu o convinse pe Kylie.

Kylie își puse mâinile în dreptul sânilor. Holiday se încruntă.

— Credeam că ți-ai luat un sutien minune.

— Mă tem că nu. Și părul mi-a crescut. Kylie trase < > şuviță peste umăr. Plus că și pantofii aproape că mă strâng și sunt destul de sigură că am crescut cu vreo doi-trei centimetri în înălțime.

— Hm.

Holiday părea că se străduia să afișeze o mină indesei i frabilă.

— Hm, ce?

Kylie se aplecă spre ea, sprijinindu-se cu mâinile pe birou.

— Mda. E ciudat, spuse Holiday, dar ceva din felul m care directoarea taberei se uită din nou la hârtiile de pe masă îi dădu lui Kylie de înțeles că aceasta nu era sută la sută sinceră cu ea.

— Te rog, nu face asta acum! insistă Kylie.

Holiday ridică ochii spre ea.

— Ce să nu fac?

Să-mi ascunzi ceva. Mie mi se întâmplă toate astea. \m dreptul să știu ce naiba se petrece.

Dar nu-ți ascund... Holiday se opri și oftă. Nu consider că-ți ascund nimic când fac presupuneri, când îmi

■ 1. Iii cu părerea. Nu sunt sigură că e drept față de tine să-ți il. Iu informații de care nu sunt sigură.

Îți spun eu ce nu e drept. Să mă lași în ceață. Cre- .1. Mă, orice mi-ai spune nu o să fie nici pe jumătate la fel!<■ rău

ca tot ce-mi imaginez eu.

Holiday încuviință.

Bine, dar nu uita... sunt doar speculații. Chiar și Uurnett a spus că nu l-a văzut ca pe un semn sigur.

Kylie bănuise că Burnett observase că-i crescuseră sâni. În 11. Spre lauda lui se descurcase bine, nu lăsase să se vadă nimic. Dar faptul că discutase și cu alții despre asta o făcea... I se simtă pusă la zid. Parcă ar fi omorât-o pur și simplu.

Ați discutat despre sâni mei?

Nu. Ei bine, da, dar nu... El a spus că a observat Miști's schimbări când a dat peste tine la cascadă. Am insistat să-mi spună despre ce era vorba.

Simplul fapt că Holiday menționase că ea se întâlnise cu Uurnett la cascadă o făcu pe Kylie să-și amintească de. Uli'siunea pe care trebuia să o facă. Dar trebuia să afle în, îi întâi răspunsul.

Și care sunt speculațiile?

Unele femele-vârcolac...

Vârcolac? Oh, la naiba! Nu vârcolac! Orice, dar nu vai colac!

Capitolul 12

Hei! Holiday puse mâna peste a lui Kylie. Vezi, din cauza asta nu voiam să-ți spun. Știam că o să tragi concluzii pripite.

Kylie clipi.

— Ce se întâmplă cu unele femele-vârcolac? Le cresc sâni enormi?

— Nu. De fapt, cam așa ceva. Holiday se abține să 1111 zâmbească. Când ajung la un anumit nivel de maturitate, când se apropie de vârsta de împerechere, se împlinesc destul de repede.

Inima lui Kylie bubuia și nu-și amintea decât ce-i spusese Miranda, că văzuse un vârcolac transformându-se în animal și că părea să fie foarte dureros.

— Sună identic cu ce mi se întâmplă și mie. Așa că de ce e numai o speculație sau spui că trag eu concluzii pripite?

Holiday clătină din cap.

— Dacă nu s-au transformat deja înainte, majoritate! încep să se transforme în lupi la vârsta de patru, cinci ani. Se întâmplă foarte rar la vârsta pe care o ai tu. Și mai e și l. Tplul că vârcolacii suferă de niște schimbări de dispoziție ♦ Irului de puternice cu câteva zile înainte și după luna plină. Doamna dr. Day a spus că te-a consultat în timpul lunii 11 pline și nu a văzut niciunul din aceste semne. Și te-am iiii marit și eu la ultima lună plină să văd dacă nu i-a scăpat

< I ♦ ova. N-am observat nicio schimbare de comportament

#Ii line.

Poate că eu am o dezvoltare întârziată, spuse Kylie, ilrși spera să nu fie adevărat. Și eu nu m-am exteriorizat un îndată prea mult. Așa că poate ai considerat că nu am Ioane.

Și mai e și... pisica ta, continuă Holiday. Toate feli- nrlr au o aversiune față de vârcolaci. Cu tine nu e așa.

Kylie își aminti cum reacționase pisica ei, cu ani în urmă, față de Lucas. Își aminti și cum reacționase pisicuța In /lua când acesta i-o făcuse cadou. Și, dintr-odată, Kylie i i aminti ceva ce putea fi important.

Oh, la naiba! Lupul.

Ce... lup?

Ieri-noapte... Când am luat-o la fugă după ce am Husl.it din paharul cu sânge, am dat peste un lup. Stătea pi in preajma mea. Chiar a mai apărut din nou în noaptea rti. T, mai târziu, dar...

Nu a fost lună plină, spuse Holiday. Nu putea să fie un vârcolac.

Știu, de-asta nu am crezut că... adică, am crezut că

◆ i. I animalul cuiva semi-domesticit. A îngenuncheat în l ița mea și a încercat să se târască pe labe, de parcă ar fi vi ui sa pun mâna pe el. Kylie uitase și să respire. Crezi că «ii putea însemna ceva? E vreun ritual ca lupii să stea în preajma vârcolacilor înainte ca aceștia să se transformi pentru prima dată?

Holiday se uita lung la Kylie, ca și cum încerca să se gândească.

— Eu n-am auzit de așa ceva. Dar eu sunt... Sky a fost dintotdeauna cea care se ocupa de consilierea vârcolacilm Așa că nu dețin toate informațiile. Dar o să întreb în stâng.» și-n dreapta. Burnett sigur știe.

— Dar el nu e vârcolac.

Kylie își dorea să fi fost Lucas acolo. Să o sfătuiască, s. I o ajute să înțeleagă toate astea. Dar nu, el fugise cu all.) femelă-vârcolac. Și Kylie încă nu-i citise scrisoarea pentru că era furioasă că făcuse asta.

— Nu e vârcolac, dar funcția lui în cadrul Departamen tului cere documentare intensivă asupra tuturor ființelor supranaturale. Crezi sau nu, e la fel de deștept pe cât e ilr arogant. Și sper că nu crezi... când mi-a spus că ți-au eres cut sâni, nu se citea nimic în tonul lui decât îngrijorări pentru cum o să faci față tuturor schimbărilor.

Chiar și distrasă de gândul de a fi vârcolac, Kylie își dădu seama că Holiday îl apăra pe Burnett. Fie că-i plăcea sau nu, directoarea taberei îl respecta într-o oarecare măsură pe vampir. Nu că asta ar fi scuzat-o pe Kylie că îi împărtășise bărbatului detalii intime din viața lui Holiil. Iy

Dar Holiday nu vedea că ea și Burnett ar trebui să și dea o șansă? Cât de mult avea să se supere când va afla im ea îi spusese că mai avusese o relație cu un vampir?

— În legătură cu plimbarea la cascadă...

— Înțeleg, spuse Holiday.

Ce anume? întrebă Kylie, sperând să fie totul așa de iifor. Adică sperând ca Burnett să-i fi spus lui Holiday despre i mversația avută cu Kylie și ea să nu se supere.

Înțeleg de ce te-ai dus acolo, începu Holiday, nete- sind niște hârtii. Și eu merg acolo cel puțin o dată pe săp-Umană. E cel mai bun loc unde să stai să... meditezi, să Im ca i să dai de cap problemelor. Ai primit vreun răspuns in legătură cu fantoma azi-dimineată?

Kylie clătină din cap.

Doar o senzație că fac ce trebuie.

Atunci trebuie să ai încredere că faci tot ce-ți stă în l'iiliuță, spuse Holiday.

Kylie își aminti deodată.

Mi-ai spus că n-ai văzut niciodată un înger al morții.

Așa și e, spuse Holiday.

Dar ai spus că nici nu ești sigură că există.

I ui nu cred că versiunea legendei pe care o acceptă lo.it A lumea e cea reală, spuse ea.

Atunci ce face ca locul ăsta să fie așa de... special?

Holiday ezită, ca și cum ar fi încercat să găsească cuvintele potrivite.

Cred că e un loc sfânt. Cred că Barosanul din rai i conduce tot ce mișcă l-a creat pentru cei dintre noi Muc . 111 de-a face cu spirite. E un loc unde putem găsi l'iiț in A pace. Și uneori chiar și răspunsuri.

(la o biserică? întrebă Kylie, amintindu-și senzația
■ le i c verență pe care o simțise acolo.

Da, cam ca o biserică. Există destulă putere spiritu- ■tl t, i> olo. Ai simțit-o, nu?

Holiday își puse mâna peste a lui Kylie. Kylie însă și-o retrase.

— Da. Dar... de ce nu mi-ai spus? Te-am întrebat despre cascada și nu mi-ai spus nimic. Aș fi putut să... aș fi putut să mă duc acolo singură. Poate că așa mi-aș fi dai seama până acum ce încearcă fantoma să-mi transmită.

Holiday își puse mâinile pe birou și în ochii ei verzi se citea empatie.

— Nu trebuie să spui cuiva despre cascada, Kylie. Trebuie să simți chemarea ei. Și presupun că ai simțit-o și tu, căci altfel nu te-ai fi dus acolo.

Kylie nu putea să nege că simțise chemarea. Și totuși nu-i plăcea deloc faptul că a trebuit să-și dea seama singură de tot. Ce, era rău dacă o îndruma puțin, dacă-i dădea o mână de ajutor?

— Sunt oarecum șocată că Burnett s-a dus acolo, spuse Holiday. Singurele ființe supranaturale care simt chemarea cascadei sunt cele care vorbesc cu fantomele. Celelalte o găsesc prea stimulantă emoțional... sau mai degrabă aș zice intimidantă.

Kylie își aminti cum reacționaseră Della și Miranda. Da, intimidant era cuvântul potrivit.

— Nici măcar Sky nu se ducea acolo. Holiday ridică ochii

spre Kylie. Burnett chiar a intrat în spatele perdelei de apă?

— Era acolo când am ajuns. Kylie ezită. S-a dus acolo pentru tine, spuse Kylie, găsind o introducere la ce urmi să-i mărturisească.

Dacă nu spunea acum, era posibil să dea înapoi. Și atunci ar fi înșelat și mai rău încrederea lui Holiday în ea.

Pentru mine?

Voia să te înțeleagă mai bine. Și părerea mea e că a. N /ut că dacă... ar putea să înțeleagă toată treaba asta cu Itntomele, ar...

A spus el asta? întrebă Holiday făcând ochii mari de mirare.

— Da.

Kylie ezită puțin, apoi rosti totul dintr-o răsufare:

I-am spus că alt vampir ți-a frânt inima. Că din cauza •ullet .i.» nu... nu vrei să te implici într-o relație cu el.

Holiday se încruntă brusc și miși ochii. Nu era o expresie pe care o observase prea des la ea.

Ce i-ai spus?

Știu că n-ar fi trebuit s-o fac. Dar... el a întrebat și la liu cput nu i-am spus, dar...

De ce ar... Nu, de ce i-ai spune așa ceva?

El te place foarte mult, Holiday.

Nu contează ce simte el. Nu ți-am zis ție povestea ca» o mai spui și altcuiva.

Se opri, dar în ochi îi scânteia frustrarea.

Îmi pare rău. Serios. Și știu că am greșit, dar cred i. E aproape ca și cum ai lăsa ce ți-a făcut logodnicul tău i le împiedice să vezi și oportunitățile cu Burnett. Îl I" < Irpsești pentru ceva ce nu a făcut.

I x presia de pe chipul lui Holiday rămase la fel de aspră.

» >11.1 adânc.

Kylie, ce se întâmplă între mine și Burnett nu e... tu «hise gura și maxilarul i se încleștă. De ce nu terminăm M imi discuția și o reluăm mai târziu? Am nevoie de puțin timp.

Kylie simți o prăpastie largă deschizându-i-se în piept.

— Te rog... nu te supăra pe mine.

Holiday ridică o mână.

— Nu sunt supărată. Sunt... dezamăgită.

— Asta e și mai rău, spuse Kylie și simți o greutate și mai mare pe inimă. Crede-mă, îmi pare foarte rău.

Holiday se ridică și făcu semn spre ușă.

— Ne vedem mâine.

Lui Kylie îi dădură lacrimile și își dorea mai mult cu orice să-i aducă argumente, să o implore pe Holiday să o ierte. Să o roage să nu lase ca scăparea ei să le schimbe rel. I ția pe care o construiseră. Dar ceva în sinea ei îi spuse că era posibil să fie prea târziu.

Era aproape ora nouă seara și Kylie stătea lungită în pat cu ochii în tavan, cu un sconcs afurisit alături, pe pernă. Stă hotărâse să nu meargă la cantină să ia parte la seara în care mânca pizza și se juca baschet. Burnett instalase lin teren de baschet și toți băieții formaseră echipe. La cât de puțin dormise ea în ultimele zile, ai fi zis că o să cadă sec e rată. Dar nu se întâmplase asta.

Privi spre sertarul unde pusese scrisoarea lui Lucas și, pentru o fracțiune de secundă, uită de Holiday și-și aduse aminte de Lucas, apoi de Derek. Apoi se confruntă cu gândul că se putea să fie vârcolac. Oh, ce bucurie!

Când își aduse aminte brusc că cineva drag ei era în pericol, Kylie retrăi pe dată senzația pe care o avusese la cascada, că dacă o ținea pe drumul pe care o apucase, t el

puțin problema asta avea să se rezolve.

I 'acat că celelalte probleme pe care le avea nu păreau la Ici de ușor de rezolvat.

I'Arâitul telefonului o făcu să bombăne — deși i-ar fi I 'i ins bine să se deconecteze puțin de la problemele ei. Și, poate dacă avea noroc, era Sara, care se hotărâse să-i răs- I •ullet unda în sfârșit. Ce era drept, nu mai erau așa de apropiate

•ullet , i înainte, dar Kylie încă ținea la ea și se gândise mult la

#S.iii în ultimul timp. Dar era oare în stare să vorbească >ti iun cu fosta ei prietenă?

Nu vreau să te sperii, îi spuse lui Șosetă, de care nu

■ i .1 sigură dacă avea „instrumentul” de împroșcat mirosul insuportabil. Trebuie să ajung la telefon.

Animalul deschise un ochi ca mărgeaua și se uită la ea, ipui scoase un mieunat jalnic.

Miranda încercase toată ziua să-l transforme din nou în plsli a. Kylie îi spusese într-un final să mai ia o pauză. Îi i c i usc chiar să nu fie așa aspră cu propria persoană, că era im llocușteț. Un flecușteț cam mare și înspăimântător, dar nul spuse asta. Telefonul se opri și Kylie nu era nici măcar

hi loasă să vadă cine o sunase. Se uită din nou la Șosetă.

Un flecușteț cam mare și înspăimântător, mormăi

I' yllc.

Dar având în vedere că spera ca Holiday să o ierte, du isc că era cel mai bine să pună în practică ce spunea, •ullet tui * d puțin pentru ce se ruga. Și anume, iertarea. Și chiar mg. Ise. Amintindu-și ce trădată se simțise Holiday, o ii i p r I n se un nou val de durere.

I iun era posibil ca atunci să i se fi părut că facea bine di /

valuindu-i lui Burnett povestea lui Holiday și acum să i c pară că greșise atât de mult? Și era adevărat, chiar crezuse că făcea bine când îi dezvăluise lui Burnett adev. I rul. Simțise impulsul de-a o face, ca și cum intuiția ar li împins-o. Gata, de acum încolo s-a zis! Nu mai avea s o asculte niciodată!

Telefonul sună din nou. Kylie trase mobilul spre e. I, încă nesigură dacă voia să vorbească cu cineva și se uit;» I.i numărul de pe ecran... Simți deodată cum i se strângi' inima.

Capitolul 13

Mama. O copleși emoția. Nu crezuse niciodată că avea să simtă așa ceva, dar îi era dor de mama ei. Ar fi vrut ca ea să fie acolo să... să fie pur și sim- I'lh. Koio. Și nu doar pentru că relația lor se îmbunătățise. I ylie aprecia și relația veche dintre ele.

i At de mult băgase Kylie mâna în foc că mama ei nu o Iubise niciodată, cu cât trecea timpul și era departe de ea, i ii il.lt începea să vadă altfel lucrurile. E drept, mama ei iii.r. I' distantă emoțional, și e drept că ea nu-i semăna I< >i Dar fără să știe nici ea de ce, acum Kylie vedea toate Li ii ii i le în care mama ei își manifestase dragostea. Clătitele p «'. N e i le făcea în fiecare dimineață de sâmbătă. Faptul

■ i i i IA dea cârdul ei de credit de fiecare dată când Kylie «punea că are nevoie de ceva. Chiar și broșurile alea afuri- illi despre sex dovedeau că mamei îi păsa de ea. Asta nu nuia că nu s-ar fi bucurat dacă nu i-ar mai fi adus așa i «'v. I, dar...

Apăsând pe tasta de răspuns, Kylie își înăbuși o senzații' de nostalgie.

Bună, mamă.

Kylie își jură că nu avea să înceapă să plângă, și reuși, cu efort, să nu-i tremure vocea.

— Puiule?

Îngrijorarea care se citi imediat în vocea mamei făcu s. I i se mărească nodul din gât și de emoție simți lacrimi în ochi.

— Ești bine?

Cum putea mama ei să știe că se întâmplase ceva când ea nu spusese decât două cuvinte? Era medium? Nu, era doar muritoare de rând. Trebuia să fie pesemne instinctul matern. Și mamei sale nu-i lipsise niciodată.

— Da, n-am nimic.

Kylie se mușcă de obraz ca să nu scâncească.

— Ce s-a întâmplat, puiule?

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Nimic.

Se uită la Șosetă cum își găsisse din nou o poziție comodă pe pernă și se rugă să nu o împroaște cumva. Dacă pisica-sconcs o împrășca cu lichidul mirositor, asta i-ar fi pus capac.

— Am avut o zi grea, atâta tot.

— De ce? Vrei să vii acasă? Nu trebuie decât să des chizi gura și vin în seara asta să te iau.

— Nu, mamă. Îmi place aici.

Kylie își aminti că mama ei nu-și dăduse pe deplin con simțământul să se înscrie la internat. Ceea ce însemna că n-ar fi trebuit să spună nimic de rău legat de Shadow Falls, Trebuia s-o facă pe mama ei să-și dea acordul — mai ales dacă... se dovedea că era vârcolac. Cum poți să explici așa

ceva unui părinte care e muritor de rând?

Am... am făcut o greșeală astăzi și cineva la care țin I" îi le mult s-a supărat pe mine.

Toți greșim, spuse mama ei. Trebuie doar să-ți ceri m u/c. Am făcut-o deja.

Și nu te-a iertat? încă mai e supărată pe tine? întrebă în. Tmu ei.

Nu e atât supărată, cât dezamăgită de mine.

Kylie simți cum o năpădește sentimentul de părere de îmi And își aminti cuvintele pe care i le spusese Holiday.

I ylie știa cum era să fii dezamăgit și rănit de cineva în care n încredere. Era mai rău decât să fii furios. Așa cum se ini.Im plase și cu tatăl ei. E drept, în cazul lui, ea fusese și Im lo. Isă și rănită, și durerea îi frânsese inima. Deși aproape i ti **c simțea bine când era supărată și furioasă, durerea nu îi lut e. I cu ea niciun sentiment plăcut. Niciunul.

Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? întrebă mama ei.

I Mrea că nu voia să-i invadeze intimitatea, dar că o con-
•ullet f'l. R.î obligația ei maternă să o întrebe. În mod uimitor,

I \ lie vru să răspundă. Nu putea și nu avea să-i spună ni unei sale totul, dar putea să-i explice câte ceva.

Cineva mi-a făcut o confidență. Și eu... am dus

* >>i Iu mai departe. La timpul respectiv, chiar am crezut că

I " i i spun secretul o să ajute la... rezolvarea unei probleme. Dar...

Și nu a ajutat? întrebă mama ei.

Nu, spuse Kylie. Adică, deocamdată nu se vede mii iun rezultat.

Kylie, se pare că ai încercat să faci ce trebuia. În locul

Mi aş fi așa de dură cu mine. Țasta e un flecușteț, fata Itli' A,

Kylie era cât pe ce să izbucnească în răs când au/l cuvântul pe care-l rostise mama ei. Nu exact asta îi spusese și ea Mirandei? Poate că semăna cu mama ei mai mult decât își închipuia. Simți cum i se strânge inima.

— Te iubesc, mamă, spuse Kylie fără să se gândească.

— Oh, puiule, exclamă mama ei ca și cum era c Al pe ce să izbucnească în plâns. Și eu te iubesc. Pot să Ir ajut cu ceva? Dacă trebuie, vin eu acolo și-o bat la fundul gol.

O lacrimă apăru din nou pe obrazul lui Kylie.

— Ai bate pe cineva pentru mine?

— Cât ai clipi.

Kylie chicoti și-și trase nasul în același timp.

— Ești pregătită să schimbăm subiectul? Vrei să au/l ceva distractiv? întrebă mama ei, părând încântată. De-asl .l te-am sunat.

— Da.

Kylie se șterse la ochi. Chiar nu i-ar fi prins rău o veste bună.

— N-o să ghicești niciodată la ce m-am înscris pentru vineri seara, când vii acasă. Te-am înscris și pe tine. Mergem amândouă.

— La ce? întrebă Kylie și realizează că gândul de a merge acasă nu o mai îngrozea.

Ar fi fost plăcut să petreacă ceva timp cu mama ei, In speranța că avea să mai uite de problemele care o apăsau In tabără.

— Tu m-ai făcut să-mi vină ideea.

— Să te gândești la ce, mamă? întrebă Kylie, simțind entuziasmul mamei sale.

Mergem amândouă la o vânătoare de fantome. Îți iu. Ii aduci aminte când ai spus că la cascada din tabără sunt l. Iutome?

— La o vânătoare de fantome?

I -ui Kylie nu-i venea să creadă ce auzea.

— Se organizează o cină la un han căruia i s-a dus vorba I a o bântuit și pe urmă facem un tur al casei. Nu-i așa că e super tare?

Kylie se lăsă moale pe pernă. Acum chiar îi venea să plângă.

Ba da. Super... tare. Da de unde!

II ecuseră treizeci de minute de la convorbirea cu mama ei 'il Kylie începu să numere oile, invitând somnul să o poarte |“ aripile lui. Când oaia cu numărul o sută sări peste patul el, In minte începu să i se deruleze cearta cu Holiday.

Nu contează ce simte el. Nu ți-am zis ție povestea ca s-o niii spui și altcuiva, spusese Holiday.

Îmi pare rău. Serios, zisese Kylie. Și știu că am greșit, i/nr cred că... e aproape ca și cum ai lăsa ce ți-a făcut logod- II" ui tău să te împiedice să vezi și oportunitățile cu Burnett. Îl l'i lipsești pentru ceva ce nu a făcut.

II pedepsești pentru ceva ce nu a făcut.

II pedepsești pentru ceva ce nu a făcut.

Apoi mintea ei sări brusc la cearta cu Derek.

Mereu e vorba de sex, nu? spusese ea.

Nu, nu la asta mă refeream, îi replicase el.

Kylie își aminti senzația de mânie care o copleșea în u el moment. Mânie înăbușită, care mocnea mai de mult Iu e.i. Mânie pe care o simțise pentru... Trey.

Îl pedepsești pentru ceva ce nu a făcut.

— Oh, la naiba!

Kylie se ridică în capul oaselor. Oare și ea făcuse același lucru de care o acuzase pe Holiday? Cu cât se gândea în. N mult la asta, cu atât își dădea seama că Derek nu o presase niciodată, nici măcar o singură dată cu sexul. Ce spusese el că ea se răcise de el era legat de faptul că ea îl evita. Nu voi. I să o bage în patul lui.

Apoi i se derulă în minte o frântură din dialogul 111 mama ei.

— Toți greșim. Trebuie doar să ne cerem scuze.

Mama ei avea dreptate. Și Kylie realizează că acesta era. Ill lucru pe care n-ar fi crezut niciodată că o să-l gândeasi despre mama ei. Dar, la naiba, mama ei avea dreptate Kylie trebuia să-și ceară scuze. Se ridică în picioare, isi scoase cămașa de noapte și se îmbracă din nou cu blugii care acum îi erau prea scurți, sutienul care acum era pre. I strâmt, tenișii care o strângeau și un tricou și se duse s. I I caute pe Derek.

În clipa în care păși afară, o învălui aerul umed și fierbinte al serii. O porni spre cantină, dar se opri.

În general, Derek pleca devreme de la activitățile ile seară ca să-și sune mama. Dar nu spunea în gura mare i e făcea. Însă în ea avusese încredere.

Simți o senzație de căldură în piept. Se simțea măgulit. I că avusese încredere în ea. Oh, la naiba, chiar îi plăcea de Derek și spera din toată inima că avea să-i accepte scuzele Și fiindcă nu voia să spună ce avea de spus în preajma fim țelor cu auzul super fin, se îndreptă spre cabana lui. Își setă l'. Isul în alergare ușoară, ceea ce în urmă cu doar câteva

0 plămâni i s-ar fi părut incredibil de rapid. În timp ce se mișca, simțea copacii rotindu-se deasupra ei și vântul adi-iiniu i prin păr. Văzu în treacăt și stelele luminoase, dar nu

•ullet ' interesa prea mult peisajul. Se concentra în schimb la ce mina să-i spună lui Derek când avea să-l vadă.

Pe la jumătate drumului, simți deodată ceva. Se simțea iu mărită. Încetini pasul și ciuli urechile. Încă se auzeau ii netele nopții. Nu se lăsase tăcerea nefirească, de mor- m, in t, dar totuși ea o simțea. Se uită de la dreapta la stânga, i|*i c liziera pădurii, să vadă dacă nu se întorsese lupul. Dar mi mai văzu ochii galbeni care o priveau pe furiș din tufi- iii i. Încercă să se convingă că nu era nimic, dar iuți din pasul, nerăbdătoare să-l aibă lângă ea pe Derek, care

< i i solid și mai înalt decât ea.

#Si i simtă mâinile cum îi cuprind talia.

S.t și pună capul pe umărul lui.

I'oate chiar să se sărute.

Oh, da, gândul la Derek îi alungă temerile.

I uă ultima cotitură de pe alee și văzu că în cabana lui i i aprinsă lumina. Cineva era acolo.

Dă, Doamne, te rog, să fie el!

Mai merse vreo treizeci de metri și observă că ușa de la li ii i. I iv era deschisă. Ceea ce era puțin ciudat. Când urcă |h m arile verandei, simți mirosul de fructe de pădure

0,1 ple. Încă nu reușise să identifice exact mirosul, când 1 ill> I pe ceva alunecos și căzu.

A l crizând în fund, puse palma pe verandă să se sprijine i ii a sr ridice. Dar se opri, simțind ceva umed și vâscos pe 'Ifgi'te.

Atunci recunoscui mirosul dulceag de fructe. Miros im a sânge.

Privirea îi zbură spre verandă.

Acolo era mult sânge.

Dreptunghiul de lumină care se strecura pe ușă îi atrase

atenția. Kylie le văzu. Erau picături mici și roșii care duceau la cabană ca firimiturile de pâine din poveste.

Inima îi stătu în loc.

Oh, Doamne!

— Derek! îl strigă Kylie, dar nu primi niciun răspuns.

Se ridică rapid în picioare și intră valvârtej în caban.1, strigându-l întruna.

Capitolul 14

Derek?

Inima îi bubuia în piept. Merse pe urmele de sânge, traversă camera de zi și ieși în hol.

I ii mele duceau la o ușă închisă. Puse mâna pe clanță. Ușa i i, i încuiată.

Kylie auzi un zgomot de partea cealaltă a ușii.

Derek? strigă ea.

Nn primi nici de data asta niciun răspuns.

I;. Tră să gândească, mânăta de panică, facu câțiva pași îna- IM n și se repezi cu umărul în ușă. O parte din ușă cedă din kil. Tinale; cealaltă parte se spintecă în două sau trei bucăți i ii ir căzură pe podeaua băii. Kylie căzu peste ele, cu fața în ji! •ullet Al unei își dădu seama că zgomotul pe care-l auzise din- H ilo de ușa închisă era apa de la duș. Atunci îl văzu pe Derek, (ml |Mișcă și ud, smucind perdeaua de la duș.

Avea un trup minunat și era musculos. Atitudinea de

111111 re i se citea în ochi și în poziția corpului. Părea pregă- lli >.. I înfrunte un intrus. Care, apropo, era ea.

I Vivk se holbă la ea, întinsă pe bucățile de ușa. Și ea se lihiim I.i el... gol, cu mâna încleștată încă pe perdea.

— Ăăă... am văzut sânge și am crezut că... Ce crezusi ’

Se gândise că umbla dezlegat vreun vampir vagabond, vreun criminal în serie cu satârul în mână. Ce nu-i trei ir. E prin minte! Nu se gândise decât la siguranța lui Derek.

— Ai dărâmat ușa.

Se vedea din tonul lui că nu-i venea să creadă.

— Știu, răspunse ea, nefiind capabilă să mai spună și altceva, neputând să-și ia ochii de la corpul lui.

— Dar e din stejar brut.

— Știu.

Simțea lemnul tare sub ea și era puțin șocată că făcuși’ asta. Dacă avea vreo importanță, cât de mică, o durea nițel umărul. Și durerea ușoară fu cea care o trezi cât de cât iliu nou la realitate.

— Ești gol.

O, Doamne, chiar spusese asta?

— Știu. De obicei, așa fac duș.

Simțea că-i ard obrazii.

Pentru că el nu părea să se sinchisească de faptul că ei .1 dezbrăcat, Kylie hotărî că probabil ea trebuia să-și l. U .1 griji. La urma urmei, ea fusese cea care dăduse buzna în baia lui și-i dărâmasse ușa în timp ce el era la duș.

Se întoarse cu spatele la el. O mișcare complet inutilă și absolut aiurea, căci tot îl vedea. Oglinda atârnată deasupra .1 blatului, pe care o avea acum în față, îi oferea aceeași inu gine.

Și încă o imagine frumoasă! Kylie văzuse bărbați goi în filme. Ce e drept, aproape goi. Și văzuse și statui goale Statui sculptate în piatră, în poziții studiate, care nu asum

deau nimic. Dar pe viu era fără îndoială mai bine. (>, Dumnezeu, ce bine arăta ud și gol!

Apoi realizează că în timp ce savura imaginea, el o privea. I'ivirea lui reflectată în oglindă o întâlnește pe a ei. Sângele îi un .1 ilin nou în obraji. Își luă ochii de la reflexia lui din "i'lnula și privi în pământ când el întinse mâna după un | *10*00.

A l unei se hotărî să se justifice din nou.

Am... am văzut sânge și am intrat în panică.

Mda, răspunse el. Chris mi-a dat un cot în nas la lu'. I hot și mi-a dat sângele.

Kylie se uită din nou în oglindă să-i vadă fața.

E grav?

Nu, doar mi-a curs sânge, i u prosopul prins în talie, Derek se aplecă să-și ia blu- gu iic jos și îi întâlnește din nou privirea în oglindă.

O să mă îmbrac. Poate că vrei să te uiți în altă parte, k ylie lăsă ochii în jos și roși din nou. De-abia când auzi Iu moarul tras ridică privirea. Derek era mai aproape, de

* <1 •ullet ora chiar deasupra ei și îi întindea mâna s-o ajute să se i iilli i\ Ea îi luă mâna.

Te simți bine? întrebă el de îndată ce Kylie se ridică Iii pu ioare.

Se Irecă la umăr.

Mă doare puțin umărul. E și normal! k ylie îl văzu uitându-se la ușa.

O să-i spun lui Holiday că eu am făcut-o, zise ea. Nu-i nimic.

I Viek luă de jos o bucată de lemn și încercă s-o rupă.

ii ui văzu că nu reușește, se uită din nou la ea și o atinse I" l'i iț, urcând până la cot. Atingerea lui era caldă și umedă,

► im 11. I aerul din baie. Kylie simți furnicături urcându-i pe braț și ajungându-i la inimă. Se uită la umerii lui lați. Li venea să-l sărute acolo, în locul unde își pusese capul așa de des.

— Încă ești caldă, spuse el. În mod normal, un vampiri nu devine puternic decât după transformare.

Dezamăgirea îi strică dispoziția. O atinsese doar ca să i verifice temperatura corpului, nu pentru că... pentru că nu putuse să se abțină, așa cum nu se putuse nici ea abține* să nu pună mâna pe el.

— Cred că asta e problema, spuse ea. Nu sunt normal.)

își mușcă buza și hotărî să-i spună pe șleau:

— Holiday a zis că... că unele femele-vârcolac au — l>l privi sâni — puseuri de creștere cam la vârsta asta.

— Deci crede că ești vârcolac? întrebă el.

— Nu, de fapt, nu. A spus că... nimic altceva nu pare să indice lucrul ăsta. Așa că ne-am întors de unde am plecai.

— Îmi pare rău, spuse el. Știu că vrei să afli odată.

Îi mângâie din nou cotul, și de data asta Kylie știe că nu voia să-i verifice temperatura corpului. Furnicăturile și dispoziția îi reveniră. Oftând adânc, îi întâlni ochii verzi și frumoși.

— De-asta am venit aici.

— De ce? întrebă el.

Derek ieși din baie și intră pe prima ușă la dreapta. Ea îl urmă și se opri când își dădu seama că acolo era dormitorul lui. Se uită la el cum își ia un tricou din dulap. Îl ținu în dreptul abdomenului plat, dar nu-l îmbracă. Kylie avu senzația bizară că Derek nu-și pusese tricoul pe el pentru că știa că ei îi plăcea să-l privească gol. Veni mai aproape de ea.

— De ce ai venit aici?

(concentrează-te! Concentrează-te! Nu te mai gândi la in» /ml lui.

Ca să-mi cer scuze. Că m-am purtat ca o nemernică t / i 1111 pă-amiază. Eram... confuză. Trey... El m-a înșelat și t Aiul ai spus ce-ai spus, mi-am amintit imediat ce mi-a zis I n-y. Ce a făcut el m-a rănit rău, și cred că am proiectat tutul asupra ta.

I I o lipi de el și o sărută pe buze. Sărutul a fost fier- lilulii, pasional, și Kylie nu voia să se mai termine. Și când Icrinină, el îi puse capăt, nu ea. Dar se bucură, totuși, să ' i' la că și el respira la fel de sacadat ca ea.

Răspunsul e da.

Muzele lui Derek erau umede și încă așa de aproape de li i i, că-i simți răsufierea pe obraz.

Nu... Nu sunt sigură care e întrebarea, spuse Kylie |i \inlindu-se că i-a scăpat ceva amețită fiind de sărutările lui.

U1 tima întrebare pe care mi-ai pus-o azi după-amiază i li dacă vreau sex. Vreau să fiu bine înțeles. Te vreau. Te vn iu așa de mult că uneori numai la asta mă gândesc.

I Alondată, mă trezesc noaptea și sunt așa de... își înghiți viu hole și oftă. Dar ce încerc să spun e că, deși te vreau In, u Io mult, ultimul lucru pe care aș încerca să-l fac e să te | u•ullet •ullet . •ullet •ullet / să faci ceva care nu ți se pare în regulă.

Ba mi se pare.

I. I puse mâna pe pieptul lui. Și ce bine era să-i atingă |i|i |'lul gol. Tentația de a-i cere să o facă, să o tragă spre pat ți ■>, ! o învețe totul despre sex, era aproape copleșitoare, h'tuyi, ceva o reținea.

— Sau cel puțin în mare parte. Își retrase mâna de po pielea lui goală. Cred doar că trebuie să aflu cine sunt mai

întâi.

Se uita la pieptul lui, temându-se că, dacă îl privea în ochi, avea să roșească iar ca para focului. Din păcate, el îi dădu capul pe spate și o forță să se uite la el.

— Eu știu cine ești, Kylie. Ești o ființă caldă, amuzau la și frumoasă. Ești așa de bună cu toți, toată lumea te placi*. Și ai atâta curaj! Mie chiar îmi place curajul!

— Vreau să spun ce sunt, se corectă ea, simțindu-i dogitele mângâind-o pe gât.

— Ce ești nu are importanță. Pentru că asta nu o să schimbe cine ești. Îi dădu drumul la bărbie. Și nu spun așa ca să te zoresc să facem sex. Vreau doar să... așa vrea să o vezi prin ochii mei. Așa vrea să vezi ce deosebită ești. Și nu mi pasă ce creatură o să te dovedești a fi până la urma

Lui Kylie îi dădură lacrimile și își puse mâinile în jurul lui, gol cum era. Își sprijini obrazul pe pieptul lui puternic și cald, care mirosea a curat, săpun și umezeală.

— Tu ești un tip deosebit, șopti ea.

— Nici vorbă, răspunse el și chicoti. Dacă așa fi fost deosebit, nu m-aș mai fi gândit cum așa putea să te fac să o răzgândești în privința sexului acum. Așa că hai să ieșim din cameră până nu te arunc în pat.

Kylie râse și se uită în ochii lui.

El zâmbi și-și băgă mâna sub tricoul ei, pe spatele gol, unde o cuprinse de talie.

— M-a excitat serios treaba asta cu spartul ușii.

— Și nu zici că erai și dezbrăcat?

Chiar spusese asta? îi venea să intre în pământ de rușino

Nu, a fost clar treaba cu ușa. Dar dacă tu ai fi fost. Le/brăcată... Expiră lung. Am face bine să nu mai vorbim despre asta.

I ii se desprinsese de ea, o luă de mână și o trase afară din dormitor.

Kylie se lăsă condusă în sufragerie. Derek privi spre i. Mapea și pe urmă la ea. Ochii lui păreau somnoroși și aprinși.

Ori canapeaua, ori patul, cam același lucru.

Kylie zâmbi și Derek o scoase pe verandă. Își puse tri-

■ ml, apoi se așeză pe jos și se sprijini de peretele cabanei, în i .1 patul unde nu era murdar de sânge. După ce își găsi o poziție comodă, ridică ochii și-i făcu semn lui Kylie să se > «•ullet •ullet •ullet •ullet /» lângă el. Ea se așeză și se trase lângă el, astfel încât Im. Ijul să-i fie lipit de al lui. Își puse capul pe umărul lui și «puie:

Mersi.

I I o luă de după umăr și o trase puțin mai aproape.

Cu plăcere.

Niiiunul nu mai rosti niciun cuvânt câteva minute. Mustătea aproape de el și savura senzația pe care i-o il. Tdc. I apropierea lui. În minte i se roteau întrebări ca o pi i u lie de teniși în mașina de spălat. Însă nu le dădea glas ilp jrnă.

I lai, întreabă-mă! spuse el, ca și cum i-ar fi citit gândii! lie.

I i își luă capul de pe umărul lui.

C.e să te întreb?

(V te face să te simți jenată și să fii curioasă. Pot să-ți nii ii emoțiile, ai uitat?

Kylie se încruntă.

— Și urăsc și chestia asta. Nu vreau să mă citești.

— Dar n-am ce face. Nu știu cum să nu te citesc.

Derek chicoti și se uită la ea. Și, ca de fiecare dată câiul erau împreună, noaptea părea de basm. Stelele scânteii. M

ca niște diamante pe cer. Copacii erau minunați. Lun. I, care avea mai puțin de o săptămână până să devină plină, emana destulă lumină ca ea să poată să-i vadă chipul.

— Cred că o să te alegi cu o vânătăie serioasă, zise așin gându-i nasul.

El îi luă mâna într-a lui și o sărută în palmă.

— Deci, ce te face curioasă și jenată?

— Sunt doar...

Dacă nu-i spunea, probabil că Derek avea să-și inu gineze ce era mai rău. Dar dacă stătea să se gândeasi A, lucrul care-i stârnea curiozitatea era posibil chiar să fie t a era mai rău.

— Hai, întreabă-mă! zise el și o înghionti ușor i u umărul.

Kylie ezită puțin și apoi spuse dintr-o suflare:

— Sunt curioasă cu câte fete ai mai fost. Știu (.. T, il aproape optsprezece ani și...

Nu mai avu curaj să continue. Kylie știa că Derek nt) era virgin, și nu doar pentru că spusese ceva care o n,. Să creadă lucrul ăsta, dar și din felul în care... o săru t .1

Derek își încreți fruntea și Kylie își dădu seama că țfl Af fi dorit să nu o fi îndemnat să-l întrebe.

— Oh! exclamă el.

Oh? repetă ea. Și acum, mai mult ca oricând, voia un răspuns. Tu m-ai îndemnat să te întreb, acum trebuie să laspunzi.

Derek ezită.

Cu vreo două-trei.

Ăsta e un răspuns vag. Își retrase mâna dintr-a lui.

Iii inspiră și expiră.

Bine, cu patru.

Asta înseamnă mai mult de două-trei. Îmi pare rău. Nu

nega că mințise. Doar că mă simt i lui va să vorbesc despre asta cu tine.

Da, așa e, spuse ea, realizând că nu-i plăcea să știe.

1 In i plăcea să se gândească la el cu altă fată. Îmi pare rău i t un întregat.

Să nu-ți fie! Derek se rezemă de peretele cabanei și t i ullă din nou sunetele nopții. Pot să te întreb și eu

1

Bineînțeles.

Kylie simți un fluturaș în stomac. Dar având în vedere» in tie personală fusese întrebarea ei, nu putea să-l refuze. Dacă Lucas ar fi aici, ai mai fi acum cu mine?

Capitolul 15

întrebarea lui îi atinse toți nervii sensibili din corp \$1 senzația nu era tocmai plăcută.

— Ce întrebare mai e și asta?

— Evident că una grea.

Derek își ridică genunchiul la piept și-și coborî privirea în pământ.

Ceva îi spunea lui Kylie că Derek o citea acum — în cercând să-i înțeleagă emoțiile. Dar cum putea el să facă asta dacă nici ea nu și le înțelegea?

— Lucas nu e aici, spuse Kylie.

Derek se uită la ea.

— Umblă vorba că se întoarce.

Kylie simți cum i se taie respirația.

— Nu contează, se forță ea să spună. E cu Fredericka.

— I-ar da papucii pentru tine uite-așa. Derek pomi din

degete. Nu e nici orb și nici prost.

Kylie clătină din cap.

— Dar poate că eu nu vreau un tip care a fugit cu alta
Derek ridică din sprânceană.

Ce mă îngrijorează mai mult acum e ezitarea din i i.
Punsul tău. Mă îngrijorează mai mult decât confuzia pe t
die o simți. Își sprijini fruntea de a ei. Să nu-mi rupi inima,
I-ylie! Te rog!

Dar Kylie era cât pe ce să se aleagă cu inima frântă când)
l iiti/i spunându-i asta.

E ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

Derek o sărută ușor, apoi se retrase.

Ar trebui să te conduc la cabana ta înainte să se Iul turcă
și ceilalți.

Kylie încuviință și acceptă mâna pe care i-o întinse s-o i|
uir să se ridice. Făcură câțiva pași, când el se opri.

Oh, am uitat. Am ceva să-ți dau.

Dădu fuga înăuntru și se întoarse după câteva secunde
ii o hârtie în mână.

Ce e asta? întrebă ea când Derek i-o înmână. Li numărul
de telefon al unui detectiv particular.

(And văzu că Derek nu mai continuă, Kylie întrebă:

, Și pentru ce-mi trebuie mie așa ceva?

Ai spus că încerci să-ți găsești bunicii biologici, lipul ăsta
se pricepe să dea de urma oamenilor. Dacă I'' iii' cineva să-
i găsească, el e.

Kylie ridică ochii.

Chiar crezi că poate să-i găsească după atâta timp? Am
încercat să dau de părinții adoptivi ai lui Daniel, dar tilt i
măcar pe ei nu-i găsesc.

l ipul e foarte bun, spuse Derek.

I ui Kylie i se strânse inima.

, Și probabil și foarte scump. Nu-mi permit să-l angajez.

Kylie vru să-i înapoieze foaia. El o prinse de mână.

— N-o să-ți ceară bani, Kylie. Sună-l!

— De ce nu o să-mi ceară bani? Ai spus că e detectiv particular.

— Pentru că e prieten cu mine. Și am lucrat și eu pen tru el neoficial.

— Ai lucrat pentru un detectiv particular?

— Da. Am fost la el să văd dacă... poate să mă ajule să-mi găsesc tatăl.

Și această veste o surprinse. Kylie nu credea că Derek voia să aibă de-a face cu tatăl lui.

— Și l-a găsit?

— Da, spuse Derek. Ai pierdut o pizza pe cinste in seara asta, adăugă el, lăsând clar să se vadă că nu voia *3 vorbească despre tatăl lui.

Dar Kylie nu se putu abține să nu întrebe.

— Și l-ai văzut?

— Nu, voiam doar să știu unde e ticălosul.

Kylie simți durerea lui Derek.

— Și cum ai ajuns să lucrezi pentru detectiv?

— Capacitatea mea de a citi emoțiile i s-a părut foai le folositoare.

Pentru că încă voia să șteargă din ochii lui durere, i, Kylie se întinse și-l sărută pe buze. Apăsă. Îl trase aproape de ea, așa de aproape că sânii ei, care acum erau mai m. N I cu o cupă, se striveau de pieptul lui. Derek își coborî mAI nile pe mijlocul ei. Una dintre ele i se strecură sub tricou ',.1 urcă încet. O mângâie pe spate, oprindu-se chiar sul' soutien, ca și cum nu voia să depășească o limită. O limit A pe care

ea aproape că și-o dorea ca el să nu o respecte.

După ce se desprinsese de el, Kylie respira precipitat.

Îți mulțumesc. Pentru asta, spuse ea și ridică hârtia. Uau! exclamă el, zâmbind și îi atinse buzele. Și dacă lipul reușește să dea de ei, eu cu ce mă aleg?

lia îi dădu un ghiont ușor în coaste. El râse și o cuprinse pe după umeri și porniră spre cabana ei.

I .1 opt fix a doua zi dimineață, Kylie reușise deja să scape iii o colegă de cameră — Della plecase la ritualurile de vampiri — și încerca să se descotorosească și de cealaltă, li puse Mirandei să se ducă la masă fără ea, că avea să vină fl im mai târziu. Miranda ieșise afară, dar rămăsese acolo i iim cinci minute îndeplinind un fel de ritual. Kylie scoase i itpul afară în cele din urmă și întrebă:

Ce faci acolo?

Ți-am mai spus, încerc să protejez cabana.

Kylie își aminti că Miranda spusese că o prezență nepoftită dădea târcoale cabanei, deși Kylie nu simțise ulmii. În afară de ce simțise când era singură în pădure sau pi potecă.

Să o protejezi de ce... mai exact?

Miranda azvârli în aer un fel de ierburi. Acestea tros- nli, 1 și pocniră în cădere, și Kylie își dădu seama că nu erau ii iluiri obișnuite.

Nu știu... mai exact.

N-ai făcut deja ceva ca să scapi de prezența de care Vorbești?

Ba da, dar personajul negativ e tot aici. Pur și simplii nu vrea să plece.

Kylie nu voia să întrebe, dar se gândi că trebuia s-o facă.

E posibil să fie o fantomă?

Căci, dacă era, Kylie nu era așa de sigură că Mirand. I .11 încerca să o alunge. Ii plăcea sau nu, asta era treaba lui Kylie. Nu că până acum ritualurile Mirandei ar fi împiedicat vizitele spiritelor. Totuși, dacă ierburile Mirandei renșeau cumva să-l alunge pe Daniel, Kylie nu accepta ast. I Chiar avea nevoie să vorbească cu el.

— Nu, nu seamănă cu spiritele tale, spuse Miranda.

— Atunci, ce e?

Kylie chiar se temea puțin, amintindu-și vizita inopoi tună a vampirului cu o seară în urmă.

— Della nu și-ar da seama dacă ar fi vreo creatură pei 1 culoasă?

— Da, dar nu e ceva... normal. Are legătură cu magi. I Nu pot deocamdată să spun clar ce e, dar mă ocup de asi .1, zise ea.

Se ocupa la fel cum se ocupa și de transformarea lui Șoschi din nou în felină?

Kylie nu spuse cu voce tare, căci ar fi rănit-o pe Miraiul . 1, dar nu se putu abține să nu gândească asta.

— I-ai spus lui Holiday? întrebă Kylie.

— Nu încă. Lasă-mă mai întâi să încerc să mă desen u singură.

Kylie încuviință, dar nu era prea sigură.

— Ești gata de plecare? întrebă Miranda după ce nul azvârli o mână de ierburi în aer.

— Nu. Kylie își scutură câteva ierburi care trosneau din păr. Trebuie să... dau câteva telefoane.

— Bine, dar să nu întârzii prea mult. După ora „Să no cunoaștem colegul de tabără!” avem ora de gătit împii* ună și azi trebuie să facem negrese și tu trebuie să le ornez 1 ’, «< nu ne lasă să le mâncăm decât după aia. Mie-mi plac la

miștii negrele și nu vreau să trebuiască să aștept prea mult.

N-o să întârzi, fii liniștită! Lui Kylie chiar îi plăceau lecțiile de artă culinară la care scrisese cu o săptămână în urmă. Cine credea că o să-i lăseze să orneze prăjiturele și chestii de genul ăsta? Nu se lăsează să opuse niciodată să deseneze pe hârtie, dar era destul de mișto să lucrezi cu fondantul. Și, dacă stătea să se gândească. Isi aș, îi plăcuse dintotdeauna să urmărească emisiunile

de torturilor și prăjiturilor de la televizor. Miranda făcuse câțiva pași, dar se întoarse spre ea.

Pe cine vrei să suni?

(ii numărul detectivului particular în mână, Kylie era înălțată pe ce să-i spună adevărul Mirandei, dar decise că nu

■ îi pregătita să împărtășească acest lucru cu ea.

O să-ți explic mai târziu.

Pe Trey? întrebă Miranda.

în niciun caz, răspunse Kylie.

Pe Sara? întrebă din nou Miranda.

O să-ți explic mai târziu.

Kylie se încruntă, aducându-și aminte că Sara încă nu îi lăsează să o sune înapoi.

Un admirator secret, continuă Miranda de parcă era în fața ei. Un gagiu mișto de tot care te dă pe spate cu sărutările lui. I despre care nu ne-ai spus? Oh, vreau și eu să-l cunosc. Kylie ripostă.

N-am niciun gagiu.

Pe bune? După cum te-ai înroșit când vorbeai despre el. Dărek gol, am crezut că el e gagiuul tău.

— Du-te la masă! mai zise Kylie și îi făcuse semn să se așeze.

— Bine, fie, spuse Miranda și se puse în mișcare.

Kylie închise ușa și se uită la bucățica de hârtie pe care o ținea în mână. Simțea, în sfârșit, că era posibil să se apropie de găsirea răspunsurilor. Nu avusese noroc să-i găsească pe părinții adoptivi ai lui Daniel, sau să afle măcar dacă mai trăiau încă, și habar nu avea de unde să înceapă să caute părinții biologi. Dar, dacă Derek avea dreptate..., dacă tipul ăsta era așa de bun, poate reușea să dea de ei. Și pentru că erau ființe supranaturale, sau cel puțin unul din trei ei trebuia să fie, și ținând cont de faptul că speranța de viață era mai mare în cazul lor, existau șanse mari să mai trăiască încă.

Și dacă dădea de ei, Kylie avea să afle și răspunsurile la întrebările care o chinuiau. Avea să afle în sfârșit ce fel de creatură era. Dumnezeuule, chiar spera ca tipul ăsta să fie așa de bun cum credea Derek. Numele lui Derek, s. M poate Miranda care vorbise despre un gagiu, o făcu pe Kylie să-și aducă aminte frânturi din noaptea trecută. Toată scena de la duș și sărutările fierbinți dintre ei.

Uau! Dacă reușește să-i găsească, eu cu ce mă aleg?

Întrebarea lui Derek îi răsuna în minte. Kylie știa și glumea, că nu se aștepta să primească vreo răsplată pentru că o ajutase. Și poate că și ăsta era motivul pentru care voia să-l răsplătească. Voia doar să...

Nu te gândi la asta, își spuse în sinea ei. Era preț de vreme să înceapă să se gândească la astfel de lucruri. Gândește-te la ornarea prăjiturilor! Sau la telefonul pe care trebuie să-l dai.

Kylie înșfăcă telefonul de pe bufetul din bucătărie și se <>•ullet •ullet ’/,1 în fața calculatorului. Inspiră adânc și formă numărul 11 (Ictectivului particular.

Agencia Brit Smith, raspunse el.

Buna ziua. Kylie nu stia exact cu ce sa inceapa. Aaa, numele meu este Kylie Galen.

Iubita lui Derek? intrebă bărbatul.

Kylie simți fluturi în stomac când auzi că se referea la imi i .1 la „iubita lui Derek”. Suna tare bine, deși Kylie nu era "IU i.il iubita lui. Dar dacă stătea să se gândească, faptul

■ A I văzuse gol... Nu te gândi la asta!

Derek a spus că puteți să mă ajutați să dau de urma t Ulva.

Da, ceva în legătură cu tatăl tău care a fost adoptat. Miil puțin să ajung în fața calculatorului să-mi iau notițe. Desigur.

În timp ce aștepta, Kylie se hotărî să-și verifice e-mailul Mișcă din mouse ca să se aprindă ecranul.

IVste câteva secunde, pe ecran apăru un articol de ziar

lin Springville Times. Când începu să citească, își dădu '. Una că nu era un articol oarecare. Era rubrica de necro-ii•ullet guri. Springville? Nu era Della din Springville, Texas?

I '.ir de ce o interesa...

Gata, spuse domnul Smith. Cum îl cheamă pe tatăl

(Au?

Kylie își luă ochii de la ecranul monitorului.

Daniel Brighten.

Numele părinților?

Nu le știu prenumele, spuse Kylie.

Bine, spuse el. În ce oraș s-a născut?

— Nu... știu.

— Dar undeva în Texas, nu?

Kylie începu să se simtă din ce în ce mai puțin încrez. I toare că acest demers avea să o ducă undeva.

— Nu sunt foarte sigură.

— Bun, spuse el, și de data asta nu mai părea la fel de en I u ziașt. Poate că ar trebui să începem spunându-mi ce știi.

Mintea ei începu să adune febril informațiile.

— Părinții lui locuiau în Dallas când a cunoscut-o pe mama. Am sunat... la toate familiile cu numele Brighti-n din Dallas. Până acum n-am găsit pe nimeni care să spun. I că l-a cunoscut pe tata.

Kylie continuă povestindu-i cum tatăl ei murise în Răz boiul din Golf. Îi spuse chiar câte ceva și despre cum se cunoscuseră părinții ei. Nu îi oferea prea multe informații de unde să pornească și ea știa asta.

— Nu prea am de unde să pornesc, spuse domnul Smith, confirmându-i că avea dreptate și făcând să-i dis pară și mai mult entuziasmul. Dar o să văd ce pot să aflu Lucrez la un caz foarte important acum și s-ar putea să nul dureze ceva până o să mă apuc de ăsta, dar când o să aflu ceva, te anunț. Între timp, continuă să pui întrebări.

— Cui? întrebă Kylie.

— Mamei tale, bineînțeleș.

— Cred că mi-a spus tot ce știe, spuse Kylie.

— Posibil, zise domnul Smith. Dar părinții sunt ciu dați când vine vorba să divulge informații despre relații sentimentale și chestii de genul ăsta.

Kylie își mușcă buza și se întrebă dacă tipul avea oare dreptate.

I ra cert însă că mama ei nu era cea mai deschisă per-
•ullet m. Ină din lume.

S-ar putea să aveți dreptate.

Da, și chiar dacă nu-ți ascunde ceva în mod voit, e posibil să fie lucruri cărora să nu le acorde importanță. Și ic că faci

cercetări despre familia lui, nu?

Ăăă... Nu chiar.

Se lăsă tăcerea. Kylie presupuse că domnul Smith se iniicba dacă ar fi putut să dea de belea că lucra pentru o minoră.

Am de gând să-i spun, zise Kylie. Doar că nu am

> v 111 ocazia până acum. Și nici nu m-am hotărât cum s-o /•ullet ! (.

Bun. Crede-mă când îți spun că astfel de lucruri au i ele mai bune rezultate dacă ești deschis.

Da, spuse Kylie și încercă să-și dea seama cum avea i Ic curgă conversația cu mama ei. Cum putea să-i explice

>, t voia să-i cunoască pe părinții biologici ai lui Daniel, nu

Io, ii pe cei adoptivi, fiindcă voia să afle ce fel de ființă •ullet upranaturală era?

Închise telefonul și rămase locului simțindu-se deza- m. Iy. Ilit. Acum detectivul particular nu i se mai părea că

0 s. I-i ofere răspunsurile pe care le voia. Și dacă asta nu mergea, atunci ce? Dacă ar putea să afle mai multe infor- m. Iții despre Daniel! Ridică ochii în tavan.

Nu ai putea să treci pe la mine, nu?

In cameră nu se simți răceala care anunța prezența spi-

1 in lor. Kylie era pe punctul de a se ridica în picioare, când VI» ii din nou necrologurile de pe ecranul computerului, i Htscrvă că datele morții erau cu opt luni în urmă.

O idee cumplită îi veni în minte. Oare Della se uita la necrolog deoarece... credea că omorâse pe cineva în acele zile de după transformare din care nu-și mai amintea nimic?

Kylie se uită din nou la ecran, la fețele oamenilor care

muriseră. Doar câteva anunțuri cuprindeau și cauza morții și niciunul nu era „secat de sânge”. Deși știa în inima ei că ar trebui să-i fie milă de decedați, Kylie nu putea să nu se gândească la Della. Cât de greu trebuie să-ți fie să le gândești doar că e posibil să fi omorât pe cineva?

Următoarele zile trecură ca prin vis, lipsite de evenimente. Kylie încercase să vorbească cu Della despre ce găsisese pe calculator, dar aceasta refuzase. Kylie încercase să decidă vorba despre Daniel cu mama ei, dar aceasta iși retezase.

Deși se trezea în fiecare dimineață, chiar când se crăpa de ziuă, învăluită de aerul rece ca de gheață, spiritul piei a fără să aibă niciun contact vizual sau verbal cu ea.

Nici Daniel nu-i mai apăruse. Se părea că toți din lumea spiritelor o respingeau.

Kylie nu știa sigur ce însemna acest lucru. Înțelegea de ce nu mai venea Daniel. Spusese că timpul lui pe Pământ era acum foarte limitat. Dar cum rămânea cu spiritul femeii care insistă că cineva drag lui Kylie avea să moară?

Holiday îi spusese lui Kylie să nu-și facă griji, că aturii când spiritul simțea nevoia să vorbească, avea să o facă, Holiday încercase chiar să o asigure că, foarte probabil, absența fantomei era mai degrabă de bine. Fie aceasta își dăduse seama că pericolul nu era așa de iminent cum i re- use ea la început, fie problema se rezolvase. Kylie l' i i. I că era a doua variantă. Dar instinctul îi spunea să i» u și facă prea multe speranțe.

Deși Holiday și Kylie se mai întâlniseră de două ori de

■ And Kylie îi mărturisise greșeala pe care o făcuse divulgând secretul ei lui Burnett, Holiday rămăsese aproape distantă, foarte oficială. Kylie încercase să-și ceară scuze i

lin nou, dar Holiday o opriște spunându-i că și uitase deja.

Poate că uitase, dar de iertat, nu iertase. Kylie simțea ic.la când se uita în ochii directoarei de tabără. Și durerea de a ști că greșeala ei le stricase relația, o făcea să simtă un cui în inimă. Colac peste pupăză, relația dintre Holiday și Hui nett părea să fie acum și mai tensionată. Era evident că intervenția lui Kylie nu doar că nu fusese de niciun ajutor, dai lacuse ruptura dintre ei și mai mare.

Ești gata? o auzi pe Miranda strigând din camera de zi.

Șoșetă își ridică fețișoara de sconcs de pe saltea și scoase un șuierat. Nu încăpea nicio îndoială că pisoiful-sconcs se llurase ca Miranda să se țină mereu după el încercând să i i-pare boacăna pe care o făcuse. Kylie nu s-ar fi mirat dacă Șoșetă ar fi împroșcat-o în cele din urmă cu lichidul urât mirositor. Asta dacă putea s-o facă.

Nu. Nici măcar nu m-am pieptănat, îi răspunse I ylie căutând din priviri peria de păr. De ce nu te duci la masă cu Della și vin și eu cât pot de repede?

S-a făcut! strigă Miranda. Dar grăbește-te, de-abia ii-jlept să o tai de-aici. Parcă au trecut ani de zile de când o un mai avut ocazia să merg la cumpărături. Și, când pleci, ai grijă să închizi ușa atent, să nu o dărâmi!

Kylie se încruntă dorindu-și să nu le fi povestit Dellei și Mirandei despre scena de la duș din cabana lui Derek. Dar nu se simțea bine dacă nu le spunea și lor, chiar dac. I o tachinau mult în legătură cu subiectul.

— A spus Holiday că trebuie să ne întoarcem la o oră anume? strigă din nou Miranda.

— Nu, răspunse Kylie.

Holiday, în ciuda răcelii afective pe care o afișa, fusese de acord să le lase pe cele trei să meargă în oraș cu unul din

autobuzele școlii să-și cumpere niște haine. Dacă nu mergeau la cumpărături, Kylie ar fi fost nevoită să împrumute de la altcineva sutiene și pantofi. Din fericire, puseul de creștere părea că stopase. Deși asta nu o făcea pe Kylie să nu se mai îngrijoreze. Ce însemnau toate astea? Și când avea s. I știe sigur la ce să se aștepte în continuare? Lunea următoare avea să fie lună plină. Vârcolacii își planificaseră spectacolul demonstrativ pentru acea seară și aveau de gând să le permită spectatorilor să fie martori la o transformare.

Din când în când, de câte ori Kylie se aventura cu mințea într-acolo, își făcea griji că era posibil să ofere și ea un spectacol demonstrativ în acea seară. Dacă schimbările corporale se datorau faptului că era vârcolac, asta nu însemna că avea și ea să se transforme puțin? Inima începu să-i bată nebunește când se gândi. Oare avea să știe ce s. I făcă? Oare avea să-și amintească cine era?

Kylie auzi ușa cabanei închizându-se și întinse mâna după telefon să se asigure că nu pierduse niciun apel de la domnul Smith, detectivul particular. Când se uită, văzu că avea câteva mesaje. Kylie spera că era el și că-i dădea vești bune.

Dar nu. Nu primise niciun telefon de la detectiv. Avea 11 mesaje de la tatăl ei vitreg și unul de la Trey. Minunat!

< Irozav, al naibii! Șterse toate cele trei mesaje fără să le •ullet isculte.

Când deschise sertarul să ia peria de păr, ochii îi căzură la scrisoarea de la Lucas. Curiozitatea o îndemna să o deschidă, dar alt sentiment — pe care Kylie îl categorisi cel în. Ii bine drept vină — o făcu să lase scrisoarea închisă și necitită.

Te rog să nu-mi frângi inima, Kylie!

Cuvintele lui Derek îi răsunau în minte. Nu avea deloc intenția să-i frângă inima. Și nici să se implice într-o relație

■ n Lucas. Putea oare să-i explice cineva de ce se simțea vinovată dacă i-ar fi citit scrisoarea?

Poate pentru că îl visa în continuare. Aproape. În mod iudat, visele se terminau mereu înainte de a începe pro- |m iii-zis. Totuși, Kylie avea sentimentul că așa era cel mai bine. Simțea cumva că aceste vise aveau să semene prea mult cu visul pe care-l avusese înainte. Că aveau să fie vise i. N e presupuneau sărutări, atingeri, unde hainele erau i ipționale. De ce aproape că-l visa în continuare?

Pentru că încă nu știi ce simți pentru el, îi răspunse o voce interioară.

Un glas care Kylie își dorea din tot sufletul să amuți, iscă. Kylie nu voia să simtă nimic pentru Lucas. Tipul lucise cu Fredericka. Și Kylie era acum cu... ei bine,. Iproape că era cu Derek. Nici măcar nu se mai sărutaseră <lin seara în care îl văzuse gol. O amintire care îi apărea mereu în minte. Totuși, din seara aceea, el se ținuse cam departe de ea. Kylie nu știa dacă din cauză că el bănuia că ea încă se simțea jenată că ceilalți din jur puteau să-i simt A dorințele necontrolabile față de el, sau din altă cauză.

Sau poate că ăsta era felul lui de a încerca să-i arate cum te simțea când te evita cineva. Deși Derek nu părea genul care să se joace cu mintea cuiva.

Poate se purta așa pur și simplu pentru că ea încă nu acceptase oficial să fie un cuplu, să iasă cu el. Nu că asta ai fi avut ceva de-a face cu Lucas sau cu scrisoarea de la el Nici gând. Deloc. Lucas era de domeniul trecutului. Chi. U dacă se întorcea. El făcuse deja alegerea deja, când fugise

cu Fredericka.

Asta nu însemna că avea să se poarte urât cu el, dacă se întorcea. Puteau chiar să fie... prieteni. Dacă lupoaica lui micuță îl lăsa.

Gândul la Fredericka o făcu să-și amintească de noaptea când se trezise prizonieră în dormitor cu un leu. Frații de Cruce, o gașcă de vampiri proscriși, începuseră să ternizeze și să omoare animalele de la rezervația de lângă. I tabără, sperând că cei din DCF aveau să dea vina pe tab;» i și să o închidă. Ei trimiseseră leul în tabără și asta face. I parte din înscenarea pusă la cale. Dar Kylie nu putu să nu se gândească totuși că cineva avusese grijă ca animalul să ajungă în camera ei. Și că acel cineva era Fredericka. Greșea oare că o bănuia? Kylie nu credea.

Oh, la naiba, faptul că stătea și depăna amintiri era o tâmpenie. La fel și faptul că nu deschisese scrisoarea de la T Lucas. Înșfăcă plicul, îl rupse și era pe punctul de a scoate scrisoarea, când îi sună telefonul. Aruncă scrisoarea pe pal și se uită la numărul care o apela. Răspunse.

— Bună, mamă.

Bună, puiule. Mama ei oftă. Mă tem că am o veste l'KMStă.

Ce e?

În acel moment, temperatura din cameră scăzu brusc.

I Kylie simți cum stomacul i se face ghem. Oare o persoană îi ag. T ei pățise ceva rău, așa cum o avertizase fantoma?

Tu ești bine, mamă? întrebă Kylie panicată.

Nu, nu sunt bine.

O/i, Doamne! Temperatura din cameră mai scăzu cu. Ali'va grade.

Ce e? Ce s-a întâmplat?

Tocmai am primit un e-mail. Compania insistă să ni.) iluc la o întâlnire la New York. E vorba de un client important... o să-mi fie dor de tine în ziua de vizită. M-am înnesat să văd dacă nu e vreun avion târziu, de noapte, cu i. Ut- aş putea să mă întorc, dar nu mai sunt locuri.

Senzația de răceală nu dispăru, chiar dacă acum Kylie nu mai era așa de speriată.

Nu-i nimic.

Kylie privi în jur să vadă dacă fantoma se materializase, i lai aceasta nu se vedea nicăieri. Kylie întinse mâna și-l mân- tic pe Șosetă, care se uita în jur agitat, cu niște ochi rotunzi ii* m ones. Șosetă simțea mereu prezența spiritelor.

Voiam să te văd. Mă simt de parcă nu te-am mai vA/ut de luni de zile.

N-au trecut luni, spuse Kylie. Doar două săptămâni.

I otuși, în sinea ei, Kylie își dădu seama că și ei avea să-i lir dor de mama.

Oricum o să vin acasă peste câteva săptămâni să «lan tot weekendul. O să avem destul timp să recuperăm timpul pierdut atunci.

— Și avem și cina și turul de la hanul bântuit, adăuga mama ei, părând foarte încântată.

— Da, și asta.

Kylie încercă să nu lase groaza să i se citească în glas.

Mai vorbiră câteva minute despre programul mamei salo și despre verișoara ei care voia să-i facă o vizită. Kylie era cât pe ce să aducă vorba din nou de Daniel, dar nu știu cum s. I schimbe subiectul. In timp ce vorbeau, Kylie trase pătur. I mai sus. Răceala din cameră nu dispăruse, ba, dimpotrivă, acum era și mai frig, dar spiritul încă nu se materializase.

— Oh, ghici pe cine am văzut la alimentară? întreba

mama ei.

— Pe cine?

Doamne, se făcea din ce în ce mai frig!

— Pe Sara.

Kylie simți din nou cum i se strânge inima.

— Ce mai face?

— De fapt, nu arăta bine deloc.

— Ce a făcut? S-a vopsit sau și-a pus cercel în nas? întreba Kylie, știind ce credea mama ei despre astfel de lucruri.

O fi găsit ea lucruri în comun cu mama ei, dar asta nu însemna că femeia era perfectă și nici nu schimba faptul că-i judeca tot timpul pe ceilalți.

— Nu-i vorba de asta, spuse mama ei. Sara nu e genul ăla de fată.

Mama ei ar fi surprinsă să afle câte ceva din peripețiile Sarei cu băutura și băieții — dar asta nu o făcea să fie o persoană rea. Trecea doar... printr-o fază.

— Pur și simplu nu arăta... bine, continuă mama ei. I mai slabă decât ar fi normal. Urăsc faptul că voi, fetele

11 ne re, credeți că trebuie să purtați mărimea zero ca să ară- l. Iți grozav. Sper că nu slăbești și tu.

Nu, ba dimpotrivă, cred că mă dezvolt. Incruntându-se, Kylie își privi sânii, puțin îngrijorată de i e avea să zică mama ei când o vedea.

Era să uit, ai fost la cumpărături? întrebă mama ei.

I lirectoarea m-a sunat să-mi ceară acordul să mergi în oraș. U mașina. I-am spus că deja ți-am dat permisiunea.

Astăzi mergem, spuse Kylie, cutremurându-se de li igul provocat de prezența spiritului.

Atunci, distracție plăcută! Și să fii cumpătată! o sfă- 1111

pe un ton matern.

Așa o să fac, promise Kylie. Nu o să cheltui mai mult ilf o sută de dolari. Să știi că nu uit ce mi-ai spus.

Bine, poți să mergi până la o sută cincizeci. Dar nu mai mult.

Mamă, n-am cerut...

Știu. Mama ei chicoti. Dar mă ofer eu. Tăcu o secundă. Mi, lelița mea crește. Mama ei oftă din toți rărunchii. Oh, i m 1111 at să-ți spun, i-am spus Sarei că vii în weekend. A spus

11 ai dat un mesaj și i-ai spus că ți-e datorie cu un mesaj și i i probabil o să ia legătura cu tine zilele următoare.

S.ira îi datora de fapt vreo patru mesaje, fără să pună la *i H oleală telefoanele și e-mailurile pe care i le scrisese, își npute Kylie.

Mai trăncănire câteva minute, în special despre vânza-

II, i i. Isei — alt subiect la care Kylie trebuia să se muște de llmI >a ca să nu spună ce credea ea despre asta.

O să fac totuși tot posibilul să vin să te văd sâmbătă. I'n. Ile găsesc vreun zbor dimineața devreme. Dacă ajung

I * > i i. I n zece, poate reușesc. Chiar dacă o să întârzii puțin.

— Mamă, nu e nicio problemă. Nu-ți face griji! Și aici sunt destul de stricți cu orele de vizită. Adică s-ar putea s<) fii pusă la pământ de un vampir dacă vii fără permis. Așa că, serios, nu-ți face griji!

— Dar mi-e dor de tine, scânci mama ei.

— Și mie.

Nici după ce închise telefonul, răceala care anunța prozența spiritului în cameră nu dispăru. Kylie avea senzația năstrușnică de-a binelea că spiritul ascultase și el convoi

birea lor. Dar de ce?

— Ai ceva să-mi spui? întrebă Kylie. Sau să-mi arăți 'îngăimă ea fără prea mult entuziasm.

Lui Kylie chiar nu-i plăceau viziunile și visele înfricoșătoare, dar dacă de asta era nevoie ca să rezolve problema și s. L protejeze pe cineva drag, avea să accepte. Și chiar mai mult.

Nu se auzi niciun răspuns în încăperea rece și, peste câteva secunde, senzația de răceală dispăru. Kylie se uită la ceasul de pe noptieră și gemu.

Întârziase, ceea ce însemna că Della și Miranda erau deja supărate foc. Își luă peria, telefonul și geanta și se îndreptă spre ușă. Chiar înainte de a închide ușa, se uită la scrisoarea lui Lucas de pe pat.

— Acum n-am timp, mormăi ea și închise ușa.

Plecă, dar când o luă la fugă pe potecă, aproape că i > auzea pe Holiday: Evitarea nu e o metodă prea bună de a face față realității.

Bine, bine, își spuse Kylie. Să le luăm pe rând.

— Hei, strigă Miranda din cabina de probă trei ore mai târziu. Mai sunteți acolo?

Kylie și Della, care se uitau la niște maiouri atârdate pe un suport din apropiere, se înapoiară în zona cabinelor.

— Da, suntem aici, răspunse Kylie.

Trecuseră deja două ore din ședința de shopping și până. Mim petrecuseră de minune. Singurul lucru care o indis-

I nise pe Kylie fusese că văzuse trotuarul unde se uitase lung la tatăl ei cum se pipăia cu secretara lui ușuratică. Miranda n". I ilin cabină defilând cu o pereche de blugi.

— Spuneți-mi adevărul. Îmi arată bine fundul în ei?

— Întoarce-te, zise Kylie.

Vrei să știi dacă arată bine sau dacă ți-l fac mare? Iut rebă Della și rânji.

Kylie recunoștea că cele câteva magazine din centrul m
ișului Fallen nu-ți ofereau aceeași experiență ca partida!<■
shopping de la mall-ul de acasă, dar asta nu le oprise să
distreze pe cinste. Kylie recunoștea chiar că orașul avea un
oarecare farmec bizar. Era clar că avusese nevoie de
i'va timp departe de tabără.

Faci mișto de mine pentru că nu prea am fund?

Miranda se uită peste umăr ca și cum ar fi vrut să-și | H
ivească fundul.

Iți vin foarte bine, interveni Kylie.

Știi ceva, spuse Della, având în vedere că nici eu nu *i. Iu
prea bine la un anumit capitol, spuse ea uitându-se la «Anii
ei, nu obișnuiesc să comentez despre părțile anato-
nili e ale altcuiva. Asta dacă nu cumva sunt pline de sânge |l...

Șșșt, spuse Kylie, realizând că alte câteva adoles-
II uie se învârteau pe lângă ele.

Della, căreia nu-i conveni că i se spusese să tacă, se
încruntă, lucru care făcu să sporească aerul intimidant pe
care-l avea tot timpul și care te avertiza să nu te pui cu im
Atitudinea ei nu le viza pe Kylie și Miranda. Nici vorba
Umbla vorba că adolescenții localnici, ca și unii dintre t oi
veniți în taberele din jur, îi puseseră la punct pe adolescei i
ții din Shadow Falls. Kylie nu experimentase acest lucru în
dățile când ieșise în oraș, dar Holiday adusese vorba tic asta
la ultima întrunire, așa că ea știa că poveștile erau
adevărate.

— De ce-mi zici să tac? întrebă Della.

Kylie își îndreptă privirea spre cele două fete. Acum Della
era iritată de-a binelea. Kylie se întrebă dacă Dell.» nu-și

alesese ținuta neagră înadins, ca și cum, dacă se îmbrăca de parcă ar fi căutat-o cu lumânarea, asta ar li ferit-o de probleme. De fapt, Kylie nu era sigură că ținui. T nu făcea mai mult rău decât bine, dar nu avea sens să se certe cu Della, așa că nu spusese nimic. Una dintre fete se îndrepta spre ele și Kylie se rugă să nu le strice ziua.

— Bună, eu sunt Amber Logan, spuse roșcata drăguța uitându-se la Kylie. Sunteți noi în oraș sau ați venit în vreo... tabără?

Felul în care rostise tabără o făcu pe Kylie să creadă că întâlnirea nu avea să se termine cu bine.

— Suntem cu tabăra.

Kylie se strădui să fie amabilă, sperând astfel să se țin. L de departe de belele.

— Ce tabără? întrebă fata blondă și înaltă din spatele lui Amber și care îi aruncă Dellei o privire rece.

Mda, întâlnirea nu avea să se termine deloc bine.

Shadow Falls, răspunse Della provocator și ochii ei îi ț. I i căpătară o lucire aurie.

Kylie spera ca fetele să nu observe.

Măciucarii, îi șopti blonda lui Amber.

Ce-ai spus? întrebă Della, bombându-și pieptul. Ind facu un pas defensiv înainte.

Blonda rânji.

Înainte tabăra se numea Pârâul Oaselor. Și vouă vi m. Punea... Nu e nimic personal.

Dar nouă așa ni se pare, mârâi Della.

Amber și blonda făcură un pas în spate.

Kylie o văzu pe Miranda ridicând degetul mic, ca și s-ar fi pregătit să arunce vreo vrajă asupra lor. Kylie o n «i i i/ă din priviri, dar nu pentru ea își făcea griji.

inii pare bine să vă cunosc, le spuse Kylie fetelor și. < lu i pe Della de cot, sperând că atingerea ei o făcea să înțeleagă mesajul.

Nu putea să se dezlănțuie ca un vampir ce era asupra lelelor ăstora. Nici măcar nu putea să amenințe că le omora I ii i vi iște necazuri.

Pa pa, adăugă Kylie și le făcu semn să plece cu cea- lido mână.

Amber o măsură din nou pe Della din priviri. După li ii .1 din ochii ei, Kylie își dădu seama că tipa nu era așa de pumstă.

Ai easta se întoarce, îi dădu un ghiont prietenei sale Monde și se duseră în treaba lor.

Ați face bine să vă puneți cozile pe spate și să o luați

II i. Uiătoasa, mormăi Della desprinzându-se de Kylie.

— Aș fi putut să le fac să se pricopsească cu niște coșii l1 pe față de toată frumusețea, rosti Miranda pe un ton tăios.

— Oh, eu aș fi putut să le fac mult mai rău, mârâi Dell.i

— Dar n-ai făcut.

Kylie le luă de braț pe cele două fete, ca nu cumva s. I se răzgândească.

— Ați dat dovadă amândouă de multă stăpânire. Suni foarte mândră de voi.

Della îi aruncă lui Kylie o privire încruntată.

— Tu nu-ți ieși din fire niciodată? Nu simți niciodilA că-ți vine să-i smulgi cuiva inima din piept și să-l bați cu i\t în cap?

— Mă înfurii și eu, spuse Kylie și zâmbi larg. Nu știu dacă mi-a venit vreodată să bat pe cineva până îl omor cu inima smulsă din piept, dar am și eu momentele mele.

— Da? Și ce faci când îți sare muștarul? Te încrunți In

persoana respectivă?

Della chicoti.

— Da, se băgă în vorbă și Miranda, dar ai văzut-o cum arată când se încruntă? Metoda e foarte eficientă.

Izbucniră toate trei în râs.

O oră mai târziu, după ce-și cumpăraseră niște pantoli și probaseră câțiva blugi, fetele au trecut la raionul de Ion jerie. Pentru că deja cheltuiseră aproape o sută de dolari, Kylie se îndreptă spre raionul de reduceri. Fetele pusei A pungile de cumpărături jos și începură să scormonească prin mulțimea de chiloți.

— Poartă vreuna dintre voi tanga? întrebă Mirandii arătându-le o pereche de chiloți roșii cu șnur.

— Eu nu, spuse Kylie. Mie îmi plac bikinii obișnuiți.

— Pentru mine personal, dacă porți tanga e ca și cum îi lolosi ață dentară pentru fund, spuse Della și toate trei izbucniră în râs.

După ce terminară de chicotit, luară la rând sutienele. I) vânzătoare veni spre ele.

— Vreți să vă măsoar ca să fiți sigure de mărimea cupei?

0 întrebă ea pe Kylie.

Kylie se uită la vânzătoare și apoi din nou la cele patru Mitiene pe care le ținea în mână.

— Ăăă, nu... mulțumesc. Cred că mă descurc și singură.

— Cum vreți, dar e foarte important să luați mărimea potrivită.

Kylie încuviință.

— Așa o să fac.

Nu durează mai mult de un minut, spuse vânzătoarea, de data asta puțin mai insistentă.

— Știu... dar nu e nevoie. Mulțumesc, adăugă Kylie.

După expresia de pe chipul femeii, Kylie făcea o greșeală, dar plecă.

— Bleah, în niciun caz n-aș lăsa pe cineva străin să piină mâna pe „fetele” mele, șopti Miranda. Sunt virgine, u l. Iugă ea chicotind.

— Cred că individa asta voia să-ți vadă sânii, mârâi I Mia în spatele vânzătoarei.

Kylie o înghionti pe Della, străduindu-se să nu chicoti I nască.

Își făcea și ea meseria.

Da, te cred, rămăsese cu ochii lipiți de sânii tăi și eu

II.un cu sutienul în mână și nici măcar nu m-a întrebat #ilii ă vreau să mă măsoare.

— O avea ea vreun motiv, zise Miranda și chicoti din nou.

—Jigodie! spuse Della zâmbind.

Kylie se simți ușurată când o văzu pe Della zâmbiiul
Ultimul lucru pe care-l voia Kylie era ca fetele să înceap.1
din nou să-și arunce insulte una alteia. Della își puse mâna
pe sânii ei mărimea A.

— Cel puțin pepenașii ăștia nu sunt virgini. Și, cri' de-mă, Lee nu s-a plâns.

Miranda izbucni în râs.

— Mă mir că nu mi-ai spus că am fundul plat.

— Păstrez insulta pentru data viitoare, spuse Della.

— Mă duc să le probez, le anunță Kylie examinând
sutienele pe care le ținea în mână. Poți să îți puțin astea?
întrebă apoi Kylie și-i dădu Mirandei pungile în care erau
două perechi de blugi și două de pantofi.

— Ia, încearcă-l și pe ăsta!

Della îi întinse un sutien.

— Nu-mi plac sutienele negre, spuse Kylie.

— Da, dar pun pariu că lui Derek îi plac, zise rânjind și mișcând din sprâncene.

Kylie își dădu ochii peste cap, dar înșfăcă sutienul întins de Della și se îndreptă spre cabina de probă. Le auzi pe Della și Miranda râzând în spatele ei.

Probatul sutienelor îi amintea lui Kylie de povestea cu Fetița cu bucle de aur. Unul era puțin cam mare. Altul prea dantelat și cel negru un pic cam... sexy.

Acum trebuia să se hotărască pe care să le cumpere. Kylie se uită la mormanul de sutiene și doar ce-și pusese breteaua vechiului sutien pe umăr, când auzi:

Ăla negru îmi place cel mai mult.

Vocea puternică de bărbat care venea din spatele ei o lăsa să-i sară inima din piept. Se uită rapid în oglindă.

Înainte să-i vadă fața, văzu sângele.

Stătea chiar în spatele ei. Pe cămașă avea pete mari. Chiar și părul lui arămiu era plin de sânge.

Ochii îi luciră de un roșu aprins. Îi aruncă un zâmbet m. Îl și caninii alungiți i se văzură la colțurile gurii. Îl și i i imoscu. Era unul din Frații de Cruce.

Capitolul 16

Kylie deschise gura să țipe, dar nu reuși nici să rrs pire. Panica o amuțise. Rămăsese fără aer și nu mai putea să rostească niciun cuvânt. Se roti și călcâie, neștiind încă dacă pentru luptă sau ca să o ia la fugă.

El nu mai era acolo. Se uită imediat în oglindă, ca și cum doar reflexia lui ar fi fost reală. Nu-l mai văzu nici acolo.

Kylie privi ușa de la cabină care era deschisă. Ea știa că o

închisese. El chiar fusese acolo.

Kylie trânti ușa. Trase puțin oxigen în plămâni. Încercă să țipe din nou, dar se opri când ușa de la cabină se trânti de perete. Fiecare mușchi din corp i se contractă. Lupti)1 Comanda simplă îi răsuna în minte. Della apăru din spa tele ușii care era acum pe jumătate scoasă din balamale.

—A fost cineva aici? întrebă Della.

Ochii îi luciră ca un chihlimbar. Caninii i se ițiră ascuțiți și amenințători de sub buza de sus.

Deoarece încă nu-și recăpătase graiul, Kylie dădu doar din cap.

Miranda o împinse pe Della de la spate.

— Ce s-a întâmplat? Miranda trase cu ochiul peste umărul Dellei. De ce ai șters-o așa repede de lângă mine?

IV Kylie o usturau ochii. Îi dăduseră lacrimile. Uneori |'Ungea când îi era frică, și îi fusese — fusese chiar moartă

li f rică — dar acum nu plângea din cauza asta. Acum vărsa ni de mânie. Ba nu, mai bine zis de furie. Furie care l/vora din sentimentul că intimitatea îi fusese violatăăla hi in/ îmi place mai mult. Cuvintele lui îi răsunau în urechi. I >r i And oare o privea scârbosul ăla probând sutiene?

E cineva aici? întrebă Miranda. Vreo fantomă? Sau itllfcva?

Un vampir, îi spuse scurt Della Mirandei și se uită

111 u nou la Kylie. Ești bine?

Kylie dădu din nou din cap.

A plecat?

Da, acum da. Della înșfăcă geanta lui Kylie și sutiene ni If și i le înmână Mirandei. Du-te să le plătești până se îmbracă

ea.

Miranda o luă din loc. Della se uită din nou la Kylie.

Chiar ești bine?

Cred că acum sunt destul de furioasă ca să smulg inima cuiva și să-l bat cu ea în cap. Își mușcă buza ca să nu izbucnească în plâns. De când era aici și trăgea cu

III llllll?

Doar de câteva secunde. Della se albi și mai mult la

Nu era Chan, nu? Nu mi-a mirosit a el, dar... mi-a

Kylie își înșfăcă tricoul și și-l trase peste cap. I tipului îi apărură pentru o clipă în fața ochilor, cu sânii» «*l «» care îi șiroia din păr.

— Deci, l-ai văzut? întrebă Della.

Kylie scoase capul din tricou și îi întâlni privirea.

— A fost nemernicul ăla cu care am luptat la rezerv, i ție. ăla care m-a azvârlit cât colo.

Della adulmecă aerul.

— Oh, la naiba! Se întoarce?

— Nu știu dacă el, dar sigur e cineva.

Della o înșfăcă pe Kylie de braț și o zori să iasă ahu.) Când ieșiră din cabina de probă, Miranda luă sacoșa de la femeia de la casă. Della îi făcu semn să le urmeze și ea se supuse fără să comenteze. Era evident că Miranda vedea cât de speriate erau.

— Ce se întâmplă? întrebă Miranda.

— Trebuie să ne întoarcem în tabără, spuse Della.

— S-a întors?

— Hai să plecăm odată! le îndemnă pe un ton răspii. Ii Della.

În clipa când ieșiră din magazin, un SUV negru opri i u

scârțâit de roți în fața lor. Della mârâi și le împinse pe Kyinși Miranda în spatele ei. Geamul mașinii coborî și înăuntru îl văzură pe Burnett. Avea ochii fioroși, aurii.

— Urcați!

— Și cu mașina cu care am venit aici cum rămâne? ’
întrebă Kylie, deși nu știa cum de mai era în stare să gândească, darămite să mai și conducă, la cât de speriată era încă.

Urcați!

Ionul lui Burnett cerea supunere. Și ele l-au ascultat.

(c se întâmplă? îl întrebă Della de îndată ce se înghe- «i i i
i a toate trei pe bancheta din spate.

Ikirnett nu răspunse. Se concentra la condus. Mașina l’lei
ă înainte ca ea, Kylie, să realizeze că mai era cineva pe lum
heta de lângă el. O femeie brunetă cam de vârsta lui
l’umett. I se părea cunoscută și Kylie își dădu seama că
Itisese printre cei de la DCF în noaptea când se luptaseră

■ ii v. Impirii în rezervație.

Aruncă-le halatele, îi spuse Burnett femeii, femeia le
aruncă trei pungi de plastic care conțineau
ewi ce semăna cu o uniformă de chirurg.

Pentru ce sunt astea? întrebă Kylie.

Dezbrăcați-vă, le ordonă Burnett. Puneți-vă hainele în
|’ungi. Pantofii, șosetele, chiloții. Tot. Pe urmă puneți-vă
uniformele pe voi.

Ce să facem? întrebă Kylie.

Ai auzit ce-am spus, rosti el scurt.

De ce? întrebară Della și Kylie în același timp.

Faceți ce vi se spune, ordonă femeia.

Della și Miranda începură să se dezbrace, dar Kylie le t|
Mii a de mâini și le opri.

Nu. Nu ne dezbrăcăm până nu ne explicați de ce. Și .11 li bine să aveți un motiv întemeiat pentru că eu nu mă dezbrac doar pentru că-mi spune cineva s-o fac. N-aveți

li < ăl să-l întrebați pe fostul meu prieten.

Femeia se întoarce spre ele cu o privire feroasă. Miși >i din sprâncene ca și cum ar fi încercat să o citească pe Kylie' Păcat că nu avea să reușească.

Femeia nu renunță cu una, cu două. Continuă să u fixeze cu privirea. Ochii ei de culoarea chihlimbarului aprinseră puțin și Kylie o bănuie că era vârcolac. Un vâra» lac scos din sărite.

— Faceți ce vi se spune, insistă femeia.

— Nu.

În mod uimitor, Kylie nu se simți intimidată. Îi arum A și ea o privire feroasă femeii. Ba chiar mișcă și ea din sprâncene și încercă să-i citească tiparul mental. Nu renunți, dar femeia-vârcolac nu știa asta.

— Faceți cum vi se spune! Dacă nu, vă dezbrac eu, le porunci ea.

Burnett o prinse pe femeie de umăr.

— Selynn, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Burnett se uită în oglinda retrovizoare și Kylie îi întâlnește ochii auri.

— Kylie, te rog...

— Nu!

Kylie chiar nu știa de unde venea noul ei tupeu, dar cum o senzație plăcută. Îi dădea sentimentul că deținea cât *1» ' cât controlul. Și chiar avea nevoie să se simtă așa ca -a combată sentimentul de victimă.

— Vă dați seama ce ne cereți? spuse Kylie ținându I# în continuare de mână pe fete. Ne cereți să ne de/luăm căm într-

o mașină cu un bărbat la volan care are oglinda retrovizoare. Și nu aveți de gând să ne explicați motivul?

Ikirnett întinse mâna și smulse oglinda de la geamul itnttîinii.

La naiba! exclamă Miranda.

Două fete au fost ucise în oraș, spuse Burnett.

Să fiu a naibii! exclamă Della.

Oh, la naiba! spuse și Miranda.

I ui Kylie i se tăie respirația.

Ikirnett continuă:

Am nevoie de hainele voastre ca să dovedesc că n iți fost implicate în crime. FBI-ul și DCF-ul or să ceară ii rsl lucru. Așa că vă rog faceți ce v-am cerut.

Kylie le dădu drumul celor două fete și începu să se

li’/brace. În câteva minute, toate trei erau îmbrăcate în ii i ii I o rme verzi și semănau cu niște chirurghi. Nimeni nu sco- if. C niciun cuvânt în timpul procesului. Miranda strânse t *’lc Irei pungi și i le înmână lui Selynn.

Poftim.

Chiar bănuți că o să creadă cineva că avem vreo liură cu asta? întrebă Kylie, amintindu-și sângele cu

> ii r era împroșcat pe păr și pe tricou vampirul din banda (’ânscrișilor.

Nu, spuse Della cu tristețe în glas, or să mă bănuiam doar pe mine. A fost o crimă săvârșită de un vampir, tin I așa?

Da, spuse Burnett. Dar eu nu cred că ești vinovată. Iriii doar măsuri de precauție până când aflăm cine e vinovat.

Dar știm deja cine a făcut asta, spuse Della. Kylie l-a v Wut.

— Pe cine?

Selynn și Burnett se întoarseră amândoi.

— Vampirul proscris e vinovat, spuse Kylie. Cel caic m-a atacat în rezervație.

— La naiba!

După ce era cât pe ce să iasă de pe carosabil, Burnell trase pe dreapta și opri mașina. Se răsuci din nou în scaun și îi întâlni privirea lui Kylie.

— N-ai pățit nimic, nu-i așa?

Ochii îi fugiră la gâtul ei ca și cum...

— Nu, n-am pățit nimic, răspunse ea și de-abia se abțîlnea să nu plângă.

— A spus ceva? întrebă Burnett.

— Ala negru îmi place cel mai mult.

— Nu, spuse ea.

Burnett o sfredeli cu privirea.

— Nu e timpul să minți acum.

Kylie înghiți în sec.

— N-a spus nimic care să vă ajute.

— Eu zic să ne lași pe noi să hotărâm asta, spuse domnișoara sau doamna vârcolac de lângă șofer, căreia îi sărise muștarul.

Kylie se încruntă.

— A spus că-i place cel mai mult sutienul negru. I h eram în cabina de probă.

Sentimentul de violare o copleși din nou și furia care I însoțea îi clocoti în piept.

Expresia lui Burnett se schimbă de la întrebătoare U empatică într-o fracțiune de secundă.

— Ești sigură că n-ai pățit nimic? Nu te-a...

— N-am nimic, reuși ea să rostească, dar simți cum o podidesc lacrimile și își feri privirea de chipul îngrijorat ii lui Burnett.

— A apărut și a dispărut așa de repede că, până i-am Mințit prezența, s-a și făcut nevăzut, spuse Della.

Amintirea reflexiei lui în oglindă îi reveni din nou în minte.

— Era plin de... sânge. Pe tricou, pe păr.

Miranda își strecură mâna într-a lui Kylie și o strânse ca și cum ar fi vrut să-i ofere suportul ei moral.

Burnett se încruntă și mai mult, se întoarse și porni motorul. Se uită la Selynn, care stătea lângă el.

— Sună-i. Spune-le că e Cod Roșu.

— Ești sigur că vrei să încerci asta? întrebă Selynn.

— Ce e Codul Roșu? întrebă Della înainte să apuce Kylie. Burnett răspunse după o ezitare.

— În momentul ăsta, singurii care știu de crime sunt > i-i din DCF. Codul Roșu înseamnă că ne vom ocupa să l. Icem să pară un accident de mașină.

— Aveți de gând să-l lăsați să scape nepedepsit? întrebă Kylie.

— Nu, spuse Burnett. Dar nici nu putem lăsa să transpire așa ceva. Dacă începe să umble vorba, superiorii vor deveni agitați și vor închide școala.

Selynn ridică mâna ca și cum ar fi vrut să-i reducă pe loți la tăcere. Apoi vorbi la telefon.

— E Cod Roșu. Făcu o pauză. Știu. Îi aruncă o privire lui Burnett. El a ordonat, eu nu sunt decât mesagerul.

Burnett se încruntă și Kylie avu impresia că tot ce făcea Burnett era pentru școală și poate chiar pentru Holiday.

Dar nu putea să nu se gândească și la siguranța locuitorilor — la oamenii care nu aveau să știe niciodată că un criminal răpusesese doi semeni de-ai lor.

Când intrară în biroul lui Holiday treizeci de minute ni.it

târziu, aceasta sări de pe scaun ca arsă și alergă în întâmplarea lor.

— Slavă Domnului, scânci ea și le îmbrățișă pe toate trei laolaltă.

Della se desprinse prima.

— N-am pățit nimic, zise ea.

— Vorbește în numele tău, își spuse Kylie.

Ei nu i-ar fi stricat o îmbrățișare mai lungă. Nu se înșimțise așa de apropiată de Holiday de la problema» u Burnett.

— Uitați-vă! spuse Della și arătă spre ecranul televiziunii suspendat pe perete.

Kylie ridică ochii spre el și i se tăie respirația.

Pe ecran era imaginea unei mașini distruse și pozele a două fete. Nu se putea! Simți deodată că i se face greață.

Holiday înșfacă telecomanda și dădu volumul mai tai e

— Două fete au murit într-un accident de mașină. Se purf că..., reportera continuă relatarea.

— Le-am cunoscut în oraș, îi scăpă lui Kylie simți 11 duși pieptul greu. Am vorbit cu ele.

Fără să știe nici ea din ce motiv ciudat, întâlnirea Im scurtă le făcea morțile și mai personale.

— Pe roșcată o cheamă Amber. Nu știu numele blomlel,

— Nu au fost prea de treabă. Della avea vocea gâtuit .1 Dar nu meritau să moară.

Da, așa e, zise și Miranda care își pusese mâna la i'. M a și se holba la ecran.

Kylie le-ar fi aprobat și ea, dar nu putea. Își amintea 1111 ipede sângele de pe tricoul vampirului și emoția o gâtui.

I i .1 sângele lor. Când îi dădură lacrimile, Kylie se simți ca mi copil plângăcios, dar observă că și Miranda și Della

tiveau ochii umezi.

Mă simt..., spuse Kylie forțându-se să scoată cuvintele. Mă simt ca și cum ar fi cumva vina mea.

Holiday apăsa imediat butonul telecomenzii și închise televizorul.

Ce s-a întâmplat e un lucru oribil. Dar singura responsabilă este vampirul proscris care a înfăptuit

■ urna. Se uită lung la ele, de parcă voia să le memoreze și liipurile. Când am auzit că două fete au fost găsite... am înregistrat că...

O podidire lacrimile. Acum plângeau toate. Era un ade-nul festin al lacrimilor. Până și Della li se alătură.

În acel moment, Burnett intră în birou. Se uită când

Într-o zi, când la alta. Kylie aproape că-l auzea oftând în «Inea ei.

Mă găsiți... aici.

Era clar că nici măcar un vampir zdravăn de tot antrenorii DCF nu putea să facă față celor patru femei care plangeau.

< incisprezece minute mai târziu, Burnett băgă din nou în mijloc pe ușă și când văzu că acestea nu mai plângeau, intră în birou. După el veni și Selynn, femeia-vârcolac care stă lângă el în mașină. Se oprise așa de aproape de el, că Minerii ei îi atingeau brațul. Burnett se depărtă de ea și începu să le explice că trebuia să le interogheze separat. Deschise ușa și le spuse lui Kylie și Mirandei să aștepte afară, în fața biroului lui Holiday.

Când cele două se îndreptau spre ieșire, Selynn se uită la Holiday.

— Și dumneavoastră ar trebui să plecați.

Tonul ei era așa de condescendent, încât Kylie decise pe

loc că nu-i plăcea de ea. Niciun pic.

Holiday îi aruncă femeii o privire pe care Kylie o consideră ca extrem de reținută.

— Îmi pare rău, dar nu accept ordine de la nimeni când e vorba de elevii mei. Sau nu v-a informat Burnett de acest lucru?

— Ea poate să rămână, interveni Burnett.

Selynn puse o mână pe brațul lui.

— Chiar nu cred că ar fi un lucru înțelept.

— Fetele se vor simți mai în largul lor dacă e și ea aici.

Burnett se feri de atingerea ei. Dar Kylie o observă

Holiday care remarcase felul familiar în care se purta femeia cu acesta.

În ochii ei se văzu o străfulgerare de gelozie. Însă zăbovi mai mult de o secundă. Emoția dispăru într-o clipă. Și probabil nu fără motiv. Selynn se uită la Holiday și cum ar fi vrut să-i vadă reacția. Ceea ce o făcu pe Kylie să presupună că Selynn nutrește unele sentimente față de Burnett. Deși Kylie nu simțea că acestea ar fi fost rele proce.

Dar era posibil ca el să se priceapă să-și ascundă emoțiile. Putea asta să fie o parte din motivul pentru care Holiday refuza să se apropie prea mult de Burnett, pentru

■ .1. Lăsa că era deja implicat într-o relație? Kylie nu mai avu

o odată încredere în Burnett.

Acesta le făcu semn ei și Mirandei să plece. Kylie, susținându-l pe Burnett de dragul lui Holiday nu se mișcă. Lina când ordinul nu fu confirmat și de Holiday.

Cine cred ele că e șeful? întrebă Selynn, iritată de moritatea cu care o investea Kylie pe Holiday.

Putem, vă rog, să începem odată? spuse Burnett.

Kylie și Miranda ieșiră în anticamera biroului.

Burnett ne verifică să vadă dacă nu mințim. De-asta n a să vorbească cu fiecare în parte, șopti Miranda.

Nu cred că ne bănuiește că am fi vinovate, îi luă apă- i nea Kylie, deși nu era la fel de sigură că putea să zică ace-
#Iii lucru și despre Selynn.

Kylie se întrebă din nou care era natura relației dintre Burnett și femeia-vârcolac atât de impertinentă.

Ce nașpa! Emoția o făcea pe Miranda să vorbească i if. Ușit. Nu-mi vine să cred că le-am cunoscut pe fetele

■ arc au fost ucise.

Știu, spuse Kylie, dar, sincer, nu voia să se gândească Iti asta.

În că avea sentimentul copleșitor că era vina ei. Se așeză I" unul din cele două scaune de birou din antreul mic și lăsa capul în jos. Oare ăsta era lucrul rău de care o avertiza- '•ullet i i fantomele? Nu, fantoma insistase că era vorba de i ine va drag ei. Gândul o făcu pe Kylie să simtă un nou val tir părere de rău care-i căzu ca o piatră în stomac. Nu le iubise pe fetele astea, dar cineva o făcuse. Aveau și ele mame, prieteni... închizând ochii, Kylie încercă să se ifi nnecteze la starea de calm pe care o aflase la cascadă.

Cât timp putea să se mențină senzația de calm când in jurul ei se tot întâmplau lucruri rele?

— Am fi putut să fim noi în locul lor, comentă Mirant 1.1 trăgând de un fir prins de uniforma ei verde-deschis.

— Știu.

Kylie își împreună mâinile. Trecură doar câteva minute până când Selynn și Della au ieșit din birou. Kylie se rid ii A în picioare. Selynn îi făcu semn Mirandei să o urmezi*

Apoi se întoarse spre Kylie și Della.

— Am prefera să nu vorbiți între voi. Să știți că Burnell vă aude dacă vorbiți, le spuse și le aruncă un zâmbet răul A cios înainte de a o urma pe Miranda.

Della mârâi în spatele femeii-vârcolac.

— Jigodie, mișcă ea din buze fără să rostească cu voi p tare. Și când vârcolacul ieși din antreu, Della rosti cu voce tare: Jigodie! Apoi se uită la ușa de la birou. Nu-mi pas. I dacă mă auzi, Burnett. E o jigodie. Tu știi prea bine. Și eu știu. Și Holiday o știe.

Niște pași răsunară pe veranda din fața biroului. Kylie se uită spre ușă exact când aceasta se deschise și Derek intră grăbit înăuntru.

— Slavă Domnului!

Acesta se opri și se uită lung la ea văzând cu ce ei. I îmbrăcată. Îl urmă imediat și Perry, care părea la fel de îngrijorat. Acesta scrută încăperea.

— Unde e Miranda?

În ochii lui care acum erau arămii se citea teamă și al IA emoție profundă.

Kylie nu apucă să răspundă pentru că Derek se repezi la ea și o strânse tare în brațe. Ea se abandona lui, chiar își puse capul pe pieptul băiatului și oftă simțind ce bine era

0 Re așa de aproape de el.

— De ce te interesează? îl luă la zor Della. Parcă nu-ți placea de ea, ai uitat?

— A pățit ceva, e bine? întrebă Perry și în vocea lui se
1 II ea vârtejul de emoții.

Kylie nu se deranjă să ridice capul să se uite la el, dar își Imagină că ochii își schimbau culoarea în timp ce vorbea, t Miscrvasc că ochii lui își schimbau culoarea în funcție de

ii'itimentele pe care le încerca.

— Nu sări așa la mine! zise Della, care nu o mai făcea pr deșteapta acum.

I 'ie de frica lui, fie pentru că-i simțea emoția din glas, Kylie nu era sigură.

Ești bine? îi șopti Derek la ureche.

Da. Pe naiba!

Kylie se desprinse de pieptul lui să-l privească în ochi și vil/u aceeași îngrijorare în ei ca și în privirea lui Perry. O *i*i nație de calm izvora din Derek spre ea. De data asta nu nul comentă. Chiar avea nevoie de așa ceva.

I Jșa de la biroul lui Holiday se deschise. Miranda ieși. Iviry îi întâlni privirea, apoi se întoarse și ieși afară. Miranda se uită după el.

Ce voia? întrebă ea.

Să se asigure că n-ai pățit nimic, răspunse Derek și o t upi inse pe Kylie de mijloc cu o mână. M-am întâlnit cu el Imediat ce-am aflat ce s-a întâmplat și i-am spus. Își făcea l| l pentru tine.

Se pare că nu destul încât să vorbească cu mine, nu i așa?

Miranda era pe jumătate tristă și pe jumătate furioasa, îi întâlni din nou privirea lui Kylie.

— E rândul tău. Arată spre ușa de la birou. Ai grijă, lupoaica mușcă.

Kylie îl strânse tare de mână pe Derek și intră în birou, să dea ochii cu Burnett și lupoaica. Kylie nu mai era la fel de intimidată de Burnett cum fusese prima dată când acesta o interogase, dar tot simțea o tensiune în stomac.

Burnett o puse pe Kylie să povestească ce se întâmplase de mai multe ori. Apoi îi adresă întrebări la obiect.

— Ai spus că vampirul proscris era plin de sânge. Sân-K. fle părea proaspăt? Cât timp a trecut de când le-ai văzut | u* fete și până a apărut el?

Apoi Burnett puse aceleași întrebări ușor reformulate. Altădată, Kylie ar fi crezut că Burnett încerca să o prindă i ii minciuna, dar acum bănuia că intenția lui era să se asigure că nu omitea nimic și spera că reformulată, întrebarea putea să o facă să-și amintească un detaliu minor care s-ar

11 putut dovedi util. Problema era că ea nu voia să-și amintească. Voia cu tot prețul să uite, să-și șteargă imaginea din amintire pentru totdeauna. Și, serios, ce altceva ar fi putut s. I i spună care să-i fie de folos?

— Poți să-mi descrii cum arăta sângele? întrebă Burnett I încălecă un scaun cu spătarul drept în fața lui Kylie, ceea toi aminti de primul interogatoriu.

Doar că, de data asta, ea stătea pe canapea cu Holiday alături.

— V-am spus deja.

Simțea că Burnett îi întindea răbdarea la maximum, ca pe un elastic.

— Mai spune-mi o dată.

Tonul lui cerea supunere. Asta o facu pe Kylie să izbuc nească.

— Știi cine a făcut asta. Știi cine sunt victimele lui. Chiar e nevoie de toate astea?

Scrâșni din dinți încercând să nu izbucnească din nou în plâns.

— Noi hotărâm de ce e nevoie, răspunse Selynn pe tonul arogant care o caracteriza.

Stătea în spatele lui Burnett. Kylie îi aruncă o privire fio roasă femeii-vârcolac, fără să încerce să-și ascundă disprețul.

Tonul lui Selynn o irită pe Kylie chiar mai mult decal asprimea din glasul baritonal al lui Burnett. Cel puțin In glasul lui Burnett se citea îngrijorare sinceră. In cazul lui Selynn, totul părea să se reducă la sentimentul de putere îi plăcea să dețină puterea și să facă uz de ea.

— Credeți că noi am făcut asta, nu? o întrebă Kylie pe Selynn.

— Cred că...

— Oprește-te.

Burnett se încruntă la ea, apoi se uită din nou la Kylie.

— Kylie, eu știu că nu voi sunteți vinovate de ce s-a întâmplat. Și știu că nu e ușor. Totuși, felul cum arăta sân gele ne poate spune dacă vampirul a ucis de distracție sau ca să se hrănească.

Cuvintele lui o făcură să simtă cum i se întoarce stoma cui pe dos.

Și de ce ar mai conta asta? Fetele alea sunt moarte, Indiferent ce motive a avut să le omoare.

Cred că a răspuns la destule întrebări, interveni

Holiday, după care își puse mâna pe încheietura lui Kylie, ole rindu-i suport moral și un val puternic de calm.

Knergia pacificatoare care se revărsă în ea îi încetini l'iiisul și îi mai ușură senzația de greutate care o apăsa pe piept. Deși nu reuși să o facă să dispară. Kylie nu credea că l'itca să existe vreo astfel de putere.

Ikirnett se uită la Holiday, apoi la Kylie.

E adevărat, asta nu o să schimbe ce s-a întâmplat.

I >.ir, în momentul de față, avem nevoie de orice informați o putem să aflăm despre ticălosul ăsta ca să-l putem pi inde. Să-l oprim înainte să o facă din nou.

Cuvintele lui Burnett îi răsunară în minte și îi treziră i tmștiința. Două fete muriseră. Avuseseră o moarte violentă. Îi cerea oare prea mult să mai îndure câteva minute de interogatoriu? Nu, nu-i cerea. Kylie trase aer în piept și ■a oase pieptul în față.

Holiday se încordă.

— Pentru un vampir, ai auzul foarte prost. Am spus (i ajunge.

— E în regulă. Kylie întoarse mâna cu palma în sus și o ■.ir. Inse de mână pe Holiday. Dacă asta ajută la prinderea lipului, pot s-o fac. Dar nu-i dădu drumul directoarei de tabără.

Zece minute mai târziu, când părea că Burnett era convins că obținuse toate detaliile incidentului de la Kylie, se tidică și se uită la ea.

— Îți mulțumesc, Kylie. Știu că nu a fost ușor.

Kylie încuviință și după ce inspiră și expiră de câtev. I ori, decise că era rândul ei să pună întrebări.

— Credeți că tipul a vrut să facă să pară că noi le-am omorât pe fetele alea? Așa cum au încercat să înscenezi* omorârea animalelor din rezervație cuiva din tabără?

Burnett clătină din cap.

— Nu, nu există nimic care să ne facă să tragem o astfel de concluzie.

— Credeți că... ne-a urmărit până în oraș?

Burnett se gândi o clipă.

— Nu, nu cred. Cred că a fost o coincidență că a dat peste

voi.

Holiday o strânse de mână.

— Ți-am spus, nu e vina ta.

— Da, așa e, spuse Burnett. Asta nu are nimic de-a faci* cu tine, Kylie.

— Atunci cum se face că o iau așa de... personal? întrebă Kylie. Apare mereu. În rezervație și vinerea tri* cută. Nu l-am văzut atunci, dar presupun că el era. Și chiai și după aia... m-am simțit ca și cum aș fi fost urmărită.

— Când ai simțit asta? întrebă Burnett.

— Ieri-dimineată când am venit la biroul lui Holiday înainte de micul dejun. Prima dată, am crezut că era lupul, dar...

— Lupul? întrebă Burnett și Selynn în același timp.

Burnett părea îngrijorat, iar Selynn începu imediat s.)

ridice din sprâncene, încercând din nou să o citească pe Kylie. Kylie se strădui din răputeri să nu-și acopere fruntea. Poate chiar să-i arate degetul mijlociu femeii.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Burnett.

Acum câteva zile, răspunse Holiday. Nu era un vâr-

■ olac. Kylie a spus că părea să fie semi-domesticit. Nu ie prezenta nicio amenințare.

— Era un metamorf? întrebă Burnett.

— Nu sunt... sigură. Dar știu că nu era Perry. Kylie i/i In și-și aminti subiectul conversației de față. Dar nu lupul e important. Două fete au fost ucise și eu... mă simt i uinva vinovată. Cred că pe mine mă voia, nu pe ele. ISurnett se așeză din nou pe scaun cu fața la ea.

— Înțeleg de ce simți asta. Dar dacă ar fi venit după 11110, să-ți faci rău, ar fi putut să o faci ieri-noapte în pădure. Nu cred că are ceva personal. Nu cu tine. Ci poate

cu i. Il'ara, în general... probabil.

— Atunci de ce vine tot timpul să mă vadă? Nu pare a li coincidentă.

Ikirnett se încruntă.

Nici nu e o coincidentă. Tu te-ai pus singură în situa- (II care i-au oferit cea mai bună ocazie, riscând cel mai puțin. Și prima dată, nu a venit la tine. Tu te duseseseși în H'/crvație unde erau Frații de Cruce. Și dacă a fost aici un noapte, și nu suntem siguri că a fost el, probabil că te-a

■ 'I iscrvat când ai alergat în pădure și a văzut-o drept o opor-

I u 11 i I ate. Și azi, probabil că era... la vânătoare când a simțit pi rzența altor ființe supranaturale în oraș. Din nou, tu erai i im singură în cabina de probă. A profitat de situație.

Și a mai tras și cu ochiul, își spuse Kylie.

Dar chiar tu ai spus că dacă voia să mă omoare If i i seară ar fi putut să o facă, dar nici măcar n-a încercat. Alunei, ce voia de la mine?

Ikirnett ezită.

— Cred că voia să trimită un mesaj pentru tabără. N.l ne dea de înțeles că gașca nu a plecat prea departe. Suni sigură că prinderea câtorva membri ai bandei le-a știrlul mândria. Dacă plecau imediat, ar fi părut niște fricoși Dacă stau prin jur, cel puțin își salvează reputația. Suni sigură că și-a dat seama că dacă te omora ar fi băgat gașt .1 în belea mare.

Kylie încerca să înțeleagă ce voia exact Bumett să spună

— Dar le-a omorât pe fetele alea. Vreți să spuneți 1 A asta nu-i bagă în bucluc? Nu are logică.

Burnett se uită la Holiday ca și cum i-ar fi cerut ajutor din priviri.

Holiday o strânse de mână pe Kylie.

— Când o ființă supranaturală omoară altă ființă supranaturală, e mai ușor să faci față pedepsei. Noi avem propriul nostru sistem de justiție.

— Și când omoară o ființă umană? Ce se întâmplă atunci?

Să nu spună „nimic”, Doamne! Dă Doamne să nu spună „nimic”. O fi fost ea pe jumătate ființă supranaturală, dai mai avea și o parte umană.

— Asta e o parte din sarcinile pe care le are DCF, spuse Burnett. Dar, așa cum probabil ghicești, poate să fie mai complicat să faci dreptate.

Kylie simți o tensiune în tot corpul.

— Vreți să-mi spuneți că o să scape basma curată?

— Nu, zise Burnett cu o voce mai gravă. Îți dau cuvântul meu, Kylie, o să fac tot ce pot ca să mă asigur că tipul ăsta o să plătească pentru ce a făcut.

Nu era clar cum exact intenționa Burnett să-l facă să plătească.

. Și Kylie nici măcar nu era sigură că voia să știe. Dar i rva din felul în care o spusese Burnett îi dădea de înțeles i nu făcea o astfel de promisiune cu ușurință. Și era recunoscătoare pentru asta.

În seara aceea, conducerea taberei a organizat o ședință cu luții elevii taberei. Aceștia au fost chemați în cantină, unde

*. I servit pizza și s-au dat sfaturi înțelepte. Burnett le-a» pus că fie cu ochii în patru.

Nu vă abateți de la drumurile principale și nu vă diu eți în pădure fără să fiți însoțiți, le explică el. În funcție iii' i. \t de deși sunt copacii și de cum bate vântul, mirosul num intrus poate trece neobservat.

Della îi aruncă un zâmbet lui Kylie și se întoarce din nun spre Burnett.

Poate că ar trebui să anulați vizita acasă din weekend, sugeră ea.

Ihirnett se uită la fată.

Sunt mai mult de două săptămâni până atunci. Sper i i i ozolvăm problema în timpul acesta.

Ce vreți, am încercat și eu! mormăi Della.

Am o ședință cu Consiliul înalt săptămâna viitoare,» |nise Burnett. Sper să primesc ajutor ca să rezolv pro- l'l*ma de față.

Kylie se aplecă spre Della.

Cine e Consiliul înalt?

Ceva ca Senatul, alcătuit din persoanele mai în yai.i. I din diferite specii. Della zâmbi. Doar ce-am învățat despre ei azi după-amiază. Chris a ținut un discurs des|>n' ei la ședința vampirilor.

— Ca un Senat? Nu credeam că se înțeleg toate spin l ile între ele, spuse Kylie.

— Păi nu se înțeleg. Dar nici democrații nu se înțeleg cu republicanii și tot se întâlnesc.

— Cred că ai dreptate, zise Kylie și puse o nouă întie bare. Și ce fel de ajutor ne vor oferi?

— Depinde. Chris a spus că trebuie să se supună la voi în Consiliu ca să demareze investigațiile.

— Să supună la vot? Două fete au fost ucise. Cum pol să spună nu?

Della ridică din umeri.

— Nu trebuie să uiți că nu toți bătrânii sunt de aconl cu modul de gândire al guvernului.

— Vrei să spui că unii sunt răuvoitori?

Della încuviință.

— După cum spune Chris, majoritatea respectă guvci nul,

dar nu vor să fie controlați de el. Așa că respectă unelti legi, dar nu pe toate.

Della ridică din sprânceană. Kylie clătină din cap. Politica obișnuită îi dădea destulă bătaie de cap — putea oaie să priceapă și asta?

— Și dacă acceptă cazul, ce se întâmplă pe urmă?

— Fie permit Consiliului Acuzațiilor să hotăra. Si A pedeapsa și să rezolve problema, fie îl predau pe tip celui din DCF. Și nu vreau să-mi imaginez ce o să se întâmple i n el pe urmă.

— Nici eu, recunosc Kylie.

Della se uită spre ușă. Părea că dispoziția i se schimbuse

— Eu mă întorc la cabană. Am ceva de făcut.

— Ce?

Kylie își aminti necrologurile din ziar pe care le găsisese | m* ocranul monitorului.

Niște lucruri, rosti scurt Della.

Kylie se aplecă spre ea.

Nu ai fi fost niciodată în stare să faci așa ceva.

Della îi aruncă o privire fîroasă.

Ne vedem mai târziu.

Vrei să vin cu tine? întrebă Kylie, amintindu-și de m. Vsura de precauție luată de Burnett, care le spusese să •ullet ilc. I împreună ori de câte ori e posibil.

Faci mișto de mine? întrebă Della. Dacă ne-ar ataca» i co creatură, aș fi nevoită să te apăr și pe tine.

Să știi că nu mai sunt chiar așa de neajutorată.

După ce se gândi prin ce trecuseră bietele fete, Kylie l'. Uvă nu mai era așa de supărată de forța pe care și-o des- i uperise recent.

Doar faptul c-ai spart o ușă și nu mai rămâi în urmă

■. Lud ne plimbăm prin pădure nu înseamnă mare lucru, «puse Della rânjind, dându-i de înțeles lui Kylie că mai îi îi ill o tachina. Mă descurc. Ne vedem mai târziu.

Della o luă din loc și Kylie se uită după ea. O durea inima pentru Della. Apoi își văzu prietena vampir dând ■' tltul și arătându-le unui grup de băieți degetul mijlociu. | îi siguranță făcuseră vreo remarcă de prost gust, ceva iul.il deplasat.

Salut. Holiday se opri lângă Kylie. E bine Della?

Așa sper.

Kylie își dădu seama că de când se întorseseră din oi .19, distanța care păruse să se instaleze între Holiday și ea din cauza chestiunii cu Burnett dispăruse. Trecuseră hopul oare? Putea Kylie să facă în așa fel încât relația lor să nu mai deterioreze?

— Tu ești bine? întrebă Holiday

— Am avut și perioade mai bune, răspuse Kylie sin ceră. Mă tot gândesc la fetele alea.

— Poate duminică facem o plimbare până la casciora, spuse Holiday.

— Sună bine.

Gândul de a se duce acolo cu cineva care putea să si ml ă același lucru ca și ea îi plăcea grozav.

Chiar atunci, Burnett se uită la ele și Kylie văzu 1 jl Holiday observă. Kylie se facu mică de frică, îngrijorau du-se că Holiday avea să-și aducă aminte că era supăi.il. L pe ea.

— Ax trebui să-mi cer scuze, spuse Holiday, fiind evl dent că-i citea din nou emoțiile. Am... exagerat în loțtA tură cu chestia cu Burnett.

Kylie se uită la ea șocată.

— Ba nu, n-ai exagerat. Eu am greșit că nu trebuia s. L I spun nimic.

— Poate, dar ai avut intenții bune. Când ne pasă d** cineva, uneori depășim limita. Tocmai eu ar trebui să șl Iu asta mai bine ca oricine. Eu sunt celebră pentru asta. Holidi \ era gâtuită de emoție. Azi, când Burnett a venit la mine ți mi-a zis că au fost ucise două adolescente, am crezut că... zicem că problema noastră mi s-a părut o prostie.

Holiday o îmbrățișă pe Kylie cu căldură, ca pe o sorii

Muțumesc. Kylie se luptă cu plânsul care o îneca, i > s. L mă faci să plâng.

Holiday se uită spre Burnett.

Dacă plângi, poate că o să-l gonești din nou. Dacă aș li știut că e nevoie doar de câteva lacrimi ca să-l fac să l'li i e, aș fi plâns întruna în ultimele șapte săptămâni.

Kylie zâmbi larg și când se uită la Burnett, o văzu pe Vlyun îndreptându-se spre el și spunându-i ceva.

Ea ce mai caută aici?

Nu știi sigur, îi răspunse Holiday în șoaptă. Sunt iK"i A că vrea ceva. Și bag mâna în foc că începe cu B și e in, ill, brunet și chipeș.

Ikirnett ascultă atent ce-i spunea Selynn și ieșiră amân-tlol «. Lin cameră.

Și e posibil să fi primit ce a vrut, spuse Holiday și în vn. Tu ei se citea sentimentul de respingere.

Kylie ezită să întrebe, dar nu se mai putu abține:

Ăștia doi... știi tu?

Mă întrebi dacă răvășesc împreună așternuturile? Inirebă Holiday.

— Da.

Kylie adăugă în minte expresia la lista Dellei de modalii îți tie a zice că doi oameni fac sex.

Azi-dimineată a venit la mine în birou și a declarat Mioarele: „Știu că între mine și Selynn pare a fi ceva, I u iui e așa. Sau cel puțin nu mai e acum.”

1) eci au fost împreună și s-au despărțit? întrebă Kylie.

A spus că au terminat-o acum două luni. Că nu a Im. I niciodată ceva serios.

Kylie ridică din sprâncene.

— Și voi când v-ați cunoscut?

— Acum două luni, spuse ea.

— Hm, rosti Kylie.

— Hm, ce? întrebă Holiday.

— Nimic, zic și eu așa, minți Kylie. Și tu ce i-ai spus?

— I-am spus că habar n-am de ce se simte obligat s, t nu dea explicații despre Selynn.

— Și și-a dat seama că minți? întrebă Kylie.

— Mda, chicoti Holiday. Rămaseră acolo o clipă uit An du-se la mulțime. Ai mai primit vreo informație de la (an tomă în ultimul timp?

— Nu, nimic, spuse Kylie. Mă sperie faptul că.... Un dat-o cumva în bară.

— Nu cred că e deloc așa. Probabil că încearca s, l găsească o cale de a-ți spune ce vrea să-ți transmită.

— Sper, zise Kylie.

Din partea cealaltă a camerei se auzi o ceartă.

— Cum mi-ai spus? tună o voce puternică.

Kylie și Holiday ridicară capul. Doi vârcolaci dădusem piept în piept, gata să se ia la pumni.

— Eu nu termin niciodată treaba, spuse Holiday și sr duse spre ei să-i despartă.

Kylie se uită după ea — cum se ducea să calmeze spii i tele între doi băieți foarte curajoși. După câteva minute iu care începuse să se simtă ca o pustnică, o observă pe Miranda care stătea cu surorile ei vrăjitoare. Știa că nu s, u fi supărat dacă li se alătura și ea, dar Kylie decise să nu o facă. Helen și Jonathon stăteau la o masă și jucau șah.

Ar fi putut să se ducă să se uite cum Helen îl face din nun pe Jonathon de răs cu talentul ei înnăscut pentru șah,

#ilii i ei doi păreau să se simtă bine doar ei singuri.

Kylie mai mătură o dată încăperea cu privirea și dădu

li Derek. El stătea sprijinit de un perete, cu mâinile în sân, yi '. E uita la ea. Zâmbi ușor. Ceva din zâmbetul lui îi spunea

■ A iui i-ar fi stricat puțină companie. Kylie se uită rapid în im sa vadă câți puteau să-i miroasă hormonii sau să-i i llcască emoțiile. Erau o grămadă. Ce să facă? Ce să facă?

Kylie se uită din nou la Derek, își aminti cât de bine se îl iuțise când o ținuse în brațe câteva minute în biroul lui Holiday și-și spuse... La naiba, de ce nu? și porni spre el.

Vrei să mergem să mâncăm pizza la lumina lunii? îi "I il i Derek la ureche când se opri în fața lui.

Acum, că stătea așa de aproape de el, îi simțea aroma l'ii'lli, care mirosea de parcă abia ar fi ieșit de la duș.

In fața ochilor îi apăru trupul lui în pielea goală, acope- i ii doar de câteva picături de apă. Clipi ca să alunge imagi- m\i,

E ca dansul sub clar de lună? Ar trebui să fie sedu- i Hor.

Kylie zâmbi și-și mușcă buza. De ce oare atunci când se l'iiipia la un metru de el, nu putea să se gândească decât | «... el?

I H'rek zâmbi larg.

Posibil. Cu persoana potrivită. Și pizza potrivită.

I/I 'iu ni în răs. Mie mi-e foame.

Iși luară două felii de pizza și două băuturi și ieșiră din i
iin lină.

— Știu un loc perfect, spuse el când ieșiră din hărmălaia
de voci și zgomotul aerului condiționat din sala de mese.

Aerul nopții era cald și calm. Derek arată spre douA
balansoare mari albe din fața biroului administrativ. Klyn îl
urmă. Era gata să se așeze, când telefonul din buz.im. Ii
sună. Kylie își puse băutura jos, ținu farfuria în echililmi cu
o mână și scoase telefonul să se uite la număr. S «j încruntă
când văzu numărul de telefon al tatălui ei și I închise.

— Cine era? întrebă Derek mutând un balansoar ca xJ
stea față în față cu ea.

— Tata... adică, tatăl meu vitreg, se corectă ea.

— Tot nu vorbești cu el?

Derek se așeză jos și luă o înghițitură mare din felia ilo
pizza pepperoni.

— Nuuuu.

Kylie își îndesă telefonul la loc în buzunar și se I.V.. I
moale pe balansoar. Genunchii li se atingeau și senzața era
plăcută.

— De ce nu? întrebă Derek între două înghițituri.

Kylie îl privi întrebător.

— De ce aș vrea să vorbesc cu el?

Kylie își așeză farfuria în poală. Derek termină de mm
tecat și înghiți.

— Pentru că îți pasă de el. Pentru că până ca mariajul
părinților tăi să se ducă pe apa sâmbetei, a fost un tată des
tul de bun. Derek ridică un deget. Tu mi-ai spus asta.

— Da, dar nu ți-am spus ca să o folosești împotriva mea.

Kylie luă felia de pizza privind lung la cașcavalul care se lăsa să cadă ușor de pe ea. Îi lăsa gura apă și stomacul îi chioșca. Din fericire, îi era în sfârșit foame. Pentru puțin timp,

■ ir/. Use că faptul că dăduse de gustul sângelui îi stricase pofta de mâncare obișnuită.

Dar nu o folosesc împotriva ta. Luă o gură de suc. Lut orc doar să... te ajut. Pentru că, atunci când ai văzut că «numărul lui, emoțiile pe care le-am detectat au fost de «mgurătate și tristețe. Le-am simțit până-n măduva oaselor. Poate că, dacă ai vorbi cu el, n-ai mai fi nevoită să treci pun asta.

— A înșelat-o pe mama.

Kylie își înăbuși iritarea ușoară pe care o simțea față de I >» rek și luă o gură mică de pizza. Sosul picant, alături de i, r,. I avalul lipicios, îi făcu papilele gustative să zburde de Ifiicire.

Tocmai asta e, spuse Derek mușcând din nou din Irii. I de pizza. Pe mama ta a înșelat-o. Nu pe tine.

Kylie înghiți bucata de pizza și se încruntă.

De ce-mi tot spune lumea asta de parcă infidelitatea Iul nu m-ar afecta și pe mine? Asta le-a stricat căsnicia. Ivntu mine, nimic nu mai e la fel.

I 'erek o privi atent peste buza paharului cu suc și începu sf legene în balansoar.

Poate dacă ai vorbi cu el, unele lucruri ar rămâne la Ii i Relația dintre voi ar putea fi neschimbată.

Kylie puse felia de pizza în farfurie. Frustrarea îi alunga •ullet i'ii/. Tția de foame pe care nu o mai încercase de zile întregi.

— Știi ceva, tocmai tu vorbești, care nici nu concepi sA vorbești cu tatăl tău. Ai pus un detectiv să-l caute și nic i

acum nu vrei să iei legătura cu el.

Derek strânse din dinți.

— Și ce vrei să zici cu asta?

Kylie miji ochii și îl fixă cu privirea.

— Vreau să spun să stai deoparte, bine?

Derek își târâi picioarele pe podeaua verandei oprin du-se brusc din legănare și se uită în ochii ei.

— Cât de mult vrei să iau distanță? Deja mi-e frică și s. I vorbesc cu tine în public. Nu ți se pare că am luat destula distanță?

În glasul lui se citea frustrare, dar durerea din ochii băi. I tului o făcu pe Kylie să înțeleagă. De ce se purta ca o jigodie cu el?

— Îmi pare rău, spuse Kylie. N-ar fi trebuit să te iau l. i rost. Și nu vreau să zic că nu ai voie nici măcar să vorbești cu mine în public. Doar că... doar că... sunt cu toane în ultimul timp.

Kylie își aminti ce-i spusese Holiday despre schimba rile de dispoziție ale vârcolacilor înainte de luna plină. Oare din cauza asta se purta așa? Ridică ochii spre cerul întunecat și se concentrează la ce părea a fi o lună aproape plină. In ziua de luni avea să-și dea seama, nu?

Când îl privi din nou pe Derek, văzu că acesta continua să mănânce. Numai că acum nu mai părea așa de fericit. Nici măcar nu se mai uita la ea. Gândurile îi zburară de lit ce era posibil să se întâmple luni la episodul de acum.

— Hei, îi spuse ea ca să-i atragă atenția.

C 'and ridică privirea, lui Derek i se citi și mai mult disprețul pe față.

Îmi pare tare rău, spuse ea din nou.

Derekpuse pe farfurie bucata de pizza care-i mai rămă-

KCNe.

N-ar trebui, mormăi el și se șterse la gură cu dosul I uimei. Închise ochii timp de o secundă. Ai dreptate. N-aș li vrut să aud de la tine că trebuie să-mi sun tatăl. Doar iA...

— Ce? întrebă ea.

— Simt tot ce simți tu și asta poate fi copleșitor, în sensul rău? întrebă ea.

Nu chiar, spuse el și își feri privirea.

Deci nu te-ai supărat? Mă ierți că m-am purtat ca o n orpie? îl întrebă ea cu o voce dulce, rugătoare.

Nu cred că te poți numi scorpie încă. Zâmbi. Dar

I.i, te iert că ai fost țâfnoasă.

I 'use farfuria pe podeaua verandei și se ridică în picioare. Apucându-se de brațele balansoarului, se aplecă și o sărută.

ii utul nu a fost unul foarte sexy, dar felul delicat în care IMizele lui le atinseră pe ale ei o făcu pe Kylie să-și simtă mima copleșită de emoții. Un sentiment la fel de dulceag

i melasa, care se întindea ca brânza de pe pizza pe care o ih. Indonase în farfurie.

Mmm...

Derek se depărtă de ea zâmbind.

Nu știu dacă ești tu sau pizza, dar ai gust bun.

Kylie își puse mâna pe obraz.

O să-ți mai placă de mine dacă sunt vârcolac?

Tu ce crezi?

Buzele lor se atinseră din nou. De data asta limba lui ii atinse buzele și pulsul i se acceleră și mai mult ca înainte, când îi bătea anormal de repede. Dar când se desprinse cir ea, nu mai zâmbea. Nu părea vesel.

— Ce e? întrebă ea.

— Nimic.

Derek se așeză din nou în balansoar. Kylie îi studie clii pul la lumina lunii.

— Urăsc când oamenii fac asta.

— Ce anume? întrebă el.

— Spun că nu e nimic când e atât de evident că e ceva.

Derek oftă.

— Bine, dacă ții morțiș să știi... Mi-a trecut prin minte că poate n-aș fi așa de încântat dacă s-ar dovedi că ești vârcolac.

— De ce, pentru că o să mă umplu de păr? întreba Kylie.

— Nu. Chipul i se umbri. Pentru că... pentru că Luca. S e și el vârcolac.

Capitolul 18

Mai târziu, după ce Derek o conduse la cabana ei într-o tăcere stingheră, Kylie decise să se culce devreme. Era în pat de vreo câteva ore îmi își dădu seama că visează. Știa că trebuia să fie un vis. Im iiii pa în care deveni conștientă de senzația de plutire.

rostogoli pe partea cealaltă și încercă să se trezească for-!
11, ilar atunci îl văzu...

Pe el.

Din nou.

Pe Lucas.

Se uita la ea și zâmbea. Ochii lui de un albastru strălu- i Hor păreau grei, somnoroși. Kylie își dădu seama că acum m i mai era deasupra lui, ci stătea în picioare lângă el.
Lucas

■ ii Îmbrăcat cu blugi și o cămașă albastru-deschis cu nas-

iiin la guler, descheiată. Ochii îi coborâră la pieptul lui și ii pi m îi urcară din nou departe de cămașa descheiată. Părul Im negru părea ciufulit, de parcă și el tocmai se dăduse jos

■ lin pat și șuvițele negre păreau acum puțin mai lungi. I'. M .1 părul părea acum și puțin ondulat.

— Ai venit, spuse el.

— Unde să vin? întrebă ea, ieșind din zona ei de confort.

El nu îi răspunse, ci îi spuse în schimb:

— Hai să facem o plimbare!

Apoi întinse brațul așteptându-se ca ea să-l ia de mână).

Kylie ezită. Gândul de a-l atinge o tenta, dar își aminti că era supărată pe el, deși nu-și mai aducea aminte exact motivul.

— Să știi că nu mușc, zise el zâmbind din nou.

Kylie își spuse în sinea ei că era doar un vis și își stre cură mâna într-a lui, uitând de pornirea de mânie pe care o simțea în suflet. Mâna lui era așa de caldă la atingere, că o făcu să se simtă ușor amețită.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el.

Kylie nu știa ce să spună, așa că nu zise nimic. Sau col puțin nu despre acest subiect. Dar îi fusese și ei dor de el, știa prea bine.

— Unde mergem? întrebă ea când el o luă din loc.

Lucas se opri.

— Tu unde ai vrea să mergem?

Dintr-odată, Kylie își dădu seama că se aflau într-o pădurice. Deasupra lor, erau copaci mari cu niște flori care miroseau dulceag.

— La Paris? La mail?

Lucas privi în jur de parcă atunci ar fi observat peisajul

— Sau ai vrea să ne întoarcem la lac, ca în visul ilc

dinainte? Vocea lui deveni mai gravă și mai răgușită. Acolo mergem?

Sângele îi urcă în obraji. De unde știa de visul ăla?

Apoi Kylie își aminti că nu era decât un vis. Nimic nu lu*buia să aibă vreo logică. Corect? Și totuși visul ăsta pai ea și mai ciudat. Diferit.

I, ucas își strecură degetele printre ale ei.

— Putem să mergem oriunde, atâta timp cât sunt cu tine.

Ochii lui parcă se închiseră la culoare și pleoapele p. Iioau și mai grele acum.

Kylie recunoscuse senzația. Era dorință. Foame. Pasiune.

< > v. R/. Use în ochii lui în ziua când se sărutaseră la pârâu l. Ingâ urmele de dinozauri. Dar nu atunci văzuse pentru puma dată acea privire. Prima dată o văzuse în visul ei. Visul în care înotau amândoi — în care el o atinsese.

Putem să facem orice... pentru că... pentru că... —

> apropiere de ea — e doar un vis. Nu e real. Exact ca primul Dare alegerea ta. Tu ești la volan.

I asă puțin capul în jos. Fața lui se simțea ușor aspră lipii . l de a ei. Apoi buzele lui se plimbară pe obraji până îi t' i ii. T buzele. Kylie îl lăsă să o sărute. La început, Kylie nu ll aspunse la sărut. Cel puțin până limba lui nu i se streprintre buze.

I ară să poată să se mai gândească la altceva, Kylie se abandonează senzației și începu să-l sărute și ea. Era foarte

I. ra minunat. Era doar un vis. Mâinile lui erau pe spa- i> l> t*i, apoi le aduse în față. Kylie își simți sânii gata să pk plodeze când el își trecu ușor palma peste ei.

Dar... își aduse aminte de Derek. Derek cel puternic, bun și frumos. Și apoi își aminti și de Fredericka. Da, din cauza asta era supărată pe Lucas. Kylie se retrase brusi Respira

greu. La fel și el. Kylie începu să plutească, depiu tându-se de el.

— Nu pleca, Kylie, spuse el. Întoarce-te! Te rog!

Kylie se trezi brusc. Se ridică imediat în capul oaselor, Inima îi bubuia de parcă alergase la un maraton. Mâinile n transpiraseră. Simțea furnicăture în sâni. De fapt, tot corpul o furnica. Șosetă, care era tot sconcs, mieună de l.i picioarele patului.

— Ciudat vis, spuse ea cu voce tare.

Îi făcea bine să-și audă vocea.

— Un vis tare ciudat.

Apoi își aduse aminte de scrisoarea de la Lucas. Prim.» scrisoare.

Să mă visezi, o încheiase el.

Era o coincidență, oare?

Ipoteze trăsnete începură să ia naștere în mintea ei. Și dacă... Și dacă vârcolacii aveau puterea de a pătrunde în visele cuiva? Și dacă astea nu erau doar simple vise, ci noul mult? Oare exista măcar o astfel de putere?

Cu cât se gândea mai mult, cu atât începea să creadă i .l da, și cu atât se înfuria mai tare. Cum îndrăznea Lucas să pătrundă pe nepusă masă în visele ei și să o... sărute? Sil o atingă? Nu-i ajungea Fredericka? Oare lupoaica știa i A Lucas se furișă și venea în visele lui Kylie?

Avea atâtea întrebări și niciun răspuns. Își dădu seama că exista un loc unde putea să găsească răspunsuri.

Aprinse lumina, trase sertarul și scoase scrisoarea. Doj, t desfăcuse plicul și aceasta alunecă afară destul de ușor. Kylie clipi să i se obișnuiască ochii cu lumina.

Bună, Kylie, îți scriu din nou. Din câte știu eu, sunt ultima persoană din lume de care ai vrea să auzi. Dar asta nu mă

oprește să-ți scriu. Sau să mă gândesc la tine. La naiba, mă gândesc tot timpul la tine — mă întreb dacă ai aflat ce ești și multele talente pe care le ai. Am vorbit cu luirnett și când am întrebat de tine, a spus doar că ești bine. Cred că știa că voiam să-mi dea detalii, dar, nu știu nici eu de ce, nu a binevoit să mi le dea. Asta mă face să mă întreb ce faci tu de Burnett nu vrea să-mi spună și mie. Nu vreau să mă gândesc prea mult la asta, pentru iă o să încep să-mi fac griji. Poți să spui că sunt foarte posesiv cu tine. Nu spun că e bine, dar eu te-am cunoscut primul. Îți amintești când ne-am cunoscut? Erai în curtea casei tale, lungită pe pământ, și te uitai la cer.

Când am venit la tine, nici măcar nu m-ai salutat. Te-ai uitat la mine cu ochii tăi mari și curioși și m-ai întrebat dacă am văzut elefantul. Prima dată, am crezut că ești nebună, dar pe urmă ai arătat spre nori.

Kylie se opri din citit când frântura de amintire îi reveni i m i n i n te. Da, își amintea. Trase adânc aer în piept și conti-

#11111 să citească.

Îmi amintesc că ți-am spus că nu am văzut elefantul din nori. Dar îl văzusem. Nu știu de ce am mințit, probabil pentru că aveam emoții din cauza ta. Mi-am dat seama i (1 nu ești o simplă muritoare, dar nu știam cefei de creatură ești și mi s-apărut ciudat. Nu în sensul rău. Erai (a o enigmă pe care voiam să o rezolv. Da' de unde!

Au trecut zece ani și încă mă chinui să aflu. O parte din mine se întreabă dacă e din cauză că ești femeie, căci fetele reprezintă mereu un mister, sau dacă chiar ești așa o mare enigmă.

Oricum, sper că o vei lua ca pe o veste bună faptul că s-ar

putea să pot să mă întorc în tabără. Am vorbit cu Burnett despre asta și a spus că trebuie să mai obțină acordul din partea altor persoane, nu multe, și dacă ele își dau consimțământul, mă întorc. Sper că o să pot să-ți explic mai pe larg atunci. Sper să te văd în curând, dar până atunci... să mă visezi!

Admiratorul și prietenul tău pe vecie.

Lucas

Kylie lăsă scrisoarea din mână și rămase cu privire. I I.i cele trei cuvinte.

Să mă visezi!

Ce voia să spună exact cu asta?

Însemna ceva anume? Trebuia să însemne, nu? Klyn împături scrisoarea și o puse la loc în sertar. Emoțiile em luaseră razna. Apoi își dădu seama că mai exista un Im unde putea să afle răspunsuri. Locul unde se ducea men u când voia răspunsuri. La Holiday.

Kylie se uită la cifrele roșii care luceau pe ecranul io, t sului. Era încă prea devreme. Nu era nici... cinci.

Dar ce se întâmplase cu senzația de răceală care ap. Wi» mereu în zori de zi?

Kylie se uită la fereastră. Afară de-abia se între/, . M t lumina răsăritului. Fără să știe nici ea de ce, uită de l. M tome și se gândi la cele două fete care muriseră cu o /i In urmă. Acestea nu aveau să mai vadă niciun răsărit de s «mim și nici să mai aibă parte de o nouă zi. Sau de alt vis. Strânse i. Iiv în pumn pătura și se luptă să înăbușe emoția care o încerca.

De-abia i se reglase ritmul respirației, când senzația de i w oală se strecură în dormitorul ei ca un semn rău.

Bun, spuse Kylie făcând apel la răbdarea de care l> n ea

să ducă lipsă în ultima vreme. Ce-ar fi să stăm de voi bă? Ce poți să-mi spui nou? Dă-mi ceva. Trebuie să-mi npii ceva ca să pot să ajut pe cine are nevoie de ajutor.

Poți să o salvezi.

Cuvintele fantomei răsunară în camera rece ca gheața i — pi ritul ei se materializă. Părul ei lung și negru i se revărsa | >e umeri. De data asta nu mai părea la fel de slabă sau bol- ii iv.i. Și avea un vag aer familiar. Kylie se întrebă dacă acest Im ni însemna ceva.

Poți să o salvezi. Nu știi că poți, dar ai capacitatea s-o / «ii /, spuse fantoma.

Și cum o să fac asta? întrebă Kylie, sperând că răs- pimsul o va ajuta să înțeleagă despre cine era vorba.

Avea nevoie de ceva concret, la naiba — ceva care să o iijtilo să-și dea seama.

Pe cine trebuie să salvez?

Ii e frică. Are nevoie de tine.

Cine? Kylie scrâșni din dinți. Spune-mi despre cine

■ vorba și promit că o să fac orice ca să o salvez. Nu înțelegi (ii nu pot să salvez pe cineva până nu știi...

r. Mtoma dispăru.

Fir-ar să fie!

Kylie se lăsă din nou pe pat. Inspiră și expiră, încer- t Aml să nu se gândească la situația frustrantă cu fantoma.

Încercă să nu se gândească la situația frustrantă cu Lucas șt cu așa-zisul vis. Încercă să nu se gândească la fetele care,. I pierduseră viața cu o zi în urmă.

Cu atâtea restricții, nu mai găsi decât un singur lucru I.i care se putea gândi. Azi era ziua în care părinții veneau in vizită.

Dar asta nu făcu decât să o facă să simtă un nou val

frustrare. Mama ei nu avea să vină. Tatăl ei... tatăl vitreg..., era plecat să se babardească cu o fată care era practic ile vârsta lui Kylie, și Kylie avea probabil să fie singura ai cărei părinți nu aveau să vină.

Dacă nici lucrul ăsta nu o făcea să se simtă specială!

— Daniel? rosti ea numele tatălui ei cu voce tare. Poți să vii puțin pe la mine?

Ca să-mi oferi suport moral. Poate să-mi răspunzi la câteva întrebări despre părinții tăi?

— Te rog.

Nu-i răspunse nimeni. Numără până la zece. Rosti ti rugăciune. Și mai așteaptă un minut înainte să-și pianfl răbdarea.

Se repezi cu pumnii în saltea. Știa că era un lucru cop! lăros și stupid, dar, în starea în care era, o făcea să se simt A bine. Atât de bine, încât mai continuă câteva minute.

Șosetă slobozi un țipăt de frică și Kylie îl simți cum s.im din pat. Probabil că i-ar fi fost milă de el dacă nu ar fi foni așa de nervoasă. Și în acel moment își aminti ce pule. N» însemna toate problemele astea de indispoziție. Ea, Kyllp Galen, era posibil să se transforme într-un lup peste doufl zile. Oare viața putea să fie și mai distrusă decât era acum?

Capitolul 19

După ce dădu câțiva pumni zdraveni în saltea, Kylie se îmbracă, îi ceru scuze lui Șosetă că se purtase așa de stupid și plecă în căutarea lui Holiday.

Diminețile deveneau din ce în ce mai fierbinți și umede. Hi in venit în Texas în luna iulie, își spuse Kylie în sinea ei, în i m 11) ce se îndrepta spre biroul lui Holiday ca să-i pună câteva Ini i cbări. Sentimentul de frustrare care îi vibra până

în inailuva oaselor o stimula să alerge, dar, pe cât era de nerăb- «I iiii i urc să afle răspunsurile, pe atât nu o trăgea inima să pună Inhibările. Holiday, cu abilitatea ei de a detecta emoțiile, |M ni '. Ibil că avea să vadă despre ce fel de vise vorbea Kylie.

lotuși, nevoia ei de a afla răspunsuri cântărea evident ni. Ii mult decât cea de a evita o situație jenantă, căci nu se h|ii I «. Lin mers.

Iu clipa în care Kylie păși pe veranda clădirii, auzi niște Vin i lurioase dinăuntru. Se opri lângă balansoarele albe tun Ir ea și Derek mâncaseră pizza seara trecută și ascultă. Nn i ii intenția de a trage cu urechea, ci ca să se asigure că I loliilay era în regulă.

(V naiba au banii mei? tună o voce de bărbat.

Kylie îl recunoscuse imediat pe Burnett.

— N-au nimic, răspunse Holiday. N-am spus că n-am tir gând să-i accept. Am spus să mă lași câteva săptămâni să nu) hotărâsc.

— Câteva săptămâni ca să încerci să găsești alt investitul, vrei să spui. Spune-mi că nu asta ai de gând să faci.

— Bine, îi răspunse Holiday. Asta fac, dar...

— Mă urăști atât de mult, pe mine și pe vampiri, încât riști să se închidă tabăra?

Kylie tresări când își dădu seama că trecuse de la grij. I pentru Holiday la... a trage cu urechea. Fiindcă nu voia să încalce și mai mult intimitatea lui Holiday Kylie coborî de pe verandă și se depărtă cam patru, cinci metri de locul i u pricina, ca să nu-i mai audă.

— N-am de gând să-i las să închidă Shadow Falls!

Vocea lui Holiday încă mai ajungea la urechile lui Kyl!
<•ullet

înfiorându-se, Kylie se întoarce și mai merse șase metri.

— Dar nu negi că mă urăști, nu? o întrebă Burnett pe im-
ton răstit.

— Ură e un cuvânt foarte dur, spuse Holiday.

Kylie se uită la clădire de la distanță, se încruntă și se mai
deplasă trei metri.

— La naiba! spuse Burnett și vocea lui, tare și limpede,
încă ajungea la urechile lui Kylie.

Era ca și cum... ar fi stat lângă ea.

— Asta nu-i bine, mormăi Kylie, realizând că nu ai li-
trebuit în mod normal să-i mai audă pe cei doi.

Ei se aflau înăuntru. Ea era afară. Și la o distanță de
cincisprezece metri buni de clădire. Oh, la naiba! Pesem
că lucrurile se schimbă... iar. Kylie își puse mâna pe sa ni '.
A so asigure că nu mai crescuseră cu un număr. Din feri- t n
e, erau la fel.

Nu vreau decât să fiu de ajutor, continuă Burnett.

Și Kylie continuă să se îndepărteze de clădire. Înapoi, i. U
mai departe. Destul de departe ca să nu mai audă con-» i
rsația celor doi.

Atunci ajută-mă încercând să înțelegi, îi replică Holiday.

Și ce naiba ar trebui să înțeleg? Că o să faci orice ca să i.
I/M de mine? Doar de asta o faci, nu-i așa?

Eu nu..., rosti Holiday cu vocea tremurată.

Pentru că ți-e teamă că, dacă accepți banii mei, va treimi
sii mă suportă în continuare. Te simți așa de atrasă de unii, '
încât ți-e atât de greu să fii în preajma mea? La naiba,

#liii să facem sex odată și să scapi de asta. Poate atunci o
să uporfi să fii în preajma mea.

Ești așa de arogant, i-o reteză Holiday Să fac sex cu line c
ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Ah, în sfârșit! Acum știi că minți, spuse el. Te simți iithisă de mine.

La, la, la, la...

Kylie începu să cânte și-și duse mâinile la urechi. Nu vuia sa audă asta. Deloc. Nici măcar o frântură. Se întoarse și luă înapoi pe cărarea care ducea la cabană. Câteva i unde mai târziu, auzi o ușă trântindu-se și simți un i u i r n t de aer. Clipi și când deschise ochii îl văzu pe Burnett Im l.ița ușii, trecându-și o mână prin păr.

Femeia aia e cea mai dificilă, cea mai încăpățânată aia pe care am avut neplăcerea să o cunosc.

Apoi bărbatul plecă în grabă, lăsând în urma lui doar lin val de praf.

— Și tu te îndrăgostești de ea, șopti Kylie.

Habar n-avea de unde știa asta, dar o știa. Și cumva își dădu seama că o simțise și la cascadă. Emoția sinceră pe care o auzise în vocea lui Burnett și pe care o văzuse în ochii lui o încurajase pe Kylie să-i spună adevărul despre trecutul lui Holiday. Nu că lucrul ăsta ar fi anulat faptul că nu era treaba ei să spună. Și totuși...

Kylie se uită înapoi la biroul lui Holiday și-și aduse aminte de întrebările pe care le avea în legătură cu visul ei și își aminti și abilitățile auditive nou descoperite. Oare oi.» un talent de-al vârcolacilor? își aminti că-l întrebase pe Lucas dacă îi auzea inima bătând și el îi spusese că auzul vârcolacilor nu era setat pentru asta, ci să-i audă pe du> mani când se apropie. Oare ce fel de abilitate auditivă experimentase Kylie mai devreme? De vârcolac sau de vampii '

întorcând capul într-o parte, Kylie ascultă să vadă i e altceva mai auzea. Nimic. Bineînțeles, auzea zgomotele normale, dar nimic nu părea prea tare sau ieșit din comun

Della spusese că putea să audă animalele din rezervație Kylie nu le auzea. Așa că de ce a auzit cearta dintre Burnett și Holiday? Ce însemna asta?

Uitându-se la cerul scăldat în culorile palide ale zorilor de zi, Kylie încercă să accepte toate schimbările prin care trecea. Problema era următoarea: ca să poată înțelege pe deplin, trebuia să afle ce naiba era. Cu inima plină de emuții, se întoarse din nou spre birou, rugându-se ca Holiday să aibă răspunsurile.

— Holiday, eu sunt, strigă Kylie când păși în biroul primii pal, zece secunde mai târziu.

— Sunt la mine în birou, îi răspunse Holiday.

Când Kylie se opri în pragul ușii, Holiday își ștergea obrazii. Plângea. Sau plânsese. Avea încă ochii umezi și lișiți și era roșie la față. Kylie simți durere și părere de rău în suflet.

— Te simți bine?

— Da, n-am nimic. Holiday făcu un gest de lehamite. Inși Burnett am avut o... discuție.

— Știu, spuse Kylie, hotărând că cea mai bună abordare era să fie sinceră. Am auzit.

Holiday strânse din buze și Kylie nu era sigură dacă din < iir/, ă că își imagina că ea trăsese cu urechea sau din altă ■ m/ă, și anume sentimentul de frustrare care încă o mai încerca vizavi de Burnett.

N-am vrut să trag cu urechea, spuse Kylie repede, t. Nul am pășit pe verandă și am auzit cearta, am vrut să mă. Isi^iir că ești bine. Dar când am coborât de pe verandă, tot.ni/cam. Așa că m-am îndepărtat mai mult. Și tot auzeam.

Puțin din panica pe care o simțea i se transmitea și-n v i u o. Holiday se încruntă și mai tare.

Am făcut noi atâta gălăgie?

Nu. Și asta e ciudat. Nu ar fi trebuit să pot să vă aud. Mă îndepărtam tot mai mult și...

Holiday facu ochii mari.

Și încă ne auzeai? Ești sigură că nu vorbeam noi tare?

Poarte sigură, spuse Kylie. Eram la capătul potecii.

Uau! se miră Holiday

Că bine zici!

Kylie se așeză pe un scaun și se uită la facturile răsfirate JU' birou. Emoțiile și frustrarea lui Holiday încă se mai «Inițeau în aer. Kylie o privi.

— Chiar stăm așa de prost cu banii?

Holiday se uită și ea la teancul de facturi.

— Puțin. Dar o să ieșim noi la liman.

— Ai de gând să accepți banii de la Burnett?

Holiday miji ochii și pe chip i se citea îngrijorarea.

— Așa o să fac, să nu aibă de suferit Shadow Falls. I >. U nu asta e important acum. Tu ești importantă. Cum li împaci cu... asta? o întrebă, privind-o atent. Mă refer la I auzul tău sensibil.

— Am de ales? Kylie își înăbuși o stare de indispoziție Dacă spun că mă deranjează, o să dispară pur și simplu?

Holiday îi zâmbi cu compătimire.

— Pot doar să-mi imaginez cât de greu trebuie să-ți fie Eu am știut de mică faptul că urmează să se întâmple a nu mite lucruri și să mă aștept la surprize, dar sunt sigura că A pentru tine e un șoc în toată regula. Ultimele săptămâni te-au făcut să realizezi multe lucruri, nu?

— Doar vreo două-trei, spuse Kylie sarcastică și își apăsă ochii cu podul palmelor.

Când îi deschise, văzu că Holiday o privea.

— Vreau doar să știu ce sunt. Dacă aș ști, cred că....e. Putea să fac față. Am obosit să mă gândesc că sunt una s. M alta. Își împreună mâinile. Sunt așa de... capricioasă in ultima vreme. Scorpie în toată regula. Sâni mi-au cresi ni cu o cupă, picioarele cu jumătate de număr și am cresi ul în înălțime cu vreo doi centimetri și ceva peste noapte yl acum aud și lucruri pe care n-ar trebui să le aud. Crezi i A asta înseamnă că sunt vârcolac?

Holiday își mușca buza de sus ca și cum ar fi rumeg.il chestiunea.

Auzul fin e unul din harurile unui vârcolac, dar și ale unui vampir — deși mi s-a spus că fiecare are alt tip de tiu/..

Kylie îi sorbea fiecare cuvânt, sperând că aceasta avea i i spună ceva ce nu știa. Dar deja cunoștea unele lucruri.

Așa cum ți-am spus, continuă Holiday, când ames- li i i un om cu o ființă supranaturală, sau specii diferite, uneori odraslele se nasc cu diverse capacități, dar moștenesc mereu ADN-ul și harurile principale de la părintele dominant. Și se încadrează în tiparul unei specii. Sunt

■ if iii a că și tiparul tău va ieși la iveală în curând. Cu toate

> himbările prin care treci așa de repede, trebuie să iasă la iveală dintr-un moment într-altul.

Kylie se chinui să priceapă.

Dar ai spus și că, dacă aș fi vârcolac sau vampir, te-ai li așteptat să fi experimentat deja unele transformări de

Așa am spus, recunosc Holiday, dar am zis și că ii un mai văzut un caz ca al tău.

Deci sunt o ciudățenie, atât.

Nu, ești unică.

Nu vreau să fiu unică. Kylie oftă. Zânele au auz fin? iul

rebă Kylie privind-o pe Holiday

I 'o buzele lui Holiday apăru o urmă vagă de zâmbet.

Nu se întâmplă în mod obișnuit.

< ontinuă să o studieze pe Kylie ca și cum i-ar fi citit
tie/amăgirea.

Vrei să fii zână? o întrebă.

— Da. Dacă am de ales, aș prefera să flu zână sau vrăji
toare. Ceva ce nu... știi tu... care să nu mă transforme sau
să-mi modifice temperatura corpului.

Kylie se gândi atunci la Della și la cum s-ar simți c. I dacă
ar ști că gândește așa.

— Sunt o persoană îngrozitoare pentru că-mi dorcsi asta?
întrebă apoi. O iubesc pe Della și nu vreau să-i rănest
sentimentele, doar că... aș prefera să fiu vrăjitoare s. M
zână. Majoritatea harurilor pe care le primesc ele nu suul
așa de complicate și nici nu e greu să trăiești cu ele.

Holiday chicoti.

— Ai uitat de fantome? Un astfel de har e comun in
rândul zânelor sau spiridușilor. Și crede-mă, majoritatea
ființelor supranaturale ar prefera să moară decât să aib.1 de-
a face cu spiritele morților.

— Asta e adevărat, spuse Kylie clipind. Am cam uit.il de
asta. Și ai dreptate, e mare pacoste. La început, m-a spe riat
de moarte, dar acum, că am avut ceva timp să mă obi>
nuiesc cu ideea...

Kylie se opri și își aminti vizita scurtă a fantomei dm acea
dimineață și coșmarul de dimineața trecută.

— E adevărat, uneori încă mă îngrozește și mă sinii
frustrată. Dar acum aproape că m-am obișnuit cu asta.

Holiday își sprijini coatele pe birou.

— Orice ai fi, orice haruri ai primi, vei vedea că timpul va

face schimbările prin care treci mai puțin înspăimântătoare. Orice s-ar întâmpla luni, știu...

— De ce luni? A, da, pentru că e lună plină. Acum crezi că sunt vârcolac?

Holiday ridică mâna.

Nu știu. Știu că ești o domnișoară extraordinară și, indiferent cum se va sfârși totul, o să fie bine.

Kylie dădu capul pe spate, se uită la Holiday și gemu.

— Urăsc asta. Chiar o urăsc din tot sufletul.

Apoi își aminti motivul pentru care venise la Holiday. Se îndreptă de umeri și trase adânc aer în piept. Apoi Iik epu să-și muște de buza de jos, încercând să-și aducă mimte cum plănuise să pună întrebările. Oare nu găsise o

■. Ile mai puțin jenantă de a aduce vorba despre vise?

— Încă ceva...

Holiday aștepta răbdătoare.

Visele...?

Kylie nu reuși să scoată decât un cuvânt.

Ce e cu ele? Pe chipul lui Holiday se citea îngrijorare. Iie. Ai mai avut vise provocate de fantomă?

— Nu.

Crize de teroare nocturnă?

— Nu.

Lucru destul de ciudat, Kylie nu mai avusese așa ceva de mult timp. Asta dacă visele premonitorii cu fantoma nu

■ i. Iu același lucru cu atacurile de panică.

Iar ești somnambulă? întrebă Holiday.

(Conversația avea să devină și mai ciudată dacă nu spurn. I despre ce era vorba.

Am vise ciudate în ultimul timp. Sunt conștientă că vi. R/ în vis. Și oamenii pe care-i visez știu că e un vis. Mă «Unt

aproape ca și cum... ca și cum el pătrunde cu forța în Vitele mele.

Care el? întrebă Holiday.

Lucas.

Kylie simți cum i se urcă sângele în obraji.

— E posibil ca cineva, Lucas, de exemplu, să pătrundă în visele mele? Să mă... viziteze? Visele par așa de reale. Și eu... dacă e real, nu vreau să mai vină. În ambele scrisori i, Lucas a pomenit de vise. Și dacă e real, trebuie să înceteze Holiday făcu ochii mari, dar nu spuse nimic.

— Ce e? întrebă Kylie.

— Eu...

Holiday se poticni ca și cum ar fi cântărit ce să spun.

— Nu mă minți și nici nu-mi ascunde nimic, chiar dai. E doar o presupunere de-a ta. Spune-mi care crezi tu că e adevărul.

Kylie întinse mâna peste birou și o puse peste a lui Holiday.

— Te rog.

Fruntea lui Holiday se încreți. Femeia era preocupată.

— Bine, dar probabil nu o să-ți placă ce spun.

Oh, minunat! Nu asta voia Kylie să audă.

Capitolul 20

Chiar face asta, nu-i așa? Pătrunde cu forța în visele mele.

Kylie simți cum o copleșește indignarea, iar Holiday clătină încet din cap.

— Nu cred că... E doar o presupunere, dar probabil că mi e el.

— Oh, ba da, el e. L-am văzut.

Kylie ridică mâna în dreptul feței, cam la doi centimetri depărtare de nas.

A stat așa de aproape de mine. Și mai aproape chiar.

Kylie își aminti cum o sărutase.

Nu, n-am vrut să zic că nu era el în vis, ci că nu e el

■ Ic vină. Nu el vine în visele tale.

Kylie încercă să priceapă ce-i spunea Holiday, iar, i> c. Ista continuă.

Ce spui tu e ceea ce numim noi evadare din vis și nu, 1111 auzit vreodată un vârcolac să aibă harul ăsta.

Ei bine, auzi acum.

Kylie simți cum se înfurie amintindu-și visul în care ei ilni înotau.

— Și ce face el... n-ar trebui să mai facă.

Holiday ridică mâna.

— Totuși, e un har foarte comun printre cei dintre noi care au talentul de a vorbi cu fantomele.

Kylie se holba la Holiday nevenindu-i să creadă ce i spunea directoarea taberei.

— Vrei să spui că... eu... fac asta?

Ce e drept, Kylie mai dăduse cu bâta-n baltă și altădată, dar parcă acum se împroșcase de-a binelea.

Holiday se aplecă spre ea, și aproape că-și cerea scuze din ochi.

— Da, exact asta vreau să spun, Kylie.

Kylie era cât pe ce să se înece cu o gură mare de aer.

— Și persoana pe care o visez poate să-și... amintească visele?

Inima i se opri în loc când își aminti primul vis, cel în care înotau amândoi, cel în care practic îi arătase sânii. In

toată splendoarea lor.

— Unii da, spuse Holiday. Alții, nu.

Slavă ție, Doamne! Kylie mergea acum fără să stea |>e gânduri pe a doua variantă.

Holiday continuă:

— Totuși, ființele supranaturale își amintesc.

Atunci îmi retrag mulțumirile.

Lui Kylie îi venea să moară. Apoi își aminti ce spusese Lucas: Tu ești la volan.

— Deci... ce se întâmplă în visele astea... eu hotărâse' Eu sunt responsabilă pentru ce se întâmplă în vis?

După chipul lui Holiday, probabil că tocmai realizase ce fel de lucruri încerca Kylie să ascundă.

— Emoțiile noastre ghidează deseori escapadele din vis, așa cum fac și cu visele obișnuite.

— Ale noastre? întrebă Kylie. Și tu... faci asta?

Ce vrei, e plăcut să ai un tovarăș de suferință.

Holiday întinse mâna dreaptă și apropie ușor degetul ii i. I re de arătător.

— Eu nu sunt decât foarte puțin înzestrată în domeniul ista, dar da, am avut și eu ceva experiențe asemănătoare.

Așteaptă câteva secunde până să continue.

— În fond, tu ești cea care deține controlul — asta «Iacă îți controlezi și emoțiile.

Asta o cam băgă pe Kylie în ceață. De câte ori recunose ea că simțea că nu deținea controlul când era vorba If băieți și de sărutări, darămite de...

Holiday continuă:

Cel care evadează din vis e cel care pregătește deco- i ui. Oferi un scenariu persoanei pe care o visezi, depinde

If puterea abilităților pe care le deții, și persoana în cauză

pn. Ite refuza scenariul sau poate încerca să-l modifice.

Kylie simți cum îi zvâcnește capul. Era fără îndoială din i .11 iz a stresului.

Dar pare așa de real.

E real, dar în același timp nu e.

Holiday îi luă mâna într-a ei. Mare parte din stresul pe i ii c îl simțea Kylie începu să dispară.

Consideră că e ca atunci când mergi la un film. Dacă rgicu cineva, împărtășiți amândoi experiența. Trăiți emo- țillf împreună, dar lucrurile nu se întâmplă în realitate.

Holiday îi dădu drumul la mână și se rezemă de spăta- i ni scaunului.

— Sunt impresionată de noua ta abilitate, Kylie. Serious

O persoană care deține abilitatea de a evada din vis e con siderată ca având un har foarte puternic. Poți să înveți multe din experiența asta și chiar să-i înveți și pe alții cum să o practice. Și foarte puțini dintre noi au norocul de .1 avea un asemenea har.

— Ce noroc pe mine! spuse Kylie fără urmă de entu/i asm. Presupun că nu e un har care poate fi returnat, nu' întrebă ea, simțindu-se copleșită.

— Așa e. Mă tem că timpul pe care îl aveai pentru .1 refuza harurile cu care ai fost înzestrată a trecut deja. Când ți-ai acceptat rolul de a vorbi cu fantomele, ai cam accepl. Ii și restul harurilor, explică Holiday zâmbind. Dar, av de-mă, cu timpul o să simți că deții din ce în ce mai mull controlul. Serious, Kylie, ăsta e un har foarte special.

Kylie își încrucișă brațele peste sânii mari și încerc .1 să rumege tot ce aflate. Cuvintele lui Holiday îi răsun. M în minte. N-am auzit niciodată de un vârcolac cu un astfel de har.

— Deci... dacă sunt înzestrată cu un astfel de h. U, înseamnă că nu o să mă transform în vârcolac luni?

Holiday nu spuse nimic, dar Kylie văzu din nou expir sia de pe chipul directoarei de tabără, cea care spunea lie că aceasta se gândea dacă să spună ceva sau nu, și dac.1 o făcea, chibzuia cum să o facă pentru a atenua șocul.

— Spune odată! o îndemnă Kylie, simțind că în clip. I asta putea să suporte orice.

Holiday se încruntă.

— Te pricepi să mă citești, spuse ea. Serios, te pricepi prea bine, spuse ea de parcă și asta ar fi putut însemna cev.i

Dar Kylie era prea concentrată pe problema cu vârcola-

■ ui ca să-i pese la ce altceva se mai gândea Holiday

— Ce vrei să-mi spui?

Holiday clătină din cap.

— Aveam de gând să-ți zic mai târziu. Dar mai întâi, v n-au să-ți spun clar că e doar o supoziție.

Se opri.

Bine, hai..., zise Kylie făcând un gest cu mâna ca ■< o grăbească pe Holiday.

După discuția noastră de ieri, când ai spus de lupul pe care l-ai văzut... Selynn și Burnett mi-au spus că...

si stă o legendă veche despre lupi adevărați care sunt ■ilr. Iși de vârcolaci care se presupune că sunt mai sus în Ierarhia haitei.

Deci, sunt un vârcolac barosan, nu?

I, a naiba, Kylie nu voia să fie nici măcar un vârcolac i ilușnuit — cu atât mai puțin unul important.

Ți-am spus că e doar o presupunere din partea noas-

11 i Căci, sincer, Kylie, toate celelalte lucruri, faptul că nu h ii transformat până acum, că celelalte haruri nu sunt ini.

Linite la vârcolaci, nu susțin ideea asta. Mai ales când

■, . Ii conștient că majoritatea căpeteniilor unui grup de ' . Licolaci sunt sânge pur. N-au niciun strop de sânge de oin. Așa că, vezi tu, nu vreau să încep să crezi că asta înseamnă ceva. Fiindcă, sinceră să fiu, eu nu cred asta.

Sau ar putea să însemne ceva important, spuse Kylie i r mtrebă dacă o să afle vreodată tot.

Sau dacă era menită să treacă prin viață fără să știe cine in ce era de fapt.

Înainte să părăsească biroul lui Holiday, directoare.l taberei o rugă pe Kylie să o ajute să întâmpine vizitatorii, să le aducă apă rece și cafea fierbinte, și să asigure un 1 li mat de pace în cantină în ziua în care părinții erau aștc|> tați în vizită. Kylie avu impresia că Holiday nu avea at Al nevoie de ajutor, cât își facea griji ca ea să nu se întoan .1 în cabană, să se arunce pe pat și să se lase pradă unui epl sod de depresie. De vreme ce Kylie chiar putea sa 1 citească emoțiile, era mai mult ca sigur ca lucrurile sa se petreacă întocmai.

Acum, pregătită să joace rolul de gazdă, Kylie văzu ușa cantinei deschizându-se și câțiva părinți dădură buzna înăuntru căutându-și copiii din priviri.

Kylie găsi însă o fisură în planul antidepresie al Iul Holiday Faptul că îi vedea pe părinții nerăbdători să și strângă în brațe copiii nu era chiar cel mai potrivit sa 1 ridice moralul. Faptul că-și aminti convorbirea cu mama ei și cât de supărată fusese aceasta că era nevoită să rate/r întâlnirea, o ajută să mai alunge din melancolie. Dar gân dul îi fugi la tatăl ei vitreg și motivele pentru care acest a nu avea să apară acolo. Era prea ocupat să se babardeasi cu târfulița care era iubita lui.

Kylie se întoarce și se îndreaptă spre masă să umplă paharele cu apă cu gheață.

Zece minute mai târziu, gălăgia din cantină se intensifică odată cu sosirea altor părinți. Kylie se uită în jur și gândul îi zbură din nou la mama ei. Dar nu zăbovi mult. Nici vorbă. Avea alte lucruri la care să reflecteze în mintea ei ce lucra febril. Ca, de exemplu, faptul că ea dăduse buzna în visele lui Lucas și-i înmânase un scenariu tu 'ne scria: să ne dezbrăcăm în pielea goală, să înotăm și să iic giugiulim.

Nu că el s-ar fi plâns de asta.

Oh, și cea mai tare chestie, după cum zicea Holiday, ci, i că Lucas avea să-și amintească visele. Și când avea să ii' întoarcă în tabără — dacă se întorcea — Kylie avea să fir nevoită să dea ochii cu el.

Nu. Chiar nu voia să se gândească la asta.

Luă altă tavă și începu să alinieze paharele ca să le umple cu apă.

Tu ești Kylie, nu? întrebă cineva în șoaptă lângă ea.

Kylie ridică privirea. Femeia părea să aibă până în cinci- /r i i și cinci de ani. Era brunetă și tunsă în stilul doamnelor

11 i. I i în vârstă. Ochii ei verzi și blânzi o studiau zâmbind.

— Da, eu sunt.

Kylie se sforță să-i zâmbească și ea și era bucuroasă că M l. Uu. Îi luă doar o secundă după ce observă culoarea îi liilor femeii să o recunoască.

Bună ziua, doamnă Lakes.

Kylie se uită în jur căutându-l pe Derek, gândindu-se i \ mama lui pesemne îl căuta.

Nu l-am văzut pe Derek, dar sunt sigură că...

Oh, e acolo.

I 'emeia arată în direcția opusă celei în care se uita Kylie. A. Rasta fu tentată să se întoarcă și să-l vadă, dar ceva o i i'țmu. Recunosc pe dată sentimentul. Vinovăție. Se simți a vinovată pentru visele pe care le avusese.

Să nu-mi frângi inima, te rog! Cuvintele lui Derek îi răsunai a în minte și Kylie își dădu seama că și ei i s-ar frânge 11111 n a dacă ar ști că Derek înotase gol în vis cu altă fată.

Se uită din nou la paharele de plastic aliniat ca niște piese de domino pe tavă, sperând că Derek era destul de departe ca să nu-i citească emoțiile. Femeia puse o mână pe brațul ei și se aplecă spre ea.

— I-am spus că vreau să beau niște apă.

— Oh, poftim, spuse Kylie și luă un pahar de pe tavă

— Mulțumesc, draga mea, spuse doamna Lakes, dai ti făcu cu ochiul. De fapt, am vrut să te salut și să-ți spun...

Se aplecă și mai mult spre ea.

— Numai despre tine vorbește.

Senzația de vinovăție pe care o simțea Kylie deveni m.il copleșitoare, dar de data asta nu se putu abține să nu se uite peste umărul femeii la Derek. El se strâmbă la ea, ca și cum își făcea griji în legătură cu ce spunea mama lui.

— Cred că fiul meu e amorezat de tine, continua doamna Lakes.

Kylie se uită din nou la ea, dar nu știu ce să-i răspundă.

— Eu...

Femeia zâmbi.

— Mă bucur așa de mult că și-a găsit prieteni așa de drăguți aici, spuse privindu-și paharul cu apă. Acum o sa plec ca să nu te mai simți jenată. Mulțumesc pentru apă.

Kylie o urmări cu privirea și mormăi:

— Și eu sunt amoretă de el.

Și chiar așa și era. Ce putea să nu-ți placă la el? Îl plăcea pentru firea lui calmă și relaxată, îi plăcea că se purta frumos cu toată lumea și că nu se credea mai bun decât ceilalți. Îl plăcea și în alte privințe.

Îi veni în minte imaginea lui stând gol la duș. Era îndrăgostită lulea de Derek.

Așa că de ce nu dăduse buzna în visele lui? De ce nu era li'rek cel la care se ducea subconștientul ei ca să-și îndeplinească un fel de fantezie obraznică? Simțind cum i se iprinde fața doar când se gândește la acel lucru în public, Kylie lăsă ochii în jos, uitându-se la paharele cu apă cu gheață.

— Bună, scumpo.

(iânda îi zbură imediat de la fanteziile ei.

Hună, scumpo. Bună, scumpo. Dându-și seama cine stă în fața ei, Kylie încremeni. Chiar dacă nu recunoscuse vreun lucru rău, doar o singură persoană îi spunea „scumpo”.

Kylie se întoarse și dădu cu ochii de tatăl ei... vitreg.

— Ce cauți aici? izbucni ea și să fie a naibii dacă nu-i venea să cadă lată la pământ, să se ghemuiască și să înceapă să plângă.

Tu ce crezi? Am venit să-mi văd fata.

Zâmbi și se uită la ea așa cum o făcea înainte, când Kylie făcea ceva drăguț sau când îi arăta notele mari din

ii net. Da, chiar că-i venea să plângă. Nu era nicio îndoială. I, ținând cont de nodul care i se pusese în gât.

Nu mi-ai spus că vii.

Dare motivul era suficient ca să plece?

Ar fi trebuit să-mi spui.

Expresia de tată iubitor se schimbă rapid în cea de tată nerlăcit.

Ți-aș fi zis, dacă mi-ai fi răspuns la telefon, spuse el (•ullet r un ton plin de nemulțumire.

lira un ton pe care nu-l folosea des, pentru că mama ei fusese întotdeauna cea dură.

Am fost ocupată, răspunse ea.

El miși ochii.

— Amândoi știm că ți-am lăsat vreo șapte mes; i|e audio, două mesaje scrise și ți-am scris câteva e-mailuri. Și nu cred că ai fost așa de ocupată încât să nu poți să-mi răspunzi măcar la unul din ele. Am sunat-o chiar și pe di roitoarea taberei.

Lacrimile căroră nu voia să le dea drumul îi umplut.) ochii, în același timp cu dezlănțuirea mâniei interioare. Dar sentimentul de furie era bine-venit, căci lăsa loc m. U puțin pentru durere. Kylie se uită în ochii lui. El nu avo. I niciun drept să se înfurie. Niciun drept să-i spună cu ce greșise, când greșelile lui îi distruseseră complet viața. Și pe a mamei ei.

— Chiar vrei să vorbim despre ce e bine sau rău? întrebă ea.

Spre lauda lui, expresia de pe chipul bărbatului trecu de la iritare la rușine într-o clipită.

— Presupun că mama ta a vorbit cu tine. La naiba! Chiar n-ar fi trebuit să-ți spună nimic despre problemele noastre.

— Ce? Faci mișto de mine? Chiar ai de gând să dai vina pe mama?

Tatăl ei clipi.

— Nu, doar că... nu cred că ar fi trebuit să-ți spună nimic...

— Oprește-te!

Kylie își împreună mâinile ca să nu mai tremure sau... să nu-i tragă un pumn în nas. În clipa aia, nu era sigură că probabilitate era mai mare.

— Mama nu mi-a spus nimic. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu a trebuit să-mi spună nimic. Tu mi-ai spus. Nu, stai așa! M-am exprimat greșit. Tu nu mi-ai spus nimic. Mi-ai arătat.

— Ce tot vorbești acolo, Kylie?

Tatăl ei se apropie și coborî vocea, dându-i de înțeles să iacă și ea la fel. Dar Kylie era prea furioasă și prea rănită ca să i pese de cei care puteau să-i audă.

Ii o părăsise. Le părăsise pe ea și pe mama ei pentru o clipă și iți poancă.

Îi veni în minte imaginea cu el și târfulița de stagiară țâugiulindu-se în fața pensiunii din centrul orașului.

— Prima dată te-ai dat la Holiday când ai venit să mă vezi, spuse ea. De parcă asta nu a fost destul de jenant, pe urină te-am văzut în oraș mai târziu, în aceeași zi. Nu veni- m'și singur. Te-am văzut în centru cu stagiara ta. Vrei să știi ce-mi amintesc așa de bine, tată?

Ii deschise gura cu intenția de a spune ceva, dar nu putu să scoată niciun cuvânt.

Așa că ea continuă:

Pentru că-i băgaseși limba pe gât și ea își băgase mâna în chiloții tăi.

Kylie clipi și simți din nou lacrimi și roindu-i pe obraji. Minunat, continuă ea clocotind de mânie. A fost o clipă în care i se face labă tatălui în public.

Kylie realizează deodată că în cantină se lăsase o liniște

morinântală. La naiba! Chiar strigase de față cu toți colegii de tabără și părinții lor?

Se uită spre mulțime. Aceștia se holbau la ea și I.i tatăl ei. Și după fețele lor, da, chiar strigase de o auzisiM.) toți.

Acum chiar că și-ar fi dorit să urmeze îndemnul tatălui ei și să coboare vocea. Se întoarse, fără să se uite la mulțime și la tatăl ei, și ieși din cantină, sperând să ajungă al. U .1 înainte s-o apuce o criză urâtă de plâns.

Ar fi trebuit să o ia la fugă, dar, dacă făcea paradă și ile abilitatea ei de a alerga super rapid, s-ar fi dat și mai mult în spectacol.

Așa că se îndreptă încet spre ieșire, prefăcându-se că îi simțea lacrimile care îi alunecau pe obraji.

Prefăcându-se că inima nu i se frângea.

Prefăcându-se că nu știa că vreo sută de perechi de oi lu o urmăreau.

Doar așa reuși să ajungă atât de departe.

Ce se întâmpla... era prea real și o durea prea mult.

Capitolul 21

La nici trei minute după ce Kylie se băgă în pat și-și trase pătura peste cap continuând să plângă, se auzi o bătaie în ușa de la dormitor.

Pleacă, strigă Kylie.

Ușa se deschise. Kylie își smulse pătura de pe cap, așteptându-se să o vadă pe Holiday. Dar nu, îl zări pe Derek în fața ei. Și deși Kylie avea ochii înlăcrimați și nu ei. Ică a prea bine, tot observă îngrijorarea de pe chipul lui.

(Când îl văzu cât de îngrijorat era, Kylie începu să plângă

ți mai tare. Plângea din cauza tatălui ei și fiindcă îi părea rău I M-utru visele cu Lucas. Derek se repezi spre pat și o trase spre i l și o strânse în brațe. Dacă i-a simțit vinovăția, nu a spus 11mic. O ținea doar în brațe. Și ea îl iubea și pentru asta.

Kylie își îngropă fața în umărul lui Derek și continuă să «ti-. Pine ghemuită în brațele lui. Nu-i păsa că-i umplea trimiți de lacrimi și-i curgea nasul. Se simțea așa de bine în Im ațele lui și, deși el nu o spunea, felul în care o îmbrățișa ' 1, t. Ira de înțeles că nici nu-i păsa de tricoul lui. Asta era de l'ino, fiindcă după ce termina de plâns, tricoul lui avea să lie distrus.

— Ești acolo? se auzi o altă voce dinspre ușa descinsa
Kylie se desprinse de Derek și le văzu pe prietenele el,
Della și Miranda, stând în prag.

— Aș putea să-l transform pe tatăl tău vitreg înti un broscoi dacă vrei, spuse Miranda, fluturând degetul mit Sau poate într-un sconcs. Nu mi-ar strica să mai fac niște practică.

Șosetă, care până atunci dormise la picioarele patului, înălță capul, mieună tare ca și cum ar fi vrut să-și exprime acordul, și o zbughi să se ascundă sub pat.

Della mârâi.

— Aș putea să-l înșfac și să-l arunc într-un copac și sa i dau drumul în cap de câteva ori, până-i vine mintea la 1<>>

Kylie începu să plângă și mai tare, și apoi, fără să șlle nici ea de ce, izbucni în râs. Se șterse la ochi și se uită la i el mai frumoși trei oameni din viața ei în momentul de laț a

— Chiar am zis atâtea tâmpenii în fața părinților voșt 11

— Da. Cred că tatăl meu a făcut atac cerebral, spuse Della, rânjind cu gura până la urechi. A picat chiar la țaiu

Iar mă chestiona în legătură cu drogurile.

— Și mama a căzut lată, o tachină Derek.

Izbucniră toți în răs. Kylie se sprijini din nou de pieptul lui Derek. Când se desprinse de el, își șterse obrazii și ridu A privirea.

Și atunci se întâmplă. Atunci lumea lui Kylie se deschise într-un fel în care nu o mai făcuse până atunci.

Clipi. La început, Kylie crezu că nu vedea bine. Dar nu. Nu era nimic în neregulă. Putea să vadă dincolo de frunțile lor. Putea să vadă înăuntrul lor, la fel cum văzuse fu mintea lui Daniel în viziunea pe care o avusese mai demult

I.i, Kylie Galen, putea în sfârșit să vadă tiparele mintale iii» ' liințelor supranaturale.

Am reușit! Am reușit, în sfârșit! explodă Kylie și im i-pu să sară în pat. Să fiu a naibii, chiar am reușit!

Ce ai reușit? întrebă o voce familiară din pragul ușii. De data asta nu-i mai spuse „scumpo”, dar Kylie recu- m >scu vocea tatălui ei. Acesta stătea lângă Holiday care se

#iiii1 Ia Kylie cerându-și scuze din priviri. Era evident că 1.11. Ti ei îi ceruse să-l aducă acolo.

Pot să vorbesc cu fiica mea între patru ochi? întrebă

#111. Tl ei pășind în dormitor.

Doar dacă vrea și ea, spuse Derek.

Vocea lui părea mai matură și defensivă. Kylie își puse mana pe brațul lui.

E în regulă.

Derek se ridică de pe pat, dar îl fixă câteva minute cu o j 'i Ivire fioroasă pe tatăl ei. Spre lauda lui, acesta părea spă- il, ca și cum știa că o merita. Della mârâi de-adevăratelelea,. I Miranda își flutură degetul mic spre el.

Kylie spera să nu uite să-i îmbrățișeze pe toți mai târziu.

Haideți, spuse Holiday și le făcu semn să plece. Ieșiră toți din cameră. Ajunsă în pragul ușii, Holiday puse mâna pe clanță și privirea ei plină de îngrijorare o Iul. Lini pe a lui Kylie. Apoi închise ușa.

Kylie își ridică genunchii la piept și îi cuprinse cu mâinile. I'i i 'Iubii că inima îi coborâse în stomac, pentru că o simțea lt.li And nebunește acolo. Rămase cu ochii lipiți de genunchi. Nn se uita la el, pentru că ar fi durut-o prea mult.

Și-n plus, dacă se uita la el, era posibil să înceapă * In* nou să plângă și nu voia asta.

Tatăl ei se așeză lângă ea pe patul de o singură perst unA Cu coada ochiului, Kylie îl văzu împreunându-și mainlli în poală. Îl auzea respirând. Se auzea și pe ea respirând

Kylie închise ochii.

Mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei trebu1 i» vorbească. Dar, de data asta, Kylie hotărî să nu joaie ra rolul adultului, ci să-l lase pe el să facă toată treaba.

— Am dat-o în bară, spuse el într-un final. Nu ml am imaginat niciodată că pot s-o dau în bară așa de rău.

Kylie deschise ochii și făcu un efort să-l privească, I 'i t mul lucru pe care-l observă era că arăta din nou ca înamh, așa cum îl știa ea. Nu mai purta blugii ăia strâmți. Av<.< ■ freză potrivită vârstei, nu-și mai făcuse țepi în vârful i apu lui. Încă i se mai vedeau șuvițele blonde, dar, fără cele lai) ti elemente, nu mai păreau așa de urâte acum.

— Nu te învinovățesc că ești așa de furioasă pe num, dar eu chiar te iubesc, scumpo.

Își puse mâna pe genunchiul ei și atingerea lui o fhcu nil simtă furnicături dureroase în inimă. Ochii i se umplut A de lacrimi.

Kylie clipi, dar încă nu era destul de stăpână pe vocea d

ca să zică ceva.

Și chiar dacă ar fi fost stăpână pe ea, nu ar fi știut i e vi spună.

— N-am vrut niciodată să te rănesc, continuă el. Nu mi-am imaginat că o să fii în oraș în ziua aia.

Clătină din cap, închise ochii și când îi deschise din nou, Kylie văzu ceva ce nu mai văzuse înainte. Tatăl t'1 pl. Tugea. Și erau lacrimi adevărate, vii. Durerea din piept i» c Intensifică.

Nu știu ce m-a apucat, Kylie. Mi-am pierdut capul. \ ni împlinit patruzeci de ani, bunica ta s-a îmbolnăvit și a mnii 11. Trase aer în piept. Mă gândeam tot timpul că îmbă-

11, \nesc. Apoi Amy — fata de la birou — a început să flir-! i /•ullet ■ i u mine și m-a făcut să uit de toate un timp. I se opri t «pirația. M-a făcut să uit că cei mai importanți oameni tllu lume pentru mine sunteți tu și mama ta.

Kylie știa că era rândul ei să vorbească, dar tot habar ii avea ce să spună. Nu putea să spună că-l ierta, căci nu n i așa. Apoi îi veni brusc o idee.

Iubita ta ți-a dat papucii?

Oare ăsta era singurul motiv pentru care venise aici?

— Da.

I atât ei părea jenat. Kylie era surprinsă că nu încercase •ullet ft i» ege.

Dar nu de-asta am... îmi dădusem seama deja cât

■ li mult am dat-o în bară înainte să ne despărțim.

Kylie își aminti că mama ei îi spusese că tatăl ei merita l'i > meva care să-l iubească la fel de mult cum o iubise el în luți. Mii ăștia. În acel moment, Kylie simți că începe să i >, Ir/e. Nu putea să rămână supărată pe el pe vecie. Pur și «Im| iiu, nu putea. Poate că era chiar gata să ierte.

Îl atărnă ei o mângâie pe cap, așa cum făcuse de când se făcuse.
Te iubesc, Kylie. Tu ești fata mea.

— Hii nu, nu sunt. Kylie își aminti că el o pusese pe mama H
>. A i promisă că n-o să-i spună despre tatăl ei adevărat și
•ullet liuți ilin nou cum o cuprinde furia.

Clipi des ca să-și limpezească privirea. Apoi îi oferi sin-
gurul lucru pe care putea să i-l ofere.

— Acum sufăr și sunt foarte supărată pe tine. Când nit o
să mă mai doară la fel de mult, s-ar putea să pot să te u*i t
Dar nu acum.

El încuviință. Kylie văzu o lacrimă cum i se desprins
dintre gene. El și-o șterse. Apoi se aplecă spre ea și o sâni a
ușor pe frunte.

— Te iubesc, scumpo. Să nu uiți asta.

Când îl privea pregătindu-se să plece, Kylie își d. Idu
seama că doar fiindcă nu puteai să ierți pe cineva, nu
însemna că nu-l mai iubeai. Sări din pat și-și îmbiați',..1
tatăl. El îi răspunse la fel. O strânse tare în brațe. Și Kynu-
*n simțea așa de bine, încât vărsă câteva lacrimi pe umâiul
lui. Niște lacrimi mari. Niște lacrimi de dinozaur, așa. I U>
spunea el când Kylie era mică.

Kylie știa că într-o secundă trebuia să-i dea drumul yl că
tot nu putea să-i spună că-l iertase, pentru că într. Ulr văr nu
putea încă. Dar, doar pentru câteva secunde, voi. I iA se
simtă iubită de tatăl ei. Și deși Kylie nu era în stare '..1
•ullet spună încă, spera că el înțelegea că și ea îl mai iubea.

La câteva minute după ce tatăl ei plecă, Kylie stătea în. .1
lungită pe pat, când Holiday bătu la ușă.

— Te simți bine? întrebă aceasta și băgă capul pe u>â

— Mă străduiesc.

Kylie nu mai plângea acum. Ceva din îmbrățișarea t.it. T

lui ei îi mai alinase durerea.

— Vrei companie sau ai prefera să fii singură?

— Mi-ar plăcea să-mi ții de urât. Încercă să privești .1 In spatele lui Holiday. Sunt și restul acolo?

Holiday intră în cameră.

Nu, sunt doar eu. I-am convins să se întoarcă la cantină, să mai stea puțin cu părinții.

Bun, spuse Kylie și își aminti scena pe care o făcuse în săptămânii de mese. Îmi pare rău pentru tot. Pur și simplu, mi-am pierdut controlul.

Stai liniștită, zise Holiday și se așeză pe pat lângă Kylie. Aveam nevoie de ceva palpitant. Dacă nu se întâmpla vreo nebunie la fiecare sfert de oră, parcă ceva nu e în lentilă, chicoti ea.

Kylie zâmbi larg și își aminti ce reușise mai devreme. I-a fost foarte încântată.

Am reușit. Am...

Mișcă din sprâncene și se uită la Holiday.

O fac chiar acum. Pot să-ți văd tiparul mental. Ai niște linii orizontale și... niște forme triunghiulare în stânga.

E nemaipomenit! Holiday o îmbrățișă. Știam că o.» (i se întâmplă. Felicitări!

Dar asta înseamnă că și eu mă deschid? Că acum și niștii pot să mă citească și pe mine și că nu o să mai trec înapoi o scorpie îngâmfată? Și tu poți să... oh, Doamne! Peranța începea să-i încolțească în suflet. Poți să vezi ce mint? Uită-te și spune-mi.

Holiday se uită fix la fruntea lui Kylie. Expresia de pe fața lui îl lăsa să se înțeleagă totul înainte ca aceasta să-i răspundă.

Îmi pare rău. Ești tot o scorpie cu nasul pe sus.

I Inliilay zâmbi. Dar o să se întâmple din clipă-n clipă. E nevoie de mai multă practică să te deschizi. Mai faci exercițiile de vizualizare?

— Nu atât de des cum ar trebui, recunosc Kylie. I >. N o să fiu mai ascultătoare, îți promit.

— Ai mai experimentat auzul sensibil?

— Nu. De ce? înseamnă ceva?

Oare Holiday știa ceva ce nu-i spunea? Credea i. U <, \ era posibil să fie vârcolac?

— Nu. Eram doar curioasă. Holiday întinse mâna s\>i <Kylie și îi dădu o șuviță de păr pe după ureche. Sigui t *simți bine? Ai avut parte de niște zile foarte grele.

— Mie-mi spui!

Gândurile lui Kylie zburară din nou la fetele care fust seră ucise. Se uită la Holiday.

— Și dacă... Ce mă fac dacă fetele pe care le-am cum >s cut în oraș — fantomele lor, adică — vin să-mi ccui. T ajutorul?

Holiday o strânse de mână.

— Așa ceva n-o să se întâmple.

— Cum poți fi așa de sigură? Dacă spiritele lor sun! încă aici și...

— N-o să se întâmple așa, spuse Holiday mai sigură |» ea de data asta.

Și atunci Kylie înțelese.

— Au venit la tine?

Holiday încuviință.

— Da, le ajut să treacă dincolo.

Holiday o îmbrățișă pe Kylie ca să o liniștească. I I * «tele calmante ale atingerii făcură minuni.

— Acum să revenim la tine, spuse Holiday. Te simți bine?

— Nu în totalitate, zise Kylie și recunoscu o parte din adevărul pe care Holiday merita să-l afle. Ai avut drept. Ii *

M.i simt puțin mai bine după ce l-am văzut pe tata. Nu l-am lăsat să scape prea ușor. Încă sunt furioasă pe el, dar...

■.. Tui că mă iubește. Și eu îl iubesc pe el și, mai devreme sau iu. Ii târziu, sunt sigură că relația noastră o să revină cât mai aproape de normal.

Holiday se rezemă de perna lui Kylie.

Oricum noțiunea de normal e supraestimată.

Încep să mă întreb dacă aș fi în stare să recunosc starea de normalitate acum.

Kylie duse degetul mare la gură și trase cu dinții de colțul unghiei.

— Și chiar dacă ai recunoaște-o, probabil că nu ți-ar ni. Ii plăcea, o tachină Holiday

Vreau doar să rezolv misterul ăsta cu fantoma, dacă i meva chiar are nevoie de mine sau nu. Oare fantomele r. Uși au habar prin ce ne fac să trecem?

Nu cred. Holiday îi puse mâna pe braț din nou. Dar i i'd cu toată convingerea că totul o să fie bine.

I'reț de câteva minute, se lăsă tăcerea. Kylie se uită la Holiday care stătea întinsă lângă ea în pat.

— Pot să te întreb ceva?

Holiday ridică din sprânceană.

Sper că n-are legătură cu Burnett, nu?

Nu, spuse Kylie. Dar e despre băieți.

Bine, dă-i drumul.

Holiday se ridică în capul oaselor.

E... normal dacă-ți place mult de un tip să fii totuși îndrăgostită și de altul?

Povestea cu Derek și Lucas, nu?

Da. Kylie se încruntă. Dar îmi plăcea mai mult când nu dădeam nume.

— Bine, fără nume. Doi tipi oarecare. Holiday ruin, i un deget. În primul rând, nu putem întotdeauna să con! i < > lăm sentimentul de atracție față de ceilalți. De exemplu, mătușa mea Stella. E măritată cu unchiul meu de cinci/e» i de ani, dar femeia e înnebunită după Tom Selleck. Ar» fiecare film și emisiune TV în care a apărut el și petic» v ore întregi în fiecare săptămână privind-l cum defile.! /. > mândru pe ecranul plat al televizorului cu diagonala 110 52 de inchi.

Holiday se uită cu blândețe la Kylie, ca și cum și-ar fi <l.it seama că toată povestea asta cu Tom Selleck nu o impre siona.

— Cred că ți-am mai spus. Ești prea tânără să-ți f. U l griji pentru astfel de lucruri.

— Te înșeli, spuse Kylie. De ce nu mi-aș face griji î Doar pentru că o persoană e tânără nu înseamnă că nu o important să fii credincios cuiva? Și te doare dacă cincv. I nu îți este loial. M-a durut al naibii de tare când Trey s 4 cuplat cu altă fată. Și Perry a suferit când Miranda s-a săi 11 tat cu altul și ei nici măcar nu erau împreună. OK, recii nosc că, la vârsta asta, e posibil ca faptele să nu aibă acel im >i consecințe dezastruoase ca... atunci când tata a înșela! u pe mama, dar tot doare. Așa că trebuie să-mi fac griji, pen tru că nu vreau să rănesc pe nimeni.

— Uau! Holiday se încruntă și se ridică din nou in capul oaselor. Când pui așa problema, ai mare dreptate >! eu mă înșel. Îmi pare rău.

Kylie se uită lung la directoarea taberei o clipă.

— Apreciez că ai recunoscut că te înșeli, spuse Kyli

Adulții nu recunosc întotdeauna.

— Pot să încerc să-ți dau din nou sfaturi? întrebă Holiday.
Kylie încuviință.

Holiday se opri să cugete o clipă.

— Presupun că are legătură cu visul pe care l-ai avut cu I, ucas, nu?

— Poți să presupui, spuse Kylie. Dar eu nici nu voi i onfirma, nici nu voi nega.

Holiday zâmbi.

— Kylie, tu nu ai vrut să visezi asta. Nici măcar nu știai > .1 poți să faci așa ceva. Așa că nu trebuie să te învinovățești. Și faptul că te atrag doi tipi e complet firesc. Eu am Iroi tipi la care, doar dacă mă gândesc, încep să simt furni- i .11 uri în tot corpul.

Kylie căzu serios pe gânduri la vorbele lui Holiday.

— Dar ai simțit asta când ai avut impresia că ții foarte mult la altcineva?

— Da. Chiar și când eram logodită, tot mai admiram i Ate un tip chipeș. Se opri. A fi loial și devotat cuiva nu înseamnă că nu o să te mai simți niciodată atrasă de altcineva. Înseamnă că nu o să reacționezi fizic mânat de dorință. Holiday zâmbi larg. Mătușa mea Stella îi spunea il i ichiului meu că ar face bine să se roage ca Tom Selleck să

#11111 pară în pragul ușii și să-i ceară să fugă cu el. Dar adevă- 1111 e că eu știu că l-ar refuza categoric. Îl iubește pe unchiul meu Harry. Holiday se strâmbă. Dar să nu mă întrebi de «o e chel, are burtă și sforăie. Holiday chicoti. În condi- țiile astea, pun pariu că femeia asta a avut fantezii fierbinți i ii lom.

Kylie izbucni în râs și amândouă puseră capul pe pernă.

Salteaua dublă oferea destul loc pentru amândouă să se

întindă, umăr lângă umăr. Niciuna nu spuse nimic câteva. I clipe. Kylie privea în tavan. Într-un final, puse altă între bare.

— Burnett e unul dintre tipii care te face să simți furnături în tot corpul?

— Fără întrebări despre Burnett, ai uitat?

— Bine, spuse Kylie. Dar, dacă eram mai mare, m-ar fi făcut și pe mine să simt la fel.

Holiday râse.

— Pe tine și pe jumătate din fetele din lume. Inclusiv pe Selynn.

Umorul îi dispăru din glas. Se lăsă din nou tăcerea. Poate gândul la Selynn și Burnett o făcu pe Kylie să pună. I următoarea întrebare.

— Lucas mi-a spus în scrisorile lui că încearcă să obțină permisiunea de a se întoarce în tabără. Știi cumva dacă se întoarce?

Holiday ezită.

— O să fie aici mâine sau marți.

— Vine și Fredericka cu el?

— Da, spuse Holiday.

— Minunat, mormăi Kylie.

Deci, dacă ea se transforma în vârcolac, iar Frederick .1 avea să se transforme și ea în lupoaică, urma să o alerge >1 să-i tăbăcească fundul.

Ziua se anunța din ce în ce mai bună.

Capitolul 22

În acea după-amiază, Kylie decisese să nu se prezinte la

picnicul de la pârâu. În primul rând, nu avea un costum de baie care să-i vină; în al doilea rând, voia să îl ca câteva telefoane să vadă dacă nu putea să găsească niște familii cu numele Brighten care să știe ceva despre l. Itâl ei biologic. Și, în al treilea rând, spera că fantoma avea s. L o viziteze din nou. Fusesse ciudată apariția ei în timpul convorbirii cu mama sa.

Kylie știa că nu putea să înceapă să ghicească despre i ine vorbea fantoma. Dar, în sinea ei, îi încolțise o idee. (). Ire era posibil ca fantoma să vorbească despre mama ei? Dare era posibil ca ea să fie în pericol?

Îngrijorată că era posibil să fie adevărat, Kylie o sunase. I >e două ori. Dar mama ei avea telefonul închis. Probabil pentru că era în avion. Kylie se așeză în fața calculatorului, •ullet . Punându-și în sinea ei că totul era în regulă, și scoase lis- lole printate cu numere de telefon. Îi sună mobilul. Spe- i. Lnd că era mama ei, Kylie răspunse fără să se uite la numărul de pe ecran.

— Mamă? întrebă Kylie.

— Nu e mama. Sunt eu, Sara.

— Oh, bună, spuse Kylie încercând să-și dea seama ce sentiment din avalanșa de emoții care o copleșeau să lase să domine convorbirea.

În primul rând, era durerea pe care o simțea că Sara — pe care o considerase prietena ei cea mai bună ani de zile — nu-i răspunsese la telefoane de aproape o lună. Era îngrijorarea pe care o simțea față de ea știind că fata... avea o problemă. Și mai era și melancolia pe care o simțea. I pentru că știa că prietenia ei cu Sara nu avea să mai fie nici odată la fel ca înainte. Când tăcerea care se așternuse începu să fie stânjenitoare, Kylie spuse:

— Mama mi-a spus că te-a văzut în alimentară alaltăieri.

— Da, așa e. Arată bine, să știi. Îmi place noul ei look și noua tunsoare. Mi-a spus că tu ai convins-o să-și schimbe înfățișarea.

— Și a făcut-o? întrebă Kylie. Nu mi-a spus că a trecut la fapte.

— Oh, sper că nu i-am stricat surpriza.

— Nici vorbă, apreciez că m-ai pus în teamă. Ara 1.1 bine? Sau e ridicolă?

— Arată bine. Pare parcă... mai tânără. Știi, ca și cum ar fi pregătită să înceapă să-și caute pe altcineva.

— Să-și caute pe altcineva?

Kylie știa că exista și posibilitatea asta, chiar ea i-o sugerase, dar fără să-și dea seama de ce, gândul îi căzu greu I.»
stomac, ca o bucată de carne de pui stricată.

— A spus ea asta sau sunt doar presupuneri?

— Nu, nu a spus nimic. Doar că arăta, știi tu, ca o femeie care vrea să fie remarcată de bărbați. Purta bluy. I mai strâmți și un top mulat care-i scotea sânii în evidență, lira cât pe ce să nu o recunosc.

Ce spunea Sara? Că mama ei se îmbrăca acum ca o lemeie ușoară? Kylie nu-i sugerase transformarea asta. Realizând că se așternuse din nou tăcerea, Kylie începu să vorbească pentru a o risipi.

— Mama a spus că arătai...

— Kylie era cât pe ce s. \ mintă și să spună bine, dar în ultima clipă se răzgândi — ... mai slabă ca înainte. Ții iar vreo dietă nouă?

Sara era mereu prima care încerca fiecare dietă nouă parafată la Hollywood: săracă în carbohidrați, marțea numai fructe, orez brun miercurea. Cu cât era mai trăsniță, cu atât

mai bine.

Oricum Sara n-o respecta pe niciuna până la capăt.

— Nu chiar, spuse Sara. Cred că e din cauza anticon- i opționalelor. Am auzit că te îngrașă, dar în cazul meu se p. Ire că au efect contrar.

Sara lua pastile? Kylie se miră din nou cât de mult se si himbase relația lor. Sara cea de altădată i-ar fi spus fără îndoială lui Kylie o veste așa de importantă, cum că a începui să ia anticoncepționale.

Dar era adevărat că nici Kylie nu prea avusese chef de i onfidențe cu Sara în ultimul timp. Firește, să încerci să explici unei ființe normale că tu ești o ființă cu puteri Mipranaturale încă neidentificată era puțin — de fapt, mult — mai dificil decât să vorbești despre pilulele eon ii. Iceptive.

Și mama ta a fost de acord să le iei? o întrebă Kylie, (Itind că mama Sarei era puțin fanatică în privința religiei și îi ținea tot timpul predici care condamnau sexul înainte de căsătorie.

— Glumești? Ar muri dacă ar afla. Am fost la clinică și i- am falsificat semnătura.

Kylie auzise și despre alte fete care făceau același lucru ca să eludeze legea texană care cerea semnătura unui părinte înainte de a elibera pastilele.

Urmă o pauză lungă.

— Și cu cine ești acum? întrebă Kylie.

— Cu mai mulți tipi.

Sara părea că dăduse intenționat un asemenea răspuns vag. Kylie nu putu să nu se întrebe dacă Sara avea într-ade văr relații cu mai mulți bărbați. Altădată, poate că ar li întrebat-o în față.

— Și, mai vii acasă peste vreo două săptămâni, nu' Tabăra infernală e pe sfârșite? Nu mai ești măciucară, nu'

Kylie simți senzația de iritare până în stomac. Era evi dent că Trey îi spusese Sarei că li se spunea măciuc. M, pentru că ea nu-și amintea să-i fi zis Sarei acest lucru.

— De fapt, vin doar în weekend. Și chiar îmi plat e aici.

Kylie nu-i spuse despre posibilitatea ca tabăra să devin.)

o școală cu internat, pentru că nu voia să deschidă subiț i tul. Dar rosti în gând o rugăciune ca mama ei să fie de acord să o lase acolo. Ideea de a se întoarce la vechea școală, fără Sara alături, era prea mult.

— Pe bune, chiar îți place? La început nu-ți plai e. l deloc. Tabăra Ciudaților, nu așa i-ai spus?

Sara părea șocată.

Asta a fost înainte să-mi dau seama că și eu sunt o ciudată, l i bine, nu chiar o ciudată, dar nu sunt în întregime ființă umană.

Presupun că lucrurile se mai schimbă.

Kylie se referea atât la relația cu cea care-i fusese priie-ii' iia altădată, cât și la sentimentele ei față de tabără.

Da, se vede treaba că da. Urmă altă pauză. Atunci

I.i mi un mesaj când ajungi în oraș și sper să ne întâlnim.

Nu avea să obțină de la Sara nici măcar o promisiune solemnă că se vor vedea. Acest lucru o duru ca atunci când li' I.ii cu o coală de hârtie. Înăbușind sentimentul, Kylie îi i. Lspunse:

— Da, așa o să fac.

Dar nu era așa de sigură că o să se țină de cuvânt. În li pa de față, ar fi fost prea ciudat să facă față unei întâlniri i ii Sara.

Bine. Mă cheamă mama s-o ajut să spele vasele, spuse

Sara.

Kylie nu auzi pe nimeni strigând-o în fundal. Dar și ea i. I la fel de nerăbdătoare să termine convorbirea. Îi fusese li >. U te greu. Greu de tot.

Bine, pa-pa, spuse Kylie.

Să ai parte de o viață frumoasă! Mi-a făcut plăcere să te i unosc.

Nici nu închise bine telefonul, că acesta sună din nou.

I) c ilata asta, Kylie se uită la număr. Derek? De obicei el nu ii nuna.

Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu o notă de îngrijorare Iii glas.

Un val de frig invadează camera în timp ce Kylie așteapt. * răspunsul lui Derek. O amețeală bruscă o făcu să se țină ilf birou. Avea destulă experiență ca să-și dea seama că urma să aibă o viziune.

Sau mai bine zis viziunea deja începuse, se corectă cm când văzu în locul unde cu câteva secunde mai devreme fusese masa de bucătărie, un sicriu. Femeia din sicriu fi.» fantoma. Câțiva oameni se învârteau în jurul coșciugului înlăcrimați.

— Kylie? se auzi vocea lui Derek pe fir.

— Da.

Kylie se holba la sicriu și la oameni și se întreba ce ti «■ buia să afle din acea viziune. Doar de-asta le avea, nu? Fan toma încerca să-i spună ceva. Dar ce?

— Mi-e frică, mamă.

Kylie văzu din spate o fetiță luându-și mama de mână

— Nu-ți fie frică, e doar bunica.

Cele două se îndreptară spre sicriu.

— Kylie, ești acolo?

Derek părea supărat sau... avea el ceva. Kylie își amintea că o îngrijora faptul că o sunase Derek. Nu-i stătea deloc în fire.

— Da, sunt aici. S-a întâmplat ceva? întrebă Kylie, și faptul că se concentra acum asupra lui Derek făcuse viziune! să se estompeze ca o fotografie veche.

Aceasta își pierdu culoarea și imaginea deveni alb-negru, ca și cum scena ar fi avut loc cu mult timp în urmă. Apoi viziunea deveni din ce în ce mai ștearsă, aproape transparentă.

— Nu pleca, spuse ea.

— Unde să nu plec? întrebă Derek.

— Nu tu, spuse ea, dar era prea târziu, căci din toată lumea nu mai rămăsese decât un contur vag.

Femeia care o ținea de mână pe fetiță întoarse capul. Kylie o văzu doar în treacăt, dar aceasta avea un aer familiar.

Clătinând din cap și amintindu-și că Derek era la telefon, Kylie întrebă.

— S-a întâmplat ceva?

— Da, spuse el. S-a întâmplat.

— Ce? întrebă ea.

— Nu ești lângă mine.

Kylie își dădu ochii peste cap.

— Am crezut că vorbești serios.

— Chiar așa și e. Am așteptat toată ziua picnicul, cre-
/And că o să vii și tu.

— Dar am vrut să...

— Te rog, spuse el. Nu... Vocea ei se schimbă. Nu te-am vă-
V/. Ut niciodată în costum de baie.

— Și nici n-o să mă vezi. Ai uitat că sutienul mi-a rămas

mic?

— Nu-mi aduce aminte, spuse el pe un ton de tachi- na re.

— Ești îngrozitor, îl apostrofă ea, dar nu vorbea chiar Norios.

Îi plăcea faptul că era atras de ea.

— Pune-ți pe tine niște pantaloni scurți și un tricou și vino.

Kylie își mușcă buza. Se uită la ecranul monitorului pe «. N e era afișată lista familiilor cu numele Brighten din

Dallas pe care nu le sunase încă. Della și Miranda o ajut. I seră și ele, dar până acum nu aflase nimic.

— Te rog, spuse Derek.

Tonul lui era rugător și Kylie simți cum începe *i\ cedeze. În afară de faptul că voia să-l facă pe Derek ferii il, își aminti că acum putea să citească tiparele mentale.il «tuturor și-și dădu seama că avea să fie distractiv să-i v. Ul. L pe toți laolaltă. Putea să le compare tiparele mentale.

— Ai avut o zi grea, spuse Derek. Meriți să te distiv/l puțin afară.

Ultimele luni au fost grele, nu numai ziua de azi.

— Vin în câteva minute.

— Serios? întrebă el, aproape șocat că fata cedase.

Nu știa oare cât de mult însemna el pentru ea?

— Serios, spuse ea și zâmbi.

Zâmbetul o încălzi și la propriu, și la figurat. Își anul i cum Derek îi luase apărarea chiar și în fața tatălui ei. Și atunci știu că data următoare când Derek avea să-i ceară.. I iasă împreună, avea să accepte.

Îi luă un sfert de oră să se hotărască ce să îmbrace. Voi. I■..» arate bine. Trăsnet. Poate reușeau amândoi să se furiși"/. * și... poate Derek avea să-i ceară să fie iubita lui.

La nailu, poate îi propunea chiar ea asta.

Când își dădu seama cât timp trecuse, Kylie ieși valv. Ii tej pe ușă. Cel mai scurt drum până la locul de scădat u i prin pădure, așa că pe acolo o luă. Viteza cu care se mișt a o surprinse până și pe ea. Coordonarea dintre ocln jl picioare, abilitatea de a se feri de copaci o ului.

Deși nu tânjise niciodată după noile abilități, viteză și agilitate, Kylie se trezi mândră de noile ei talente. De-ar fi și mt doar cărei specii îi erau caracteristice!

Ajunsese la mai puțin de jumătatea drumului spre locul Ic scădat, când simți din nou că era urmărită. Părul de pe raft i se ridică. Și ce să vedeți, chiar atunci își aminti și de avertismentul lui Burnett, să nu se abată de la potecile

I mi âtorite, să nu pătrundă în pădure.

Ciuli urechile, sperând să audă și altceva decât tălpile i are călcau cu putere pământul, și se simți mai bine când zgomotele normale ale pădurii îi răsunară în urechi. Orice prezență ar fi bântuit pe acolo, nu era așa de amenințătoare. Imât păsările și insectele să se oprească din cântat.

Asta nu însemna că trebuia să-și pună viața în joc bazându-se pe înțelepciunea păsărilor și a insectelor. Senzația că era urmărită se intensifică... cineva era acolo. Ce ar trebui să facă?

I /Ogica îi spunea să nu se oprească; dacă se întorcea, nu lai ea decât să se îndepărteze și mai mult de ajutorul celorlalți în cazul în care dădea de necaz. Gândul îi zbură la i ei ele care fuseseră ucise în oraș și, în mod uimitor, se trezi a alerga și mai repede.

Luminișul se văzu în mai puțin de un minut. Soarele puternic o orbi și îi auzi pe ceilalți colegi de tabără râzând |ucându-se în apă. Când văzu că nu o atacase nimeni, că

nu apăruse nicio prezență malefică cu un tricou plin de
•ullet .. I nge ca s-o târască înapoi în pădure, Kylie se
întrebă dacă iui cumva senzația că era urmărită nu era doar
în mintea

■ I I 'utea oare să fie așa de paranoică?

Kylie se opri în luminiș, lângă un copac și încerc A să-și
recapete suflul, căci gâfâia după cât alergase. Aproape că-și
revenise, când îl văzu pe Derek venind spre ea. Nn avea pe
el decât chiloții de baie. Era la bustul gol și picliM îi era
umedă, cum fusese cu o zi în urmă. Slipul era obiș nuit, îi
venea chiar puțin mare, îi atârna cam jos pe tal» 1, dar
acum era ud, așa că stătea mulat. Și cum Kylie știa cum
arăta fără el, i se tăie din nou respirația.

— Bună, spuse el și când ochii îi căzură pe gura oi, Kylie
își dădu seama că voia să o sărute.

Derek privi în jur și văzu că aveau spectatori. Așa că, l n
loc să o sărute, o luă de mână.

— Hai, apa e grozavă.

Chiar așa și era. Și timp de o oră, Kylie jucă volei în ap.'i,
se bălăci și studie tiparele mentale ale tuturor și uită com
plet de problemele care îi apăsau pe umeri. Singura parlo
mai puțin plăcută era să-l vadă pe Perry cum se uita l.i
Miranda. Fata arăta foarte bine în costum de baie și Kylw
nu era singura care observase. Toți băieții trăgeau cu och ii
il la ea, chiar și Derek, iar Perry le arunca câte o privire nu
prea prietenoasă. Ochii i se faceau negri precum cărbu nele,
amintindu-i lui Kylie de un fel de șarpe. Totuși, râzând și
jucându-se în apă, Kylie nu se mai distrase.iș. I de... de
când se știa.

Dar toată buna dispoziție îi pieri brusc când o zări po
Holiday ieșind în fugă din pădure, panicată, îndrept ân du-

se țintă spre lac.

Chipul ei devenea mai grav cu fiecare pas. Ce se întâmplase? Holiday dădu cu ochii de Kylie și ea știu în no-. I clipă că ce se întâmplase avea legătură cu ea.

Kylie porni spre mal, dar degetele de la picioare i se •ullet iltindau în nămolul de pe fundul lacului cu cât înainta mai mult. Toate motivele de stres din viața ei i se aliniară în minte, ca niște piese de domino, și Kylie se întrebă care. 11 ntre ele era legat de noua problemă.

Selynn apăru în urma lui Holiday și o căută și ea pe l y I i e din priviri. Nu era de bine. Kylie se întâlnește cu Holiday #Ii mal și o ignoră cu bună știință pe Selynn.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem o problemă.

Holiday se uită spre apă și îi făcu semn altcuiva să iasă. Kylie se întoarse și îl văzu pe Derek care venea înot spre ele.

— Tu vii cu noi, aruncă femeia-vârcolac și o înșfăcă pe Kylie de încheietura mâinii. Acum.

Capitolul 23

Kylie se încruntă și se smuci sin strânsoarea lui Selyn.

- Nu merg nicăieri până nu-mi spuneți ce se întâmplă.

Kylie se uită din nou la Holiday care îl urmărea pe Derek cum iese la mal.

— Vrea să-mi spună și mie cineva ce se întâmplă, vă rog' Holiday o privi din nou. Ridul de pe fruntea directo. I rei de tabără arăta că se petrecuse ceva grav.

— E vorba de mama ta.

— De mama?

Kylie trase adânc aer în piept. Frânturi din conversați.» lor îi reveneau în minte. Apoi avertismentul fantomei îi răsună în minte ca un cântec prost. Trebuie să împiecin i asta. Dacă nu, cineva drag ție o să moară.

O, Doamne, nu!

— Ce e cu mama? de-abia reuși ea să rostească.

Își aminti că mama ei trebuia să sosească cu avionul iu cursul acelei zile. Inima i se strânse când își imaginează un accident de avion. O, Doamne, oare mama ei...?

— Ar fi trebuit să vină să te vadă, spuse Holiday. Dar a întârziat. Nu știu nici eu de ce noua alarmă de la poartă nu . l funcționat. Și a intrat fără știrea nimănui.

— E aici?

Mai mult decât avea nevoie de aer, dorea să știe dacă mama ei era vie și teafără. Că avionul ei nu se prăbușise. (a nu o răpise niciun ciudat și că nu o tortura așa cum l. Lsau visele ei să se înțeleagă.

— Da, e aici, spuse Selynn pe tonul superior care o i aracteriza. A încălcat regulamentul școlii. Orele de vizită s au terminat acum câteva ceasuri.

Kylie se uită la Selynn. Ce voia femeia-vârcolac să ■■pună? Mama ei era teafără sau nu? Kylie o privi din nou pe Holiday

— Ce s-a întâmplat? repetă Kylie întrebarea. A pățit ceva?

— E... supărată.

Holiday se încruntă și mai tare.

— A încercat să găsească cabana unde stai și a fost întoarsă din drum. A... văzut unele lucruri pe care nu .11 l i trebuit să le vadă.

— Ce?

Kylie își aminti cât de șocată fusese ea când îl văzuse prima dată pe Perry transformându-se în unicorn.

— Ce a văzut?

— Trebuie să fie supusă procedurii de ștergere a creie- i ului, rosti scurt Selynn. Și asta rapid.

Să i se șteargă creierul?

— Și asta ce vrea să însemne?

Femeia-vârcolac o înșfăcă pe Kylie de braț și începu s.) o tragă spre pădure.

Kylie opuse rezistență.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea din nou, fără să pi i ceapă nimic, dar nu-i plăcea deloc cum suna.

Se smuci din strânsoarea lui Selynn și făcu un pas spi.' ea. Era așa de aproape că putea să-i numere genele femcu

— Ai face bine să nu te atingi de mama nici măcar i ti un deget! mârâi Kylie și vocea i se păru și ei nefirească. I i a mai groasă. Mai aspră.

— Kylie, ascultă-mă, zise atunci Holiday punând u t o mână pe spate și destinzându-i umerii încordați.

Poate că ar fi ascultat, ar fi acceptat chiar și calmul pi care i-l transmitea Holiday, dacă Selynn nu ar fi fost acolo,

— Nu avem timp pentru așa ceva, rosti scurt Selynn

O înșfacă pe Kylie cu ambele mâini, înfigându-și dogitele în bicepșii ei cu destulă putere cât să-i lase vânăt .11 Când Kylie încercă din nou să se smucească, Selynn n strânse și mai tare.

— Mama ta e ființă umană, spuse ea. Trebuie s. I m ocupăm de ea. Acum.

— Să vă ocupați de ea?

Mânia, furia și teama pentru siguranța mamei sale am r nințau să o copleșească.

— Du-te naibii! Unde e mama?

Vocea lui Kylie suna și mai groasă decât înainte.

— Încetează, Selynn! spuse Holiday. O enervezi. I > nu înțelege ce se întâmplă.

— Da, încetează! răsună vocea lui Derek.

Kylie simți din nou atingerea lui Holiday pe umăr. Zâna încerca să-i inducă o stare de calm și pace, să-i mai potoli. Iscă furia, dar, fără să știe nici ea cum, Kylie respinse energia dinspre Holiday și nu o lăsă să pătrundă în ea.

— N-o să se întâmple nimic cu mama ta, spuse Holiday și vocea ei părea să răsună de departe. Acum e în cabana Im Helen și...

Când auzi unde se afla mama ei, Kylie încercă din nou să se smucească din strânsoarea lui Selynn. Dar lupoaica o săruse și acum unghiile ei îi pătrundeau în

■ .11 ne. Kylie recunoscuse durerea, dar parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva.

Dă-mi drumul! îi șuieră Kylie în față.

C! când văzu că femeia nu o ascultă, Kylie, acționând la îndemnul unui instinct pe care nu-l recunoștea, o înșfacă pr această de cămașă și o azvârli din calea ei.

Celor din jur li se tăie respirația. Poate chiar și lui Kylie, când văzu că Selynn zbură ca o păpușă de cârpe prin aer și

II r 1 iză apoi în apă improșcând cu zgomot. Femeia-vârcolac ■ ridică plină de mâl, care-i intrase până și în gură. Scoase un răget puternic și se îndreptă înot spre țarm. De îndată când văzu pe uscat, o privi pe Kylie în ochi, își dădu capul înapoi și porni la atac.

Holiday sări în fața lui Kylie și întinse mâna.

Dacă mai faci un pas, voi invoca mânia îngerilor morții. Și dacă tu crezi că glumesc, înseamnă că nu mă lăși destul de bine.

Dar Selynn nu se opri. Se îndreptă în continuare spre ea. Atunci Derek și Della se năpustiră asupra ei, făcând-o să cadă la pământ cu un mârâit.

Kylie nu mai rămase să audă sau să vadă ce se întâmplă în continuare. O luă la fugă prin pădure simțind sângele cum îi pompa în vene în timp ce alerga de mâncă pământ ca să ajungă la mama ei.

Pe când alerga cu o viteză nefirească pentru o ființă umană, Kylie simți un curent de aer trecând pe lângă ea. I și zări ceva neclar mișcându-se. Tăcerea care se lăsa în pădure îi dădu de înțeles că era un vampir. Nu că i-ai lășat.

Ea voia doar să ajungă la mama ei înainte să o atingă. Ii cineva. Dacă se atinge cineva de un fir de păr de-al ei...

Kylie auzi țipetele mamei sale chiar înainte de a ieși din pădure, lângă cărarea care ducea la cabana lui Helen. Ea se zbătea în piept ca un animal sălbatic prins în capcană. Își făcu loc și, printre ultimii copaci, zbură pe lângă potecă și ateriză pe veranda lui Helen.

Burnett bloca ușa. Lângă el era Holiday cu părul rășit de vânt. Și Kylie își dădu seama că Burnett o adusesese pe Holiday aici.

— Lăsați-mă să ies de aici!

Strigătul mamei sale îi ajunse la urechi.

Mirosul de fructe de pădure pe care Kylie îl cunoștea deja și știa că era sânge, îi umplu nările. Îl țintui pe Burnett cu privirea.

— Mișcă-te!

— Kylie.

Holiday sări în fața lui Burnett.

— Ascultă-mă, te rog. Mama ta e bine. E foarte sup. L
rată și va trebui s-o calmăm.

— E rănită.

Kylie de-abia respira și își înăbuși impulsul de a trece
Ir Burnett și de ușă și a ajunge la mama ei.

Nu e rănită, insistă Burnett.

— Simt miros de sânge, zise Kylie clocotind de mânie.

— Nu e sângele ei, răspuse Burnett și ochii lui se
I u liră un portocaliu aprins.

Îți jur, spuse Holiday și încercă să o atingă, dar Kylie ni
înapoi. Holiday lăsă mâna jos. Mama ta nu e rănită, Kylie.
Îți dau cuvântul meu. Calmează-te, te rog. O să rezol- '. Mi
problema. Dar avem nevoie de ajutorul tău.

— Ai încredere în ei, Kylie, se auzi o voce în același mo-
II unt în care un val rece familiar mătură spațiul din jurul
ei.

Kylie se întoarse și îl văzu pe Daniel stând lângă ea.

— Ai încredere în ei, repetă el.

I, ui Kylie îi dădură lacrimile când Daniel o strânse în Iu.
Ițele lui reci.

— E în regulă, îi șopti el la ureche cu o răsuflare de
glioată, dar Kylie simți un val de căldură care-i umplu
mima și-i aduse alinare.

O senzație minunată de pace i se scurgea prin tot corpul.
Aceeși senzație de pace pe care o simțise la cascadă și

■ iu- i dădea de înțeles că lucrurile nu erau așa de grave
< uni credea ea. Și că trebuie să aibă încredere.

Ridică ochii să se uite la Daniel, dar acesta dispăruse.
Mmțindu-se copleșită, picioarele îi tremurau și căzu în

genunchi pe verandă.

1 loliday se lăsă pe vine lângă ea.

Mama ta o să fie bine, îți dau cuvântul meu.

Kylie se uită la Holiday

Ce... ce a văzut? Pe Perry?

— Nu, răspunse Holiday înlăturându-i părul uim i cădea peste față. I-am dat permisiunea lui Helen să-i don•ullet ' t# sânge lui Jonathon. El îi lua sânge și, împotriva regul. Imen tului impus de mine, el...

—Holiday se opri și.»» I.n>, i apoi pe un ton ferm — el bea sânge direct din catetei i Aiul a intrat mama ta. Sunt sigură că i s-a părut ceva foarte y, i tiv A intrat în panică.

Kylie își îngropă fața în mâini.

— O, Doamne!

Cum naiba avea să-i explice asta mamei sale?

—Jonathon s-a speriat, continuă Holiday. A înșfiw ii •ullet < și a împins-o în baia lui Helen, a pus comoda în iliejilnl ușii și a trimis-o pe Helen să mă caute. L-am adu* (**Burnett aici cât am putut de repede.

— Nu i-am făcut nimic rău, spuse Jonathon, pășind | verandă. Probabil că ar fi trebuit să procedez altfel, d, u lț| jur că nu i-am făcut niciun rău. Îmi pare rău că s-a Intam plat asta.

Kylie se uită la Jonathon. Băiatul avea pete de saii^i' |*e tricou. Era sângele lui Helen, își spuse Kylie, nu al ni.

sale. În urma lui, pe scări, stătea Derek.

— Uite ce avem de făcut, spuse Burnett. Se nu ștergerea memoriei.

— Nu, spuse Kylie aducându-și imediat aminte d «emoțiile ei și bătaia cu Selynn.

— Nu e un lucru rău, explică Holiday. Asta înse. Iiiuil că

amintirea e înlăturată din creierul ei. Nu o s-o do.nA, Dar, cu cât e mai calmă, cu atât e mai ușor și cu atât i.il» i de succes e mai mare. Și acum nu e calmă deloc. Cred i .1, ditt 1

o să vorbești cu ea, o poți calma.

Să vorbesc cu ea? A văzut pe cineva bând sânge din- i' " perfuzie. Ce pot eu să-i spun ca s-o calmez? întrebă! ■ vile. „Ah, nu-ți face griji, mamă, sunt doar niște vampiri.”

Holiday o privi pe Kylie direct în ochi.

Acum e mai mult îngrijorată pentru tine decât spe- i lit IA, o asigură pe Kylie. Spune-i că ești bine și pe urmă o». T vină Derek...

Derek? Kylie se întoarse să se uite la Derek. De ce el?

Ceva ce semăna cu vinovăția umbri privirea băiatului.

Am descoperit recent că Derek are harul de a șterge memoria, spuse Holiday.

Derek încuviință și, pentru o fracțiune de secundă, I y lie se întrebă de ce nu-i spusese și ei despre noul lui har. I vile t redea că-și spuneau totul. Apoi gândul îi zbură din mhi I.i mama ei.

Dar dacă e novice, atunci... dacă o dă în bară?

N-o s-o dea în bară, spuse Burnett. A mai exersat de lit'numărate ori.

Kylie se uită din nou la Derek. Nu știa ce presupunea e* H i s. \ ștergi memoria cuiva, dar ideea o speria.

Nu aveți pe cineva cu mai multă experiență?

Spre lauda lui, Derek nu păru ofensat de cererea ei.

I'ersoana se ocupă de alt caz acum, spuse Burnett. Și i u cât ne ocupăm mai repede de problemă, cu atât mai l'iiu Dacă așteptăm prea mult, Derek e posibil să fie nevoit H i lul. Uure mai multe informații din creier. Chiar câteva im

tie dinainte de incident. Evident, cu cât avem de șters H I *111.11, t mai mică, cu atât mai bine.

Există vreun pericol? întrebă Kylie și privi spre M<111lay să afle răspunsul.

Holiday clătină din cap.

— Când operațiunea se face in timp util, cea mai se veră reacție adversă e o durere de cap și pierderea noțiunii timpului.

Kylie se uită din nou la Derek.

— Promite-mi că n-o s-o dai în bară.

— Promit, spuse el.

Dar oare ce se citea în glasul lui? îndoială?

— Ce trebuie să faci? întrebă Kylie.

— Doar s-o ating, răspunse el.

Kylie încuviință. Își aminti cuvintele lui Daniel, îndemnul lui de a avea încredere în ei și se ridică în picioare.

— Ce să pot să zic, atunci? Bine.

Apoi o auzi pe mama ei țipând din nou. Se uită la Burnett.

— Ați face bine să nu dați greș și să nu se întâmple nimic rău!

— Mamă! o strigă Kylie cinci munte mai târziu de dup. I comoda mare pe care Jonathon o pusese în dreptul ușii.

— Kylie? țipă mama ei. Oh, puiule, ești teafără? Spune-mi că nu ești rănită. Spune-mi că nebunii ăștia...

— Sunt bine. O să te scot de aici, bine?

— Grăbește-te, puiule, spuse mama ei.

Vocea răgușită a femeii îi dădu de înțeles lui Kylie t .1 mama ei țipase și plânsese mult prea mult timp.

— Trebuie să te luăm de aici. Sunt niște oameni foarte răi în locul ăsta.

— Totul e bine, mamă, spuse Kylie.

— Grăbește-te, puiule. Grăbește-te până nu se întorc!

Ikirnett îi făcu semn că avea de gând să dea la o parte i nmoda și să plece. Derek încuviință. Apoi Burnett împinse mobila grea din dreptul ușii cu o mână și dispăru într-o lipită. Mama ei trase de ușă și o zbughi afară, luându-și i opilul în brațe protectiv.

— Trebuie să plecăm de aici!

Îl văzu pe Derek și o împinse pe Kylie în spatele ei.

— Nu te apropia! țipă mama ei.

Derek se uită la Kylie de parcă nu era sigur cum să pro- . Cdeze mai departe.

— E în regulă, mamă. Inima lui Kylie se frânse când v. V/u obrajii scăldați în lacrimi ai mamei. El e Derek. E un lip de treabă.

— Nu am încredere în el, spuse mama ei. Nu putem să. Ivem încredere în nimeni de-aici. Vreau doar să plecăm. Acum.

inșfăcând-o de braț, mama ei se îndreptă spre ușă, ■■I And între ea și Derek, ca un scut.

Fiindcă nu știa ce să facă în continuare, Kylie se opri. Nu putea să o lase pe mama ei să iasă afară. Dacă făcuse urât doar când îl văzuse pe Derek, cu siguranță își ieșea din minți dacă îi vedea pe Jonathon și Burnett.

— Mamă, Derek e un tip de treabă. O să ne ajute să plecăm de aici, minți ea. Nu-i așa, Derek? spuse Kylie privind la el.

— Da... doamnă Galen. O să vă ajut pe dumneavoastră și pe Kylie să scăpați de aici.

Mama ei se uită la Derek și apoi din nou la Kylie. In ni Im ei lucea teama, dar nu se dădu înapoi când Derek

I. H îi un pas spre ele.

— Lăsați-mă pe mine să deschid ușa, spuse Derek.

Făcu câțiva pași și o atinse pe braț pe doamna Galen

Kylie nu știuse la ce să se aștepte când memoria mu l persoane urma să fie ștearsă, dar când mama ei își dădu ochii pe spate și se prăbuși lată la pământ, Kylie țipă.

Tremurând și încă țipând, se lăsă în genunchi lângă im ca să se asigure că mama ei încă respira.

— E în regulă.

Derek se așeză lângă Kylie și îi puse mâna pe cot.

— E doar în stare de inconștientă. Îți dau cuvântul meu, Kylie, spuse el, ca și cum i-ar fi citit frica.

Burnett apăru și o luă în brațe pe mama lui Kylie.

— O s-o duc la mașina ei. Vino cu mine, îi spuse el Ini Kylie. Avem nevoie să fii acolo când o să se trezească, li susținu privirea o clipă. Totul o să fie bine, îi spuse fi Urmează-mă. Acum aproape am terminat.

Burnett dispăru. Kylie o luă și ea din loc. Nu era nici pp departe la fel de rapidă ca el, dar, cu puțin noroc, și luând în considerare că el o avea și pe mama ei în brațe, pute. I s. L parieze că nu o să rămână prea în urmă.

— Mamă, te simți bine? întrebă Kylie bătând în geamul mașinii peste doar cinci minute.

Când văzu că mama ei nu se trezește imediat, Kylie ti v bui să se abțină din răputeri să nu tragă de portieră sA vadă dacă femeia nu avea nevoie de resuscitare. Dar list»» lui Burnett cu lucruri pe care nu trebuia să le facă încă li mai răsuna în cap.

Să nu se arate panicată, pentru că s-ar putea să se molipsească și ea și asta avea s-o facă și mai agitată.

Să nu încerce să-i explice prea multe; s-o lase să vină cu

propriile concluzii referitoare la ce se întâmplase.

Să nu înceapă să plângă din senin.

Și în timp ce-i spunea ultima regulă, Burnett arătase ■pro
ochii înlăcrimați ai lui Kylie.

La partea asta cu „plânsul din senin” ar fi avut Kylie

•ullet ! «comentat dacă nu ar fi fost așa de îngrijorată
pentru m. Una ei.

Kylie bătu din nou în geam.

Mamă? repetă Kylie străduindu-se să vorbească pe Un ton
calm.

Din punctul ei de vedere, merita și ea să tragă o porție li
avană de plâns de vreo două săptămâni bune. Trauma

moțională pe care o îndura de o jumătate de oră avea să
lie consemnată în topul celor mai rele jumătăți de oră din
viața ei. Nici măcar lupta din rezervație nu o afectase așa
le mult.

Kylie își privi brațele, așteptându-se să vadă vânătăi și m
me de unghii în locurile de unde o apucase Selynn. Lucru

lestul de ciudat, nu avea niciun semn pe piele. Straniu.
Oare im mai se pricopsise și cu un nou har de vindecare
rapidă?

Mama ei deschise ochii clipind des și Kylie se concen-

#111 ilin nou asupra situației cu care se confrunta. Mama
ei '■ ridică în capul oaselor și se uită în jur, evident
speriată. I'iimul gând al lui Kylie a fost că procedeul de
ștergere a memoriei dăduse greș. Apoi mama ei întoarse
capul și

l. Ldu cu ochii de Kylie. Avea privirea confuză.

Kylie afișă un zâmbet, sperând să lase impresia că toiul
era perfect.

— Când ai ajuns aici, mamă?

Fruntea mamei se încreți și femeia ridică mâna să se uite la ceas. Apoi deschise portiera. Se întoarse și pin piciorul pe trotuar, dar nu coborî din mașină.

— Am..., începu ea clipind des. Am dat fuga de la aeroport.

Își trecu mâna prin părul negru, care acum avea și şuvițe roșcate.

— Probabil că ai adormit când ai ajuns aici, spuse Kylie, după care își mușcă buza, dându-și seama că încalcase una din regulile lui Burnett.

— Mda.

Mama ei își apăsă tâmpla cu mâna, un semn clar. Ti durerii de cap pe care Holiday spusese că era posibil să le aibă.

— Am stat trează toată noaptea în aeroport, sperând să prind un zbor mai devreme.

— Probabil că ești foarte obosită, îi oferi Kylie o explicație.

— Da. Dumnezeu!

Se uită din nou la ceas și se ridică de pe banchetă.

— Nici nu-mi amintesc prea bine când am sosit. Probabil că am parcat mașina și am căzut lată. Asta e o lecție bună pentru amândouă. Să nu conduci când ești epuizat! Mă bucur așa de mult că te văd, spuse mama ei și o îmbrățișă.

La naiba! Kylie iar încălca o regulă. Îi dădură lacrimile și o strânse în brațe pe mama ei cu toată forța. Ah, da. Umile ei nu aveau legătură doar cu ce se întâmplase în

■ în ziua jumătate de oră, ci cu ultimii șaisprezece ani, când îmbrățișările mamei erau atât de rare. Plângea și pentru că își aminti de îmbrățișarea tatălui ei... vitreg, cu

câteva ore nui devreme, înainte de a pleca.

(’and mama ei îi dădu drumul, aceasta se uită la Kylie și n întrebă:

— Ai pățit ceva?

Nu. Kylie se lupta cu lacrimile. Doar că... nu mă îmbrățișezi destul de des.

Cred că ar trebui să lucrăm la asta, nu? întrebă mama i i și își duse din nou mâna la tâmplă.

Da, trebuie să lucrăm la asta, spuse Kylie. Dar am ini i’put cu dreptul.

Și chiar așa și era. Kylie simțea asta. Mama ei își privi lin nou ceasul de mână.

Cred c-am dormit vreo oră.

Probabil că aveai nevoie de un somn bun, spuse Kylie și porni spre poartă.

Da. Aveam de gând să sun și să-i spun directoarei i iii* i a o să ajung puțin mai târziu. Îmi amintesc ce mult pun ei preț pe respectarea orelor de vizită, dar, ce să vezi, un .1 murit bateria de la mobil. E moartă de-a binelea.

Din fericire, s-a întâmplat să trec pe aici, ți-am văzut nuțfina și i-am spus lui Holiday că ai venit. Dar ei sunt liurte stricți cu orele de vizită. Dă, Doamne, să nu mai fiu mi roită să mai trec prin așa ceva vreodată!

Ceea ce mi se pare o prostie, spuse mama ei. Ca și nm ar încerca să ascundă ceva.

— Nici vorbă de așa ceva, spuse Kylie o minciună prin tre dinți și aproape că-i păru rău. Nu încearcă să ascuiul. I nimic.

Cu excepția oamenilor care beau sânge și care se tram formă în orice fel de creatură imaginabilă, cum ar fi ui >i imenși, unicorni sau lupi. Sau fete care transformă din

înșeală pisei în sconși. Cu alte cuvinte, lucruri care se întâmplă în mod obișnuit la Shadow Falls.

— Dar tot sunt stricți în privința asta, spuse Kylo Spun că e pentru siguranța noastră. Și-n plus, cum inii spuneai și tu. Regulile sunt reguli.

— Știu și o să încerc să le respect de acum înainte.
Slavă ție, Doamne!

— Vrei să mergem în sala de mese? întrebă Kylie.

— Sau în cabana ta, spuse mama ei.

— Bineînțeles.

Și atunci Kylie își aduse aminte de Șosetă — micul t i sconcs.

— Ah, am uitat că... Della și Miranda au invitat câteva fete la noi. E mai bine în cantină.

— Sunt de acord, spuse mama ei. Poate îmi iau și ceva de băut ca să înghit vreo două aspirine. Îmi zvâcnetul* capul de parcă sunt pe cale să fac un anevrism.

Un val rece ca gheața o învălui pe Kylie din nou. Peni 111 o clipă, crezu că fantoma se întorsese. Se uită la mama ei,

— Nu spune asta.

— Ce să nu spun? întrebă ea.

— Prostiile astea cu anevrismul.

Acesta fusese unul din lucrurile la care se gândise Ky Iii», deși nimeni nu-i spusese asta, că se putea întâmpla caml i ineva se juca cu mintea ta, îți ștergea memoria, și acest lucru încă o mai speria de moarte.

Mama ei zâmbi.

— Exagerez și eu. N-am nimic.

— Bun, spuse Kylie.

Când se uită la mama ei, își aminti cât de mult se temuse i nu avea s-o mai vadă niciodată. Alt val de emoții îi Itivadă

inima. Kylie era cât pe ce să se întindă spre mama ei,. I să-i mai fure o îmbrățișare. Dar nu o facu. Nu pentru că fia posibil ca femeia să intre la bănuieli, ci pentru că era vorba de mama ei și probabil că-și epuizase cota de îmbrățișări pe toată luna.

În mod surprinzător, trecură treizeci de minute și tot mai. Iveau ce să vorbească. Bineînțeles, vorbiseră vreun sfert de oi. \ despre schimbarea de look a mamei sale care Kylie recunoscă că-i plăcea în totalitate. Firește, Kylie era încă puțin ezitantă la gândul că mama ei își dădea întâlniri cu •ullet ilți bărbați, dar decise să rezolve problema când se lovea de •ullet •ullet a. Apoi mama ei observă „puseul de creștere” al lui Kylie.

— Spune-mi că ți-ai pus un sutien minune de-ți arată nii așa de mari.

— Mă tem că nu, spuse Kylie. Sunt în creștere.

Conversația aceasta aduse în discuție ședința de shopping. Dar Kylie nu voia să vorbească de cumpărături și i le spre nimic ce se întâmplase în timpul călătoriei recente pe care o făcuse în centrul orașului. Așa că îi spuse că venise tatăl ei în vizită. Vorbiră mai mult de cinci minute

> Ic spre el. Kylie nu dăduse niciun detaliu despre scena jenantă pe care o făcuse. Nici măcar nu-i spusese vreod.il, i că-și văzuse tatăl în oraș.

Decise să nu-i spună nici că tatăl ei se despărțise de pi i etena lui. Nu știa nici ea de ce, dar nu voia să-i amintească mamei sale de asta.

— Mă bucur că ați vorbit, spuse mama ei. Indiferent i e greșeli a făcut în ultimul timp, e un tată bun.

— Da, recunoscă Kylie.

În următoarele cinci minute, Kylie îi povesti mânu i sale

cât de mult îi plăcea în tabără și interesul pe care-l sus citau orele de ornare a prăjiturilor, toate menite să obțin.»

o făgăduială din partea mamei că avea să o înscrie la școala cu internat din toamnă. Nu plănuse să-i ceară asta în acim zi. Să recunoaștem, fie că-și mai amintea sau nu, mama H avusese o zi foarte proastă.

— Serios, chiar îți place să ornezi prăjituri? (întreb.) mama ei. Și mie îmi place. Îți amintești că am făcut cur.Mil ăla când erai mai mică și ți-am făcut un tort cu Cerni șăreasa?

— Da, spuse Kylie. Mi-a plăcut la nebunie.

Altă minciună gogonată. Împlinea paisprezece ani și li venise să intre în pământ de rușine când mama ei îi aflu sese un tort pentru copii mici la întrunirea cu echipa de fotbal. Dar ce mai conta o minciună nevinovată pe lângă toate celelalte din acea zi? În afară de minciuni, direcția nouă în care se îndrepta relația lor era chiar bună. Așa» A se hotărî să se aventureze și să ceară mai multe informații despre tatăl ei biologic.

Luând cutia de suc și învârtind-o în mână, Kylie în trebă:

— Mamă, poți să-mi spui mai multe despre Daniel? Mama ei făcu ochii mari.

— Sigur. De ce nu? Dar cred că ți-am spus cam tot ultima dată când m-ai întrebat.

— Nu mi-ai spus mai nimic. Ca de exemplu... de unde

■ i. U părinții lui?

Ea zâmbi.

— Îmi amintesc că mi-a spus că erau de fel din Irlanda.

— Sunt irlandezi? întrebă Kylie, fără să fie sigură că informația avea să-i fie de vreun folos sau nu. Când au venit în America?

— Nu știu.

- Daniel s-a născut în SUA?
- Cred că da. Nu avea accent.
- Dar nu știi sigur, nu?

Speranța ei începea să se spulbere. Dacă era adoptat în Islanda, asta nu făcea oare să-i fie aproape imposibil să dea

- le părinții lui?

— Cred că mi-ar fi spus dacă s-ar fi născut în altă parte. Kylie încuviință.

Ai spus că părinții lui locuiau în Dallas, nu? în apropiere de Dallas. Undeva pe acolo.

Unde? Lui Kylie nu-i venea să creadă că își petre-

- usc ultimele două săptămâni telefonând la o grămadă
- le familiei din Dallas ca să afle acum că aceștia nici măcar iui locuiau acolo.

Nu-mi amintesc. Mama ei o cercetă cu atenție. Nu .11 ile gând să-i cauți, nu?

OK, era momentul să ia o hotărâre. Kylie îi spusese detectivului particular că, în cele din urmă, îi va spune mamei sale despre căutarea ei. Poate că acum era momentul.

— Te-ai supăra dacă aș face-o? întrebă Kylie, nevrâind să o streseze și mai mult după ziua cumplită pe care o avu-
sese.

Mama ei se încruntă.

— Eu... Doar că eu... Nici măcar nu știm dacă n-
trăiesc.

— E posibil să fie încă în viață, spuse Kylie și nu a putut să-i spună mamei sale că motivul real pentru care voia ■ .1 dea de ei era ca aceștia să o îndrume spre părinții biologii 1 ai lui Daniel.

Era posibil ca în curând mama ei să afle și acest lucru, dar

fiecare problemă la rândul ei. Și-n plus, habar nu avo. I cum să-i explice că știa că Daniel fusese adoptat. Asta lai .1 să fie nevoită să-i spună despre fantome, ori asta era o conversație pe care chiar nu voia să o aibă cu mama ei.

— Serios, te-ar deranja dacă aș încerca să dau de ei?

Mama ei oftă lung.

— Nu mă deranjează, Kylie. Cred că-mi fac doar gi i|i că se vor supăra foarte tare pe mine dacă ai face asta. De câte ori nu m-am simțit vinovată că nu le-am spus de existența ta!

Ceva din vocea mamei sale îi atrase atenția.

Își dădu seama brusc că, dacă mama ei se simțea vino vată că nu le spusese despre ea, trebuia să știe unde loc 11 iau.

— Știi unde sunt, mamă? Știi cum aș putea să diu de ei?

Capitolul 24

Mama ei lăsă privirea în jos.

— Eu...

— Te rog, mamă, spuse Kylie. Te rog. Dacă >lii ceva, spune-mi.

Mama ei își facea de lucru cu doza de suc, ca și cum ar 11 fost fascinată de apa rezultată în urma condensării care. (scurgea pe cutia de aluminiu.

— Nu m-a lăsat inima să-i arunc necrologul, spuse ea Im cele din urmă. L-am pus în spatele ramei cu poza ta de t. \nd erai mică, de pe perete. Acolo scria numele lor și orașul unde locuiau.

Speranța se aprinse din nou în pieptul lui Kylie.

— Când ajungi acasă, poți să îl scanezi și să mi-l trimiți |

>rin e-mail? Te rog.

Mama ei dădu din cap.

— Dacă mai trăiesc încă, or să mă urască.

— Nu cred, mamă. Probabil că or să fie încântați să mă umoască acum.

Mama ei o mângâie pe obraz.

— Îmi pare rău, puiule. Am făcut ce am crezut că oi .1 mai bine atunci, dar acum... se pare că nu am luat cele 11 ul bune decizii.

— Ai făcut bine, spuse Kylie.

Și fără să se gândească, o îmbrățișă din nou pe mama ci care nu se omora după astfel de manifestări ale afecțiunii

O oră mai târziu, Kylie se uita după mașina mamei s. Ilo care se depărta tot mai mult, până când nu se mai vA/u decât un punctuleț albastru care in cele din urmă disp. U 11 din raza ei vizuală. Burnett și Holiday o așteptau la porțile de la intrare când se întoarse.

— Cred că mama o să se simtă bine, le spuse ea, presu punând că din cauza asta erau acolo.

Apoi își dădu seama că probabil Burnett le ascultase toată conversația. Atunci avu senzația că cei doi nu 01.111 acolo doar ca să se intereseze de mama ei.

— Am intrat în bucluc că m-am bătut cu Selynn' întrebă ea.

Se gândise la asta și în timpul conversației cu mama 01 îi plăcea sau nu, Selynn făcea parte din DCF.

Holiday clătină din cap.

— Nu. Selynn a meritat-o. Nu a știut să managerio/r situația. Deloc.

Holiday se uită la Burnett ca și cum i s-ar fi adresat și 11 n în aceeași măsură ca lui Kylie.

— Dacă suflă cineva vreun cuvânt despre ce s-a întâi 11 plat la lac, eu o să fiu prima care o să-l iau la trei-păzește.

Când Kylie voia s-o întrebe pe Holiday ce voia să spun.) că o să-l ia la trei-păzește, Burnett ridică din umeri.

— Nu cred c-o să spună nimeni nimic, zise el, și ochii n i Adeau. N-am înțeles niciodată expresia asta. De unde or li scos-o?

— Habar n-am.

Holiday o privi din nou pe Kylie. Burnett îi urmări priviia și acum se uitau amândoi ciudat la ea. Kylie începu din nou să se întrebe ce naiba se întâmpla.

Dacă nu e vorba de Selynn, atunci ce e? întrebă Kylie.

Ikirnett își îndesă mâinile în buzunarele blugilor.

Cred că am vrut pur și simplu să ne asigurăm că ești hlne.

Kylie dădu să-i răspundă, dar văzu că amândoi o fixau < lin nou cu privirea.

— Dacă asta e tot, de ce vă zgâiți la mine de parcă urinează să-mi crească o coadă la spate?

Crezi că e posibil să-ți crească o coadă? întrebă llurnett și în vocea lui se simțea îngrijorarea.

Oh, la naiba, Burnett vorbea serios! Kylie își trecu mâna l'fste fund să se asigure că nu-i apăruse nimic dintr-odată . 11 olo. Când văzu că nu era nimic, se încruntă la ei.

— Ce-mi ascundeți?

— Ai dat dovadă de noi talente astăzi, spuse Burnett.

— Vă referiți la faptul că alerg foarte repede? întrebă Kylie.

— Și la faptul că te-ai luptat cu Selynn, spuse Holiday l linii vârcolac în perioada asta, când mai e așa de puțin | >Ană la luna plină, e... greu să-i ții piept.

— Deci acum crezi iar că sunt vârcolac.

Holiday îi aruncă o privire lui Burnett și amândoi se uită din nou la Kylie.

— Încă nu suntem siguri.

Holiday începu din nou să o privească foarte atent pe Kylie.

— Ce e? întrebă ea.

— Tiparul tău mental, spuse Holiday, pe un ton de confesiune.

— Ce e cu el? Kylie își duse mâna la frunte. M-am deschis? Poți să-ți dai seama ce sunt?

— Nu, zise Holiday. Doar că... tiparul tău nu e stabil.

— Nu e stabil? Vrei să spui că se schimbă?

Burnett și Holiday încuviințară amândoi.

— Și asta ce înseamnă? întrebă Kylie.

Expresia de pe chipul lui Holiday se schimbă de la curiozitate la compasiune într-o clipită.

— Edoaro...

— O presupunere, știu. Spune-mi odată.

Kylie îi făcu semn directoarei de tabără să se gândească.

— Singurul tipar psihic care e labil și se modifică e cel de metamorf, spuse Holiday

— Deci acum crezi că sunt metamorf?

Kylie încercă să înțeleagă ce presupunea asta. Să se transforme în lei imenși și...

— Dar tiparul nu se schimbă ca la un metamorf, o corectă Burnett. La ei se schimbă doar când iau altă formă.

Kylie se uită la sânii ei și mai jos, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu s-a transformat în altceva și că sânii nu i mai crescuseră. Apoi își mai trecu o dată mâna peste funii, rugându-se din nou să nu-i fi crescut vreo coadă la spate.

— Eu nu mă transform.

— Știm, spuse Burnett.

Apoi, ca și cum ar fi intuit că lui Kylie îi ajungea pe ziua do azi, Holiday veni lângă ea și o cuprinse cu brațul pe ilupă umeri.

— Hai să facem o plimbare până la cascadă, ce zici?

Kylie încuviință. Se gândise să se întoarcă la cabană și s, \ tragă o porție zdravănă de plâns, dar o plimbare până la i. Iscadă suna și mai bine.

— Vin și eu cu voi, spus Burnett.

— Cred că o să mergem singure, îi răspunse Holiday.

— Nu cred că ar trebui să mergeți în pădure singure, îi i oplică el. Încă nu știm de ce nu a funcționat alarma de la poartă.

— Nu cred că suntem chiar așa de vulnerabile.

Holiday dădu din cap în semn de aprobare spre Kylie.

— M-aș simți mai bine dacă aș merge cu voi. Burnett m: încruntă. Nici n-o să mă simțiți. O să stau la distanță de voi.

Holiday își dădu ochii peste cap, ca și cum ar fi vrut să / u, \ „N-ai decât!”, apoi o ghidă pe Kylie să se întoarcă și o porniră spre cărarea care ducea la cascadă.

— O distanță de vreo optzeci de kilometri s-ar putea i mă mulțumescă.

— Când n-o să mai uiți că pot să te aud? întrebă Burnett < tire se afla cam la patru-cinci metri mai în spate.

— Când crezi c-am uitat așa ceva? îi replică ea cu voce >travă.

* * *

Luni dimineață, Kylie se trezi în aerul glacial care însoțe. I vizita fantomei. Deschise ochii, dar văzu că spiritul nu se materializase încă.

— Știi că simplul fapt că vii aici și că mă trezești nu ti vi

mă ajute, nu? Trebuie să-mi dai ceva concret, să găsești o cale să-mi arăți pe cine trebuie să ajut.

Nu-i răspunse nimeni și Kylie își trase pătura peste Iu i bie și urmări cu privirea aburii care-i ieșeau din gură. Vizii .1 la cascada cu Holiday fusese plăcută dar, în același timp, incredibil de demoralizatoare. Nici măcar nu-și vorbisei .1, stătuseră una lângă alta, privind la perdeaua de apă c. Ue cădea în cascada în fața lor. Aceeași ambianță pe care Kylie o descoperise data trecută persista și acum, parcă lu.11 puternică. Asta era partea extraordinară.

Cât despre partea extraordinar de demoralizatoare, l e putea să spună? Mesajul pe care-l deduse nu mai era .11 e lași, că totul avea să fie bine. Nu. Era ceva mai degraki concentrează-te și nu-ți pierde încrederea.

Și dacă ar fi crezut că putea să se certe cu prezența de l. I cascada, Kylie s-ar fi uitat la tavanul se rocă și ar fi mâi'All „Serios? Doar atât ai de gând să-mi spui?” Cinstit, cum ei .1 ea să se concentreze când nu știa la ce? Era cam greu s. I le concentrezi la fantome când acestea nu voiau nici măi .11 să apară, nu?

Temperatura din cameră mai scăzu cu câteva grade.

— Da, despre tine vorbesc, îi spuse Kylie cu voce t.ne spiritului.

Și să nu-și piardă încrederea era aproape la fel de impi 1 sibil. Să-și păstreze încrederea însemna să creadă că ni 111 h rău nu urma să se întâmple. Dar cele două fete ucise de un v. Mipir din gașca proscrișilor nu era ceva rău? Și cine ar onsidera un lucru bun să i se șteargă memoria mamei sale?

I .1 asta se adăuga și tiparul ei mental în schimbare care îi lai ea pe toți să se holbeze la ea ca la o ciudățenie — și să

nu uităm dorința ei incontrollabilă de a da buzna în visele oamenilor — era de înțeles că încrederea ei avea nevoie le niște steroizi ca să crească din nou.

Kylie răsuflă lung plină de frustrare când aerul rece care însoțea spiritul începu să se risipească. Grozav! Altă zi în i are ești trezit brusc din somn în zori de zi fără să ți se arate nimic. Kylie se rostogoli într-o parte și dădu câțiva pumni în pernă. Simțea cum dispoziția i se strica la fiecare secundă.

Oh, și nu era indispoziția firească dintr-o zi de luni. Era mai mult de atât. În seara aceea era lună plină. Cine știa ce urma să se întâmple? Dar faptul că se trezise într-o stare i>. I de proastă întărea și mai mult supoziția că era posibil #il lie vârcolac.

Nu că transformarea într-un lup ar fi fost singurul lucru ■ are o indispucea. După ce se hotărâse în sfârșit să accepte să iasă cu Derek, nu mai avusese ocazia să fie între patru ochi cu el >i să-i dea răspunsul. Mai era și un anume vârcolac care

II m ia să se întoarcă în tabără în ziua aceea sau a doua zi. Sau mai bine zis doi vârcolaci. Kylie nu putea să spună că aștepta i ii nerăbdare să facă din nou cunoștință cu Fredericka. Și să i lea ochii din nou cu Lucas după povestea cu visul? Oh, da, avea să fie o distracție pe cinste. Vezi să nu!

Kylie gemu, dădu un pumn în pernă și-și trase pătura peste cap.

La cinci minute de când se dăduse jos din pat și la dou.'i minute după ce-și verifică e-mailul și văzu că mama ei inc A nu-i trimisese necrologul lui Daniel, Kylie reuși să le scoatA din sărite și pe Della și pe Miranda. Asta după ce

ambele fete reușiră să o enerveze pe ea. Așa că luă hotărârea să îl ia o zi de pauză. Să nu se mai întâlnească cu oamenii. Și nici cu diversele specii de ființe supranaturale.

Astăzi, era doar ea și sconcsul ei.

Înșfacând o doză de suc din frigider, Kylie îl luă pe Șosetă în brațe, le spuse colegelor de cabană să-i comunice lui Holiday că-și lua liber și se întoarse în dormitor unde trânti ușa pentru că așa avea chef.

La ora nouă, Holiday bătu ușor la ușa ei.

— Vreau doar să văd dacă ești bine.

— Vreau să fiu singură, atâta tot, spuse Kylie auzind ușa deschizându-se, dar nu se mișcă din poziția în care se trântise în pat cu o oră în urmă, și anume cu fața în jos.

— Ești prost dispusă?

Întrebarea lui Holiday avea o grămadă de înțeleșuri. Ii care Kylie nu voia să se gândească.

— Da, am o stare foarte proastă, răspunse Kylie și m rostogoli într-o parte.

— Bine, am înțeles. Holiday își mușcă buza. Să nu uiți că sunt aici dacă ai nevoie de mine.

— Știu, spuse Kylie.

La ora zece, cineva bătu din nou la ușă. De data asta, Li ușa de la intrare.

— Pleacă, strigă ea.

Un minut mai târziu, Derek intră în dormitorul ei for# să fie invitat. Lucrul ăsta o scoase și mai mult din sării<■

Apoi, își aminti altceva care o enervase la culme și despre care nu apucase încă să vorbească cu el.

— De ce nu mi-ai spus despre chestia cu ștersul memoriei? îl luă ea la rost.

Derek se așeză pe pat.

— Burnett mi-a dat de înțeles că nu ar trebui să spun oricui.

— Și eu sunt oricine? întrebă ea și se ridică în capul oaselor, cu genunchii la piept.

Fie că de vină era tonul ei, întrebarea pe care o pusese sau că dispoziția ei era contagioasă, Kylie nu știa exact, dar i (.’cunoștea sentimentul și la alții. Și Derek era enervat la culme.

— Poate dacă ai fi fost mai accesibilă pentru mine, în loc să-ți faci griji că cineva e posibil să-și dea seama că-ți place de mine, am fi putut petrece mai mult timp vorbind.

— Cred că mi-am cerut deja scuze pentru asta. Nu că ar însemna că m-ai și iertat, spuse ea cu o urmă de sarcasm.

Derek clătină din cap.

— OK, bine, poate că nu am dreptul să mă supăr pentru asta.

Accentul pe care-l puse pe ultimul cuvânt o facu pe I ylie să-i pună următoarea întrebare.

— Dar ești supărat pentru altceva, nu?

Derek se încruntă.

— N-ar trebui să fiu.

Își trecu o mână prin păr și se uită la ea. Durerea profundă pe care Kylie o citi în ochii lui îi alungă proasta dispoziție. Începu să-și facă griji pentru el.

Pentru ce n-ar trebui să fii supărat?

Derek se ridică de pe pat și începu să măsoare camei .1 în lung și-n lat.

— Tu nu m-ai mințit niciodată. Nu chiar. Și mi-am 11.1t seama că încă mai simți ceva pentru el. Te simțeai vinovat A și știam că probabil te gândeai la el. Știam pentru că sini țeam asta. Totuși, ca un idiot, am continuat să mă țin de

capul tău, chiar când ai refuzat să ieși cu mine.

Kylie clătină din cap.

— Nu are logică ce spui tu.

Derek se opri din mers și oftă lung. Apoi ochii lui îi u moși, calzi, în care încă se citea durerea, îi întâlnește pe ai ei.

— Nu pot să mă supăr decât pe mine.

— Pentru ce? întrebă ea din nou, simțind că indispoziția încerca să-și facă din nou loc înăuntrul ei.

— Dar nu pot să trec peste faptul că nu mi-ai spus.

— Ce nu ți-am spus?

Kylie se simțea confuză și totuși... își dădea seama. I Intuia că vorbea despre Lucas. Nu că asta ar fi contat, pentru că povestea ei cu Lucas era de domeniul trecutului Kylie se hotărâse. Da, visele existau. Și simți din nou cum i se strecoară în suflet sentimentul de vinovăție.

Derek flutură o mână în aer.

— Vezi, așa te simți în mare parte din timpul pe care l petrec cu tine. Vinovată. Clătină din cap. Spune-mi că nu e adevărat. Spune-mi că nu ai primit scrisori de la el tot timpul ăsta.

Întrebarea lui îi răsună în minte.

— Eu... eu nu i-am răspuns niciodată.

Kylie voia să-l asigure pe Derek că nu greșise cu nimic. Dar adevărul o lovi și pe ea și mușcă din ea ca un dulău rău

•ullet . Ire ține cu dinții de un os care crede că-i al lui. Dacă l Derek ar fi primit scrisori de la o tipă cu care se sărutase, și Kylie ar fi fost geloasă. Nu i-ar fi convenit. Și cu siguranță nici atât dacă Derek ar mai fi avut și vise deochete cu ea.

— Derek, spuse ea pe un ton blând, jur pe ce am mai sfânt că nu am vrut să...

— Să mă rănești, îi termină el fraza. Te cred. Știu că nu îi tăcut-o ca să mă rănești. Nu ești nici crudă și nici rea. Nu .
11 nici măcar o urmă de răutate în tine. Doar că ești confuză.

Kylie se ridică în picioare, se duse la el și încercă să-i ia mâna într-a ei, dar el se feri. Gestul lui o răni. Îi întâlnește privirea și încercă să găsească o modalitate de a-i explica.

— Ai dreptate. Sunt confuză în multe privințe. Dar nu și în privința sentimentelor mele pentru tine. Țin la tine. Mult. Când sunt cu tine, mă simt în siguranță și când mă uți, mă simt în al nouălea cer. Totul pare așa de frumos și... și nici măcar nu-mi mai pasă dacă faci vreo magie. Vreau doar să am senzația aia, ai înțeles? Vreau să fiu cu tine.

— Dacă ți-ai fi dorit cu adevărat asta, ai fi spus ceva mai devreme.

— Am vrut, dar eram... pur și simplu confuză. Așa i um ai spus și tu.

— Din cauza lui Lucas?

— Nu.

Îi oferi și lui răspunsul pe care și-l dăduse și ei.

— Pentru că încă încerc să-mi dau seama ce sunt.

— Dar ți-am spus că nu e important ce ești.

— Pentru mine, este, spuse ea.

Dar în sinea ei, undeva mai adânc decât voia să privească, știa că ceea ce spunea el era adevărat. Faptul că mi știa ce e reprezenta doar un motiv pentru care Kylie mi fusese de acord să iasă cu el mai înainte. Celălalt motiv ei .
1 Lucas.

Dar asta nu schimba ce simțea pentru Derek, insistă e. I în sinea ei. Era exact ca în cazul mătușii lui Holiday, Stell. I Chiar dacă simțea o atracție față de Lucas, nu avea să fac .1

nimic în sensul ăsta. Încercă din nou să-i ia mâna într-a lui, dar el nu o lăasă.

— Va trebui să te decizi, Kylie, pentru că nu mai suport să trăiesc în purgatoriu. Îmi ajunge povestea cu tatăl meu și simt deja că nu mai fac față.

— Am luat deja hotărârea, spuse ea. Pe tine te aleg Aveam de gând să-ți spun ieri, dar... s-a întâmplat ce s .1 întâmplat.

Derek se apropie de ea și inima ei răsufală ușurată. Kylie se aplecă pregătindu-se pentru un sărut. Își dorea atât de mult să o sărute; voia să-i arate cât de mult ținea la el.

El o mângâie pe obraz.

— Până nu ești sigură ce simți pentru el, nu poți să te încrezi în ce simți pentru mine.

— Nu e adevărat.

Kylie încercă să-l sărute, dar el îi puse degetul pe buze oprind-o.

— Nu. Gata. Până nu te hotărăști, suntem doar simpli prieteni.

În vocea lui răsuna durere și suferință, care o străpun seră direct în inimă.

Ea nu voia să fie doar prietena lui. Voia mai mult.

— Te rog, nu face asta, Derek. N-am vrut niciodată Nă...

Derek îi puse din nou degetul pe buze.

— Știu că n-ai vrut să mă rănești, Kylie. Dar mă doare. Sunt... tot. Asta face să fie atât de greu. Făcu un pas înapoi. Ar fi mai bine să plec.

Durerea o copleși. Îi dădură lacrimile. Avea să-l piardă. Și ia la fel de bine cum știa cum o cheamă.

Derek ajunse în dreptul ușii și se întoarse.

— În calitate de prieten, îți spun asta. Fredericka s-a i i itors. Vrea să-ți facă rău. Și nu cred că o să se oprească după i c mi-a spus mie de scrisori. Ai grijă! Mai ales după seara ista. Vârcolacii sunt foarte agresivi înainte de transformare.

Kylie simți cum clocotea mânia în ea și-și șterse lacrimile care-i alunecau pe obraz. Până să nu spună el, Kylie iui se gândise de unde știa el de scrisorile pe care i le trimisese Lucas. Și acum, că știa, nu-i plăcea deloc. Fredericka li spusese deci despre scrisori.

Și, procedând astfel, nu o rănise doar pe Kylie, ci și pe I icrek. Kylie încleștă pumnul.

— Nu-ți face griji, spuse ea. Nu mai sunt la fel de neajutorată ca înainte.

— Neajutorată, nu, zise el. Dar tipa te întrece fluierând #Ii răutate. N-ai vrea să ai de-a face cu ea.

Kylie puse capul pe birou și plânse. Plânse pentru Derek și pentru Daniel.

O oră mai târziu, cu inima încă frântă, Kylie își verifică c mailul și descoperi că mama ei îi trimisese în sfârșit necrologul scanat al lui Daniel. Poate că emoțiile ei erau deja pe punctul de a răbufni din cauza zilei de rahat pe i. N e o avusese, dar când citi despre moartea tatălui ei, Kylie puse capul pe birou si plânse. Plânse pentru Derek și pentru Daniel

își aminti visul-viziune pe care îl avusese cu moarlc. I lui. Daniel era pe punctul de a părăsi un sat distrus de r.'i / boi și se întorsese să salveze o femeie din mâna insurgenți lor. Nu doar că-și dăduse viața pentru țara lui, ci și-o dădustea

să salveze o străină.

— Te iubesc, Daniel.

Kylie își dorea ca tatăl ei să i se arate din nou.

Citi numele părinților lui și că aceștia locuiau într-o localitate care se numea Gladlock din Texas. O căutare pe Internet îi arată că era un orașel cam la o sută douăzeci de kilometri de Dallas. Cu inima încă rănită, Kylie caută numărul de telefon al lui Kent B. Brighten. Calculatorul nu terminase căutarea, când ușa cabanei se deschise larg.

Kylie ridică privirea, așteptându-se să o vadă pe Miranda sau Della. Dar nici gând! Fredericka se gândise să-i facă o vizită. Și nu respectase eticheta care cerea să bați la ușa înainte să intri.

Capitolul 25

Măi să fie, pe cine vedem noi? E chiar fata care vorbește cu fantomele!

Tonul sarcastic al Frederickăi o lovi pe Kylie în plin.

Te întrece fluierând la răutate. N-ai vrea să ai de-a face cu ni. Cuvintele lui Derek îi răsunau în minte.

Bun, deci Derek avea dreptate. Kylie nu voia să aibă ila a face cu Fredericka, dar nu era sigură că avea de ales. Mim, având în vedere că femeia-vârcolac stătea la mai puțin de doi metri de ea. Kylie nu avea cale de scăpare. Era încă ea târziu să alerge și să se ascundă sub pat.

Kylie se ridică în picioare privind direct în ochii negri ai lui și sperând că lupoaica nu îi ghicea nesiguranța. Cu o zi în urmă, cu Selynn, Kylie nu simțise frică. Deloc

chiar. Acționase din instinct ca să-și apere mama. Acum singura.. N e avea nevoie de protecție era ea însăși; instinctul de l' il. Hișă își luase o minivacanță.

Vai de mine, nu te-am auzit bătând la ușă.

Kylie încercă să imite tonul tăios și postura defensivă a hederickăi, sperând să scape basma curată.

Scânteierea unui zâmbet apăru pe buzele Frederii l>. U, ca și cum ar fi vrut să spună că încercarea lui Kylie de .1 brava dăduse greș.

— M-am gândit că e cel mai bine să avem odată di. Si u ția asta.

Fredericka aruncă o privire în jur ca și cum ar fi Ic i interesată de mobilier. Nu că ar fi avut la ce să se uite s. M că acesta ar fi fost diferit față de cel din alte cabane. (). Ui, t peaua maro cu tapiserie groasă făcea pereche cu un fotoliu auriu, cu tapiserie la fel de groasă, care se asorta cât de i Al cu aceasta. Mama lui Kylie îi adusese câteva pernuțe doi < > rative care mai adăugau pete de culoare camerei. Măsuțele de la capătul canapelei aveau niște veioze care erau m. U degrabă practice decât decorative, cu niște abajururi. «II și simple. Miranda adăugase câteva cristale prin camei A

în spatele Frederickăi, Kylie îl văzu pe Șosetă încreme nind panicat la vederea cuiva străin în cabana lor. Scont sul din el reuși să-și revină destul cât să se ascundă sub o pei n.1 de pe canapeaua roșie cu auriu. Kylie nu-l învinovățea.

— Ce discuție? întrebă ea. Cea în care îți explic că iui ■■ políticos să intri în casa cuiva fără să bați la ușă?

Comentariul ei ironic ar fi putut să o întărească pe Frede ricka, dar Kylie simți că acesta era un test și i se părea ni.il periculos să arate că-i era teamă decât să o provoace |u>

lupoaică.

Fredericka slobozi un mârâit gros și ochii i se aprinsei a Când musafira ei neinvitată îi mătura camera cu privire. *, Kylie de-abia se abținu să nu se ascundă sub pernă lână# Șosetă. Fredericka mișcă din sprâncene. Kylie, mai mau dră ca oricând de noul ei talent, îi răspunse cu același ge>.l

I iparul lupoaiței semăna în mare parte cu al celorlalți vâr- i olaci pe care îi observase la râu cu o zi în urmă, dar mărimile înnegrite păreau de rău augur. Oare asta însemna

> ova? Kylie chiar avea nevoie să se înscrie la Cursul de introducere în arta citirii tiparului psihic.

— Am auzit că e posibil să fii de-a mea, rosti Fredericka mijind ochii.

Gândul de a împărtăși aceeași descendență cu o băta- uș. I îi făcu greață lui Kylie. Se uită din nou la perna care îiemura pe canapea. Își aminti ce spusese Holiday că nu i redea că ea era vârcolac, pentru că felinele aveau aversiune față de aceștia. Kylie spera că Holiday avea dreptate în. K eastă privință. Chiar și să bea sânge tot restul vieții ei i se | i. I rea o opțiune mai bună decât să fie vârcolac.

Kylie își păstră poziția defensivă.

— Eu n-aș pleca urechea la tot ce aud.

— Și dacă aș fi în locul tău, n-aș uita că dacă te trans- Im ini, sunt șanse mari să ne întâlnim. Și când e lună plină, i moțiile scapă în general de sub control și numărul victimelor e mare.

— În cazul ăsta sunt sigură că o să-ți păzești spatele, l'iise Kylie, mergând acum chiar la cacealma.

I 'redericka ridică din sprâncene.

Mai ales atunci când o femelă simte că alta îi face iiv. Insuri partenerului ei.

— Să înțeleg că încă mai ai probleme să-ți păstrezi bărlutul?

Kylie își înăbuși frica.

Ochii Frederickăi deveniră și mai aurii.

A ce miroase?

Fredericka adulmecă. Kylie nu îndrăzni să se uite spic perna unde se ascundea Șosetă.

— N-am de unde să știu, dar, dacă te deranjează, uș. I o chiar în spatele tău.

— Miroase a... nu știu, a leu poate? întrebă Frederic I .1 și sprânceana stângă i se arcui.

Kylie nu clipi.

— Știam că tu ai făcut-o.

— Ce anume?

Zâmbetul Frederickăi se transformă în ceva ce semăiu mai degrabă a rânjet de satisfacție. Apoi se dădu câțiv. I pași înapoi și se trânti pe canapea, cu mult zgomot, c. I și cum ar fi plănuț să mai stea un timp pe acolo.

Sunetul canapelei din care ieși aerul a fost urmat rapul de un altul, între mieunat și șuierat. Perna căzu și o co. Ul.1 dungată în alb și negru se ridică brusc. Fredericka se întoarse chiar la țanc să primească jetul direct în față.

Deși era cam la șase metri distanță, duhoarea o făcu | >c Kylie să-și ducă mâna la nas, fără să se abțină însă să zâmbească.

Lupoaica țipă și se năpusti asupra animalului. De. I Șosetă avea acum apucături de sconcs, era evident că nu și uitase originile de felină. Plonjă de pe canapea ca o pisu a speriată. În săritură, lovi veioza de pe măsuță care căzu l u zgomot.

Ștergându-se la ochi cu palmele și urlând, Fredc'iii li. I

sări și ea de pe canapea după Șosetă. Acesta, care se cm o țase pe fotoliul capitonat, reacționează în consecință și pioni» în aer, lovindu-se de pereți în timp ce fugea ca să scape < u viață.

Gândul la ce i-ar face lupoaica pisicii ei o făcu pe Kylie se ia după ea. Scaunele de lemn au fost trântite la pământ, cuptorul cu microunde zbură prin cameră, biroul era cât pe ce să se răstoarne și câteva vase lăsate pe tejghea

111 bucătărie se făcură țândări lângă scaune. Era o adevărată învălmășeală. O pisică ce fusese transformată în sconcs, o Icinelă-vârcolac și o ființă supranaturală încă neidentifi- i ată se fugăreau prin sufragerie și bucătărie, fiecare cu planul său.

Șosetă alerga ca să scape cu viață, fredericka să-l omoare. Kylie să-l protejeze.

Din păcate, Șosetă nu-i ținu piept lupoaicei înfuriate și, m câteva secunde, Fredericka îl încolți lângă frigider. Un i aget puternic răsună în cabană. Un val de adrenalină o ai. Abătu pe Kylie când Fredericka se năpusti asupra sârmanului animal.

(’hiar înainte ca Fredericka să pună labele pe Șosetă,

Iylie o apucă de antebrățe. Ridicând-o în aer, Kylie o târî pi c ușa de la intrare pe fata care se zbătea și o azvârli afară.

Aceasta ateriză cam la doi metri și jumătate de verandă i ii o bufnitură puternică. Ochii ei, care acum erau de un. Iui ui aprins, se uitau cu groază la Kylie. Lupoaica se ridică in patru labe, cu genunchii îndoți, agitându-se nervoasă,

■ i și cum și-ar fi făcut vânt să sară din nou.

Kylie nu se clinti. Inspiră și expiră. Era gata pentru o nniă rundă.

Căteea ce ești! mârâi Fredericka și își azvârli capul pe

— Mi-ai rănit pisica și abia acum o să vezi ce jigodii' pot să fiu!

Vocea lui Kylie suna ca a unui animal, la fel ca a Fi r derickăi. Apoi, speriată deodată, nu de Fredericka, ci de gândul de ce ar fi în stare dacă fata s-ar năpusti din nou asupra ei, Kylie se dădu înapoi și trânti ușa de la intrare.

Întreaga cabană se cutremură din cauza impactului. Și chiar în acel moment o prezență glacială învălui încăperea! Kylie avea musafiri. Grozav! Cabana mirosea a scoms, afară era o lupoaică întărâtată și tocmai acum își găsisese și spiritul să-i facă o vizită.

Cinci minute mai târziu, Kylie stătea cu spatele la frigidei respirând pe gură ca să nu icnească din cauza mirosului înțepător și încercând să se calmeze, pe ea și pe amărâtul de pisoii-sconcs care era foarte speriat.

Șosetă, la câteva secunde după ce Kylie intrase în cabană, se cățăraseră pe piciorul ei, se culcușiseră în brațele ei și își îngropaseră năsucul ascuțit la subsuoara fetei. Kylie se întrebă dacă nu făcuse acest gest atât din dorința de a se ascunde, cât și de a scăpa de propriul miros.

Fantoma se plimba prin sufrageria micuță ca și cum încerca să gândească. Kylie o văzu mergând în cerc înainte de a observa cu ce era îmbrăcată.

— De ce ești îmbrăcată cu o pijama de spital? întrelu Kylie, dar spiritul nu-i răspunse.

Și când imaginea fantomei se estompă, Kylie se simți ușurată. Închise ochii și încercă să-și amintească starea de calm pe care o simțise la cascada în legătură cu toată povoaștea asta cu „Cineva drag ție o să moară”.

Apoi ușa de la intrare se deschise larg. Gândindu-se că ora posibil să fie din nou Fredericka, Kylie se încordă, dar

m* relaxă când le văzu pe Holiday și Miranda.

— Ești bine? întrebă Holiday.

Kylie încuviință și Șosetă, auzind mai multă mișcare, se i uibări mai bine la subsuoara lui Kylie. Miranda și Holiday Iși puseră mâna la nas și se uitară mirate în jur, la cabana vnndalizată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Holiday.

Irederickai, asta s-a întâmplat, era cât pe ce să-i răspundă Kylie, dar își înghiți cuvintele. Nu fusese niciodată o pârâ-loasă și nu voia să înceapă acum.

— Șosetă s-a speriat.

Nu era chiar o minciună în totalitate.

Holiday, ținându-se încă de nas, miji ochii la Kylie.

— Știu că Fredericka a fost aici.

Vocea i se auzi înăbușită căci palma îi acoperea și gura.

— Ți-a spus ea? întrebă Kylie.

— Nu era nevoie, interveni și Miranda. I-am simțit mirosul când a trecut pe lângă birou.

— Ce s-a întâmplat? repetă Holiday întrebarea cu mâna la gură.

Miranda mai făcu un pas spre ea.

— Era nervoasă la culme, interveni din nou Miranda, amuzată. Scuipa pur și simplu. Cumva Șosetă a nimerit-o în lață? zise vrăjitoarea râzând și strâmbă iar din nas din '. Uiza duhorii, dând din mâini ca și cum ar fi făcut o mică magie.

(’ând Kylie respiră din nou, nu mai simți duhoarea.

Mersi, îi spuse ea Mirandei, surprinsă că aceasta reu- ți’. I- sa înlătore mirosul neplăcut fără să mai facă nicio gafă.

— Cu plăcere, spuse Miranda cu mândrie. E o nimii .1 toată să înlături mirosul neplăcut. Am învățat asta de câini

eram de oliță.

Holiday lăsă mâna jos.

— Miranda, poți să mă lași un minut singură cu Kylie ’

Miranda își dădu ochii peste cap.

— De ce toată lumea mă gonește?

O șterse în dormitorul ei, dar îi aruncă lui Kylie un zâmbet înainte de a închide ușa.

Privirea lui Holiday o întâlni pe a lui Kylie.

— Ia spune-mi, ce s-a întâmplat?

Fredericka a trecut pe aici să-mi aducă aminte că a încercat să mă omoare aducând un leu în camera mea și că s <11 putea să nu se mulțumească cu o singură încercare.

Când văzu că fata nu-i dă niciun răspuns, Holiday o privi suspicioasă.

— Sarcina pe care o am eu aici e să le arăt tuturor că ne putem înțelege fără incidente. Holiday oftă. Am fost în acord ca Fredericka să se întoarcă pentru că... știu că nu are unde să se ducă în altă parte. Mă tem să nu fie atras.! în vreo bandă periculoasă, dar, dacă începe să facă probleme, o să-i arăt ușa.

Kylie știa că Holiday vorbea serios și aprecia loialitate,» ei nemărginită. Deși tentația de a spune adevărul clocotim în ea, propriul simț al loialității o făcu să-și țină gura. Și 1.1 cât era de important pentru Holiday să salveze fiecare elev din tabără de partea întunecată a lumii supranaturale Chiar și pe Fredericka.

Kylie nu era sigură că lupoaica merita să fie salvată n. Iii dacă putea fi salvată. Dar nu voia ca ea să fie cea care s. I 1.1 această hotărâre. Și-n afară de asta, nu voia ca Holiday s, 1 1 ie nevoită să-i rezolve problemele. Vizualiză cu ochii mintii cum reușise să o azvârle pe Fredericka afară pe ușa.

I 'oate că era capabilă să-și aibă singură de grijă. Poate.

Scărpinându-l zdravăn pe Șosetă după urechi, care era încă speriat, Kylie spuse:

— Nu e mare lucru. Lui Șosetă nu i-a plăcut de Freilericka și nici ei de el. Nimeni n-a fost rănit. Deocamdată, r. Lsună o voce timidă în sinea ei, dar Kylie nu o băgă în scamă. Sunt sigură că o s-o scoatem noi la capăt.

Când ridică privirea, Kylie o observă pe Della stând în | 'ațele directoarei de tabără, în pragul ușii. Îi urmări buzele mișcându-se și își dădu seama că aceasta o facea mincinoasă.

Holiday se uită la Della și apoi din nou la Kylie.

— Ești sigură?

Kylie încuviință. Parcă nu mai simțea că era o min-
■ mnă. Cel puțin nu la fel de mult ca înainte. Holiday o Imbrățișăși plecă.

Miranda ieși din camera ei și Kylie îl lăsă jos pe Șosetă i mcepu să strângă prin cameră. Miranda și Della făcură și

■ Ic același lucru.

— Nu sunteți obligate să mă ajutați, spuse Kylie.

— Scutește-ne, spuse Miranda și continuară amândouă i ridice scaunele de pe jos.

Della puse cuptorul cu microunde la loc pe bufet. Îl l'. Tyâ din nou în priză și când se aprinse beculețul, spuse:

E ca nou.

După ce făcură curat prin cameră, se așezară toate trei Kt masa din bucătărie.

— Bun, spuse Miranda. Acum dă-ne detalii și să mii omiți părțile cele mai interesante. Și mă refer la părții» ' când Domnișoara Vârcolac a fost împrășcată direct în l.iț.» Ceva îmi spune că asta o să fie partea mea preferată I i naiba, pun

pariu că acum chiar te bucuri că l-am transloimat pe Șosetă într-un sconcs, nu?

Kylie se rezemă de spătarul scaunului și le relatează. În întreaga poveste, inclusiv faptul că Fredericka îi spusese lui Derek despre scrisorile de la Lucas și chiar și partea în care Fredericka aproape că recunoscuse că ea fusese ie, i care adusese leul în camera lui Kylie.

— De ce naiba nu i-ai spus lui Holiday? întrebă Miranda.

Când văzu că aceasta nu răspunde imediat, Della spuse

— Pentru că e prea de treabă.

— Nu e asta, zise Kylie. Își mușcă buza. Bine, poate și asta e și ăsta un motiv, dar eu pentru Holiday îmi fac griji, nu pentru Fredericka. Și-n afară de asta, vreau să rezolv singură problema.

— Partea asta o respect, zise Della punându-și mâinile la piept. Dar mai e și zicala care spune că trebuie să-ți țu prietenii aproape și dușmanii și mai aproape.

Miranda se încruntă.

— Fredericka e mai rea decât un șarpe cu clopoței. Îți e sigură că poți să-i faci față?

— Dacă ea nu poate, eu sunt mereu dispusă să bat mai un vârcolac, spuse Della.

Emoția o gâtuie pe Kylie și aceasta de-abia reușește să înghită nodul care i se pusese în gât.

— E și Lucas aici?

Kylie își amintește durerea din ochii lui Derek. Nodul din gât. Atunci se făcu și mai mare.

— Nu a venit încă, spuse Della. Am auzit-o pe Fredericka spunând că o să vină mâine.

Kylie clipi, sperând să nu-i dea lacrimile. Apoi își amintește visele pe care le avusese și cât de greu avea să fie să dea

ochii cu Lucas.

Miranda se aplecă spre ea.

— Crezi că Derek chiar a vorbit serios cu despărțirea?

— Dar nu i-a dat papucii, o corectă Della pe un ton •ullet ispru. Nici nu erau împreună.

Dar era ca și cum i-ar fi dat papucii, își spuse Kylie în mea ei și câteva lacrimi începură să-i curgă pe obraji. Se i ulică în picioare și spuse:

— Vă mulțumesc, fetelor, dar sunt... vreau doar să...

— Încă mai ești nervoasă? întrebă Della.

— Da, răspunse Kylie.

Își îndreptă privirea spre monitorul calculatorului, care ul'îșa numărul de telefon al bunicilor ei. Era chiar prea i ivașită ca să se ocupe de asta acum. Așa că avea s-o lase pe .1 iloua zi. Kylie ajunse în dormitor, închise ușa și se prăbuși cu fața în jos pe cuvertura albastră cu alb. Doar ce închisese ochii, când o auzi pe Miranda oftând. Un oftat pi* care nu ar fi trebuit să-l audă cu ușa închisă.

— Crezi că e vârcolac? întrebă Miranda.

Kylie înșfacă o pernă și și-o puse pe cap, dar asta nu împiedică răspunsul Dellei să se infiltreze prin spuma din ■ mnpoziția ei și să ajungă la urechile ei fine.

Probabil că da, răspunse Della. Dar n-o să-i port ran- i Inimă. O să fie cel mai de treabă vârcolac din câți există.

— Nici eu, spuse Miranda. Nu toți vârcolacii sunt riti Nn că aș fi fost apropiată de vreunul din ei.

Minunat, își spuse Kylie. Prietenele ei părea sigure i a era damnată la o viață de toane urâte și de urlat la lima Kylie încercă să-și imagineze cum ar fi să se transformi» într-un lup. Apoi își aminti că Fredericka avea să aștepte cu răsufierea tăiată o ocazie să se răzbune pe ea când ți dacă —

se transforma în vârcolac.

Și apoi își aminti că Derek spusese că nu voia ca ea să fie vârcolac pentru că astfel ar fi avut ceva în comun cu Lucas. Oare din cauza asta dăduse înapoi? Oh, Doamne, de ce trebuia să fie viața așa de grea?

Kylie rămase în camera ei următoarele ore. Simțind un vârtej emoțional dezlănțuindu-se în ea, Kylie încercă să se gândească la orice altceva care ar fi putut să mai atenueze starea în care se afla. Moțăise un pic, de fapt adormise, dar se trezise când temperatura din cameră scăzu. Se uita în jur după fantomă, dar spiritul nu se materializase. Amintindu-și de apariția spiritului după ce Fredericka plecă, Kylie întrebă:

— Ai ceva să-mi spui?

Întrebarea ei vibră în aerul rece și încremenit din camera Kylie nu se aștepta la un răspuns, dar trebuia să întrebe, nu făcând Holbându-se în tavan, Kylie tresări când ceva se prăbuși întru zgomot pe podea. Kylie se întoarse și văzu că molului căzuse de pe noptieră. Când îl ridică, auzi pe cineva pe fii

— E cineva acolo?

Kylie recunoscu vocea Sarei.

— Bună, zise Kylie.

— Ce e? întrebă Sara.

Kylie se ghemui sub pătură ca să nu înghețe.

— Nimic. M-ai sunat?

— Nu. Tu m-ai sunat, răspunse Sara.

— Oh! Kylie se uită la telefon. Mobilul mi-a căzut de pe noptieră. Probabil că s-a format numărul din întâmplare.

— Aha!

Situația era stânjenitoare.

— Unde ești? întrebă Kylie, ca să alunge tăcerea stânjenii

oare căci i se părea prea nepolitic să închidă pur și simplu.

Doar nu putea să zică ce avea pe suflet, cum ar fi fost:

I Ici, ghici ce? Am azvârlit un vârcolac afară din cabana mea pentru că a încercat să-mi omoare pisicuța care acum e sconcs} i in seara asta s-ar putea să mă transform și eu în lup.

In acel moment, Kylie își dădu seama că o învinovățise |ir Sara pentru că relația lor se răcise, susținând că ea se

■ limibase. La naiba, uite cine suferise cea mai mare transformare!

La mail cu Tina, răspunse Sara și vocea ei sună ciu- il.il tie crispată.

Care Tina? întrebă Kylie, sperând să pară interesată tli* viața Sarei.

Tina Dalton. Tocmai s-a mutat aici.

E de treabă?

Oare Tina era acum prietena cea mai bună a Sarei?

Sara chicoti.

Nu prea, dar fratele ei e un tip mișto de tot.

Hm, o tachină Kylie. Bine că n-am un frate că aș crede <> loți anii ăștia ai fost interesată doar de el.

Sara izbucni în râs și Kylie râse și ea.

Mai dispăru puțin senzația de stânjeneală.

— Ce ciudat că ai sunat, spuse Sara. Chiar mă gândeam la tine. Îți mai aduci aminte când aveam treisprezece ani și ai făcut săritura aia cu spatele și am căzut amândouă de pe plasa elastică? Mamele noastre ne-au dus la dispensai pentru că au crezut că ți-ai rupt o mână și eu aveam dita mai cucuiul la cap.

— Da, țin minte, spuse Kylie. Dar ce te-a făcut să-ți

amintești de asta?

— Cine știe? răspunse Sara cu aceeași voce crispată.

Kylie puse capul pe pernă.

— Și ție ți-a plăcut de domnul doctor.

— Chiar era drăguț. Sara avea din nou glasul normal. Sunt tipi mișto în tabără?

— Da.

Kylie trase adânc aer în piept și când expiră, scoase aburi pe gură. Ciudat. Crezuse că spiritul plecase, dar acesta venea din ce în ce mai aproape de ea.

— Te-ai cuplat cu vreunul? întrebă Sara.

Inima lui Kylie zvâcni.

— Cam așa ceva, dar... ne-amcam... despărțit.

Sau mai bine zis el mi-a dat papucii. Kylie simți un fioi pe șira spinării și se uită în jur după fantomă. Aceasta încil nu se materializase, dar prezența ei de gheață se făcea simțită în toată încăperea.

— Nasol, spuse Sara și Kylie auzi în fundal pe cinev. I care o striga. Stai puțin.

Pe fir nu se mai auzi nimic, ca și cum Sara ar fi acoperii receptorul. Dar urechile super fine ale lui Kylie îi auzeau respirația. Kylie nu era sigură dacă Sara luase mâna de pe receptor sau dacă avea ea din nou auzul sensibil. Încă nu pricepuse cum funcționa harul ăsta. Când îl avea, când nu. Exact ca și forța fizică.

— Nu, nu folosesc asigurarea, se auzi glasul Sarei pe fir. Plătesc în numerar. Bineînțeles că mama știe. Spuneți-mi, domnul doctor are de gând să mă consulte sau nu?

Kylie se încruntă când își dădu seama că Sara mințise că era la mail. Începură să-i vină în minte fel și fel de motive pentru care prietena ei ar fi mințit. Oare rămăsese fără

anticoncepționale? Sau credea iar că era însărcinată? Strângând și mai tare telefonul, Kylie își aminti din nou ce diferite erau. Ce trist era că nu mai puteau să vorbească despre unele lucruri — cum ar fi vârcolacii sau sexul.

— Kylie, spuse Sara. Trebuie să închid.

— Bine. Pa.

Kylie puse telefonul la loc pe noptieră. Când ridică ochii, văzu că fantoma stătea la picioarele patului și părea incredibil de tristă. Kylie dădu să-i spună ceva, dar spiritul dispăru.

— Minunat, mormăi ea. Să comunici cu spiritele e aproape la fel de rău ca atunci când comunici cu vechii prieteni.

I -a unsprezece și jumătate în acea noapte, Kylie mergea cu

Della și Miranda la focul de tabără. Inima stătea să-i pocnească de frică la gândul ce avea sau nu avea să i se întâmple în acea noapte, dar nu voia să o arate. Bineînțeles, Della cam știa ce simțea ea, pentru că o studia cu imensă compasiune.

În clipa în care cele trei trecură de luminiș, Kylie îl zări pe Derek stând într-un grup cu alte patru zâne. Acesta o privi. Luna plină oferea destulă lumină ca să-i vadă privi rea înduioșată și grija din ochi.

Nu încăpea nicio îndoială că Derek îi simțea frica. Ky I ie se opri și le mormăi celor două să meargă înainte și să o lase să vorbească cu Derek. Colegele ei de cabană plecară Kylie îl așteptă pe Derek să vină și să-i ofere atingerea lui care-i aducea alinare — doar o singură atingere caro să-i alunge teama din suflet. I-ar fi prins tare bine puțin din calmul lui acum, ca să nu mai zică de atingerea lui. Privirea

lui o întâlni pe a ei, dar acesta, în loc să se îndrepte spre ea, se uită din nou spre cercul lui de prieteni. Atunci se prinse Kylie cam cum aveau să decurgă lucrurile între ei de acum încolo.

În mod evident, să fie doar prieteni însemna că sărutările și atingerile nici nu intrau în discuție.

Primul ei impuls fu să-l implore să înceteze cu prostia asta. Al doilea impuls nu presupunea implorarea. Furia făcu să-i mai dispară teama din suflet. Chiar dacă știa ca Derek avea dreptate într-o anumită măsură — la început, era adevărat că din cauza confuziei cu Lucas nu acceptase să fie iubita lui Derek — nu avea încredere în ea ca să știe că nu l-ar înșela? Lipsa lui de încredere în ea pur și simplu o scotea din minți. Rău de tot.

Bineînțeles, de vină putea să fie agresivitatea incontro labilă tipică vârcolacilor, dar pentru ea era totuna. Și din nou, se simțea mai bine să fie furioasă decât să sufere, mai bine chiar și decât să-i fie frică, așa că ținu de sentimentul de furie cu speranța că Derek avea să-l simtă. Chiar mai înaintă câțiva pași, să fie mai aproape de el și să-i ofere ocazia perfectă.

Își dădu seama că planul ei funcționase când se întoarse și ochii lui verzi îi întâlniră pe ai ei. Kylie nu clipi, nu încercă să-și ferească privirea, vrând să fie sigură că Derek îi simțea fiecare fărâmbă de mânie. Acesta se încruntă și plecă din grupul de prieteni, vrând probabil să iasă din aria ei. Deși Kylie a fost tentată să-l urmeze și să-l copleșească cu trăirile ei, nu o făcu.

Pleacă! Inima i se strânse când durerea luă din spațiul alocat furiei. Nu uita, nu eu am fost cea care am hotărât să ne despărțim.

Trăgând adânc aer în piept, Kylie se uită în jur până când zări alt suflet singuratic care părea aproape la fel de nefericit ca ea. Perry stătea de unul singur, sprijinindu-se de un copac și uitându-se la Miranda care sporovăia veselă cu un grup de tipi — printre care se afla și Kevin.

Știind că unui om nefericit îi place să aibă companie, Kylie se duse la el. Perry mârâi la ea când se apropie de el.

— Ce e? Iar o să-mi spui ce mult mă place?

— Nu, zise Kylie. Am ajuns la concluzia că tot ce are de-a face cu sexul opus ar trebui interzis și considerat ilegal.

Perry o privi cu ochii lui căprui.

— Sunt probleme în paradis?

— Mda.

El oftă.

— Poate ar trebui să ne cuplăm unul cu altul și să le ilâm o lecție.

— În visele tale, spuse Kylie.

— Nici măcar acolo. Perry se încruntă. Singura fată pe care o visez în ultimul timp e cea care e prea ocupată să flirteze cu toți de n-are timp nici măcar să mă salute.

Kylie se uită la el cu gura căscată.

— Nu-mi vine să cred.

De unde ajunsese el să creadă că Miranda ar trebui să vorbească cu el, când el fusese cel care o expediase? Era exact ca Derek.

Până să apuce Kylie să-și spună părerea, Luis, vârcola cul-șef, le solicită atenția tuturor celor adunați acolo. Furia pe care o simțea față de Perry și Derek se risipi și Kylie căzu din nou în brațele fricii.

Inima îi bubuia. Se simțea scaldată de razele lunii de parcă ar fi stat în plin soare. Pielea o ustura și cu greu se

abțină să nu se uite la globul imens de pe cer și să-i strige să înceteze.

— Nu e așa de înfricoșător cum crezi, spuse Perry.

Kylie îi întâlnește privirea.

— Știe toată lumea ce se întâmplă cu mine?

— Cam așa ceva. Ochii lui, acum de un albastru aprins, o priveau atent. Nu e rău.

Se apropie de locul unde se ținea ceremonia și Kylie se uită la Perry și-l apreciează pentru grija sinceră pentru ea.

— Nu am știut că metamorfii și vârcolacii sunt la fel.

— Nici nu suntem, spuse el. Dar și unii și alții ne transformăm și am vorbit mult despre asta și cu alții. Toți spun același lucru. „Nu e mare lucru. Ca o cramă musculară.”

Kylie își mușcă obrazul amintindu-și că și Lucas o descrisese la fel. Din păcate, lui Kylie nu-i plăcuseră nicio dată crampele musculare. O mie de întrebări începuseră să i se învârtă în minte. De ce nu găsisese mai multe răspunsuri? Își simți inima stând în loc, pornind din nou, apoi fâlfâind ca un fluture prins în plasă.

Înghițind nodul care i se pusese în gât de frică, o căută din priviri pe Fredericka.

— O să știu cine sunt? îl întreabă ea pe Perry.

De-abia mai putea să respire, deși nu o văzuse încă pe lupoaică.

— Bineînțeles că o să știi, răspunse el și aruncă o privire peste umărul lui Kylie.

Kylie se temea că o vede pe Fredericka în spatele ei.

— Te simți bine? se auzi din spate vocea plină de alinare a lui Holiday.

Kylie se întoarse chiar când Holiday îi făcea semn lui Perry să plece.

Kylie se aplecă spre Holiday și rămase fără voce când îi mărturisi adevărul.

— Sunt îngrozită de frică. Nu sunt pregătită pentru asta. Ochii o usturau simțind din nou nevoia să plângă.

— N-o să pățești nimic. Nici măcar nu cred că...

Holiday nu-și termină fraza ci puse o mână pe umărul ei și o mare parte din panica ce pusese stăpânire pe ea se risipi.

1 lai, eu o să fiu lângă tine.

Merseră amândouă spre mulțime și formară alt cerc .1 semănător cu cel de la ceremonia vampirilor. Luis stătea în mijloc și ținea în mâini un craniu. Nu unul de om, ci părea a fi de lup. Îl ridică deasupra capului. Acesta păru să il ragă lumina lunii și să sclipească. Luis începu să spună ilin nou povestea primului vârcolac, apoi vorbi despre multitudinea de talente pe care le au cei din neamul lui, dar Kylie nu putea să asculte. Nu se simțea deloc în lardul ei. Se uită spre lună și ar fi putut să jure că omul din globul argintiu îi făcuse cu ochiul.

Apoi Kylie observă că mulți dintre colegii ei plecau Vârcolacii. Kylie îi aruncă o privire întrebătoare lui Holiday

— Majoritatea preferă să nu se transforme cu specl. I tori, îi explică directoarea taberei.

Kylie nu-i învinovăța. Nici ea nu voia s-o facă. Oaiv hainele aveau să-i cadă de pe ea? Oare cei din jur aveau s. I i vadă părul care îi creștea pe piele?

Nu se gândea decât să o ia la fugă, dar Luis termina dr vorbit și sunetul care-i ieși din gură fu unul de groază. 111 fundal, Kylie auzea ceva ce păreau a fi țipetele celorlalți, căci și ei se transformau. I se opri din nou respirația. Pan .1 era țintuită în loc. Nu voia să audă, nu voia să vadă, dar, 1 a

la un accident de mașină, nu putea să-și ferească privirea.

Luis căzu la pământ, spatele i se arcui și sunetele ceva între mârâit și gemut — continuară. Parcă era o scenă dintr-un film de groază. Kylie se uită cum i se contorsionează corpul în feluri în care niciun trup uman nu ar putea să-o facă. Luis își dădu atât de mult capul pe spate, că nu încăpea nicio îndoială ca avea să i se rupă. Maxilarul îi crescuse, obrajii i se alungiră și în locul unde până adineaui fusese o față de tânăr, apărură botul unui lup. Apoi îi apărură și părul.

Inima lui Kylie sări din piept. Ceva i se mișca pe sub piele. Stomacul i se făcu ghem. Oh, Doamne! Ceva se întâmpla cu ea.

Capitolul 26

Kylie simțea ca și cum îi curgea un lichid efervescent prin vene. Se uită la Luis, care acum devenise un lup în toată regula și care o zbughi în pădure. Apoi toți ceilalți se întoarseră spre ea.

Se uitau.

Așteptau.

Kylie o privi pe Holiday.

— Vreau să... fiu singură.

Apoi plecă. Nu o luă la fugă — nu voia să atragă și mai mult atenția asupra ei, mai mult decât o făcuse deja — dar mergea în pas alert, temându-se că sunetele cumplite aveau să iasă în orice clipă și din gura ei.

Ajunse în pădure înainte de a fi stăpânită de impulsul să o lua la fugă. Se mișca cu o viteză uimitoare, ferindu-se de

copaci, sărind peste cioturi și lăsând capul jos să nu se lovească de crengi. Nu știa cât alergase. Dar, fiindcă nu mai putea să respire și se simțea lipsită de energie, se prăbuși în cele din urmă cu mușchii tremurându-i.

Gâfâind încă, își privi mâinile. Își atinse fața, să se asigure că nu începuse să se transforme.

Nimic. Nicio schimbare. Kylie închise ochii și încerc.) să alunge senzația ciudată pe care o simțea pe piele.

În acel moment, auzi un mârâit gros și foarte amenințător.

Kylie deschise ochii și văzu lupul care se îndrepta lej».’» nat spre ea. Era în mare parte alb, cu ușoare nuanțe de gri și portocaliu-închis. Ochii de un auriu aprins îi lucea 11 Buzele lăsau să se vadă colții ascuțiți. Nu era un lup obișnuit. Era un vârcolac.

Kylie încercă să se ridice în picioare, dar mușchii îi tremurau și refuzară comanda. Vârcolacul păru să-i observe slăbiciunea. Adoptă o poziție mai agresivă. Blana aspră de pe spate i se ridică și când Kylie se uită în ochii lui, își dădu seama. Știu fără nicio îndoială că lupul era Frederick.! Mârâitul lupoaicei deveni mai pătrunzător și aceasta era gata de atac.

Kylie găsi puterea de a sări în picioare, gata să o rupă. I fugă când alt vârcolac, chiar mai mare, ieși în fugă dintre doi copaci. Fredericka se opri. La început, Kylie se gândi că urma să fie atacată de două bestii, nu de una. Dar al doilea lup, de un gri-închis la culoare, cu ochii de un auriu mai deschis, se năpusti mârâind la lupul care venea spre ea.

Kylie îi auzi mârâind unul la altul și îi văzu năpustindu-se unul la celălalt. Auzi clănțănit de dinți și dându-și seama că avea ocazia să scape, o luă la fugă prin pădure. Alergă, nu la fel de repede ca înainte căci își irosise toni.) energia, dar

se forță să înainteze și nu se opri până l.i cabană.

Prăbușindu-se pe treptele verandei, respiră lacom.) Când se uită spre pădure, văzu că e privită de doi ochi de un auriu-deschis. Cu următoarea gură de aer veni și iluminarea. Nu era sigură de unde știa, dar fu atât de sigură că nici nu puse la îndoială ceea ce simțea.

Lucas se întorsese.

A doua zi dimineață, Kylie a fost din nou trezită, ca de obicei, de temperatura scăzută din cameră. Gemu, se întoarse pe-o parte și aruncă o privire fioroasă ceasului, nevrând să creadă că se lumina de ziuă. Dar așa era. Era 4:59 a.m. Fantoma venise la ora fixă.

Nu i se părea drept, și nu doar pentru că nu voia să dea ochii cu Lucas încă. Parcă abia pusese capul pe pernă. I'arcă niciodată nu mai trecuseră așa de repede trei ore. Era două dimineața când se trântise în pat.

După ce Kylie alergase înăuntru când îl văzuse pe

Lucas, o găsisse acolo pe Holiday care o așteptase să se asigure că nu pățise nimic. Della și Miranda așteptau împreună cu directoarea taberei la masa din bucătărie, toate îngrijorate. Colegele ei de cabană păreau șocate când o văzură pe Kylie. Nu încăpea îndoială că ele chiar crezuseră că se transformase în vârcolac. Dar Holiday nu păruse la lei de mirată.

După ce medită asupra faptului, Kylie deveni deodată suspicioasă. Oare Holiday știa ceva ce nu-i spunea? O iubea pe Holiday, dar credința ei în autodescoperire, ideea că o persoană trebuia să găsească singură răspunsul la întrebări o călca pe nervi.

Răceala din cameră o aduse din nou în prezent.

— Trebuie să o salvezi.

Că tot veni vorba de călcat pe nervi...

Kylie gemu și se ridică în capul oaselor. Fantoma still ea în picioare la picioarele patului. Mirosul dulceag al sânge lui o lovi în nări pe Kylie înainte să vadă că fantoma cu îmbrăcată din nou cu rochia plină de sânge. Fantoma li întâlnește privirea și se apucă cu mâna de burtă, de pan A urma să i se facă rău.

— Dacă ai de gând să vomizi, spuse Kylie, vrei te rog să te dai mai departe de pat?

Tonul ei rece și nepăsător o lovi pe Kylie ca o palma peste față.

— Îmi cer scuze, șopti ea. Sunt doar... Vreau să rezolv problema și e frustrant să nu fiu în stare.

Fantoma puse o mână pe piciorul lui Kylie. Chi. N a prin pătură, Kylie simți răceala ca de gheață a atingerii ei

— Tu ai puterea să împiedici lucrul ăsta. Te rog, nu h) să se întâmple asta!

— Ce să nu se întâmple? A început deja? întrebă Kylie simțind cum i se strânge inima.

Oare o persoană dragă ei era deja în suferință? Fusesse răpită și torturată de Frații de Cruce, sau i se întâmpla ceva și mai grav?

— La naiba, răspunde-mi odată! strigă Kylie. Sau t el puțin dă-mi o viziune pe care să o înțeleg. Nici mai ai nu-mi mai pasă cât de înfricoșătoare este, dar fă-o!

Viziunea cu sicriul încă nu avea nicio logică.

Fantoma dispăru și la fel și răceala atingerii ei. Dar apoi Kylie simți niște furnicături calde în tendoanele degetelor de la picioare, care străbătură curbura tălpii și ajunseră la glezne. Kylie își apăsă laba piciorului cu mâna. Nu simțise niciodată asta cu Daniel. Oare însemna ceva?

Kylie simți din nou cum o cuprinde frustrarea, dar în minte îi răsună sunetul cascadei, de apă în cădere. Oare asta era metoda prin care îngerii morții îi transmiteau că totul avea să fie bine?

Mobilul lui Kylie bipăi, anunțând-o că avea mesaje. Erau trei mesaje: de la detectivul particular, de la Sara și de la mama ei.

Amintindu-și de teama că ce era posibil să se întâmple probabil că se întâmpla deja și fără să-i pese că era prea devreme, Kylie formă numărul mamei sale.

Mai târziu, la ora opt dimineața, Kylie își puse tava cu micul dejun pe masă și se așeză lângă Della și Miranda, iară să se uite în jur de frică să nu-l vadă. Sau să nu îi vadă. Nu era mai nerăbdătoare să-l vadă pe Derek decât era să-l vadă pe Lucas. Faptul că acesta o evitase cu o seară în urmă încă o mai durea.

Oh, știa că și ea îl evitase cu doar câteva săptămâni înainte, dar fusese altceva. Nu-l evitase pentru că nu voia să fie cu el; făcuse asta tocmai pentru că voia prea mult să fie lângă el.

Uitându-se la ouăle prea moi din farfurie care erau la fel de apetisante ca un fel de mâncare făcut din animalele moarte de pe autostradă, Kylie își aminti conversația pe care o avusese cu mama ei. Sincer, Kylie nu știa dacă mama i i înghițise vrăjeala cu „Am avut un coșmar și nu mi-am lat seama ce oră e”. Dar când și aceasta îi mărturisise că și ra avea vise foarte urâte în ultimul timp, Kylie nu putu să nu se întrebe dacă nu era cumva din cauza ștergerii memoriei. Oare coșmarurile mamei sale aveau legătură cu ce văzuse la Shadow Falls în acea zi?

Brusc, Kylie simți cum i se ridică părul de pe ceafă. Făra

să se întoarcă măcar, Kylie știa că cineva o privea fix. Neputând să reziste tentației, Kylie se uită peste umăr. Ai fi trebuit să-și imagineze.

Era Fredericka.

Întorcându-se din nou spre masă, privirea îi fugi în par tea cealaltă a încăperii și dădu cu ochii de Derek. În ochii lui se citea îngrijorare, faptul că-i păsa de ea, dar nu atât de mult încât să vină la masa ei. Nu simțea cât de mult avea nevoie de el? Kylie își feri privirea, dar aceasta îi fu prinsă de doi ochi albaștri. Ochi albaștri frumoși care îi amintiră de copilărie și de elefanții pe care încerca să-i găsească ascunși în nori.

Lucas se uită spre ușă și dădu din cap, ca o invitație sa se întâlnească afară.

Kylie se strădui din răputeri să găsească curajul de a face următorul lucru.

Luă furculița în mână și începu să mănânce, ca și cum i-ar fi fost prea foame ca să plece. Mda, prefera sa înghită mâncare rece din animale ucise pe autostradă și niște ouă jumări scârboase decât să vorbească cu Lucas Simplu ca bună ziua. Nu era gata să dea ochii cu el sau sa vorbească despre visele pe care le avusese cu el. Și mai era și faptul că, dacă ieșea din cantină cu Lucas, Derek ar fi suferit cu siguranță. Kylie nu voia să-l facă pe Derek sa sufere. Nici măcar nu conta că lui nu părea să-i pese câ o facea să sufere.

După ora de desen, Kylie se întoarse la cabană să dea cele două telefoane pe care le avea de dat. Așezându-se la birou, întinse mâna după mouse, să vadă din nou numărul de telefon al bunicilor ei. Dezbătuse pe cine să sune mai întâi. I'e detectivul particular sau pe bunici. Decise să-și sune

bunicii. Deși nu știa nici s-o pici cu ceară ce urma să le spună. Cum deschizi subiectul când vrei să spui cuiva că ești nepoata lor de mult pierdută — dar că nu ești de fapt a lor, pentru că știi, din întâmplare, că fiul lor mort a fost adoptat?

Oh, da, avea să fie floare la ureche!

Când imaginea apăru pe ecranul monitorului, Kylie văzu o listă cu accidente de mașină din zona Springville, ile unde era Della. Kylie simți cum i se îngreunează inima când realizează că Della avea încă suspiciuni legate de perioada în care se transformase.

Kylie aruncă o privire spre dormitorul Dellei. Ușa era iuchisă. Fata se întorcea deseori la cabană și trăgea un pui ile somn după masa de prânz.

Deschizând altă pagină de internet, Kylie căută numărul de telefon al lui Kent B. Brighten din Gladlock, Texas. Fără să știe încă ce urma să le zică, Kylie formă numărul până nu-și pierdea curajul.

Telefonul sună o dată.

De două ori.

De trei ori.

Răspunse robotul. „Bună ziua, ați sunat la Kent și Becky Brighten. Momentan nu suntem acasă, dar dacă lăsați un...” Vocea continuă.

Erau încă în viață.

Inima îi palpită. Se auzi semnalul sonor.

Era momentul să ia o hotărâre. Să lase un mesaj? Sau nu?

Kylie alese să închidă telefonul.

După ce-și mai reveni, treizeci de secunde mai târziu, il sună pe detectivul particular. Răspunse din nou robotul. Dar, de data asta, Kylie lăsă un mesaj vocal, în care îl

anunț. I că făcuse rost de numele și numărul de telefon al părinți lor adoptivi ai lui Daniel.

Încercând să-și imagineze posibilitatea de a întâlni în carne și oase familia Brighten, Kylie își dădu seama că voia să-i cunoască și din alte motive, nu numai ca să afle ci no erau părinții biologici ai lui Daniel. I-ar fi plăcut să afle mai multe despre tatăl ei. Închise fereastra calculatorului și apăsă butonul de pornire. Erau de fapt două ferestre cu două articole din ziar despre două accidente de mașină diferite, fiecare soldat cu victime.

Kylie începu să citească. Unul era despre un bărbat de aproape cincizeci de ani și celălalt despre... inima îi zvâcnă în piept. O femeie și fiica ei de șase luni.

Cum putea Della să creadă că ar fi fost în stare de așa ceva?

Cineva bătuse la ușă și pe Kylie o cuprinsese panica. Era oare Lucas? Sau din nou Fredericka? Mătură camera cu privirea, sperând că Șosetă se ascundea pe undeva. Cineva bătuse din nou la ușă, mai tare.

— Kylie? se auzi vocea puternică a lui Burnett prin ușă.

Știind că el o auzea și de la depărtare, Kylie îi strigă:

— Intrați.

Burnett deschise ușa și se îndreptă spre masa din bucătărie. Kylie se îngrijoră brusc, gândindu-se la motivul pentru care venise el aici. Cu siguranță nu venise să încerce să scoată de la ea mai multe informații despre Holiday. Dacă era așa, Burnett avea să plece dezamăgit. Bărbatul făcu semn spre un scaun.

— Te superi dacă iau un loc?

— Nu.

Apoi, nemaiputând să se abțină, Kylie spuse dintr-o

răsuflare:

— Dacă are legătură cu Holiday, eu...

El ridică o mână.

— Nu are legătură cu... Holiday. Burnett se încruntă. Deși trebuie să recunosc că încă e o enigmă mare de tot pentru mine.

— Poate dacă Selynn n-ar mai sta pe aici..., începui Kylie, dar tăcu imediat, dându-și seama că o făcea din nou.

— Selynn ascultă de ordinele celor din DCF, așa că nu pot să-i zic să plece. Dar de azi n-o să mai stea.

Deși Kylie nu o mai văzuse pe femeia-vârcolac de la incidentul petrecut la lac, auzise că aceasta nu plecase de la Shadow Falls. Cineva spusese că tipa era aici din cauza incidentului cu vampirul proscris. Și dacă pleca, asta însemna că îl prinseseră pe...

— S-a întâmplat ceva? L-ați prins?

Kylie le văzu cu ochii minții pe cele două fete care fuseseră ucise și imaginea lăsa o amprentă dureroasă în inima ei.

Burnett se rezemă de spătarul scaunului.

— De-asta am venit. Am aflat că cei din Consiliul Vampirilor l-au prins pe tipul în cauză. Or să... se ocupe ei de caz.

— Cum adică, or să... se ocupe? întrebă ea.

— Pur și simplu. Or să se ocupe de caz.

— O să fie vreun proces sau... ceva de genul ăsta?

Oare Kylie trebuia să depună mărturie?

Burnett o privi direct în ochi ca și cum și-ar fi amiul ii de promisiunea pe care i-o făcuse că tipul nu avea să scape nepedepsit.

— Nu e chiar un proces. Consiliul Vampirilor îi va decide

practic soarta, dar... m-au asigurat că ei nu trate, i / .1 cu superficialitate omuciderea.

Kylie nu voia să se gândească prea mult la ce soar IA urma să aibă individul. Asta era posibil să mai diminur/p din senzația de ușurare pe care o simțea știind că nu tir buia să mai dea ochii cu vampirul acela vagabond nicio dată. Dar cât de ușurată își permitea să se simtă? Oan incidentul era legat de avertismentul fantomei? Oare vin 1 persoană dragă ei era încă în pericol?

Kylie lăsă capul în jos, încercând să digere informații Ir și să-și dea răspuns la întrebări. Când ridică privirea, v; Y/n că ochii lui Burnett se lipiseră de monitorul calculatorii lui.

— Ce e asta? întrebă el pe un ton sumbru.

Pentru că nu voia ca el s-o bănuiască pe Della de o crimă atât de abominabilă, Kylie înșfăcă mouse-ul și fiu 11 clic pe X-ul roșu închizând fereastra.

— Nimic.

Își aminti însă prea târziu că Burnett își dădea seanu dacă îl mințea. Și chiar dacă nu-l mințise, încercarea el stângace de a închide fereastra i-ar fi spus adevărul.

Burnett se uită din nou în ochii ei.

— Kylie, nu face asta.

— Ce? întrebă ea, fără să știe ce credea el că făcea.

— Spune-mi că nu investighezi accidente de mașină In căutarea de incidente de tip Cod Roșu.

Cod Roșu. Kylie își aminti că așa numeau cei din DCF un accident de mașină înscenat ca să mascheze o crimă înfăptuită de ființe supranaturale.

Kylie se uită din nou la ecranul gol.

— Deci... unul din accidente astea a fost un caz de Cod Roșu?

Poate ca să mascheze o crimă înfăptuită de un vampir? Așa cum se temuse Della că era posibil să se fi întâmplat când s-a transformat ea prima dată?

Burnett întoarse capul și o privi, citindu-i emoțiile.

— Dacă nu faci tu investigațiile, atunci cine le face?

Oh, la naiba, își spuse Kylie. Ce să spun? Ce să spun? Nu pot să-l mint că o să-și dea seama.

— Della? întrebă el.

— Nu, minți Kylie din nou fără să gândească.

Burnett închise ochii.

— Vă rog, zise Kylie, deși nici măcar nu era sigură pentru ce pleda.

Ochii lui negri se deschiseră și Burnett se uită la ea.

— N-ar fi fost în stare de așa ceva, spuse Kylie. E un om bun.

Burnett aruncă o privire spre dormitorul Dellei. Îi puse o mână pe umăr și o strânse, apoi plecă fără să mai scoată niciun cuvânt.

Două secunde mai târziu, Della ieși din dormitorul ei.

Kylie avea lacrimi în ochi. Se simțea vinovată.

— Nu-i nimic, spuse Della, dar părea speriată. Oricum aveam de gând să-i spun.

Dădu să plece, parcă cu intenția de a-l căuta pe Burnett.

— N-ai fi fost în stare de asta, spuse Kylie.

Della se uită la ea peste umăr. În ochii ei luceau lacrimi.

— Sper să ai dreptate.

Kylie rămase pe loc vreo treizeci de minute, nemaifiind în stare să facă nimic din cauza senzației de vinovăție care o copleșea. Dacă nu ar fi citit ce era pe ecranul monitorului când a intrat Burnett, nu s-ar fi întâmplat asta. Atunci își dădu seama că nu putea să stea cu mâinile în sân. Trebuia să

facă ceva. Ieși valvârtej din cabană, alergând cât o țineau picioarele spre birou, unde se aștepta ca Burnett să fie cu Della.

Pentru că toți ceilalți erau fie la cursuri, fie la ședință, pe cărare nu mai era nimeni. Kylie nu ajunsese prea departe când se simți din nou urmărită, dar mintea și inima îi erau prea împovărate cu Della ca să se mai sinchisească. Kylie ajunsese până la capătul potecii, când văzu mașina lui Burnett, în care se afla și Della, ieșind din parcare.

— Nu!

— E în regulă, spuse Holiday din spatele ei.

Kylie întoarse capul și pentru că văzu aceeași îngrijorare gravată și pe chipul lui Holiday, își dădu seama că directoarea taberei fusese informată cu privire la tot ce se întâmplase.

— E vina mea.

Sentimentul de vină o copleși într-atât, încât nu mai putea să respire.

Holiday o conduse la biroul ei, unde o luă în brațe.

— E în regulă, îi repetă ea, transmițându-i un val de calm.

— Unde o duce? întrebă Kylie înghițind nodul care i se pusese în gât.

— La birou, la DCF, ca să facă niște analize. ADN-ul și urmele de mușcătură.

— Deci unul dintre accidente era Cod Roșu? întrebă Kylie.

— Ambele, îi mărturisi Holiday

Kylie simți cum i se strânge inima de tot.

— E totul în regulă? se auzi o voce de bărbat din prag.

Lucas se sprijinea de tocul ușii. În ochii lui se citea îngrijorare.

— Da.

Holiday îi făcu semn să plece. El nu se clinti din loc.

— Ești bine? o întrebă el pe Kylie ca și cum ar fi vrut să o audă de la ea.

Trebuia să vorbească cu Lucas de vreme ce acesta se întorsese dar, fără să știe nici ea de ce, corzile vocale refuzau să-i funcționeze acum. Nu reuși decât să dea din cap. Lucas plecă, lăsând în urma lui un sentiment de sinceră îngrijorare.

Holiday o trase pe Kylie pe canapea și se așezară amândouă jos.

— Chiar o să fie bine, o liniști Holiday, după care își puse o mână pe spatele lui Kylie și îi transmise un val de căldură care-i aduse alinare.

Dar imaginea Dellei cu ochii speriați nu îi dădea pace. Della și frica nu se potriveau. Della era puternică și îndrăzneată și mult prea bună ca să facă rău cuiva.

— N-a făcut așa ceva, îi spuse Kylie lui Holiday. E o prostie să o supuneți la teste.

— Della a vrut să facă asta. Vrea să știe adevărul.

— Dar nu ea a făcut-o, spuse Kylie din nou, dându si seama că Holiday nu o aprobese.

— Asta sperăm și noi, Kylie. Dar dacă a făcut așa ceva. I, există circumstanțe atenuante. Era prima dată când se transforma. Cei de la DCF or să țină seama de asta, suni sigură.

Inima îi tresări când auzi cuvintele lui Holiday. Nu știa ce o deranja mai mult — că Holiday putea să creadă căi Della era în stare de așa ceva sau că vampirii, la prima transformare, pot să omoare oameni nevinovați fără să filtrași la răspundere.

Holiday o sună pe Kylie trei ore mai târziu și îi spuse di Della urma să se întoarcă. Le acordă permisiunea ei și Mirandei să-și ia liber restul după-amiezii și să o aștepte. Și exact asta au și făcut fetele. S-au așezat la masa din bucătărie și au așteptat. Kylie răsucea o doză de cola dietetică în mâini. Miranda nici măcar nu se mișca.

— Della n-a făcut așa ceva, repeta întruna Kylie. Cum cred ei că e posibil?

Miranda gemu, ca și cum se săturase de litania lui Kylie.

— Asta nu e lumea în care ai trăit până acum. Aici se întâmplă chestii urâte rău de tot. Fete tinere mor. Pisicile sunt transformate în sconși. Vârcolacii intră în cabana ta și încearcă să te omoare. Și când un vampir se transformă pentru prima oară, poate să... facă lucruri pe care nu le-ar face când e în toate mințile.

— Tu crezi că ea a făcut-o! o acuză Kylie.

— Nu știu, spuse Miranda. Dar dacă a făcut așa ceva, nu a fost vina ei și asta nu înseamnă că nu o s-o mai iubesc. I.a naiba, Kylie, și tu ar trebui să faci la fel. Ea se uită la tine ca la Dumnezeu. Dacă îi întorci spatele, lucrul ăsta o s-o omoare.

Lui Kylie îi dădură lacrimile doar când auzi că cineva sugerează măcar că e posibil ca Della să fi făcut ceva atât de cumplit. Dar în sinea ei știa că, și dacă era adevărat, ea nu avea să-i întoarcă spatele prietenei sale.

Zece minute mai târziu, Della, cu ochii roșii, intră în cabană și se așeză pe scaun.

— Urmele de mușcături nu erau ale mele. Nici amprente.

Kylie zâmbi cu toată inima.

— Ți-am spus eu.

Lacrimi căzură din ochii negri ai Dellei și se rostogoliră pe obraji ei palizi.

— Ei cred că Chan e vinovat.

Miranda se uită de la Della la Kylie.

— Cine e Chan?

— Verișorul meu, îi spuse Della, fără să se mai sinchisească să țină secret existența lui. El m-a ajutat când m-am transformat prima dată. Nu era obligat să o facă. Dar a făcut-o.

— Oh! exclamă Miranda.

— Acum cei de la DCF vor ca eu să aflu dacă el e vinovat, continuă Della. Să lucrez sub acoperire și să aduc dovada vinovăției lui. Dar el mi-a fost alături când nimeni altcineva nu a fost și acum eu sunt nevoită să...

— Refuză-i pur și simplu atunci, spuse Kylie.

— Nu poți să spui „nu” celor de la DCF. Della inspn a adânc. Și-n plus... mi-au arătat pozele. În ochii Dellei se citea părerea de rău. Era și un copil. A fost groaznic. Dai .1 chiar a făcut asta, trebuie să-l oprească cineva înainte sa pățească și alții la fel. Nu cred că aș putea să mai trăiesc cu mine însămi dacă las să se întâmple așa ceva.

În acea seară, Kylie merse la o ședință obligatorie de tabăi .1 Cineva umblase iar la alarma de securitate. După spusele lui Burnett, aceasta fusese dezactivată — dar ce nu știa el era dacă vinovatul fusese cineva din interior sau din afară. Dar era hotărât să afle.

Kylie se întrebă dacă senzația că era urmărită coini 1 sese cu momentul în care alarma fusese dezactivată. Pen tru că acum cineva stătea de pază la poartă, Kylie nu simți nimic, în afară de siguranță.

După ședință, Kylie se îndreptase spre cabană singură, și

doar ce pusese piciorul pe verandă când un zgomot o facu să tresară.

Sentimentul de siguranță se dusesse pe apa sâmbetei. Până aici îi fusese! Inima îi bubuia în piept. Întoarse capul. Gândul îi zbură rapid la Fredericka.

— Cât crezi că poți să mai eviți să vorbești cu mine? întrebă Lucas sărind pe verandă.

Kylie se dădu mai aproape de becul de deasupra ușii ile la intrare în jurul căruia bâzâiau insectele și se uită la ceas.

— Evident doar cam douăsprezece ore, spuse ea, observând că era nouă fix.

Mai devreme, când îl văzuse la biroul lui Holiday, fusese prea preocupată cu Della ca să-și mai facă griji și în legătură cu visele pe care le avusese cu Lucas. Dar nu și în seara asta. Ieși din conul de lumină, cu speranța că el nu avea să vadă că se înroșise de jenă.

— Deci recunoști că m-ai evitat?

În vocea lui groasă se auzea o notă de umor. Un umor pe care Kylie nu îl aprecie. Îi întâlni privirea până să apuce să se uite în altă parte.

— Aș nega, dar nu m-ai crede.

Și-n plus, evitarea lucrurilor care mă fac să nu mă simt în largul meu e specialitatea mea.

Își aminti deodată că-i mărturisise lui Holiday că întâlnirea și confruntarea cu tatăl ei o făcuse să se simtă mai bine. Îndrăzneala oare prea mult dacă spera că și confruntarea cu Lucas avea să aibă același efect? Mai trase o dată cu ochiul la ușa cabanei și realiză că trebuia să o facă. Să-l înfrunte și să scape odată.

— Așadar, dacă nu ai de gând să negi, pot să îndrăznesc să sper că o să-mi explici motivul pentru care m-ai evitat?

Kylie ridică ochii spre el și, deși își dorea mai mult ca orice să creadă că Lucas habar nu avea de vise, nu putea să accepte așa ceva. Era evident că se pricepea mult mai bine să evite decât să nege.

— Motivele, spuse ea.

— Deci?

Lucas se apropie de ea și mirosul lui pătrunzător, care amintea de pădure, invadează aerul.

— Am mai multe motive.

— Bine.

Lucas îi prinse vârful unei șuvițe de păr blond și-l freci* între degete.

— Spune-mi motivele.

Kylie își trase părul din mâna lui și făcu un pas înapoi.

— Să-ți spun și să stric toată distracția de a-ți da sea ma singur?

Intenționase să folosească un ton tăios, dar probabil că nu-i ieși, pentru că el chicoti.

Kylie se încruntă.

Acum parcă nu-i mai ardea de râs nici lui Lucas.

— Bine atunci, în primul rând cred că începi să desco pericol puțin unele din harurile pe care le ai. Ca evadarea din vis, de exemplu?

Kylie roși, dar de data asta nu-și feri privirea.

— Acum că am priceput cum stă treaba, nu o să mai fir nicio problemă.

Kylie se ruga să aibă dreptate. Holiday îi spusese că avea să fie în stare să le controleze mai mult, nu? Cu sign ranță asta însemna că putea să oprească visele. Dumne zeule, ce mult spera să fie adevărat!

Lucas o privi.

— Ce păcat! spuse el și tonul lui era din nou de flirt.

Kylie se uită la ușă. Gata, spusese ce voia să spună, nu?

Când întinse mâna spre clanță, el o prinse de braț. Atin gerea lui nu a fost deloc dură, nici măcar puțin. A fost tan dră și asta îi mai dădu lui Kylie timp de gândire. Avusese o zi infernală și încă își mai amintea cât de preocupat de soarta ei păruse Lucas mai devreme.

— Mai lasă-mă câteva minute. Te rog.

Kylie continuă să se uite la ușă, perfect conștientă că el încă nu-și luase mâna de pe brațul ei și că atingerea lui îi provoca furnicături plăcute.

— Și care sunt celelalte motive? întrebă el.

Când văzu că ea nu-i răspunde, Lucas continuă.

— De ce ești așa de supărată pe mine, Kylie? Și să nu o negi. Poate că eu nu pot să-ți citesc emoțiile ca... alții... dar o văd în ochii tăi.

Kylie nu se întrebă la cine se referea Lucas când spusese alții. Probabil că auzise de ea și Derek. Foarte bine, își spuse ea. Dar orice ar fi auzit, era acum de domeniul trecutului. Derek îi pusese capăt.

Lucas o strânse puțin mai tare de mână.

— Spune-mi ce te supără, ca să putem să trecem odată peste asta.

Un cuvânt îi stătea pe limbă. Fredericka. Dar dacă recunoștea că era supărată că Fredericka era iubita lui, însemna i ă ținea la el așa cum ține o fată la un băiat. Și Kylie nu voia să recunoască asta în fața lui Lucas. Nu-i plăcuse s-o recunoască nici în sinea ei. Și nici măcar nu era adevărat. Ea era doar confuză.

— Sunt obosită.

Riscă și se uită la el. Ochii lui păreau mai albaștri în

lumina aurie de pe verandă. Încă nu-i dăduse drumul la braț și acum degetul lui mare aproape că îi lăsa o urmă vânătă.

— Ai primit scrisorile mele, nu?

— Da.

— Dacă te-ai supărat din cauza viselor, să știi că eu nu...

— Știu — eu le-am inițiat, nu tu.

Kylie își trase mâna. Lucas ridică din sprâncene ca și cum ar fi meditat asupra subiectului.

— Nu ai făcut singură asta, spuse el ca și cum l-ar fi costat foarte mult să recunoască. Nu am avut de-a face cu primul vis. Adică...

Când văzu că Lucas ezită, mintea ei începu să lucreze.

— Deci tu ai făcut-o? Tu ai venit în visul meu?

— Nu. Eu nu am abilitatea asta. Dar când ai venit tu în visul meu prima dată, eu deja te visam. Lucas ridică din umeri ca și cum ar fi vrut să se mai elibereze de vina care-i apăsa pe umeri. La început, nu mi-am dat seama că erai cu adevărat în visul meu. Asta până nu a devenit așa de viu și real. Și mai târziu n-am spus nimic pentru că mi-am dat seama că tu nu înțelegeai ce se întâmplase. Asta dacă din cauza viselor erai supărată. Probabil că ar fi trebuit să-i pun capăt dar... era un vis. Și, la naiba, nu voiam să se termine.

Chiar dacă trebuia să-i acorde merite pentru că era sin cer, Kylie tot era supărată. Lucas ar fi trebuit să-i pună capăt. Sau cel puțin să-i spună ca să nu revină și a doua oară. Dar dacă se gândea mai bine, Kylie nu știa cum ar fi reacționat dacă i-ar fi spus asta atunci. Se întâmplaseră multe în ultimele săptămâni. Acum ar fi acceptat lucruri pe care probabil că nu ar fi putut să le accepte atunci.

— Al doilea vis însă, numai tu l-ai condus, spuse Lucas ridicând din sprâncene ca și cum gândul l-ar fi făcut fericit.

Luată prin surprindere de strălucirea albastră din ochii lui, Kylie spuse primul lucru care îi veni în minte.

— Pun pariu că mătușa Stella visa și ea la Tom Selleck.

Capitolul 27

Lucas părea nedumerit.

— Ce spui acolo? Tom Selleck?

Kylie se simți profund jenată. Chiar spusese asta cu voce tare?

— Ce încerc eu să spun e că nu cred că o să se mai întâmple. Așa că hai să uităm ce s-a întâmplat, OK?

— De ce nu o să se mai întâmple? Privirea lui deveni grea și își capul în jos, puțin mai aproape de ea. E clar că și tu simți pentru mine ce simt eu pentru...

— Fredericka?

Lui Kylie îi venea să prindă din zbor întrebarea înainte să ajungă la urechile lui. Lucas se încruntă și se lăsă pe spate.

— Deci de-asta ești tu supărată.

Kylie nu negă. Nu pentru că nu și-ar fi dorit, ci pentru că nu credea că era în stare să o facă.

— Uite ce e, eu și Fredericka...

— Nu contează.

— Pentru mine contează. Nu m-am atins de ea cât am fost plecați. Nici măcar o dată.

— Nu are nicio importanță pentru că... ce sunteți voi sau ce faceți e treaba voastră. Pentru că noi doi... suntem doar amici.

— Am putea să fim mai mult de-atât, îi dădu el replica. Deja simt că e ceva mai mult.

— Nu.

Kylie îl privi drept în ochi, sperând că înțelegea că vor bea serios.

Lucas îi dădu o șuviță de păr pe după ureche și își trecu degetul mare peste obrazul ei.

— Ultima dată când am stat pe verandă, m-ai invitat înăuntru și cred că invitația includea chiar ceva mai mult decât... să fim amici.

Kylie își aminti cum stătuse în acel loc, aproape implorându-l să intre, dorindu-și... mult mai mult decât compania lui. Dar asta se întâmplase atunci — înainte ca sentimentele ei față de Derek să devină mai profunde. Îi luă mâna și i-o dădu la o parte.

— Dar tu ai refuzat. Și ai avut dreptate.

— Chiar crezi asta? zise luând-o de mână cu blândețe.

Da, așa credea, pentru că el fugise cu Fredericka.

— Ea a venit după mine, Kylie. Nu eu i-am cerut. Aș fi trimis-o acasă, dar până la urmă s-a dovedit că aveam nevoie de ea.

Kylie încercă să-și tragă mâna dintr-a lui, dar el o strânse și mai tare.

— Nu am avut nevoie de ea în sensul... ăla. Am plecat să ajut pe cineva. Lucas se opri. Nu ți-am spus în scrisori pentru că dacă ar fi aflat Holiday ar fi făcut o criză de nervi. Eu am o soră vitregă care a fost atrasă într-o gașcă. A trebuit s-o scot de acolo, Kylie. Nu merita să... ar fi trebuit să-i sar în ajutor mai de mult. Mă sunase să-mi ceară ajutorul cu câteva luni în urmă, dar n-am făcut-o pentru că aș fi fost nevoit să dau ochii cu tatăl meu. A fost vina mea că s-a întâmplat asta și a trebuit să o ajut. Apoi Fredericka m-a ajutat pe mine.

Kylie își dădu capul pe spate.

— Pe tine te-a ajutat, dar pe mine a încercat să mă omoare.

El clătină din cap.

— Nu te-ar fi omorât aseară.

Deci el fusese. Își dăduse ea seama, dar auzind-o din gura lui, făcea să pară și mai real.

— A vrut doar să te sperie, continuă el. Nu te place pentru că știe ce simt pentru tine.

— A trebuit să te lupți cu ea ca să o împiedici să mă atace.

— Asta nu înseamnă nimic. Așa rezolvăm noi lucrurile când ne transformăm. Nu stăm cu mâinile în sân și facem psihologie când suntem în starea noastră naturală.

— Dar azi-noapte nu a fost prima dată când a încercat să mi facă de petrecanie. Înainte să plecați, a adus un leu în camera mea.

Lucas se schimbă la față.

— Ce-a făcut?

— A adus un leu în camera mea. Unul de la rezervația de animale. Dacă nu era Derek, aș fi putut să mor.

Lui Lucas nu-i venea să creadă.

— Nu ar face ea așa ceva.

Kylie își smuci mâna dintr-a lui. Nu-i venea să creadă că o apăra pe Fredericka. Dar de ce era așa de greu de crezut? Lucas recunoscuse că se culcase cu ea. Pe urmă .111 fugit împreună.

Lucas își trecu o mână prin păr.

— Ea nu e așa, Kylie. Știu că e dură, dar... tu nu o cunoști cum o cunosc eu.

— Ai dreptate, spuse Kylie. Eu nu o cunosc așa cum o cunoști tu. Și de vreme ce voi doi aveți atâtea în comun, de

ce nu te duci după ea acum și... să rămâi cu ea? Acolo c locul tău.

— Eu nu pe ea o vreau, spuse el răspicat. Pe tine Ir vreau. Pe tine te vreau de când... din clipa în care te-am văzut prima dată.

Kylie închise ochii și clătină din cap. Totul se întâmpla prea repede. Se obișnuise în sfârșit cu lipsa lui și acum el îi dădea din nou viața peste cap.

— Spune-mi că nu ai simțit și tu, îi șopti el. Spune-mi că nu ai simțit legătura care s-a creat între noi când ne-am văzut prima oară.

Kylie o simțise, dar atunci avea cinci ani. Îi întâlnește din nou privirea.

— Nu știu ce să cred, Lucas. Îmi spui că nu e nimic între tine și Fredericka, dar e evident că ea crede altceva. Poate că ar trebui să clarifici situația cu ea înainte de a începe ceva cu mine.

Inima i se strânse când își dădu seama că același lucru îi spusese și Derek ei.

— O spui de parcă nu am încercat deja să o fac.

Kylie ridică din umeri.

— Viața mea e foarte complicată acum. Dacă ai fi fost aici în ultimele săptămâni, ai ști. Deocamdată putem fi doar prieteni. Atâta tot.

Kylie auzi voci pe cărare. Când ridică privirea, îl văzu pe Derek însoțit de câțiva prieteni trecând prin fața ei. Derek nici măcar nu se uită spre ea. Kylie bănuia că făcea așa pentru că îi văzuse deja. Îi văzuse și se gândise la ce era mai rău.

O năpădi sentimentul de vinovăție, dar își înăbuși emoția, sperând că Derek nu fusese destul de aproape de ea să o

simtă. Nu făcea nimic rău. Ținându-și respirația, Kylie urmări grupul de băieți până când ieșiră din raza vizuală.

Când își luă ochii de la ei, văzu că Lucas o privea.

— El e motivul? Între voi doi e ceva serios?

— Asta nici măcar n-are importanță. Tu și cu mine suntem doar prieteni, Lucas. Doar prieteni.

Kylie se întoarse cu spatele și deschise ușa. Imediat după ce i-o trânti în nas, îl auzi spunând:

— Asta dacă nu cumva reușesc să te fac să te răzgândești, Kylie Galen.

A doua zi, Della trebuia să se ducă la un ritual cu noaptea în cap și avea să lipsească de la masă. Miranda anunță că nu venea nici ea. Kylie avea sentimentul că vrăjitoarea pune ceva la cale. Probabil încerca să inverseze vraja. Isupra motanului ei, Șosetă. Kylie era cât pe ce s-o întrebe, dar încercase să nu adoarmă aproape toată noaptea, de frică să nu cadă într-un somn profund și să-l viseze pe

Lucas și nu avea puterea să poarte o conversație lungă despre posibila anulare a unei vrăji.

Kylie intră în cantină singură și simți toți ochii ațintiți asupra ei. Știa că cei dinăuntru mișcau din sprâncene întruna încercând să-i citească tiparul mental. După ce și luă tava pe care se aflau un corn umplut și fructe, Kylie ezită, căutând un loc unde să se așeze. În ziua aceea, toți aleseseră să stea la masă cu cei din neamul lor. De vreme ce Kylie nu avea așa ceva sau cel puțin nu știa cărei specii aparținea, se îndreptă spre o masă liberă.

Nu știa nici să o pici cu ceară de ce îi venea așa de greu să stea singură. Ar fi trebuit să aibă mai multă stimă «.Ir sine. Nu să lase o prostie s-o facă să nu se simtă în largul ei. Dar faptul că era o prostie nu schimba ceea ce simțea. Se holba

la cornul umplut din farfurie și încercă să nu pară I.i fel de patetică cum se simțea.

Auzind un râset familiar, Kylie ridică privirea și văzu i ă cei de la masa zânelor chicoteau de zor. Toți păreau ferii iți în cercul lor intim de prieteni. Toți în afară de Derek. In ochii lui se citea durere. Dar ce era ea să facă? Ea nu avr. I nicio vină. El era vinovat. Și Kylie presimțea că, dacă se ducea la el, Derek avea să plece. Și asta ar fi rănit-o pi im mult.

Luă cornul în mână și mușcă din el. Era cornul ei prelf rat, cu zmeură și brânză grasă, dar parcă nici nu-i simț0.1 gustul. Înghiți altă gură fadă sub ochii ațintiți asupra ol Noul ei tipar mental în continuă transformare încă mai fi .1 subiect de conversație, din câte auzise ea.

Deodată, cineva trânti o tavă pe masa ei. Gândindu nu că era Della, care se întorsese de la ritualul ei matinal, Ky li# șopti „Mulțumesc” și întoarse capul zâmbind.

Nu era Della.

Lucas zâmbi.

— Mulțumesc pentru ce?

— Pentru nimic, spuse ea și era cât pe ce să-i spună să plece.

Dar, fir-ar să fie, nu-i spusese ea că erau prieteni? Și ca prieteni, nu exista niciun motiv rezonabil pentru care el să nu stea la masă cu ea. Ei bine, în afară de o anumită lupoaică, despre care știa că ar vrea să o omoare pentru asta.

Ochii lui albaștri scânteiară plini de umor.

— Te-ai murdărit cu gem la gură.

Lucas își trecu degetul peste buza ei, apoi îl băgă în gură.

— Pentru asta există șervețele, spuse ea, întinzându-se să

ia unul și ștergându-se bine la gură.

Încă mai simțea atingerea lui pe buze.

Lucas chicoti.

Dându-și seama că Derek era posibil să se uite la ei, Kylie privi spre masa lui. Acesta plecase. Ceea ce însemna i. Vi văzuse și își luase tălpășița. Minunat! Kylie își îngădui '.. I se simtă vinovată o clipă, apoi se înfurie. Nu ar fi fost în situația asta dacă Derek ar fi venit la masa ei și ar fi stat împreună. Nici vorbă de așa ceva.

Trăgând adânc aer în piept, luă cana cu lapte și sorbi lung. Apoi se uită la Lucas care o privea.

— Ești a naibii de frumoasă, spuse el.

Ha își dădu ochii peste cap și puse jos cana cu lapte.

— Suntem doar prieteni, insistă ea.

— Bine. Dar tot ești frumoasă. Zâmbi și mai larg.

(li iar și cu o mustață de lapte.

Îi înmână un șervețel și chicoti. Apoi deveni serios.

— Burnett mi-a spus ce s-a întâmplat cu Della. O să fie lilne?

— Cred că da.

Kylie nu intră în detalii și nici nu pomeni nimic de Chan. Nu știa cât îi spusese Burnett sau cât trebuia să spună Della celorlalți despre incidentele de tip Cod Roșu.

— Am auzit ce s-a întâmplat în oraș și ce a pățit mânu ta, adăugă el. Se pare că nu ți-a mers deloc bine de când am plecat.

— Da, mi-a mers destul de rău.

Lucas mușcă din cornul lui. Fără să se murdărească, firește.

— Am mai auzit și... Ochii lui scânteiară vesel. Și ir i-a făcut sconcsul tău Frederickăi. Sunt sigură că a meri tat-o.

— Da, așa e.

Așa își manifesta el loialitatea față de Kylie, râmând de Fredericka? Nu cã ar fi fost nevoit sã aleagã între ele. Kylie și Lucas erau doar prieteni. Și dacã nu și-ar mai fi amintit H ce bine fusese când se sãrutaserã, Kylie chiar credea cã A puteau fi amici.

— Nici tu se pare cã nu ai dus-o prea bine în ultimele sãptãmâni. Sora ta o sã fie bine?

Lucas încuviințã.

— Cred cã da. Am dus-o sã stea la niște prieteni. O sã vorbesc cu Holiday sã o înscrie aici la școalã. Te înscrii și tu, nu?

Kylie rupse o bucãțicã micã de corn.

— Așa sper. Mama a spus cã o sã se gândeascã.

Gândul la ce ar face dacã mama ei spunea nu o făcu sã simtã un nod în stomac. Locul ei era aici, cu ceilalți. Se uitã în jur, la mesele unde erau ființe supranaturale care pãreau a fi în sânul familiei. Kylie spera sã afle și ea la ce masã îi era locul.

Asta nu e lumea în care ai trãit tu pânã acum. Cuvintele Mirandei de seara trecutã îi rãsunarã în minte. Nu, nu era aceeași lume. Lumea în care trãia acum era întunecată și uneori foarte periculoasã, dar era lumea ei.

Capitolul 28

Cum pot sã-i pun capãt? întrebã Kylie epuizãții de lipsa de somn și se trânti pe un scaun în fața biroului lui Holiday la începutul întâlnirii lor de la ora douã. Nu mai vreau sã fac porcãria asta cu visele.

Holiday se rezemă de spătarul scaunului și-și țuguie buzele.

— Harul ăsta e prea special ca să spui că e o porcărie.. Și nu poți să-l faci să dispară, dar poți să-l controlezi cu antrenament.

— Bine, atunci spune-mi cum controlez porcăria asta.
Holiday chicoti.

— Nu ai simțit când ai intrat în lumea viselor?

— Ca și cum aș zbura, vrei să zici?

— Da, ca și cum ai zbura.

— Normal, dar uneori nu mă trezesc decât după ie sunt deja în vis.

— Bun. Uite ce ai de făcut. Înainte de culcare...

Holiday îi înșiră rapid o serie de tehnici ca să o instruiască cum să se trezească dintr-un vis. Nu însemna o garanție că ea putea să controleze visul, dar Holiday credea că era primul pas.

Trecuseră la subiectul „fantomă” când mobilul lui Holiday sună. Aceasta îl luă de pe birou și se uită la numărul apelantului. Ochii i se luminau.

— Trebuie... să răspund. Mă scuzi câteva minute?

Kylie dădu să se ridice, dar Holiday sări prima de pe scaun și o porni spre ușă.

— Bună ziua, domnule Eastman.

Holiday închise ușa în urma ei cu un clănțănit ferm și Kylie se așeză din nou confortabil și închise ochii.

— Da, sunt atât de încântată că luați în considerare oferta mea.

Cuvintele lui Holiday îi răsunară în urechi. Kylie deschise brusc ochii. Oh, nu! Iar avea auzul sensibil!

— Nu pot să vă spun cât de multă nevoie are Shadow

Falls de cineva ca dumneavoastră în consiliul de administrație.

Kylie își astupă urechile, căci nu voia să tragă cu urechea.

— Da, cred că o sută de mii ar acoperi cheltuielile.

Kylie se încruntă când vocea lui Holiday continuă să i se strecoare printre degete. Apoi își dădu seama ce reprezenta asta. Holiday găsisese alt investitor pentru Shadow Falls, ceea ce însemna că Burnett avea să plece.

Kylie simți o durere ciudată în piept, o senzație că nu era deloc bine. Nu că ar fi avut ce să facă.

După câteva minute, o auzi pe Holiday spunându-i domnului Eastman că avea să-l contacteze curând și să-i trimită actele la semnat. O auzi închizând telefonul și Kylie începu să se gândească imediat dacă să-i spună lui Holiday că auzise convorbirea sau nu.

Trecură câteva minute lungi și Kylie ajunse la concluzia că nu trebuia să-i spună nimic. Când văzu că Holiday nu se întoarce în birou, Kylie plecă să o caute.

Holiday stătea în încăperea din spate, privind pe fereas tră la terenul de baschet. Când Kylie i se alătură, observa că Burnett era afară și juca baschet cu un grup de băieți. Lui Kylie îi fugiră ochii spre Derek, dar avea ea o bănuială că nu Derek îi suscita interesul lui Holiday. Era clar ca directoarea taberei începuse să aibă îndoieli. Și Kylie spera că se gândea bine dacă să refuze sau nu oferta lui Burnett.

În acel moment, Derek se întoarce. Se uită spre fereas tră și Kylie își dădu seama că o simțise. Nu i-a zâmbit și nici nu i-a făcut cu mâna. S-a întors concentrându-se la joc și a ignorat-o. Și Kylie hotărî pe dată.

Gata, îi ajungea! Trebuia să stea de vorbă cu Derek.

Dimineața următoare, Kylie se trezi cu forțe proaspete.

Când fu din nou trezită de valul de frig din zori, Kylie apu case să doarmă cam cinci ore. Ponturile pe care i le dăduse Holiday legate de cum să se trezească înainte să înceapă visul funcționaseră. Se trezise de două ori cu senzația că zbura. O dată, chiar îl văzuse pe Lucas, dar reușise să se retragă înainte ca el să o observe. Kylie era sigură că el nici măcar nu știa că ea fusese acolo. Sau cel puțin așa spera.

Trăgându-și pătura până la bărbie, Kylie se uită în jur. Nu apărură nicio fantomă, dar senzația de frig persistă, așa că își dădu seama că nici spiritul nu plecase. Când teleloul îi căzu de pe noptieră — din nou — Kylie își aminti i a la fel se întâmplase și cu o zi în urmă.

— Tu faci asta? întrebă ea spiritul. Vrei să-mi spui ceva?

Nu-i răspunse nimeni. Kylie întinse mâna spre telefon, întrebându-se dacă avea să găsească din nou pe cineva pe fir și se simți ușurată când văzu că nu era nimeni. Văzând apoi semnul care clipea, își aminti că nu-și ștersese mesajele vechi.

Vorbise cu detectivul particular și îi dăduse informațiile noi pe care le descoperise în legătură cu bunicii ei. El spusese că o să încerce să contacteze familia Brighten. Nu că asta ar fi împiedicat-o pe Kylie să sune și ea. Dăduse o grămadă de telefoane cu o zi în urmă, după-amiaza, dar de fiecare dată răspundea robotul.

Kylie intră în mesagerie să șteargă mesajele și își dădu seama că mai avea unul de la Sara pe care nu-l ascultase. Amintindu-și emoțiile confuze pe care le simțise ultima dată când vorbiseră, Kylie puse mobilul la loc și își acordă permisiunea de a-l citi mai târziu. Și-n plus, trebuia să-și construiască bine discursul ca să-l facă pe Derek să-și bage mințile în cap. Speră că planul ei avea să funcționeze.

Kylie așteaptă în cantină înainte de micul dejun, uitându-se după Chris. Dă Doamne să nu apară cu Derek! se ruga ea.

Când îl zări pe Chris intrând pe ușă cu Jonathon, Kylie se relaxă. Când tânărul se apropie, Kylie îi făcu semn să vină la ea. Acesta îi spuse ceva lui Jonathon și o porni spre ea. Kylie vedea cum ochii îi luceau de curiozitate. Era curios să știe ce avea ea să-i spună.

Nu era niciun secret că tipul, unul dintre căpeteniile vampirilor, se credea mare cuceritor. Și Kylie recunoștea că băiatul, cu părul lui blond și ochii deschiși la culoare, aducea cu un tip drăguț care-și face veacul pe plajele din

California. Nici la corp nu arăta rău. Dar dacă el credea în ea simțea ceva pentru el, avea să fie dezamăgit.

— Care-i treaba? întrebă tipul zâmbind.

Kylie nu se gândise prea mult la cum să abordeze ciu tiunea, așa că-i spuse direct:

— Vreau să-mi faci o favoare.

Chris răspundea de ora „Să ne cunoaștem colegul il «? tabără!” când numele lor erau trase dintr-un bol și urmau să petreacă cu respectivul coleg o oră în care puteau să se cunoască mai bine.

— Ce fel de favoare? zise, iar ochii îi fugiră la sânii oi

Kylie era cât pe ce să-l ia la rost, dar ținând cont de l.» |
•ullet

tul că avea nevoie de el, i-a trecut cu vederea.

— Am auzit că dacă cineva vrea să fie sigur că se trage un anumit nume, tu poți să te ocupi de asta.

—Aha!

Tipul părea dezamăgit, ceea ce-i dădu de înțeles lui Kylie că el crezuse că-l chemase din alte motive. Totuși, l(1 reveni repede.

— Și n-ai auzit și că există un preț pe care trebuie să îl plătești?

— Ba da. O jumătate de litru, nu?

— Exact.

— Bine. O să-i spun lui Holiday că vreau să donez.

Dădu să plece, dar el o prinse de braț.

— Ai uitat să-mi spui despre cine e vorba. Fruntea îți încreți. Lasă-mă să ghicesc. Lucas?

Kylie se încruntă.

— Nu, Derek.

* * *

Derek nu era de față când au fost extrase numele, așa că ea plecă să-l caute. Îl găsi în sala de mese, vorbind cu Steve și Luis. Derek se încruntă când o văzu venind lângă el. Asta o duru pe Kylie. Forțându-se să zâmbească, Kylie se aplecă spre el și îi șopti:

— Ghici ce?

Flutură în aer bilețelul cu numele lui.

El își luă la revedere de la băieți și îi făcu semn să-l urmeze. Ieșiră afară și trecură de mulțime. Kylie se întrebă Dacă Derek avea de gând să o ducă la locul lor, la stâncă, dar el se opri. O privi cu ochii lui verzi.

— Tu ai aranjat asta?

— Ce să aranjez?

Kylie o făcea pe inocenta.

El o luă de braț și i-l răsuci. Știa că se uita după o urmă de ac sau un leucoplast. Atingerea lui o făcu să simtă în tot corpul furnicături dureroase.

— Mi-ai cumpărat numele cu sânge?

Derek îi dădu drumul la mână.

Ea își scoase pieptul în față.

— Și ce? Și tu ai facut-o pentru mine. De două ori.

În ochii lui se citea atâta emoție, încât lui Kylie i se opri inspirația.

— Trebuie să stăm de vorbă, Derek. Asta... Făcu un gest cu mâna de la unul la altul. Nu e în regulă.

Derek își trecu o mână prin părul șaten.

— Ce nu e în regulă e faptul evident că eu țin la tine și iu ții la altcineva.

— Bine, n-ai decât să crezi ce vrei!

Kylie simțea cum începe să se înfurie și să-și piardă speranța.

— Mă întrebi dacă țin la Lucas? Da. Dar nu așa cum țin la tine.

Derek clătină din cap.

— Nu poți să mă minți, Kylie. Pot să-ți citesc emoțiile și când ești în preajma lui te simți... atrasă de el.

— Bine, o să recunosc până și asta, că sunt atrasă de el. Dar asta nu înseamnă nimic.

— Nu înseamnă pe naiba!

Derek dădu să plece. Kylie îl înșfăcă de braț.

— Nici tu nu ești mai breaz!

— Ce?

Ochii lui se aprinseră de mânie și durere.

— Te-am văzut cum te uitai la Miranda când înotam.

— Nu m-am...

— Ba da, te-ai uitat.

— E o prostie.

Derek dădu din nou să plece. Kylie era cât pe ce să-i de. I drumul, dar își aminti că trebuia să plătească cu sânge pentru întâlnirea lor. La naiba! Voia să merite să-și dea sângele pentru el. Îl ajunse din urmă.

— Și Perry a observat, pentru că începuse să se uite urât la tine.

Derek nu se opri din mers și nici ea.

— M-ai văzut pe mine că am făcut tevdatură pentru asta? Nu, nu am făcut pentru că știu că și dacă ai gândii că-i stătea bine în costum de baie, asta nu însemna că nu-ți mai plăcea de mine.

Derek se opri și se întoarse cu fața la ea.

— Dar nu e același lucru.

— De ce? Dacă aș fi putut să-ți citesc emoțiile așa cum faci tu cu mine, ar fi fost evident că Miranda îți trezea dorința.

— Da, dar... eu sunt băiat.

Kylie rămase cu gura căscată.

— Deci numai băieții pot să se simtă atrași de cineva? Fii serios! În ce secol trăiești?

Derek miji ochii.

— N-am vrut să spun asta.

— Atunci ce-ai vrut să spui?

— Am vrut să spun că... își încleștă maxilarul. Iisuse! Nu știu, dar tot nu e același lucru.

— Ba e, Derek! Nu vezi? Te-ai ofuscat atât pentru că ești gelos. Și n-ai niciun motiv.

— E mai mult de-atât, spuse el. Doar ce-ai spus că ții la el. Asta nu e doar...

— Da, țin la el. Ne cunoaștem de mult timp. Și poate că asta ne leagă într-un fel. Și da, tipul arată bine. Dar... eu vreau să fiu cu tine.

Kylie crezu că reușise să ajungă la inima lui, dar Derek se uită în altă parte.

— Nu pot s-o fac, Kylie. Până nu poți să-mi dovedești că

nu înseamnă nimic pentru tine, nu pot s-o fac.

O luă din nou din loc.

— Derek? îl strigă ea.

El se întoarse.

— Ce?

Kylie simți o greutate în piept.

— M-ai mințit.

— Cu ce?

Frustrarea îi schimbă vocea.

— Ai spus că o să fim prieteni. Dar nu așa te porți cu un prieten.

Derek ridică ochii spre cer înainte de a-i întâlni privi rea.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Se vede treaba că nu pot să fiu prieten cu tine, zise el și o luă din loc.

De data asta, Kylie îl lăsă să plece.

I-a fost greu să se concentreze la activitățile de rutină din acea zi. Kylie și-ar fi dorit să o roage pe Holiday să o lase să lipsească de la evenimentele programate pentru ziua respectivă, dar se mișcă prea mult de ea. Așa că se duse la ora de desen, făcu o drumeție și se abandona apoi în arta ornării prăjiturilor.

De fiecare dată când începea să se gândească la Derek, era ca și cum cineva i-ar fi plesnit inima cu un elastic. Era atât de concentrată la ornarea prăjiturelelor, încât trecuse deja jumătate din curs până să-și dea seama că Miranda nu era acolo.

De îndată ce cursul se termină, Kylie chiuli de la 01.1 de muzică și dădu de Della care se ducea la lac pentru lei țuile de caiac. Della fusese destul de reținută în ultima vreme, căci încă se recupera după vizita și testele de la DCF. Și era îngrozită de gândul de a colabora cu ei și de .1 încerca să-i

ajute să-l prindă pe verișorul ei și să-l acuze de crimă. Bineînțeles, asta îi abătea gândul de la vizita părinților din weekend. Ce vreți, trebuie să găsești partea bună a lucrurilor.

— Ai văzut-o pe Miranda? întrebă Kylie.

— Nu. S-a întâmplat ceva?

— N-a fost la ora de ornare a prăjiturilor. Mă duceam să văd dacă nu e la cabană.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, spuse Kylie, amintindu-și că Della de-abia așteptase lecțiile de caiac. Dacă nu dau de ea, te caut eu. Sunt sigură că nu s-a întâmplat nimic.

Din nefericire, chiar înainte de a ajunge la cabană, Kylie era sigură că se înșelase în această privință. Primul indiciu? Țipătul ascuțit care se auzi dinăuntru.

Rupând-o la fugă, Kylie ajunsese în dreptul ușii înainte să-și dea seama că țipetele nu erau ale Mirandei. Dar asta nu o făcu să încetinească pasul. Cineva era în cabana ei și țipa ca din gură de șarpe. Și Miranda nu era nicăieri.

Deschizând ușa larg, Kylie intră alergând înăuntru.

— Miranda?

— Aici, strigă Miranda din dormitorul ei, de-abia auzindu-se peste țipetele ascuțite.

Împingând ușa dormitorului, Kylie credea că era pregătită pentru orice. Dar nici că se putea înșela mai mult.

Capitolul 29

Kylie făcu ochii mari când văzu fata cu părul roșu ca care țipa și care era închisă în cușca mare, de culoare purpurie,

din mijlocul camerei. Apoi ochii îi fugiră la Miranda, care stătea întinsă în mijlocul patului, dându-se cu oja la picioare de parcă era o dinu neață oarecare de duminică, în care lenevea mai mult.

— Dă-mi drumul de aici, scorpie ce ești!

Fata scutură cușca.

Miranda termină de întins oja fucsia pe degetul mic și pe urmă își ridică privirea.

— Care-i treaba? spuse ea și îi zâmbi larg lui Kylie.

— Scorpie! țipă fata la Miranda și îi aruncă o privire feroasă lui Kylie. Convinge-o să-mi dea drumul!

— Cred că eu ar trebui să te întreb pe tine care-i treab. I, îi spuse Kylie Mirandei și se uită din nou la cealaltă fată.

Adulmecă rapid și își dădu seama că nu se vărsaso niciun strop de sânge. Cel puțin deocamdată.

— Dă-mi drumul de aici! mârâi prizoniera.

Kylie se uită din nou la Miranda și ridică din sprânceană.

— Vezi ce-am prins? Miranda chicoti. Îți mai aduci aminte că ți-am spus că cineva dă târcoale pe aici? Am pus o capcană. Și a naibii de treabă dacă n-am prins-o chiar pe Tabitha Evans.

— O cunoști? întrebă Kylie.

— Da, e una dintre vrăjitoarele cu care mă voi înfrunta peste două săptămâni.

Tabitha trase de zăbrelele cu atâta putere, încât cușca se clătină.

— Sunt vrăjitoarea care o să arunce un blestem asupra ta dacă nu-mi dai drumul!

— Nu-ți face griji, spuse Miranda. Puterile ei nu funcționează cât timp e ținută prizonieră în cușca mea specială. Și am pus un amortizor de sunete care

funcționează pe o distanță cam de treizeci de metri, să nu o audă nimeni cum țipă.

— Și ce caută aici? întrebă Kylie, preocupată pentru soarta prizonierei.

— Încearcă să-mi submineze încrederea în mine ca să mă retrag din competiție.

— Și dacă aș fi știut că o dai în halul ăsta în bară, nu ini-aș mai fi pierdut timpul, țipă fata.

Bun, deci Tabitha merita să fie ținută în cușcă.

— Crezi că ea e cea care a dezactivat alarma? întrebă Kylie.

— Nu, acolo s-a folosit magie. Bineînțeles, magie jalnică, una care de-abia se poate numi magie, spuse Miranda și aruncă o privire spre fata din cușcă.

Tabitha șuieră printre dinți.

— Tu ești aia patetică.

Miranda ridică o sprânceană spre prizoniera ei.

— Și tu ești aia care stă în cușcă.

Fata începu să țipe din nou. Miranda zâmbi larg mân dră de ea. Nu încăpea îndoială că faptul că o prinsese pe Tabitha îi măgulea orgoliul. Lui Kylie nu-i plăcea deloc sa o dezumfle, dar...

— Oricât de simpatică ar fi în cușcă, știi că nu poți să o păstrezi.

— Nici n-am de gând să fac asta, spuse Miranda. I-am spus că imediat ce-l transformă pe Șosetă la loc în pisoai, e liberă să plece.

— Și eu ți-am spus că nu eu am făcut asta. Tu ai dat-o în bară. Tu singură!

— Scutește-mă, spuse Miranda. De săptămâni întregi, aproape tot ce am încercat să fac a dat greș.

Miranda își dădu picioarele jos din pat și se apropie de cușcă:

— Transformă sconcsul din nou în pisoii și pe urmă ești liberă să pleci.

— Îți spun a nu știu câta oară, nu eu am făcut asta.

Miranda se uită din nou spre Kylie.

— Vrei să te dau cu oja la picioare?

În ochii Mirandei se citea îndoiala.

— Uite ce e, rosti scurt Tabitha. Dacă nu ai făcut tu vraja, poate că a tipul ăla bătrân a făcut-o.

— Am niște nuanțe frumoase de roșu, îi spuse Miranda lui Kylie, ignorând-o pe Tabitha.

Kylie însă nu era prea bună la acest capitol.

— Ce tip?

— Nu crede tot ce spune ea, zise Miranda.

— Nu știu cine e, dar știu că e vampir. Dar mai are și alte puteri, pentru că a fost și el aici și a folosit o vrajă asemănătoare cu a mea. E un moș care-ți dă fiori.

— Mai lasă-mă cu astea, spuse Miranda. Spune-mi ceva credibil.

— Eu spun adevărul, rosti scurt Tabitha.

Miranda își dădu ochii peste cap. Apoi începu să miște din degetul mic.

— Stai puțin, zise Kylie, dar era prea târziu, căci cușca cu Tabitha dispăru.

— Ce să mai aștept? întrebă Miranda.

— Unde a dispărut?

— Ai spus că nu pot să o țin aici.

Kylie se încruntă.

— Și dacă spunea adevărul despre tipul ăla ciudat?

— Mai scutește-mă! Tabitha inventează tot felul de

porcării. Della ar fi simțit mirosul unui vampir. Tabitha e nebună.

Kylie trebuia să recunoască. Miranda avea dreptate. Della putea să adulmece vampirii de la kilometri depărtare.

Miranda se așază din nou pe pat.

— Îți vine să crezi că am prins-o pe Tabitha Evans? Sunt chiar bună.

Șosetă intră tiptil și precaut în cameră. Coada lui pufoasă și dungată stătea ridicată, gata să stropească și să o tulsească la nevoie.

Kylie se uită din nou la Miranda. O fi fost ea bună la pus capcane, dar nu reușise încă să înlăture vraja și să-l transforme din nou pe Șosetă într-o pisicuță.

Apoi Kylie își aminti conversația cu Derek și căut. I mental butonul pe care să apese ca să nu se mai gândească la el, dar afurisitul de buton nu era acolo. Kylie nu simțea decât o gaură mare în piept în locul unde altădată era inima.

— Mă duc să mă întind în pat.

Înainte să se ducă în dormitor, Kylie se opri în dreptul frigiderului. Trase de ușă și înșfăcă una din cutiile mari cu înghețată pe care le luase Miranda să-și hrănească inima frântă. Erau o grămadă.

Kylie scoase o lingură din sertar întrebându-se dacă exista destulă înghețată în univers ca să o facă să se simtă mai bine, deși nu credea să existe.

Kylie își petrecu toată săptămâna următoare sub imperiul durerii. Inima ei era încă frântă. Kylie donă cei 500 de mililitri de sânge pe care-i promisese și mâncă cel puțin cinci cutii cu înghețată. Derek o evita în continuare; Lucas îi tot ieșea în cale. Dar nici nu putea să se supere pe el. Lucas nu se dădea la ea. Se purta doar ca un amic. Acum că

inima ei era în convalescență, nu i-ar fi stricat un prieten.

Bineînțeles, nu discutau niciodată despre Fredericka sau despre visele pe care le avusese Kylie — și, din fericire, Kylie reușise să le țină în frâu. Luca întrebase de Derek, totuși, și Kylie îi spusese că era un subiect dureros. Singurul lucru pe care-l declarase Lucas fusesse că Derek era un idiot. Fără să știe nici ea exact de ce, Kylie aprecie acest lucru.

Aprecia și faptul că Fredericka nu-i mai apărea în cale. Nu era sigură, dar bănuia că și Lucas avea un amestec în toată treaba asta.

Fantoma apărea în fiecare dimineață. Uneori vorbea, dar nu-i oferea nicio informație care să o ajute pe Kylie să-și dea seama cine era în pericol. De câte ori Kylie începea să-și facă griji în legătură cu avertismentul fantomei, Holiday o ducea la cascadă. Fuseseră acolo de trei ori și Kylie pleca mereu cu același mesaj: Rămâi cu ochii în patru și nu-ți pierde încrederea.

Holiday nu pomenise absolut nimic despre Burnett în tot acest timp. Kylie se întrebă dacă îi spusese că găsisese alt investitor sau dacă nu cumva aceasta reconsidera oferta. Kylie o surprinsese pe Holiday de cel puțin șase ori spionându-l pe Burnett de la geam cum juca baschet. De două sau trei ori Kylie stătuse cu ea, ca să se uite la Derek. Nu că Derek nu ar fi știut că ea îl privea. Și el se uita mereu spre fereastră.

Privirile li se întâlneau. Kylie își aducea atunci aminte ce dor îi era de el, în timp ce Derek părea iritat.

— Vrei să vorbim despre asta? o întrebase Holiday ultima dată când se întâmplase acest lucru.

Kylie fusesse de acord să spună totul, dar doar în timp ce

mânca înghețată. Terminase tot stocul pe care și-l făcuse Miranda și tot mai voia. Așa că Holiday și Kylie își luară liber în după-amiaza aceea și se duseră din nou la gelateria unde mâncau pe săturate cupe reci și cremoase de fericire deplină.

— De ce atunci când ai inima frântă înghețata îți face așa de bine? întrebă Kylie.

— Pentru că dacă mănânci destulă, îți îngheață inima și durerea mai amorțește puțin, răspunse Holiday și izbucniră amândouă în râs.

Daniel nu i se mai arătase din ziua în care mama ei intrase pe furiș în tabără și a trebuit să i se șteargă memoria, dar tatăl ei vitreg o sunase de două ori. Kylie îi răspunseseră la al doilea telefon. Vorbiseră despre slujba lui, despre vreme și apoi el adusesese vorba despre posibilitatea ca ea să se înscrie la școala cu internat Shadow Falls. El nu-și exprimase nici acordul, nici dezacordul, ci spusese că depindea de mama ei.

După ce închise telefonul, Kylie își dădu seama că probabil părinții ei vorbeau, din moment ce tatăl ei avea informații despre școala cu internat. Kylie nu știa ce să creadă despre asta. Oare mama ei era pregătită să-l ierte?

Kylie era cât pe ce să-și sune mama și s-o întrebe, dar cum până la weekendul petrecut cu părinții nu mai era nicio săptămână, Kylie se gândi să aștepte și s-o întrebe când se vedeau.

Miranda aproape că nici nu mai pomenea de Perry. Dar asta nu însemna că băiatul nu se mai uita la ea. Ori de câte ori se afla la treizeci de metri de ea, o sorbea din ochi. Kylie știa că Miranda observa, dar hotărâse să îl ignore. Ceea ce nu era prea greu având în vedere stresul sub care trăia

gândindu-se la competiția la care o înscrișese mama ei pentru weekendul petrecut cu părinții. Când nu exersa pentru concurs, Miranda încerca să rezolve enigma pățaniei lui Șosetă.

După două săptămâni, animăluțul nu mai părea deranjat că era sconcs. Părea să înțeleagă ce putere avea coada lui și o ridica amenințător la cea mai mică provocare. O făcuse chiar și pe Della să-i știe de frică. Din fericire, nu mai împroșcase pe nimeni.

Della era îngrozită de întoarcerea acasă. Și acum era îngrozită și să se întoarcă la slujba care-i fusese încredințată de DCF și care o aștepta aici. Nu avea să-i fie ușor să lucreze sub acoperire ca să afle dacă verișorul ei era responsabil pentru crime. O Della morocănoasă și o Miranda stresată însemna că cele două săreau tot timpul una la gâtul celeilalte. Kylie se întreba adesea dacă nu cumva fetele s-ar fi omorât de-a binelea dacă nu intervenea ea. Dar le iubea prea mult pe amândouă ca să riște să nu le despartă.

Detectivul particular aflase în sfârșit că Betty și Kent Brighten plecaseră într-un concediu prelungit în Irlanda. Așa că misiunea lui Kylie de aflare a propriei identități luă o mică pauză. Nu era minunat?

Singurul lucru bun care i se întâmplase în ultima vreme era că nu mai avea sentimentul ciudat că o urmărea cineva. Kylie se întreba dacă nu cumva Tabitha fusese motivul. Dar când își aminti de Tabitha, își aminti și ce spusese aceasta despre un vampir bătrân care tot dădea târcoale pe acolo.

Fără să știe nici ea de ce, acest lucru nu-i dădea pace. Nu într-atât de mult încât să-i spună lui Holiday, pentru că știa că astfel era posibil să o bage pe Miranda în bucluc. Și după incidentul cu Burnett și Della, să-și bage prietenele în

bucluc era ultimul lucru pe care voia să-l facă.

Marti dimineață, Kylie se trezi în aerul rece din cameră. Fie fantoma încerca să-i transmită un mesaj, fie Kylie era vizitată de mai multe spirite. Grozav! Asta-i mai trebuia, altă fantomă!

— Ce vrei? întrebă Kylie tremurând sub pătură.

Mobilul începu să orăcăie. Fie tonul de apel îi fusese schimbat, fie Miranda reușise să-l transforme într-o broască. Kylie înșfăcă telefonul. Acesta nu mai scotea acum sunetul hidos, ci se deschise direct mesageria vocală.

Prima dată, Kylie ascultă mesajul lăsat de tatăl ei, apoi cel pe care i-l lăsase detectivul particular cu câteva zile în urmă. Apoi cel pe care Kylie nu-l ascultase. Era de la Trey, fostul ei iubit. Cum de-i ratase apelul? Trey o ruga să I sune înapoi spunându-i că era ceva important.

— Da, vezi să nu! mormăi ea. Ce, ai aflat că mi-au eres cut sâni și vrei să-i vezi?

Kylie își închise telefonul, dar nu înainte de a șterge mesajele. Nici nu apucă bine să-l pună pe noptieră, că telefonul începu din nou să orăcăie. Kylie îl înșfăcă și se uită la drăcia din mâna ei să se asigure că era închis. Chiar era. Atunci cum reușea să facă gălăgie? Apăsă din nou pe tasta de închidere. Orăcăiala nu se opri.

— Tu faci asta? întrebă ea spiritul. Dacă tu o faci, înce tează! Nu e amuzant. Și nu mă ajută cu nimic să aflu ce vreau să știu.

Telefonul amuți. Fantoma apăru la picioarele patului.

— Trebuie să faci ceva cât mai repede. Ea e pe moarte!

Exact ca și până atunci, fantoma nu oferi niciun alt indiciu referitor la cine era misterioasa femeie.

Kylie se îmbracă și se hotărî să-i facă o vizită lui Holiday.

Se îndoia că, dacă o auzea pe aceasta spunând că ea credea că totul avea să fie bine urma să-i mai treacă frica, dar trebuia să încerce.

Nici măcar nu ajunsese în dreptul verandei, când auzi vocile care răsunau dinăuntru.

— Spune-mi că nu e periculos! insistă Holiday, care părea furioasă.

— Nu pot să-ți spun asta, spuse Burnett. Munca asta presupune mereu pericole.

— Atuncii, nu. Nu-l las să plece.

— Nu am venit să-ți cer ție voie, spuse Burnett, care părea la fel de enervat. Are permisiunea mamei lui. O să plece astăzi în jurul prânzului.

Kylie se întoarse și începu să meargă în direcția opusă. Și-ar fi acoperit urechile, dar până acum nu avusese niciun efect, așa că se îndepărta tot mai mult, sperând că vocile aveau să se audă din ce în ce mai slab.

— Nu e bine ce faci, spuse Holiday. Prima dată îl implici pe Lucas și acum pe Derek. Trebuie să pun piciorul în prag.

Kylie se opri. Prima dată pe Lucas și acum pe Derek... Cum?

— Amândoi sunt niște băieți excepționali, spuse Burnett.

— Asta spun și eu. Sunt băieți, Burnett.

— Eu aveam șaisprezece ani când am început să lucrez pentru DCF. Lucas are optsprezece ani. Derek mai are doar câteva luni până să împlinească și el vârsta. Și are puterea să fleargă memoria, Holiday. Știi ce puțini sunt ca el?

— Mie nu-mi pasă de asta. Îmi pasă de el.

— O să fie plecat doar o lună sau mai puțin. O să se întoarcă până să înceapă anul școlar.

— Asta presupunând că nu o să fie ucis când face ce-ar

trebui să facă guvernul, rosti scurt Holiday.

— Îmi pare rău, spuse Burnett și în vocea lui se citea regretul.

Kylie auzi o ușă trântindu-se. Burnett plecase, dar ea nu se mișcă din loc. Stătea pe potecă, cugetând la ce auzise. Derek pleca. Urma să lucreze pentru DCF. N-avea să se întoarcă decât peste o lună.

Presupunând că nu o să fie ucis când face ce-ar trebui să facă guvernul. Cuvintele lui Holiday îi răsunau în minte. Inima îi îngheță. O porni spre cabana lui Derek.

Capitolul 30

Kylie ajunse la cabana lui Derek un minut mai târziu. Îl observă pe Chris ieșind din casă, îmbrăcat pentru alergarea de dimineață și se opri. S-ar fi ascuns în pădure, dar Chris era vampir, ceea ce însemna că probabil o auzise deja. Așa că începu să alerge în pas lejer, sperând că tipul nu avea să se oprească să o întrebe ceva.

Când trecură unul pe lângă altul, ea îi facu cu mâna. Chris zâmbi, dar nu se opri. Kylie alergă pe cărare trecând de cabană, până când crezu că băiatul nu mai o aude. Apoi se întoarse, intră alergând în cabană și dădu buzna în camera lui Derek.

Acesta era în pat. Încă dormea. Avea pieptul dezgolit. Cearșaful îi stătea mai jos de talie și Kylie nu era sigură dacă Derek nu era gol sub cearșaf. Auzise zvonuri că majoritatea băieților dormeau în pielea goală. Dar îl mai văzuse gol și asta nu o sperie.

— Derek?

Băiatul își puse o mână pe față.

Kylie se apropie de pat și îl atinse pe umăr.

— Derek?

Derek deschise brusc ochii și sări ca ars. Se holba la ea, dar nu părea că se trezise.

— Ești îmbrăcată, așa că nu e un vis. Derek tresări ca și cum și-ar fi dat seama că o spusese cu voce tare, apoi se întinse din nou pe pat cu ochii în tavan.

— Nu e un vis. Kylie se așază lângă el. Am auzit ce ai de gând să faci și nu vreau să pleci. Te rog, nu pleca!

Derek se uită la ea pe sub pleoapele grele, dar se vede. Tăcerea acum era treaz.

— Cum ai aflat?

El nu-i răspunsese la întrebare, așa că nici ea nu o făcu.

— N-aveai de gând nici măcar să-ți iei la revedere?

Ochii i se umplură de lacrimi.

Derek se ridică în capul oaselor și-și trase cearșaful în jurul taliei.

— Ba da.

Kylie clipi să-și limpezească vederea.

— Faci asta din cauza mea, nu?

— Nu. Nu numai din cauza ta.

Derek o atinse pe braț și emoțiile se dezlănțuiră în pieptul ei.

— Te rog, nu pleca! spuse ea înlăcrimată.

— Trebuie. Trebuie să-mi limpezez gândurile. Derek clipi. Ai avut dreptate. În parte. Încă cred că trebuie să-ți mai rezolvi niște probleme cu Lucas. Dar... ai avut dreptate când ai spus că sunt gelos. Abilitatea mea de a citi emoțiile celorlalți devine din ce în ce mai puternică. Și nu știu de ce, dar, cu tine, e ca și cum aș simți tot ce simți tu,

dar... mai mult. Nu știu dacă din cauză că țin așa de mult la tine sau din alt motiv. Dar când tu simți ceva ce mic nu-mi place, când te simți atrasă de alt tip, ești mânioasă, sau chiar dezamăgită de cineva, eu... înnebunesc înăuntrul meu. E ca și cum cineva mi-ar injecta adrenalină în vene. Emoțiile mele se intensifică rapid. Își trecu o mână peste față. Fie trebuie să învăț să fac față, fie...

— Fie, ce? întrebă ea.

El nu răspunse, dar Kylie știa ce voia să spună. Fie trebuia să învețe să facă față tăvălugului de emoții pe care ea le dezlănțuia asupra lui, fie să plece de lângă ea. Dar nu asta făcea oare? Nu pleca?

— Și tu trebuie să vezi ce faci cu Lucas și... Derek se opri. Am de gând și să-l înfrunt pe tatăl meu. Și când o să mă întorc peste o lună, o să vedem cum stau lucrurile. E posibil să te îndrăgostești de Lucas până atunci. Și dacă se întâmplă asta, eu va trebui să accept situația.

— Ți-ar fi așa de ușor să accepți?

— Nu. Dar nu văd ce altă opțiune mai am.

— Ba ai. Rămâi aici. Dă-ne o șansă. O să rezolvăm și asta.

Derek clătină din cap.

— Nu pot, Kylie. Pur și simplu, nu pot.

Kylie se uită la el și oricât de greu i-ar fi fost să accepte, trebui s-o facă în cele din urmă. Derek urma să plece. Făcuse deja alegerea și aceasta nu era ea.

Cu capul sus, jurându-și că făcuse tot ce putuse, Kylie se întoarse și ieși din camera lui Derek. Poate că îi frânsese inima, dar nu avea de gând să-l lase să o demoralizeze de tot. Avea să treacă peste asta. Cu siguranță.

O săptămână mai târziu, Kylie stătea pe o pătură lângă

râu, în locul în care stătuse mai de mult cu mama ei și vorbiseră despre Daniel. Kylie voia doar să fie singură și să cugete, să încerce să găsească o modalitate de a o convinge pe mama ei să o înscrie la școala cu internat Shadow Falls. Și poate, îndrăzneala ea să spere, poate că Daniel avea să i se arate.

Se întinsese pe pătură și privea cerul albastru, când auzi deodată pași.

— Vezi vreun elefant? întrebă o voce de băiat familiară.

Kylie îi zâmbi lui Lucas.

— Nu, dar tocmai am văzut o girafă.

Lucas se uită în sus.

— Unde?

— Acolo. Kylie arată în stânga. Gâtul i s-a desprins de corp, dar tot poți să o mai vezi dacă mijești ochii.

Lucas se așeză lângă ea. Kylie credea că el se uită la cer, dar când întoarse capul, văzu că băiatul o privea atent.

El zâmbi.

— Te faci pe zi ce trece mai frumoasă, Kylie Galen.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Nu începe cu de-astea.

— Bine, atunci pot să spun că mi-e dor de tine?

Kylie se ridică în capul oaselor.

— Te duci la bunica ta acasă?

— Da. Suntem în Houston.

Kylie își examinează bombeul pantofului de tenis și decise să întrebe pur și simplu.

— Lucas, tu lucrezi cu DCF?

El făcu ochii mari.

— Cine ți-a spus?

— I-am auzit fără să vreau pe Burnett și Holiday vorbind

despre asta.

— După ce m-am infiltrat în gașca aia care o racolase pe sora mea, am colaborat cu Burnett să mă ajute să le vin de hac câtorva tipi răi de tot. Așa că da, se poate spune că am lucrat cu ei. Și le-am spus că, dacă au nevoie de mine pentru orice altceva, eu o să fiu disponibil.

— Și nu e periculos?

El o privi atent.

— Întrebi asta pentru că îți faci griji pentru mine sau pentru Derek?

— Pentru amândoi.

Kylie acceptase faptul că Derek plecase. Inima nu i se vindecase complet, dar avea să-i treacă.

— Nu e așa de periculos. Dacă urmezi planul jocului, în general lucrurile merg bine. Lucas îi dădu la o parte o șuviță lungă de păr de pe obraz.

— Știi că vreau să fiu mai mult decât prietenul tău, nu?

Kylie începu din nou să-și examineze pantoful.

— Nu mă aștept să-mi răspunzi. Am vrut doar să știi înainte să faci altul vreo mișcare. Se apropie mai mult de ea. Eu am răbdare, Kylie. Te-am așteptat unsprezece ani. Pot să aștept până o să fii pregătită.

Lucas o sărută pe obraz. Sărutul nu se compară nici pe departe cu sărutările de dinainte, mai ales cu cele din vis. Dar apropierea băiatului — mirosul lui de iarbă, buzele lui pe pielea ei — o facu să simtă o sută de fluturi în stomac, care dădeau repede din aripi.

Când se uită spre el, Lucas deja dispăruse. Și era evi dent că odată cu el și rațiunea ei. Pentru că nu știa nici să o pici cu ceară ce voise să facă, să-l ia la rost că o sărutase sau... să-l sărute și ea.

Și poate că era mai bine dacă nu-și răspundea la întrebare.

Vineri dimineață, Kylie, Miranda și Della, fiecare cărând după ele valize, mergeau să-și întâlnească părinții. Pășeau încet, ca niște prizonieri condamnați la moarte care se îndreptau spre locul execuției.

— O să fac pipi pe o bandă de test din oră în oră, mor mămă Della.

Miranda oftă.

— Eu o s-o dau în bară la concurs și mama o să mă dea spre adopție.

— Eu mă duc la o vânătoare de fantome, adăugă Kylie.

Ambele fete se uitară la ea.

— Nu mă întrebați nimic.

Holiday le întâmpină la capătul potecii, transmițându-le energia ei debordantă obișnuită.

— Zâmbiți, fetelor. Nu plecați decât pentru câteva zile.

Se întoarseră toate și se uitară una la alta din nou. Kylie lăsă valiza jos și le îmbrățișă pe amândouă.

— Aștept să mă sunați fiecare de două ori pe zi.

— De două ori pe zi, spuse Della. Sper că nu o să te deranjeze dacă o să te sun când urinez pe o bandă de test, pentru că asta o să fac tot timpul.

— Ai grijă să nu tragi apa! spuse Miranda. Urăsc să facă cineva asta când vorbește cu mine la telefon.

Cinci minute mai târziu, în sala de mese, Kylie o îmbrățișă strâns pe Holiday

— Ai grijă de Șosetă, îi spuse ea.

— Am de gând să-l aduc la mine în cameră, spuse Holiday.

Când Kylie și mama ei ieșeau din cantină, Perry veni la ea și o înghionti cu cotul. Pentru Perry, asta echivala cu o

îmbrățișare. Kylie îi zâmbi călduros.

— Se pare că ți-ai făcut prieteni buni pe aici, spuse mama ei.

— Așa e, mamă. Sunt niște oameni deosebiți.

Kylie era gata să o zbughească pe ușă, când se trezi cu Lucas în fața ei.

— Bună ziua, doamnă Galen, spuse el. Numele meu este Lucas. Am vrut doar să-mi iau la revedere de la fiica dumneavoastră.

Kylie simți cum îi bubuie inima de teamă ca mama ei să nu-l recunoască.

— Îmi pare bine să te cunosc, Lucas, spuse mama ei și se dădu deoparte să le ofere puțină intimitate.

Lucas zâmbi.

— Ai grijă de tine.

— Așa o să fac.

Lucas se aplecă spre ea.

— Să mă visezi, îi șopti el.

Kylie își dădu ochii peste cap, dar el rânji și plecă. Kylie se îndreptă spre mama ei.

— E destul de drăguț, spuse mama ei, dar avea tonul pe care-l folosea înainte să-i înmâneze broșurile despre sex.

Ieșiră amândouă din sala de mese și se îndreptară spre mașină.

— Da, o aprobă Kylie și, pentru a nu știu câta oară, speră ca weekendul să decurgă bine. Fără nicio surpriză neplăcută, fără momente lungi și stânjenitoare de tăcere între ele.

Când mama ei porni mașina, frigul care invadă sp. I țiul era mult mai puternic decât orice aparat de aer condiționat.

— Uau! N-am reușit niciodată să răcesc mașina așa de repede.

Când mașina ieși din parcare, Kylie se uită pe banchetă din spate unde văzu fantoma îmbrăcată cu rochia însângerată. Deodată, fantoma se aplecă brusc și vomită peste* umărul lui Kylie. Duhoarea era îngrozitoare. Kylie se strădui din răputeri să nu icnească.

— Bun, spuse mama ei, care habar n-avea ce se petrecea. Unde vrei să mergem să mâncăm de prânz? Eu simt moartă de foame.

Capitolul 31

Kylie nu era sigură cine spusese că nu mai puteai să te întorci acasă. Dar avusese parțial dreptate. Puteai să te duci acasă. Doar că avea să fie al naibii de ciudat. În mod uimitor, nu mama ei o făcea să se simtă așa. Ba chiar drumul de trei ore cu mașina fusese plăcut, lăsând la o parte episodul cu fantoma care vomitase pe ea. Problema era casa. O simțea rece, și nu doar din cauză că fantoma hotărâse să se țină după ea, ci din cauza tatălui ei. Sau mai bine zis a lipsei lui. Nu mai era niciun lucru, nici măcar unul, care să-i amintească lui Kylie că tatăl ei locuise vreodată acolo. Până și pozele din excursiile pe care le făcuseră doar ei doi dispăruseră, înlocuite acum cu poze de-ale ei.

Nu putea să o învinovățească pe mama ei, dar totuși! Pentru prima dată de când se întâmplaseră toate astea, Kylie își făcea griji pentru mama ei, cum avea să se simtă aceasta dacă ea pleca la școala cu internat. Și poate că o înțelese chiar de ce voia să vândă casa.

— Nu-i așa că e bine să fii din nou acasă? spuse mama ei

și o îmbrățișă.

Dacă era bine? Nu prea. Îmbrățișarea mamei sale îi plăcea, totuși. Era atât de plăcută, încât și casa parcă nu i se mai păru așa de stingheră.

Când Kylie intră în camera ei, nu se putu abține să nu râdă. Pe noptieră avea un teanc de broșuri despre toate subiectele legate de sex pe care Kylie le pierduse cât fusese plecată. Cea de deasupra, pe care era evident că mama ei o considerase cea mai importantă, obținea informații despre sexul oral protejat. Oh, da, era o informație crucială, căci Kylie tocmai asta plănuia, să fugă în noaptea aceea și să facă sex oral.

Mama ei făcuse programul pentru tot weekendul, cu teme din lista ei de Lucruri care trebuie făcute. Trebuie să facem fursecurile tale preferate. Trebuie să mergem să mâncăm pizza la un local nou. Trebuie să fim la casa bân tuită la șase.

Când avea timp să fugă și să facă sex oral „protejat...”?

Kylie adăugă un mare Trebuie pe listă. Trebuie să o conving pe mama să mă înscrie la internat. Chiar și cu rezervele pe care le avea să-și lase mama singură, Kylie era o ființă supranaturală și se simțea ca un pește pe uscat acasă.

În acea seară, la ora șase, după ce făcuse fursecuri cu mama ei și se bucurase de timpul petrecut împreună, Kylie își urcă fundul de pește pe uscat în mașină și plecară la vânătoarea de fantome. Și spera din tot sufletul ca patro nului pensiunii să nu se supere dacă mai venea cu cineva, pentru că pe bancheta din spate — tot plină de sânge, înc. I vomitând — stătea fantoma, care nici aici nu era mai comunicativă decât fusese la Shadow Falls.

Și ca să o dovedească, fantoma dispăru înainte ca ele să

sosească la pensiune.

După ce se adunară toți în holul pensiunii, patroana, o femeie înaltă și mătăhăloasă care avea aproape șaiszeci de ani, cu părul vopsit roșcat, le făcu semn să se așeze în semicerc.

— Bine ați venit. Bine ați venit la pensiunea Anderson. Numele meu este Celeste Bell. Unii dintre dumneavoastră poate își amintesc de mine de la multele mele apariții la televizor.

Kylie nu o recunoscuse, dar câțiva dintre oaspeți încuviințară. Celeste pretindea că vorbește cu fantomele și apăruse la o emisiune ca expertă în vânătoria de fantome. Era îmbrăcată cu o rochie lungă albă, de parcă dacă se îmbrăca mai înfricoșător experiența ar fi fost și mai intensă.

— Casa a fost construită pe la sfârșitul secolului nouăsprezece de Joshua Anderson, dar a dat necazul peste el înainte să apuce să se mute aici, când tânăra lui mireasă a fost ucisă în ziua nunții într-un accident de trăsură. Joshua s-a sinucis în dormitorul principal. Locul a fost ulterior vândut și redeschis ca birt. În curând a urmat o nouă tragedie. Înainte să începem, să vorbim puțin despre reguli.

Regulile erau simple. Să nu se îndepărteze de grup. Să nu vorbească decât strictul necesar. Celeste insistă de asemenea ca oamenii să-și închidă mobilele pentru că o astfel de energie ar fi putut să alunge fantomele.

Ciudat, își spuse Kylie, experiența îi spunea că fantomelor chiar le place să se joace la mobilul ei.

Kylie îi verifică tiparul mental al patroanei să vadă dacă nu era și aceasta o ființă supranaturală, dar nici vorbă de așa ceva. Cei zece participanți, cu excepția lui Kylie și a mamei sale, erau toți pensionari cu acte, care nu mai trebuiau să-și

arate buletinul ca să-și bea cafelele gratuite la fast-foodurile din cartierul lor.

Deplasându-se încet în grup, jumătate din ei sprijinindu-se în cadre, aceștia o urmară pe femeie la primul etaj al casei. În fiecare cameră, Celeste se oprea să mai spună o poveste cu fantome, majoritatea de pe vremea când casa funcționa ca birt.

Până aici, casa nu părea bântuită de fantome. Deși era posibil ca această Celeste să nu fie ceea ce pretindea, femeia era un povestitor bun și îi ținea pe toți în suspans ascultând poveștile ei înfricoșătoare.

— Acum o să luăm cina. Și o să vă spun ce s-a întâmplat la începuturile secolului douăzeci. Haideți, mergeți și luați loc!

Celeste le făcu semn spre masa din sala de mese, unde îi așteptau farfuriile pline cu spaghetti.

— Nu știu de ce, șopti ea, dar camera aceasta este mereu mai rece decât restul casei.

Ca la comandă, temperatura din vechiul salon scăzu dramatic. Fantoma lui Kylie se materializă lângă ea. Clienții pensiunii se înghesuiră unii într-alții, cutremurându-se, în timp ce din gură le ieșeau aburi.

Expresia de pe chipul lui Celeste ar fi făcut ca participarea la vânătoarea de fantome să-și merite banii, dacă Kylie n-ar fi citit groaza de pe chipul mamei sale.

— E în regulă, mamă, îi șopti Kylie.

— E al naibii de înfricoșător.

Mama ei nu folosea niciodată cuvinte ca „al naibii”.

— E probabil doar un truc, minți Kylie.

— Acum e timpul. E timpul să faci ceva! țipă fantoma.

Arată-mi ce trebuie să fac, spuse Kylie în gând.

În acel moment, fiecare mobil din încăpere începu să sune. Toate, mai puțin al lui Kylie. Al ei orăcăia ca o broască dementă. Și cum toate telefoanele fuseseră închise, tuturor li se tăie răsuflarea. Dar asta nu se compară cu ce au simțit când candelabrul s-a prăbușit pe masă, făcând să zboare farfuriile cu spaghetti prin cameră.

Celeste, „vedeta” de televiziune care pretindea că putea să vorbească cu fantomele, leșină. Kylie nu știa că oamenii care merg cu cadru pot să se miște atât de repede. Dar nu la fel i se părea și mamei sale. Kylie avu impresia, pentru o clipă, că aceasta avea să-și facă loc dându-le brânci câtorva dintre ei ca să iasă prima din sala unde se lua masa.

Kylie îngenunche lângă Celeste. În timp ce ultimii invitați se luptau să-și croiască mai repede drum afară, Kylie îl auzi pe unul spunând:

— Cine e Trey Cannon?

Kylie ridică ochii spre bărbatul în vârstă.

— Nu știu, spuse altă doamnă. Dar și pe mine m-a sunat.

Kylie înșfacă telefonul și bineînțeles că avea un mesaj vocal de la Trey. De ce ar trimite fantoma mesajul lui Trey tuturor de acolo? Kylie se uită la fantoma care stătea în mijlocul camerei. Era murdară de spaghetti pe rochia plină de sânge, imagine care avea garantat să-i strice pofta de paste lui Kylie o bună perioadă de timp.

— De Trey e vorba? Pe el trebuie să-l ajut? Dar ai spus că... „ea” are nevoie de ajutor.

Imaginea fantomei începu să se estompeze.

— Să nu îndrăznești să pleci! țipă Kylie.

— Îmi pare așa de rău, puiule. Am crezut că ești în spatele meu, strigă mama ei din cealaltă cameră.

Peste câteva secunde, se întoarse alergând și se lăsă în

genunchi lângă ea.

— Oh, Dumnezeu, a murit?

Femeia deschise brusc ochii și țipă.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce mama lui Kylie vorbea cu șoferul de la ambulanță care urma să-i pună pe targă pe Celeste și pe unul dintre invitați care acuza dureri în piept, Kylie luă telefonul mamei sale și șterse mesajul lui Trey. Ultimul lucru pe care-l voia Kylie era ca mama ei să devină suspicioasă. Spera că aceasta nu auzise numele lui Trey pomenit în învălmășeală.

Kylie îi ascultă mesajul. Nu spusese decât să-l sune. Așa și făcu. Răspunse mesageria vocală. Minunat, nu alta!

Când se trezi a doua zi dimineață la ora nouă, Kylie realizează două lucruri care o speriară.

Primul: fantoma nu o mai trezise în zori de zi. Oare asta însemna ceva? Oare era de bine? Sau de rău?

Al doilea lucru, care o șocă destul de tare. Nu era singură. Mda. Acoperit din cap până-n picioare, lângă ea, sub pătură, era un corp. Kylie nu știa dacă era viu sau mort. Mușcându-și buzele ca să nu țipe, Kylie îl atinse. Mai bine zis îl împunse. Acesta nu era rece. Ba chiar scoase și un sunet. Mama ei scoase capul de sub pătură. Când văzu fața lui Kylie, sări ca arsă.

— Cee?

Kylie clipi.

— Ce cauți în patul meu?

— Oh.

Femeia își trecu o mână prin păr. Chiar îi venea bine noua tunsoare.

— Am venit să văd ce faci. Cred că... am adormit.

Kylie chicoti.

— Ți-a fost frică.

Mama ei își dădu ochii peste cap cu mare artă, făcând-o pe Sara să pară mic copil pe lângă ea.

— Nuuu. Nu mai putu să se abțină și izbucni în răs. OK, recunosc. A fost ciudat. Am fost șocată să văd că tu ai putut să dormi.

— Era doar o fantomă, rânji Kylie.

— O spui de parcă ai vedea în fiecare zi una. Mama ei o atinse pe obraz. Mă bucur atât de mult că ești acasă. Vezi ce bine putem să ne distrăm? Nu trebuie să te duci la internat.

Lui Kylie i se tăie respirația.

— Dar chiar îmi doresc să merg, mamă.

Scânteia din ochii mamei sale se mai stinse.

— Hai să nu vorbim despre asta acum. Ne așteaptă o zi minunată.

În ciuda discuției anti-internat și a faptului că încă nu reușise să dea de Trey, Kylie nu se indispușe. După cum se părea, fantoma se hotărâse să o mai pășuiască pe Kylie. Fie asta, fie ajunsese la concluzia că provocase destule neazuri după scena din seara anterioară. Un telefon la pensiune confirmase că atât Celeste cât și bătrânul care se plânsese de dureri în piept fuseseră externați din spital.

Kylie și mama ei hotărâră să mănânce pizza la prânz și erau gata de plecare când mobilul lui Kylie sună. Văzând numărul Mirandei, o rugă pe mama ei să o lase câteva minute. Aceasta se duse să-și verifice e-mailul.

— Salut, spuse Miranda. Suntem în conferință. Salut-o și tu, Della.

— Un menage à trois verbal, spuse Della.

— Ce scârbos! exclamă Miranda.

— Vrei să auzi ceva care chiar e scârbos? întrebă Della.

Am făcut pipi pe mână când mă chinuiam să urinez pe banda asta afurisită și să vorbesc cu tine la telefon.

Kylie râse.

— Mi-e dor de voi, fetelor.

Pe fir se auzi apa de la toaletă curgând.

— Oh, acum e de două ori mai scârbos, spuse Miranda pe un ton tăios. Ți-am spus să nu tragi apa când vorbești cu mine la telefon.

Kylie se așeză pe canapea.

— Miranda, tu ai avut concursul?

— De-abia la patru îmi vine rândul, răspuse fata disperată.

— O să te descurci, spuse Kylie.

— Așa e, adăugă Della. Cum a fost la vânătoarea de fantome, Kylie?

Kylie se uită în jur să se asigure că mama ei nu era prin apropiere.

— N-o să vă vină să credeți.

Kylie le povesti exact ce se întâmplase. Râseră zdravăn toate trei și apoi schimbă subiectul, spunându-și cât de mult își doreau să se întorcă la Shadow Falls. Când Kylie își dădu seama că vorbea deja de zece minute, își luă la revedere de la ele. Căzură de acord să vorbească din nou după-amiază.

— Sunt gata, mamă.

Se auzi soneria. Kylie alergă la ușă în timp ce mama ei striga că închidea computerul. Când deschise ușa, senzația neplăcută avută cu o seară în urmă o năpădi din nou. Era ciudat cum acest sentiment fusese cauzat de absența tatălui ei și acum de prezența lui.

— Bună, scumpo.

Întrebarea care-i urla în cap lui Kylie era dacă mama ei știa că el urma să vină.

— Ești gata să...

Pașii mamei sale se opriră brusc la intrarea în antreu. Urmele de derapare pe care le lăsaseră tenișii ei pe podeaua de marmură și șocul de pe chipul ei îi răspunse la întrebare.

Mama ei nu știa. Și era chiar și mai vizibil că nu se bucura de vizita lui.

Privirea tatălui ei se îndreptă spre mama sa.

— Bună, iubito.

Zâmbetul lui era ezitant. Emoția care i se citea în zâmbetul larg o făcu pe Kylie să simtă fluturi în stomac, care dădeau disperați din aripi. Ce era drept, tatăl ei merita să aibă emoții. Dar tot simțea că nu era deloc în regulă să-i deschidă ea ușa, când asta fusese casa lui. Castelul lui. Acum nu mai știa sigur dacă era bine-venit. Și dacă expresia de pe chipul mamei sale era un indiciu, chiar nu era bine-venit.

— M-am gândit să vă scot la masă, spuse el.

Mama ei făcu un pas înapoi.

— Eu... ar fi trebuit să-mi dau seama că o să vrei să o vezi. Făcu un gest spre ușă. Mergeți amândoi.

— De ce nu vii și tu? insistă tatăl ei.

— Mai bine nu, îi replică mama ei.

— Kylie vrea să vii și tu. Privirea lui se îndreptă spre ea. Nu-i așa, scumpo? Ca pe vremuri, să fim toți trei.

Mama ei se încruntă. Tatăl ei deveni și mai agitat. Tensiunea din încăpere era acum și mai densă.

Mama ei ridică semeață bărbia.

— De ce să nu fim patru? Poate să vină și târfa ta.

— Oh! N-am nimerit prea bine, nu? se auzi vocea lui Trey

chiar din spatele tatălui.

Mama lui Kylie o luă la fugă pe scări, la etaj. Tatăl ei părea șocat. Trey părea stânjenit.

Tatăl ei se încruntă la Kylie:

— Nu i-ai spus că am terminat-o?

Cum? Auzise bine?

— Cum?

— Nu i-ai spus că am terminat-o cu Amy?

— Să plec? întrebă Trey.

— Da, răspunse tatăl ei.

Kylie simți că o ia cu ameteală. Îl văzu pe Trey plecând. O auzi pe mama ei plângând. Kylie se holba la tatăl ei vitreg. Gândul că el se folosise de fapt de ea ca să ajungă la mama ei atinse niște nervi foarte sensibili. Faptul că el se așteptase ca ea să o pună la curent pe mama ei despre relația lui, îi bombarda pur și simplu nervii cu pricina.

Kylie îndreptă degetul spre el.

— Să nu mai încerci niciodată să mă folosești ca să ajungi la mama!

— Am crezut că...

— Să nu mai crezi nimic!

Kylie îi trânti ușa în nas. Casa se cutremură. Geamul mic al ușii se făcu bucăți. Kylie văzu fața speriată a tatălui său prin geamul spart înainte ca acesta să plece.

Kylie inspiră și expiră.

Apoi urcă scările câte două să vadă ce făcea mama ei.

Îi luă o oră lui Kylie să o convingă din nou să iasă în oraș la pizza. Încercase să-l sune pe Trey sperând să afle ce era așa de important încât fantoma trimisese mesajul lui tuturor celor care participaseră la vânătoarea de fantome, dar nu-i răspunse nimeni. Erau în toiul mesei la pizzerie, fără să

revină deocamdată la dispoziția jovială de dinainte, când telefonul începu să-i orăcăie.

— Oh, puiule, îi spuse mama ei, schimbă-ți tonul de apel.

Apoi se cuprinse cu brațele înfrigurată și îi strigă chelnerului:

— Puteți să dați mai încet aerul condiționat?

Kylie își înșfăcă mobilul. Nu o suna nimeni, dar se auzea un mesaj vocal mai vechi:

Bună, Kylie. Sunt Sara. Îmi pare rău că a trebuit să închid așa. Trebuia... să mă ocup de ceva urgent. Uite ce e, vreau tare mult să te văd când vii acasă. Te rog să mă suni, da?

— Cine era? întrebă mama ei, apoi coborî vocea. Tatăl tău?

— Nu. Un mesaj de la Sara.

Kylie se holba la pizza din fața ei și o încercă un sentiment foarte ciudat.

— Mamă, te superi dacă mă duc pe la Sara după-masă?

— Bună, Kylie, spuse doamna Jetton o oră mai târziu. Sara o să fie încântată să te vadă.

Kylie studie chipul mamei prietenei sale. Avea ochii roșii și era palidă la față. Aerul sumbru care se simțea în casă o făcu pe Kylie să se îngrijoreze și mai mult pentru cea care altădată îi fusese cea mai bună prietenă.

— E în camera ei, spuse doamna Jetton.

Kylie era cât pe ce să întrebe ce se întâmplase, dar fiorul rece care-i străbătu șira spinării o împiedică să vorbească. Drumul scurt din camera de zi până în camera Sarei îi trezi lui Kylie o grămadă de amintiri. Și ciudat, amintirile o făcură să-i dea lacrimile.

— Trebuie să o salvezi. Trebuie să o salvezi.

Cuvintele fantomei vibrau în mintea lui Kylie. Aceasta

înghiți în sec și-și spuse că exagera, că totul era bine. Ușa de la dormitorul Sarei era întredeschisă și, când o văzu, lui Kylie i se tăie răsuflarea.

Sara arăta... groaznic. Era atât de palidă, încât Kylie se uită la pieptul ei să se asigure că încă mai respira.

Sara deschise ochii.

— Ți-a spus, nu-i așa?

Kylie se folosi de ambele mâini să-și șteargă lacrimile de pe obraji.

— Ce să-mi spună?

— Ce a spus doctorul... Dacă nu ți-a spus... de ce plângi?

— Mă bucur să te văd, spuse Kylie încercând să zâmbească.

— N-ai știut niciodată să minți. Sara trase pătura mai sus. Mamă, poți te rog să dai mai încet aerul condiționat? îngheț de-a binelea aici.

— Scumpo, deja l-am dat, strigă mama ei din sufragerie. L-am sunat pe electrician. Aparatul ăsta are iar ceva.

Un album foto de pe noptiera Sarei căzu pe podea.

Kylie îl luă de jos. Nu fu surprinsă când văzu chipul care se ivea din poze. Apoi se uită la piciorul patului, unde văzu spiritul aceleiași femei. Acum nu mai era îmbrăcată cu rochia pătată cu sânge și murdară de spaghetti, dar expresia de pe chipul ei era la fel de disperată ca înainte.

— Cine e?

Kylie își trecu degetul peste chipul din poză. Sara se aplecă să vadă. Parcă durerea i se intensifică.

— Bunica mea. A murit când aveam patru ani. De același tip de cancer. Nu-i așa că-ți dă fiori?

Cancer. Cuvântul o făcu din nou pe Kylie să i se taie respirația și trebui să se străduiască să nu-i tremure buzele.

Se uită la spiritul femeii.

— N-am ce să fac.

— Ba da, ai!

— Ce spui acolo?

Sara se uită la album ca și cum Kylie ar fi stricat ceva.

— Nimic.

Kylie se așeză lângă Sara. Amintirile cu ele două când stăteau în același pat și-și împărtășeau secretele, râzând la cele mai stupide lucruri, o năpădiră pe Kylie. Aceasta înghiți în sec, înăbușindu-și emoțiile care amenințau să pună stăpânire pe ea.

— Îți mai aduci aminte când stăteam în pat și exersam sărutul în oglindă înainte de dansul din clasa a VI-a?

Sara zâmbi.

— Da.

Kylie puse capul pe pernă și închise ochii. Părul ei lung și șaten părea mai rar acum și îi lipsea luciul normal.

Tăcerea se adânci și atmosfera deveni și mai tristă.

Kylie o mângâie pe braț.

— Ce a spus doctorul?

Capitolul 32

Sara deschise ochii.

— Oncologul a spus că o să încerce să mă bage în proiectele experimentale, dar... crede că e prea târziu. Ochii Sarei scânteiară plini de lacrimi. Mama spune să o fac, dar... Sara înghiți în sec. Nu vreau să mor. Buzele îi tremurau. Dar încă o mai aud pe mama zicând de multe ori că dacă ea s-ar îmbolnăvi vreodată de cancer, ar prefera să

moară decât să treacă prin ce au făcut-o doctorii să treacă pe mama ei. A spus că au măcelărit-o pur și simplu. Eu nu vreau să am de-a face cu așa ceva. Am făcut doar o operație și a fost destul de neplăcută.

Kylie își aminti visele în care era atacată de niște oameni cu cuțite în mâini. Se uită la abdomenul Sarei.

— Când te-ai operat?

— Săptămâna trecută, răspunse Sara. Nu-mi mai venise de mult ciclul. Doctorul de la dispensar a simțit o tumoare la palpare. Două zile mai târziu, eram internată.

— De ce nu m-ai sunat?

Sara își mușcă buza.

— Te-am sunat. Nu ți-am spus că sunt suspectă de cancer, dar...

Kylie se simți năpădită de sentimentul de vină. Fantoma, bunica Sarei, încercase să o facă să asculte mesajul. Mesajul pe care îl ascultase mai devreme.

— Și n-au putut s-o scoată?

Sara clătină din cap.

— Nu, e prea mult. S-a întins peste tot.

Durerea din inima lui Kylie deveni mai intensă. Își aminti de mesajul lui Trey care fusese trimis tuturor invitaților la casa bântuită. De ce trimisese fantoma mesajul lui Trey?

— Și cu Trey ce e?

Sara lăsă ochii în jos.

— Îmi pare rău. Îți jur că nu am vrut să se întâmple așa. Băusem prea mult. Și el la fel.

— Ce-ați făcut? întrebă Kylie.

Sara ridică ochii spre ea.

— La naiba! Nu ți-a spus, nu?

Lui Kylie îi luă doar o secundă să proceseze cuvintele

Sarei, îi luă și mai puțin timp să decidă că nu era important.

— L-am rugat pe el să-ți spună pentru că nu mai suportam. Mi-a promis că o s-o facă.

— A încercat, dar nu i-am răspuns la telefoane. Dar nu-mi pasă, Sara. Îi luă mâna într-a ei și o strânse. Eu și Trey... am terminat-o de tot. Tu contezi.

Altă lacrimă se rostogoli pe obrazul palid al Sarei.

— Nu spui asta doar pentru că sunt pe moarte, nu?

Sara încercă să o facă să sune ca o glumă. Kylie nu râse.

— Nu.

Sara își trase mâna dintr-a ei.

— Ești fierbinte.

— Poți să o faci, se auzi fantoma chiar la urechea lui Kylie. Prin atingerea ta.

Kylie întoarse capul către spirit.

— Vrei să spui că... sunt ca Helen?

— Ce? întrebă Sara.

Kylie continuă să privească fantoma.

— Fă-o! spuse fantoma. Te rog. Vindec-o. Până nu e prea târziu.

— Dar nu știu cum, îngăimă Kylie.

— Am eu halucinații sau vorbești singură? întrebă Sara. Să știi că iau acum niște medicamente foarte puternice.

Kylie se uită din nou la Sara.

— Nu.

Simți prezența rece a fantomei și mai aproape.

— Nu, nu am halucinații sau nu, nu vorbești de una singură?

— Și una și alta.

Kylie încercă să gândească. Chiar putea să facă asta? Se uită la poza bunicii Sarei.

— Cum o chema?

— Fanny Mildred Bogart, zise Sara rîzînd. Mă bucur că mama nu m-a botezat după ea.

Era evident că rîsul îi amplifică durerea, căci Sara gemu și puse din nou capul pe pernă. Când deschise ochii, se uită fix la fotografie.

— Vrei să auzi ceva trîsnit?

— Ce? întrebă Kylie, dar credea că știa ce urma Sara să spună.

— Uneori cred că e aici.

— Chiar așa și e.

Kylie îi luă din nou mîna și cîntări cât să-i spună Sarei. Sara chicoti.

— Acum ce, crezi în fantome?

— Da. Kylie trase aer în piept. Te-ar mira să afli în ce cred eu acum.

— Ca de exemplu? întrebă Sara.

— In minuni.

Kylie se uită la Fanny.

— Nu mi-ar strica și mie o minune. Sara zîmbi și încercă să-și tragă mîna. De ce ai mîna așa de fierbinte?

— Cum să procedez? întrebă Kylie spiritul, ținînd-o de mînă pe Sara.

— Cu ce? întrebă Sara, și vocea ei era la fel de obosită ca și ochii.

— Nu știu cum, tot ce știu e că ai puterea să o faci.

— Asta nu m-ajută cu nimic, îi răspunse Kylie.

— Iar vorbești singură, zise Sara, dar acum nu-și mai trăgea mîna.

— Știu, îi spuse Kylie Sarei.

Apoi își aminti cum Helen, zîna care avea harul

vindecării, îi pusese mâna pe cap când o căutase de tumori. Și Helen spusese că așa făcuse și când își vindecase sora de cancer. Kylie îi dădu drumul la mână și se duse glonț spre capul patului. Îi dădu bretonul de pe frunte, apoi îi atinse tâmplele cu ambele mâini.

— Ce faci? întrebă Sara, uitându-se la Kylie și strâmându-se.

— Încerc să te ajut să te relaxezi, spuse Kylie, știind că o să sune ca o minciună jalnică.

— Să știi că tabăra asta te-a transformat într-o ciudată, spuse Sara și încercă să-i dea mâinile la o parte.

— Spune-i că mama ta îți făcea așa când nu te simțeai bine, zise Fanny.

Bună idee.

— Mama îmi făcea așa și chiar mă simțeam mai bine.

Sara lăsă mâinile jos.

— Bine, dar dacă încerci să mă săruți, strig la mama, chicoti Sara.

— Ce? Nu sunt genul tău? întrebă Kylie și chicoti și ea, apoi încercă să se concentreze asupra gândurilor pozitive de vindecare.

Era trecut de ora nouă în seara aceea când Kylie plecă de la Sara. Cam la o oră de când venise, Kylie se strecurase în baie și o sunase pe mama ei. Plânsese când îi spusese despre cancerul Sarei. Mama ei promisese că o s-o sune pe doamna Jetton a doua zi și că ea putea să stea cu Sara cât voia, dar să sune înainte să pornească spre casă.

Kylie nu plecă până când Sara nu adormi. Uitase să-și sune mama, dar de vreme ce locuia aproape, nu-și făcea griji.

Cartierul ei era cufundat complet în întuneric și nici

ferestrele caselor nu erau luminate. O pană de curent, își spuse ea, luptându-se cu o senzație puternică și neplăcută.

Și atunci se întâmplă.

Ceva mare lovi parbrizul mașinii lui Kylie.

Capitolul 33

Inima i se opri când văzu trupul pe parbrizul ei. Apăsă rapid pe pedala de frână. Oh, Dumnezeule! Probabil că lovise pe cineva.

Atunci văzu chipul care se holba la ea prin parbriz. Proscrisul, vampirul care le omorâse pe fetele alea în Fallen. Dar cum era posibil? Nu se „ocupaseră” de el?

Kylie accelerează și viră brusc, sperând că așa avea să-l azvârle de pe mașină. Dar manevra nu dădu roade. Agățându-se de mașină ca un păianjen, vampirul își apropie mai mult fața, zâmbi și dădu un pumn în geamul mașinii. Cioburi de sticlă zburară în toate direcțiile. Kylie țipă și apăsă mai tare pe accelerație. Vampirul întinse mâna spre ea. O prinse de gât și o strânse. Kylie nu putea să respire. Nu putea să se miște. Vedea focuri de artificii în fața ochilor. Ultimul gând al ei fu la Sara. Spera că o vindecase. Una dintre ele trebuia să supraviețuiască.

Când se trezi, Kylie stătea pe un scaun greu și rece de lemn. Capul îi zvâcnea și-și simțea inima în gât. Dădu să se frece la tâmplă, dar mâinile nu voiau să o asculte. Auzi un zăngănit, ca două bucăți de metal care se lovesc una de alta. Ce erau oare, lanțuri?

Kylie deschise larg ochii, dar nu văzu nimic. Era învăluită în beznă totală.

Își târșâi picioarele și auzi din nou zăngănit de lanțuri. Dându-și seama că avea inele reci de metal la glezne și la încheieturile mâinilor, mintea începu să-i lucreze. Era legată la mâini și la picioare cu un fel de lanț de metal. Încercă să-și miște membrele ca să-și verifice teoria.

Mda. Erau lanțuri. Și ura că avea dreptate. Amintirea vampirului proscris o năpădi. Un țipăt i se urcă în gât.

Kylie clipi sperând să vadă ceva, dar simțurile îi fură invadate doar de întuneric.

Respiră. Mirosul de noroi și beton îi umplu nările. Auzi pe cineva respirând ușor de tot.

— E cineva aici?

Nu-i răspunse nimeni.

— Știu că e cineva aici, spuse ea.

Încercând să-și testeze forța, Kylie trase de lanțuri. De-abia reuși să se miște.

— Deci zvonurile despre forța ta erau doar vorbe goale, răsună o voce aspră de bărbat în întuneric.

— Dezleagă-mă!

Panicându-se și mai mult, Kylie se zbătu în lanțurile care o țineau legată, dar nu reuși să se elibereze.

— N-ar trebui să te zbați, Kylie. O să-ți consumi energia fără niciun folos. Păstrează-ți puterea ca să gândești. Să faci alegeri înțelepte.

Făcând eforturi să se calmeze, Kylie ascultă. Vocea răsună în încăpere. Nu o recunoscuse. Își aminti de vampirul proscris care se prăbușise pe parbrizul mașinii. Panica o făcea să-și simtă gâtul uscat și iritat, de parcă fusese rașchetat. Încercă să-și amintească ce voce avea. Îi auzea vocea în minte, dar nu era aceeași. Sau era?

— Ce fel de alegeri? întrebă ea.

— Avem multe de vorbit.

Categoric nu era vampirul proscris și nici nu mai auzise vocea asta până acum. Aceasta era... dogită, aproape... de om bătrân.

După felul în care vocea răsuna sinistru în încăpere, Kylie intuia că se afla într-un tunel.

— Unde sunt? Cine ești?

L-ar fi întrebat ce voia, dar îi era prea teamă să afle. Să fim sinceri, când te trezești în lanțuri într-o încăpere cufundată în beznă, nu te aștepti să-ți fie servit un ceai și biscuiți.

Singurul zgomot pe care-l auzi era respirația ei și cea puțin mai precipitată a bărbatului cu voce dogită. Minteia îi fugi la viziunile cu fantome și se întreabă dacă nu cumva le interpretase greșit. Oare Kylie era persoana care urma să fie torturată? Trăgând adânc aer în piept, Kylie se zbatu. Nu reuși să se elibereze. Unde îi dispăruse forța?

— Despre ce avem de vorbit? întrebă ea.

Lumina se aprinse orbind-o. Kylie clipi și când deschise pleoapele, îl văzu. Bărbatul purta o robă ciudată, ca de călugăr. Avea pielea încrețită și semăna cu pielea de animal. Kylie mișcă din sprâncene și îi văzu tiparul mental. Așa cum bănuise, era vampir.

Un vampir bătrân și ciudat, așa cum îl descriesese dușmanca Mirandei, Tabitha. Instinctul încercase să-i spună

Iui Kylie să nu ignore informația. Kylie spera ca aceasta să nu se dovedească a fi o greșeală fatală.

— Mă urmărești de mult.

— Ai instincte ascuțite.

Bărbatul păși mai aproape de ea, înspăimântător de aproape. Ochii îi erau reci și cenușii. O culoare de mort.

— Nu-i lași înapoi pe ceilalți să te citească? întrebă el.

Kylie se întrebă cât de mult ar trebui să-i dezvăluie sau dacă nu cumva n-ar trebui să-i spună nimic. Dar dacă el credea că o făcea înapoi, era posibil să se înfurie. Și nu trebuia să uite să nu cumva să mintă.

— Nu știu cum să mă deschid.

Zgomotul metalului hârșându-se de beton răsună în încăperea. Kylie se uită în spatele bătrânului, la o ușă care se deschidea. Inima i se opri în loc și simți o durere în gât când își aminti cum mâna celui care intra acum o strângea de beregată și ea nu mai putea să respire.

— Ți-am spus să aștepti, îl mustră bătrânul.

— Dar, tataie, sunt nerăbdător să-mi văd noua mireasă.

Vampirul proscris se apropie mai mult.

Mireasă? Kylie se smuci în lanțuri, căci îi repugna gândul de a fi mireasa lui.

— Pleacă acum! răcni bătrânul.

O fi fost vocea lui hodorogită și răgușită, dar tonul aspru cerea supunere.

Vampirul proscris se opri la jumătate de metru de ea. De data asta, părul șaten roșcat nu-i mai era plin de sânge, dar Kylie încă avea imaginea aceea în minte. Știu din clipa în care se uită în ochii lui reci și cenușii că era același vampir care se strecurase în cabina de probă — și cel care se prăbușise pe parbrizul ei.

— E frumoșică foc. Nu mă lăsa să o aștept prea mult.

Apoi plecă. Zgomotul ușii de fier care se trânti în urma lui răsună cu ecou în încăperea.

Kylie îi aruncă o privire furioasă bătrânului.

— A ucis două fete tinere.

— Da. Bătrânul lăsă capul în jos ca și cum s-ar fi rușinat.

Nepotul meu a făcut multe greșeli. Dar o să devină mai înțelept.

— Consiliul Vampirilor trebuia să...

Kylie își aminti că Della spusese ceva despre Consiliu, și anume că erau toți bătrâni și își dădu seama pe dată.

— Tu faci parte din Consiliu. I-ai mințit.

El ridică ochii.

— Nu am mințit. Am spus că o să rezolv eu problema. Tu faci parte din planul meu.

— Dar m-a răpit.

Putea oare să-l facă pe bătrân să se rușineze și să-i dea drumul?

— Da, la ordinele mele.

Speranțele i se năruiră. Bătrânul se apropie mai mult de ea. Emană o senzație de putere.

— Pe vremea mea, când tinerii noștri acționau mânați de impuls, un singur lucru putea să-i îmblânzească. O femeie destul de puternică și de frumoasă ca să le dea un motiv să se așeze la casa lor.

— El nu poate fi salvat.

Pulsul i se accelerează când bătrânul se apropie mai mult.

— Acum e năvălaș, dar tu îl fascinezi. Ai idee câte ore a petrecut în pădurea de lângă tabără riscând să fie prins doar ca să te vadă?

Kylie se cutremură dezgustată, dându-și seama că el o urmărise în tot acest timp.

— Eram curios să știu cine a furat inima nepotului meu și l-am urmărit. De îndată ce te-am văzut, am înțeles ce l-a făcut să se aprindă. Ești fascinantă.

Bătrânul se aplecă spre ea, cu fața la câțiva centimetri de a ei. Îi simțea răsuflarea pe obraz și lui Kylie i se făcu greață

că respirau așa de aproape unul de altul.

— Ce ești tu, Kylie Galen? Măcar știi ce ești? Ai sânge de vampir?

— El e un ucigaș. Aș prefera mai degrabă să mor decât să-l las să pună un deget pe mine.

Bărbatul ridică din sprânceana dreaptă.

— Moartea rămâne o opțiune. Totuși, eu nu o recomand.

Panica începu din nou să pună stăpânire pe ea.

— Te-am văzut când beai sângele.

Atingerea lui rece pe braț îi facu pielea de găină.

— Dar ești caldă încă. Am văzut lupul ciudat purtându-se prietenește cu tine, dar nu te-ai transformat în noaptea cu lună plină. În mod normal, i-aș căuta nepotului meu parteneră o femeie-vampir, dar tu... nepotul meu are dreptate. Tu ești deosebită.

Kylie se zbătu iar.

— Dă-mi drumul!

— Tu cauți o familie, Kylie Galen. Asta vom fi noi pentru tine. Tu o să porți în pânțele strănepoții mei și cu genele mele și ale tale, or să fie și mai puternici. Și o să-l înveți pe nepotul meu să fie bărbat.

— N-o să vezi așa ceva, îi spuse Kylie cu dispreț.

— O să te convingem noi.

— Eu nu sunt ușor de convins. Și dacă nepotul tău nu e bărbat, asta poate din cauză că i-a lipsit un model.

Bătrânul miji ochii.

— Am de gând să înghit multe, dar cer să mă respecti.

— Respectul trebuie să-l câștigi.

Aceasta era zicala preferată a mamei sale și niciodată nu sunase atât de adevărat ca acum.

Bătrânul clătină din cap.

— În lumea noastră, respectul e câștigat de persoana care are mai multă putere. Acum, draga mea copilă, eu dețin toată puterea.

Bătrânul dispăru. Se făcu nevăzut. Kylie nici măcar nu-i văzu înaintea imaginea estompându-se. Ce creatură era oare? Își aduse aminte de Tabitha, vrăjitoarea pe care Miranda o prinsese dând târcoale cabanei, și care spusese că nu era doar un simplu vampir. Kylie se temea că fata avea dreptate.

O fi având el putere, își spuse Kylie, dar ea tot nu-l respecta. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu avea de gând nici să-i poarte în pânțele strănepoții.

Se smuci din nou și căută înăuntrul ei puterea de a se elibera. Dar nu o găsi. Se gândi să țipe, dar ceva în sinea ei îi spunea că era o pierdere de energie. Trebuia să se gândească. Trebuia să-și folosească creierul ca să scape de aici.

Îl chemă în gând pe Daniel. El nu se arătă. Oare îngerii morții sau ce era la cascadă aveau să-i vină în ajutor? Kylie închise ochii și ceru ajutor. Imploră, de fapt. Gândul de a fi atinsă de vampirul proscris o făcea să implore. În adâncul ei, o voce îi șopti:

— Puterea e în tine.

— Scutește-mă, asta sună ca o replică veche din Războiul Stelelor.

Când văzu că nu-i răspunde nimeni, Kylie continuă:

— Nu e timp acum pentru descoperirea de sine.

Kylie se smuci din nou gândindu-se că puterea pe care o avea era cea de a se elibera. Se zbatu până când simți că o dureau încheieturile mâinilor și gleznelor.

— Vrea să-i port în pânțele strănepoții. Aș avea nevoie de

niște ajutor!

Încercând să-și amintească să respire, se gândi la ce putere se refereau îngerii morții. Ea putea să comunice cu spiritele, putea să alerge repede și uneori prindea puteri nebănuite și azvârlea vârcolacii cât colo. Și mai avea câteodată și un auz superfin. Mai exista și posibilitatea să poată să vindece — cel puțin asta spera, de dragul Sarei — și putea și să evadeze din vis.

Pot să evadez din vis! Abilitatea asta nu era oare la fel de bună ca un telefon mobil? Dacă putea să ia legătura cu Lucas, Lucas ar fi putut să ia legătura cu Burnett. Burnett avea să o scoată din bucluc. Cu siguranță. Avea să aducă tot DCF-ul pe capul moșului ăstuia.

Începu să numere oi. O sută, apoi două. Fiecare zgomot și câteodată orice sunet o ținea trează. Ochii îi deveniră grei. În cele din urmă obosi. Senzația de plutire îi zgândări subconștientul. Apoi își luă zborul, trecând șuierând printre nori. Îl văzu.

— Ai venit.

Lucas se ridică în capul oaselor. Stătea într-un pat de două persoane. Era la bustul gol și afișa un zâmbet sexy.

Nu că ar fi fost timpul potrivit să observe astfel de lucruri.

— M-a prins vampirul proscris. Ia legătura cu Burnett.

Kylie vorbi repede, de teamă să nu se trezească.

— Cum?

— Ai auzit ce-am spus.

— Unde ești?

— Nu știu. Într-un tunel. E mult beton în jur. Și uși de fier.

Lucas se uită la ea panicat.

— Trebuie să-mi spui unde ești.

— Eram inconștientă când m-au adus aici.

— Ei? Sunt mai mulți?

— Mai e și bunicul vampirului. Face parte din Consiliul Vampirilor.

Lucas își trecu mâinile amândouă prin părul negru.

— Ascultă, Kylie. După cum văd, evadarea din vis se face prin zbor. Va trebui să te întorci în corpul tău, dar încet. Uită-te în jos și vezi ce repere poți să-mi dai. Pe urmă, întoarce-te și spune-mi unde ești. Trebuie să aflu unde ești. Altfel nu te pot ajuta.

— Și dacă nu pot să mă întorc? Dacă mă trezesc și nu mai apuc să-ți spun?

Panica o făcu să se simtă ciudat și asta i se auzi în glas. Nu voia să plece de lângă Lucas. Deși știa că era un vis, se simțea mai în siguranță aici.

— Poți să o faci, Kylie! Du-te! Lucas îi facu semn să plece. Grăbește-te!

Kylie făcu ce-i spusese Lucas. O luă înapoi în zbor. Prea repede. Se concentrează până când descoperi cum putea să reducă viteza. Apoi se uită în jos. Văzu o linie de orizont. Dincolo de ea era Houstonul. Se lăsă mai jos până când văzu o clădire mare. O recunoscu. Era Toyota Center. Apoi își aminti că tatăl ei o dusesese în centru în tunelurile din Houston. Zburând prin tunel, trecând prin ziduri, Kylie nu încetini până când nu se văzu pe sine. Inima îi bubuia lovindu-se de coaste. Se sperie rău de tot când se văzu prăbușită într-un scaun și legată cu lanțuri, ca într-o scenă dintr-un film de groază. Auzi un zgomot. Ușa de fier începu să se deschidă. Simți cum alunecă din nou în corp.

— Nu! Trebuia să se întoarcă la Lucas. Trebuia să-i dea indicații cum să o găsească.

Capitolul 34

Luptându-se cu trupul care o trăgea înapoi, Kylie se întoarse și zbură înapoi pe unde venise. Viteza o împiedica să respire.

Cineva o strigă. Nu era Lucas. Era vampirul bătrân.

Norii erau denși. Oare Lucas nu era chiar dincolo de stratul de ceață? Se simți trasă cu putere înapoi. Era pe punctul de a se trezi.

— Lucas, sunt în sistemul de tuneluri din Houston. Sub clădirea Toyota. Mă auzi?

— Ce faci acolo? mârâi vocea dogită și tăioasă.

Kylie deschise brusc ochii. Vampirul bătrân se holba la ea. Își aduse aminte că nu putea să mintă.

— Visam.

— Ce fel de vis era? Am simțit energia.

— Unul tulburător. Eu... aveam crize nocturne de teroare când eram mai mică.

Aici nu mințise.

Bătrânul părea resemnat să o creadă, dar rămase bănuitor. Avea oare de ce să fie suspicios? Oare Lucas o auzise?

— Am niște prieteni vechi care ar vrea să te cunoască. Pentru binele tău, sper că o să te porți frumos.

— Cine sunt? Și de ce vor să mă cunoască?

— Cred, Kylie Galen, că ești chiar mai deosebită decât crezi.

— În ce sens sunt deosebită?

El nu răspunse.

— Dacă-mi spui că nu o să încerci să fugi, o să-ți scot

lanțurile.

Gândul că avea să scape de inelele grele de metal i se părea minunat. Cuvintele îi stăteau pe limbă, dar ar fi mințit.

— Știm amândoi că, dacă există o cale de scăpare, o să profit de ea. Sarcina ta e să te asiguri că nu există niciuna.

Bătrânul râse.

— Apreciez sinceritatea.

— Destul încât să-mi scoți lanțurile?

— Nu chiar așa de mult, spuse el.

Kylie îi întâlni ochii cenușii și bătrâni.

— Nu văd nicio cale de a fugi de aici. Asta dacă nu cumva crezi că am puterea să te întrec când se deschide ușa. Și de vreme ce nu pot să rup lanțurile astea, vrei să spui că puterile tale sunt mai slabe decât metalul ăsta?

El o privi atent.

— Ești foarte inteligentă, copila mea. Să îndrăznesc să-mi fac griji că ești la fel de șireată pe cât ești de deșteaptă?

— Dacă aș fi atât de deșteaptă și vicleană, aș mai fi acum aici?

— Hai să facem un compromis.

Bătrânul închise ochii și inelele de metal de la încheieturi și unul de la gleznă dispărură. Acum de glezna ei dreaptă era legat un lanț lung și greu. Șocată de talentul lui, Kylie se holbă la el.

— Tu ce creatură ești?

El zâmbi.

— Vezi, deja încep să-ți câștig respectul.

— Confunzi curiozitatea cu respectul, îi replică ea.

El miji ochii, dar un zâmbet ușor birui dincolo de mânie. Își duse mâinile ridate la piept.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Te sperie asemănările? Spunând acestea, bătrânul dispăru ca prin farmec, evaporându-se în aerul rece.

— Asta ce vrea să însemne? strigă ea și se ridică să vadă cât de departe putea să ajungă cu lanțul atașat de gleznă.

Nu destul de departe.

Kylie încercă să adoarmă la loc, să se întoarcă la Lucas, dar nu reuși. Putea doar să sperie că mesajul ei ajunsese la el și că Lucas îi telefonase deja lui Burnett și că erau pe drum. Cât avea să dureze?

Și dacă nu veneau? Dacă mesajul ei nu ajunsese la Lucas? încercă să se elibereze de lanț, dar nu găsi forța necesară. De ce aceasta apărea și dispărea?

Kylie începu să măsoare încăperea în lung și-n lat, trăgând lanțul după ea. Nu putea să ajungă la ușa groasă, deși nu ar fi avut importanță chiar dacă reușea. Odată cu vampirul dispăruse și clanța. I-ar fi fost imposibil să o deschidă. Totuși, ea continua să se învârtă în cameră și să caute o cale de scăpare, cu sau fără ajutor din partea lui Burnett. Kylie aruncă o privire la ușa fără clanță. Ce creatură era bătrânul? Și ce voise să spună cu tâmpenia aia cu asemănările?

Lanțul zăngăni pe podeaua de beton. Kylie își aminti că nu o sunase pe mama ei înainte să plece de la Sara și spera din tot sufletul ca aceasta să nu fie îngrijorată. Kylie se întoarse din nou, mergând de data asta de-a lungul peretelui drept. Se miră când auzi voci. Oare bătrânul se întorsese cu prietenii lui? Se opri din mers și ciuli urechile.

Nu era vocea tipului în vârstă, ci a vampirului proscris. Oh, minunat, avea de gând să-i facă din nou o vizită? Mușchii i se încordară și căută în jur orice obiect care ar fi

putut fi folosit drept armă. Înainte să măture cu privirea toată încăperea, auzi clar vocea vampirului tânăr.

— Cine ești și ce cauți dând târcoale pe aici?

De unde se auzeau vocile? Kylie ezită și se apropie și mai mult de perete. Deodată, se auzi o bubuitură puternică, de parcă un obiect greu ar fi fost azvârlit prin cameră.

Sau o persoană, poate?

Inima i se opri în loc. Kylie se lipi și mai mult de perete, încercând să-și dea seama dacă vocile veneau de dincolo de acesta. Alt zăngănit răsună și Kylie era de data asta aproape sigură că așa era.

— Ba o să-mi spui! șuieră vampirul proscris.

Pe Kylie o cuprinse teama. Cu cine vorbea vampirul? Cu... cineva care venise să o caute? Gândurile și inima ei zburară imediat la Lucas.

— Dezleagă-mă și luptă ca un bărbat! răcni Lucas.

Pe Kylie o năpădi regretul. Apelase la el să o ajute și...

— De ce? N-ai reuși decât să lupți ca un câine ce ești.

Urmă o bubuitură puternică și Kylie știu că Lucas primise o lovitură.

Mușchii i se încordară. Un val de energie o străbătu prin tot corpul. Kylie înșfacă lanțul cu o mână și îl smulse din beton. Apoi, întorcându-se spre perete, se repezi cu umărul în el. Doar cu o fracțiune de secundă înainte de impact se gândi cât ar fi putut să o doară.

În mod ciudat, nu simți nimic. Bucăți de beton căzură în jurul ei. Kylie dărâmă bucățile mari din dreptul feței și apoi, dându-și seama că era de partea cealaltă a camerei, se uită prin norul de praf. Lucas zăcea într-o rână, încă legat de un scaun, asemănător cu cel în care fusese și ea ținută cu câteva minute mai devreme. Îi văzu chipul, plin de sânge.

Avea ochii închiși, ca și cum și-ar fi pierdut cunoștința.

Sau ar fi fost mort.

Kylie trase furioasă aer în piept și se uită în jur după vampir. Când îl văzu, șocul care i se citea pe chipul acestuia nu o miră. Se năpusti asupra lui, dar, chiar înainte să pună mâna pe el, acesta dispăru.

— Deci ai ceva putere! tună vocea vampirului bătrân, deși acesta nu se vedea.

Zidul de beton din spatele ei se refăcu într-o clipită și Kylie intuia că de data asta era mai gros.

— Ce creatură ești? șuieră ea printre dinți, știind că niciun vampir obișnuit nu ar putea să construiască din priviri un perete.

— Eu nu te-am întrebat același lucru? îi răspunse el.

Kylie alergă la Lucas. Îi puse mâna pe piept și își dădu seama că băiatul trăia încă. Își scoase lanțurile și îngenunche lângă el.

Pietrișul de pe podeaua de beton îi intra în piele. Amintindu-și că era posibil să aibă puterea de a vindeca, își puse mâinile peste el și, aducându-și aminte cum procedase cu Sara, îi puse mâinile în jurul capului.

— Vorbește cu mine, Lucas! Te rog.

Își aminti că el o salvase de bătașii de la școală și că se uitase pe cer după elefanți și îi dădură lacrimile. Dă, Doamne, să nu fi pățit nimic! Kylie încercă să gândească pozitiv și să se concentreze să-i transmită căldură în corp. Nu știa dacă așa trebuia să facă, dar de dragul lui Lucas și al Sarei, se ruga să fie așa. Inima i se umplu de speranță când umflătura de pe fața îi dispăru.

— Hai, vorbește cu mine! șopti ea și începu să se aplece spre el.

El deschise brusc ochii. Chipul i se schimonosi cuprins de panică și ridică pumnul. Kylie încercă să i-l prindă, dar puterea pe care o avusese până atunci dispăruse. Reuși să-și ferească fața, dar pumnul băiatului o nimeri în umăr. Simți o durere ascuțită. Lovitura o azvârli în partea cealaltă.

— Iisuse! Lucas sări în picioare. Îmi pare rău. O ridică de jos și o strânse tandru la piept. Ești bine?

Kylie încuviință, recunoscătoare că el nu era vampir și că nu-și dădea seama că mințea. Umărul îi zvâcnea ca o măsea cariată.

— Jos, reuși ea să spună.

El se supuse, dar genunchii ei se înmuiară și el trebui să o prindă.

— Îmi pare rău.

Kylie se uită în ochii lui albaștri.

— Nu-i nimic. Nu voise să o lovească. Nu cred că e rupt. Ai luat legătura cu... Kylie se opri, amintindu-și că vampirul bătrân îi asculta probabil.... Burnett?

Kylie îi rosti numele mișcând doar din buze și se uită la el cu ochi întrebători.

El dădu din cap și Kylie se rugă să fi înțeles bine și că asta însemna că Burnett și cei de la DCF erau pe drum.

Umărul îi zvâcnea. Picioarele îi tremurau. Se sprijini de perete și se lăsă în jos, pe podeaua rece de beton. Lucas se așeză lângă ea. Ea începu să tremure și probabil că el simți căci o cuprinse pe după umeri. Trupul lui emana căldură. Kylie se sprijini pe el să-i absoarbă căldura.

— Te-ai înfierbântat rău de tot, spuse ea.

— Era și timpul să observi, o tachină el.

Kylie ar fi zâmbit dacă nu și-ar fi epuizat toate resursele de energie. În ciuda durerii, se simțea în siguranță.

— E o chestie de-a vârcolacilor, spuse el. Temperatura corpului nostru urcă mai mult.

— Ce oră e?

— E trecut de miezul nopții, răspunse el.

Kylie își aduse aminte de mama ei, care probabil intrase în panică deja. Apoi, simțindu-se prea epuizată ca să gândească, Kylie închise ochii și se lipi și mai mult de pieptul lui, atentă să nu-și miște umărul. El o așeză în poală. Căldura lui o învălui. Simți cum mișcă o mână în aer.

— Ai ceva în păr, spuse el.

— Probabil beton, de când am... intrat prin perete, spuse ea.

— Ce perete? întrebă el.

Kylie își aminti că el era leșinat atunci. Oare știa măcar că ea îl vindecase?

— Ăla. Ea dădu din cap. Dar el l-a făcut la loc.

— Cred că te-am lovit mai tare decât am avut impresia.

Kylie nu avea puterea să-l contrazică.

— Sunt așa de obosită.

— Odihnește-te. O trase mai aproape de el. În curând, îi șopti el.

Ce voia să spună? Că avea să se termine în curând? Dumnezeu, chiar spera asta.

— Kylie. E timpul.

Cuvintele lui Lucas o treziră ceva mai târziu. Îl simți pe Lucas sărind în picioare cu ea în brațe și deveni imediat vigilentă. De dincolo de perete se auzeau zgomote puternice și, dintr-o săritură ușoară, Lucas ateriză în partea cealaltă a camerei, departe de zgomot. Înainte să apuce să insiste ca Lucas să o lase jos, peretele din față se prăbuși și Burnett și alți angajați din DCF dădură buzna prin betonul care se

sfârâma. Burnett înaintă grăbit.

— Ești bine?

— Da, spuse ea, jenată că Lucas o ținea ca pe un copil. Lasă-mă jos.

— Umărul ei, spuse Lucas. Cred că e rupt. E vina mea. Eu am făcut-o... din greșeală.

— N-am nimic.

Kylie dădu să-și miște umărul ca să le dovedească și se cutremură.

— Aici sunt! țipă cineva de pe hol.

Lucas, Burnett și ceilalți bărbați ieșiră alergând prin mormanul de dărâmături care altădată fusese un zid. Kylie rămase singură în norul de praf pe care îl stârnise plecarea lor grăbită. Zgomotul luptei care se dădea în depărtare îi ajunse la ureche. Simțindu-se inutilă, Kylie dădu să pornească după ei, sperând că forța fizică avea să-i revină.

Nu apucă să facă nici măcar un pas, când simți un curent de aer trecând pe lângă ea.

Vampirul tânăr cu ochii răi se opri lângă ea și până să apuce Kylie să facă și altceva decât să strige, el o luă în brațe. Uitând de lovitura de la umăr, Kylie începu să se zbată. Simți o durere puternică în braț, dar continuă să se împotrivescă. Dar el o ținea strâns, cu putere, și forța ei o părăsise.

— Nu! o asurzi vocea ca de tunet a lui Lucas. Las-o jos! îi porunci Lucas.

— Ea mea, șuieră vampirul.

— Peste cadavrul meu, răcni Lucas și ochii lui deveniră de un portocaliu aprins.

— O să fie plăcerea mea, răcni și vampirul, și ochii lui cenușii luceau acum roșii.

Profitând de oportunitatea creată, Kylie îi băgă mâna în gât. Acesta îi dădu drumul și mai avea puțin până să aterizeze jos, când îl văzu pe Lucas năpustindu-se asupra lui. Sunetul pumnilor lovind în oase umplu încăperea. Cuprinsă de groază, Kylie se uită cum Lucas era azvârlit de colo-colo. Simți cum se întremează din nou, dar până să se ridice în picioare, Lucas revenise și îl ținea pe vampir de beregată. Sunetul care se auzea o făcu pe Kylie să fie sigură că Lucas îi zdrobea esofagul.

— Dă-i drumul! Vocea vampirului bătrân umplu încăperea și facu aerul greu. Dacă nu-i dai drumul, ea o să moară!

Deși nu văzu pe nimeni, Kylie simți o mână strângând-o de gât. Își înfipse unghiile în forța invizibilă care o sufoca și încercă să tragă aer în plămâni. Dar aerul nu intra deloc. Văzu cum lui Lucas îi fugiră ochii spre ea. Kylie începu să vadă puncte negre în fața ochilor, și chiar înainte ca imaginea să i se întunece de tot, îl văzu pe acesta abandonându-l pe vampirul proscris, care apoi dispăru. Nu era niciun pic de aer sau de vânt. Era evident că bătrânul îl făcuse să dispară prin magie. Kylie se prăbuși în genunchi, chinându-se în continuare să tragă aer în piept. Lucas o ridică. Burnett apăru brusc lângă ei.

— S-a întors după ea, spuse Lucas.

— Trebuie să o ducem de aici, spuse Burnett și o luă în brațe. Cei de la DCF îi urmăresc.

— Mă duc și eu cu ei, zise Lucas.

— Nu, spuse Kylie, sforțându-se să rostească cuvintele căci gâtul încă o durea.

Dar acum nu mai era în cameră. Vântul o lovi în față așa de puternic că nici nu apucă să respire. Burnett o cuibări

mai bine în brațele lui și îi îngropă fața la pieptul lui, piept care nu era nici pe departe la fel de cald sau plăcut ca acela lângă care dormise ea înainte. Când Burnett se opri în fața unei clădiri cu un etaj, Kylie ridică privirea.

— Unde suntem?

Kylie își duse mâna la gât.

— La o clinică, spuse el și îi dădu mâna la o parte ca să se uite la gâtul ei.

— Mă simt bine. Lasă-mă jos.

— Nu încă. Te-oi simți tu bine, dar Holiday m-ar mânca de viu dacă nu te-aș duce să te vadă un doctor.

Kylie își aminti de Lucas.

— N-ar fi trebuit să-l lăsați pe Lucas să se ducă după vampirii ăia...

— N-aș fi putut să-l opresc, spuse el. Vârcolacii sunt ai naibii de încăpățânați. Dar Lucas poate să-și poarte singur de grijă.

— Dar a fost prins, spuse ea.

— Pentru că s-a lăsat el prins, ca să ajungă la tine, spuse el.

Acum, că își dădea și ea seama, simțea cum i se strânge stomacul.

— Ar fi putut să fie ucis.

— Dar nu a fost.

În clădire se aprinseră luminile și Burnett intră înăuntru.

Kylie citi plăcuța de pe ușă când Burnett o duse înăuntru pe brațe: Protejați-vă animalele de companie de filarioză!

— Stați așa! Mă duceți la un medic veterinar?

Kylie se uită în jur, la biroul mic cu poze cu animale de casă lipite pe pereți și sesiză mirosul de animal.

— Un doctor veterinar care e ființă supranaturală, spuse

el.

Un bărbat intră pe ușa din spate.

— Aici, spuse el.

Burnett i-a făcut cunoștință lui Kylie cu dr. Whitman în timp ce o purta pe brațe în cealaltă cameră. O pisică mare portocalie îi urmă în camera din spate. Când Burnett o așeză pe masa de consultație, pisica sări lângă ea.

— Mă simt bine, îi spuse ea lui Burnett și doctorului Whitman.

— Uită-te la umărul ei și la gât, spuse Burnett.

Când doctorul întinse mâna spre umărul ei, Kylie se înfioră.

— Am doar o vânătaie. Se uită din nou la Burnett. Trebuie să mă întorc acasă, la mama. Probabil că s-a dus deja la poliție.

Burnett ridică telefonul și se duse spre cealaltă parte a camerei. Dr. Whitman îi mișcă umărul și o privi. Kylie tresări un pic, dar știa că nu era rupt. Doctorul mișcă din sprâncene uitându-se la fruntea ei.

— Tu ce ești?

— Habar n-am, spuse ea și se uită la tiparul lui mental.

El era pe jumătate zână. Pisica trecu peste Kylie și se duse să se alinte lângă doctor. Kylie bănuia că și el putea să comunice cu animalele la fel ca și Derek. Gândul la Derek o făcu să-și amintească ce dor îi era de el, dar Kylie alungă sentimentul.

— Ei bine, fata are dreptate. Umărul nu e rupt, spuse dr. Whitman când Burnett se apropie din nou de ea.

— V-am zis, nu rezistă Kylie să spună. Acum mă lași, te rog, acasă la mama?

— Mulțumesc, îi spuse Burnett doctorului și îi făcu semn

să iasă din încăpere.

De îndată ce rămaseră singuri, Burnett se întoarse spre Kylie.

— O să te duc acasă. Dar mai întâi trebuie să aflu ce s-a întâmplat în seara asta.

Kylie îi spuse tot ce își amintea de când vampirul proscris aterizase pe mașina ei, până să dea buzna Burnett prin zidurile de beton. Îi aduse la cunoștință că vampirul care le omorâse pe fetele din oraș era nepotul unui membru al Consiliului Vampirilor, precum și faptul că vampirii fuseseră cei care dăduseră târcoale taberei toată vara. Cam tot ce avea de spus Kylie îi făcea ochii vampirului să se aprindă de mânie.

— Deci, care-i treaba? De ce vrea să mă mărit eu cu nepotul lui? întrebă ea după ce termină de povestit.

Burnett ridică din umeri.

— Pe vremuri, bunicii noștri ne alegeau partenerul.

— Chiar dacă acesta nu voia?

— Mă tem că da. Pe chipul lui Burnett se citea remușcarea. Ai avut dreptate, Kylie. Cu tine avea legătură. Ar fi trebuit să ascult. N-o să repet greșeala asta.

Kylie încuviință, simțind cât de greu îi era lui să admită că greșise.

— Vampirul bătrân e ciudat. Tiparul lui mental spune că e vampir, dar e mai mult de-atât.

— Îl cunosc pe cel despre care vorbești. L-am cunoscut în timpul vizitelor mele la Consiliu. E vampir, dar ai dreptate, e ciudat.

— E mai mult decât un vampir, repetă Kylie. A făcut peretele la loc după ce l-am dărâmat.

— Poate că a fost ajutat de cineva cu alt fel de puteri.

— Cred că e mai mult de-atât, spuse ea.

— Poate, spuse el, dar Kylie își dădea seama că Burnett nu o aproba. Bun, hai să te duc acasă. Și o să pun pe cineva să-ți supravegheze casa ca să fii în siguranță.

O luă din nou în brațe.

— Ține-te bine.

Kylie știu de data asta să-și îngroape fața la pieptul lui. În câteva secunde, Burnett o puse jos în fața casei sale.

— Ce să-i spun? întrebă ea.

— Nu știu. Nu m-am descurcat niciodată cu părinții, spuse el. Dar folosește-ți imaginația.

— Nu-mi sunteți de prea mare ajutor. Își mușcă buza. Oh, la naiba, mașina mea!

— Am găsit-o când te căutam. Cineva o să înlocuiască geamul și o s-o aducă aici înainte să se lumineze de ziuă.

— Mersi.

El dădu din cap.

— Mă bucur că ești bine, Kylie. O să recapitulăm tot ce s-a întâmplat mâine-seară când te întorci în tabără. Și sun-o pe Holiday cu prima ocazie. Nu se culcă până nu vorbește cu tine.

Kylie întinse mâinile și-l îmbrățișă. Burnett părea nepregătit pentru dovada de afecțiune.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Cu plăcere, spuse el, și se vedea clar că discuția lor și îmbrățișarea ei îl făceau să nu se simtă în largul lui.

Kylie privi întunericul din jur. Tăcerea nici măcar nu o mai speria acum pentru că știa că Burnett era cauza.

— Am pus doi oameni de pază, spuse el ca și cum i-ar fi interpretat greșit expresia de pe chip.

— Vă cred.

Kylie îl urmări cu privirea când plecă. Apoi se îndreptă către ușă. Când își dădu seama că nici măcar nu avea cheile la ea, căută cheia de rezervă pe care mama ei o ținea în rahatul de câine fals din spatele tufișurilor de azalee.

Nici nu apucă să deschidă bine ușa, că mama ei veni valvârtej și o luă în brațe.

— O, Doamne! Tocmai voiam să sun la poliție. Unde ai fost, domnișorico?

Îmbrățișarea mamei sale îi strivi umărul și Kylie de-abia mai reuși să respire. Retrăgându-se și încercând să nu i se citească durerea în glas, Kylie spuse:

— Am uitat să te sun. Și pe urmă... am fost așa de supărată de ce i se întâmplă Sarei că am simțit nevoia să stau singură și să mă gândesc.

Mamei ei îi dădură lacrimile.

— Oh, puiule, îmi pare așa de rău. S-a întrerupt curentul. Am adormit pe canapea așteptând să te întorci. M-am trezit acum un sfert de oră și când mi-am dat seama că nu ai venit, am sunat la Sara. Mama ei a spus că ai plecat, dar nu știa când.

Din fericire, mama Sarei se culcase deja când ea plecase, așa că nu avea de unde să știe ce oră era.

— Sunt bine, n-am pățit nimic.

— Nu ți-am auzit mașina, spuse mama ei.

Gândește repede!

— Am parcat-o pe stradă.

Kylie spera ca Burnett să aibă dreptate și mașina să-i fie returnată până în zori.

Kylie se prefăcu obosită și căscă.

— Știi ceva, mamă, de-abia aștept să mă culc, spuse ea dorindu-și să ajungă în camera ei și s-o sune pe Holiday.

Dar trebuia să folosească telefonul fix pentru că mobilul ei rămăsese în mașină.

— Bine, dar o să vorbim despre Sara mâine.

Da, își spuse Kylie. Trebuiau să vorbească și despre înscrierea ei la școala din Shadow Falls. Dar hotărî să lase grijile pentru mai târziu. Se duse grăbită în camera ei și formă numărul lui Holiday.

— Ai vreo veste de la Lucas? întrebă ea când directoarea taberei îi răspunse.

— Da, spuse Holiday. E bine. Dar... din ce mi s-a spus ultima dată, oamenii responsabili pentru răpire nu au fost prinși. Dar Burnett te supraveghează. Nu-ți face griji!

— Știu, spuse Kylie.

— Tu ești bine? Aș vrea să pot să te ating și să te ajut să te calmezi.

— Sunt bine, minți ea.

— Dacă închizi ochii și-ți imaginezi cascada, te va ajuta să alungi frica.

— Așa o să fac, spuse Kylie și de data asta nu mințea.

Duminică dimineața, țârâitul telefonului o trezi pe Kylie aproape de ora zece. Aceasta se ridică în capul oaselor, întinse mâna spre telefon și se uită în jur, sperând să vadă fantoma. Ce vreți... după mai bine de o lună în care o văzuse în fiecare zi la prima oră a dimineții, îi cam ducea dorul.

Apăsă pe tasta de răspuns și își aminti conversația cu Holiday de noaptea trecută. Chiar avusese efect; când își imaginase cascada, frica îi mai dispăruse.

— Alo, răspunse Kylie.

— Ești bine? răsunară vocile Dellei și Mirandei în același timp pe fir.

— Da. Kylie puse capul pe pernă. Cum ați aflat?

— Când am văzut că nu răspunzi la afurisitul ăla de telefon o noapte întreagă, am sunat-o pe Holiday, spuse Della.

— Hai, toarnă tot, o îndemnă Miranda.

Kylie le spuse varianta prescurtată și promise să le dea toate detaliile sângeroase mai târziu. Apoi le întrebă ce făcuseră ele în weekend. Miranda se lamentă în legătură cu concursul de vrăjitoare, dar sfârși prin a le spune că ieșise pe locul al doilea.

— Și scorpia de Tabitha a ieșit pe locul al patrulea, spuse Miranda cu mândrie.

— Și tu, ce mai faci, Della? întrebă Kylie.

— Ce-ți spune sunetul ăsta?

Se auzi cum Della trage apa.

— Scârbos, spuse Miranda.

— Cred că părinții mei sunt șocați că testul nu mi-a ieșit pozitiv până acum.

După ce mai trăncăniră câteva minute, își luară la revedere. Aducându-și aminte de mașină, Kylie se dădu repede jos din pat și se uită pe fereastră. Burnett se ținuse de cuvânt. Mașina era pe strada din fața casei și arăta ca nouă.

Ce bine ar fi fost dacă și celelalte lucruri din viața ei ar fi putut să fie drese la fel de ușor!

— Te-ai trezit, spuse mama ei când Kylie ieși din dormitor câteva minute mai târziu.

Femeia avea un prosop înfașurat în jurul capului și era îmbrăcată cu halatul de baie, ca și cum abia ieșise de la duș.

— Dă-mi câteva minute ca să pregătesc micul dejun.

O jumătate de oră mai târziu, Kylie mânca ouă și clătite

cu mama ei. Vorbiră despre multe lucruri, dar mai ales despre Sara. Mama ei îi spuse că mama Sarei sunase să se asigure că ea ajunsese acasă cu bine. Mama lui Kylie își luă farfuria și o duse la chiuvetă.

— Mama Sarei a spus că Sara se simte bine azi. Trebuie să se ducă la doctor mâine să vorbească despre opțiunile pe care le are. Sper din tot sufletul să iasă bine.

Kylie se ridică în picioare și ajută la strânsul mesei.

— Nu are nevoie de opțiuni/ îi șopti o voce din spate. Tu ai făcut-o.

Temperatura din cameră scăzu cu vreo zece grade bune.

—Jur că e mai bine de o lună de când aerul ăsta condiționat o face pe nebunul.

Mama ei se înfioră și se duse să verifice termostatul. Kylie se întrebă dacă aparatul de aer condiționat al mamei sale era cu adevărat stricat sau dacă Daniel provoca scăderea de temperatură.

Kylie se întoarce și văzu fantoma. Aceasta era acum tânără și sănătoasă. Era frumoasă. Kylie bănuia că Sara avea să arate exact ca ea când ajungea la treizeci de ani.

— Îți mulțumesc. Știam că poți s-o faci.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Sara e prietena mea.

— Ai spus ceva? întrebă mama ei stând în pragul ușii de la bucătărie.

Fantoma zâmbi și dispăru.

— Da, spuse Kylie. Am spus că trebuie să vorbim despre școală.

Kylie se duse la mama ei și o îmbrățișă strâns. Umărul aproape că nu o mai durea acum. Când se retrase din brațele ei, îi spuse dintr-o suflare înainte să-și piardă curajul.

— Știu că îți vine greu. Știu că mă iubești. Dar am nevoie

de asta acum. Chiar am mare nevoie.

Mama ei îi puse mâna pe obraz. Apoi ochii i se umplură de lacrimi. Trase aer în piept, apoi îl dădu afară.

— Puiule, îmi pare rău, dar pur și simplu nu pot să te las să pleci.

Capitolul 35

Lui Kylie i se strânse inima. Camera se răci din nou. Daniel apăru și îi zâmbi.

— Adu-i aminte, spuse el, dar până să apuce să termine, se făcu nevăzut.

Nu știa nici ea cum se făcea, dar știa ce voia el să spună.

— Mamă, începu ea, îți mai amintești când mi-ai spus că atunci când l-ai cunoscut pe Daniel, ai știut că el e cel potrivit pentru tine?

Mama ei păru șocată că fiica ei adusesese vorba de Daniel.

— Da, dar...

— Școala asta e pentru mine cum a fost Daniel pentru tine, mamă. Știu că mi se potrivește. Știu asta în inima mea. Te rog, nu-mi lua ce mi-e drag, așa cum ți-a fost ție luat Daniel.

— Nu pot nici măcar să te conduc înăuntru? întrebă mama ei după ce opri mașina în parcare din fața porților taberei, mai târziu în acea după-amiază.

— Azi nu e zi de vizită, spuse Kylie și aruncă pe furiș o privire în spate la spiritul care se suise în mașina lor când trecuseră pe lângă cimitirul din Fallen.

Femeia brunetă care era îmbrăcată cu un capot flocos roz părea să aibă aproape treizeci de ani. Părea de asemenea

foarte dezorientată și se holba la Kylie întrebând unde se afla. Kylie încercase să vorbească cu ea în gând, dar femeia nu o auzea. În plus, mama lui Kylie se plânse tot drumul de aerul condiționat din mașină care probabil că era și el stricat. Aplecându-se într-o parte, Kylie o îmbrățișă strâns pe mama ei.

— Mersi, spuse ea.

Mama ei fusese de acord cu oarecare reținere să-i semneze actele de înscriere la școala Shadow Falls de la anul viitor.

Oftând, mama ei se retrase și-și puse mâna pe obrazul lui Kylie.

— Tot nu-mi place ideea.

— Știu.

— Nu uita care e condiția, îi spuse mama.

Kylie nu voia să comenteze, dar cuvintele îi scăpară fără voia ei.

— Nu înțeleg. Tu n-ai de gând să-l ierți. Nici măcar nu mai vrei să-l vezi, dar ai pretenția ca eu să-l sun de două ori pe săptămână.

— E tatăl tău, spuse mama ei.

— Daniel e tatăl meu.

Mama ei tresări.

— Da, dar Tom te-a iubit ca pe copilul lui.

— Știu. Și am de gând să-l iert, dar... încă mă doare. Și când a încercat să se folosească de mine ca să ajungă la tine...

— Știu, spuse mama ei. A greșit. Nu e perfect. Nici eu nu sunt. Îmi pare rău că am făcut o scenă când l-am văzut în pragul ușii.

Kylie se uită în ochii ei.

— Îl mai iubești?

— Nu știu. Când nu o să mă mai doară așa de rău, poate o să-mi dau seama.

Se îmbrățișară din nou și câteva minute mai târziu, Kylie se uita la mașina mamei sale care ieșea din parcare. Fantoma se hotărâse să rămână cu ea și acum îi stătea alături. Aceasta își desfăcu rochia de casă și se uită la o gaură mare care i se căsca în abdomen. De ce naiba nu putea să fie bântuită și ea de o fantomă care murise liniștită în somn?

— Ce am pățit? întrebă fantoma.

— Nu știu.

Kylie se uită cum fantoma dispăre. Dar Kylie presimțea că aceasta urma să se întoarcă. Și că avea să-i ceară lui Kylie să o ajute să-și dea seama de tot ce i se întâmplase. Cum putea ea să rezolve problemele fantomelor când nu putea să le rezolve nici pe ale ei? Se uită la telefon să vadă dacă detectivul particular o sunase înapoi după ce ea încercase să dea de el imediat după ce își recuperase telefonul din mașină în acea dimineață. Acesta îi lăsase un mesaj în care-i spunea că are vești, dar nu-i dădea niciun indiciu.

Când ajunse în dreptul porților, sentimentul că era acasă îi făcu inima să bată mai repede. Aici chiar era locul ei. Holiday și Burnett o așteptau chiar la intrare.

Holiday o îmbrățișă strâns, cu toată inima. Burnett îi luă geanta și îi făcu semn să-l urmeze.

Când treceau pe lângă cantină, Kylie văzu că și alți câțiva colegi de tabără sosiseră devreme. Holiday o sunase pe Kylie și o rugase să se întoarcă mai devreme cu o oră ca să stea de vorbă. Intrară în cabana unde era biroul ei și Kylie

fu șocată când îl găsi pe Lucas dincolo de ușă.

Ochii lui albaștri îi întâlneau pe ai ei.

— Te mai doare umărul?

Kylie avea senzația că el voia s-o atingă, dar aștepta ca ea să facă primul pas. Oricât de tentant ar fi fost să-l ia în brațe, nu i se părea întru totul potrivit. Cu o seară în urmă i se păruse foarte firesc, dar acum nu mai era așa de sigură.

— Puțin. Mersi.

— Dacă o mai lovești vreodată, din greșeală sau nu, o să te fugăresc cu o furcă, spuse Holiday.

După cum mija ochii, Kylie știa că directoarea taberei vorbea serios.

— Nu a fost vina lui.

Kylie se apropie mai mult de Lucas și fu evident că el interpretează gestul ca semn pe care-l dorea mai devreme. Ridică brațul încet de tot și îi atinse încheietura mâinii. O atingere simplă, dar care îi transmise un val plăcut de căldură în tot corpul.

— Ba da, a fost.

Lucas îi întâlnește privirea. În vocea lui se auzea ecoul vinovăției.

— Trebuie să învăț să gândesc înainte de a mă repezi înainte cu avânt.

Se uită la Burnett și Kylie avu impresia că Holiday nu fusese singura care îl muștrulise zdravăn pe Lucas.

Încet, mâna băiatului se strecură într-a ei și o strânse ușor. Sentimente contrarii îi faceau stomacul să tremure. Nu era sigură că era pregătită să se abandoneze la ceea ce ar putea urma, dar nici nu voia să-i dea drumul. El își riscase propria viață să o salveze. Aducându-și aminte că trebuia să se concentreze la altceva în afară de Lucas, Kylie se uită la

Burnett.

— Ați avut noroc? I-ați găsit?

— Nu, răspunse acesta cu ochii plini de mânie.

— Dar o să-i găsim, spuseră Burnett și Lucas în același timp.

— Li s-a spus ce s-a întâmplat și celorlalți membri ai Consiliului Vampirilor. Îmi imaginez că lucrul ăsta o să aibă unele consecințe.

Peste câteva minute, lui Lucas i se ceru să plece. Apoi Burnett și Holiday o conduseră pe Kylie în biroul lui Holiday. Burnett o puse pe fată să povestească ce se întâmplase de trei sau patru ori. Deși nu-i venea deloc ușor, Kylie nu se plângea că trebuia să dea raportul. Ochii lui Holiday se umplură de mândrie când Kylie le spuse că îl vindecase pe Lucas și, probabil, și pe Sara.

În cele din urmă, Kylie puse întrebarea care o rodea.

— Ce nu înțeleg eu e de ce n-am putut folosi forța pe care o am ca să mă salvez.

Lui Holiday i se tăie răsuflarea, ca și cum și-ar fi dat brusc seama de ceva.

— Ești un protector. Ar fi trebuit să-mi dau seama după incidentul cu Selynn. Când eram la lac, ai prins puteri doar când ai crezut că mama ta e în pericol. Asta explică și de ce tatăl tău biologic, Daniel, nu a putut să se salveze de la moarte.

— Și asta... îți spune ce sunt? Sau ce a fost el?

— Mă tem că nu, dar... Holiday se uită spre Burnett care părea la fel de uimit și mirat. Protectorii sunt foarte rari și acest har e dăruit doar celor extrem de înzestrați.

— Înzestrați cu adevărat, spuse Burnett cu oarecare evlavie. N-am întâlnit decât un singur protector în viața

mea.

Un protector? Kylie nu știa ce însemnau toate astea.

— Deci mai am și alte haruri pe lângă cele pe care le am acum?

— Probabil. Holiday zâmbi. Știam eu că ești deosebită, Kylie. Am știut-o din clipa în care te-am văzut.

— Se poate ca unul dintre haruri să fie și acela de a-mi da seama ce naiba sunt?

În vocea ei se citea frustrare. După ce i se repetă același lucru timp de un minut: O să se întâmple în cele din urmă. Doar că trebuia să aibă răbdare, să facă din asta un țel... bla... bla..., Burnett reveni la tirada de întrebări.

— Mario n-a spus cine erau prietenii pe care voia să-i cunoști?

— Mario? întrebă Kylie.

— Mario Esparza. Așa îl cheamă pe vampirul bătrân.

Kylie închise ochii. Nu era sigură dacă-i plăcea că acum știa cum îl cheamă.

— Nu. Kylie se cutremură imaginându-și cam ce gen de prieteni avea probabil acesta. Ce crezi că a vrut să spună prin asemănările dintre mine și el? Crezi că își imaginează că sunt ca el? E posibil ca și el să fie un protector sau...

— Nu știu ce a vrut să spună, zise Burnett. Dar nu cred că e protector.

— Tu nu ești ca el, Kylie, insistă Holiday. El nu s-a născut la miezul nopții.

— Deci el e malefic? întrebă Kylie.

Burnett se uită la Holiday de parcă nu era sigur ce să spună. Holiday încuviință ca și cum și-ar fi dat acordul.

— Da, e malefic. E un ghimpe în coasta DCF-ului de ani de zile. Am încercat să facem în așa fel încât să fie dat afară

din Consiliu, dar n-am avut niciodată destule dovezi.

Kylie trase adânc aer în piept.

— Credeți că o să vină iar după mine?

Burnett se uită din nou la Holiday înainte de a continua.

— Aș vrea să pot să-ți spun că s-a terminat. Lui nu-i place să piardă, dar îți garantez personal că de data asta n-o să iasă învingător. O să-l opresc, indiferent ce presupune asta.

Holiday îi luă mâna lui Kylie și o strânse.

— Trebuie să ne oprim, îi spuse ea lui Burnett. Cred că majoritatea elevilor sunt în sala de mese.

Burnett nu păru încântat.

— Bine, dar s-ar putea să vreau să-ți mai pun niște întrebări mai târziu.

Kylie încuviință. Toți trei se ridicară în picioare. Burnett o luă spre ieșire.

— Burnett? zise Holiday și în glasul ei se citea nesiguranța.

El se întoarse și preț de o secundă chipul lui semăna cu al unui cățeluș care căuta afecțiune și acceptare. Kylie se uită la Holiday care scoase o foaie din sertarul biroului.

— Cred că ai vrea să iei asta. Citește-o cu atenție înainte să semnezi.

— Ce e? întrebă el,

Holiday ezită.

— Birocrație. M-am gândit că ai vrea să fii investitor la Shadow Falls.

Burnett aruncă un ochi peste hârtie și apoi se uită din nou la Holiday.

— Deci n-ai reușit să găsești alți investitori, nu?

Holiday ridică din sprânceana dreaptă.

— Presupun că școala nu e considerată cea mai bună investiție.

Kylie trebui să se abțină să nu zâmbească atunci când recunosc metoda lui Holiday de a evita o minciună cu scopul de a ascunde un adevăr diferit. Ea nu voia ca Burnett să știe că avusese și alte oferte și Kylie știa și de ce. Să admită că-l alesese pe el în defavoarea altora însemna să recunoască faptul că nu voia să-l piardă.

— Voi insista să am mai multe de spus în administrarea taberei, o avertiză Burnett.

— Și eu sunt sigură că o să mă opun de cele mai multe ori, îi replică Holiday.

Un zâmbet vag îi apărură pe buze.

— Mi se pare destul de corect.

Holiday încuviință.

— Majoritatea condițiilor mele sunt trecute pe listă.

Burnett se îndreaptă spre biroul lui Holiday și semnează actul.

— Nu crezi că ar fi trebuit să-l citești mai întâi? întrebă Holiday.

— Să spunem doar că aștept cu nerăbdare să mă cert cu tine.

Burnett îi înmână actul și ieși din birou, lăsând o tensiune plăcută în urma lui.

Kylie așteaptă până când fu sigură că Burnett nu le mai auzea cu auzul lui sensibil.

— Știu că mai era un investitor care aștepta.

Holiday își dădu ochii peste cap.

— Și știi că nu trebuie să suflă niciun cuvânt despre asta, nu?

Kylie zâmbi larg.

— Nu ai vrut să-l pierzi, Holiday.

— Încep să mă obișnuiesc cu el, spuse ea. Dar asta nu înseamnă că...

— Da, te cred, zise Kylie râzând.

Holiday se încruntă.

— Pun pariu că Della și Miranda te așteaptă.

Kylie o îmbrățișă pe Holiday înainte de a pleca. Când ieși din birou, se uită spre cantină. Realiză dintr-odată că nu știa dacă era pregătită să dea ochii cu toți. Se întâmplaseră atâtea și nici măcar nu avusese timp să se obișnuiască.

În acel moment, simți o mână care se strecură într-a ei.

Kylie tresări și dădu să se elibereze, dar se opri când recunoscu mâna caldă.

— Salutare, spuse Lucas și o trase de mână. Hai să facem o plimbare.

Kylie îl lăsă să o ducă în spatele cabanei în care se afla biroul lui Holiday. În clipa în care pășiră în locul izolat de sub copaci, Lucas se opri și se întoarse cu fața la ea.

— Îmi pare tare rău că te-am lovit.

O strânse și mai tare de mână. Ea clătină din cap.

— N-ai făcut-o înadins.

— Contează că am făcut-o. O mai trase ușor de mână și o apropie de el. Burnett a spus că tu... m-ai vindecat.

— Da, spuse ea, simțindu-i căldura pieptului chiar dacă nu era lipită de el.

Kylie inspiră și își dădu seama că Lucas mirosea a pădure. A copaci și pământ reavăn.

— Poate că mi-ai salvat chiar viața, spuse el.

— Da, dar din cauza mea ai fost rănit.

— Nu contează. Lucas îi zâmbi cu un aer șiret. Știi că există o legendă veche a vampirilor care spune că dacă cineva îți salvează viața trebuie să rămâi cu el sau ea pe

vecie?

Kylie ridică ochii spre el.

— Tu nu ești vampir.

El se aplecă spre ea. Buzele lui erau așa de aproape de ale ei, încât le simțea gustul.

— Nu, și pentru prima dată în viață, mi-aș dori să fiu. Trase aer în piept. Dar de vreme ce nu sunt, cred că pot cel puțin să-ți dau un sărut de mulțumire.

— Da, măcar atât, spuse ea și buzele lui le atinseră pe ale ei.

Sărutul nu a fost la fel de sexy ca acela de la cascadă sau ca acelea din vis, dar asta nu-l făcea să fie mai puțin special. Și nici nu-i veni mai ușor lui Kylie să se desprindă din brațele lui. Dar reuși. Era prea... repede. Poate mai târziu... da, poate.

— Ar... trebui probabil să mergem unde sunt ceilalți.

— Da.

Și merseră în tăcere, iar Lucas nu-i dădu drumul la mână până nu intrară în cantină.

Kylie fu aproape copleșită de interesul tuturor care voiau să se asigure că se simțea bine. Nu știa sigur cine împrăștiase vestea despre ce se întâmplase, dar era clar că toți aflaseră.

Della, Miranda, Perry, Helen și Jonathon se adunară toți ciorchine în jurul ei. Lucas se retrăsese, ca și cum ar fi vrut să-i ofere spațiu. Dar privirile lor se întâlneau la fiecare câteva minute. O dată chiar ea îi făcu semn să vină, dar el clătinase din cap, ca și cum și-ar fi dat seama de ezitarea ei. Sau poate din cauză că el era vârcolac și cei din neamul lui păreau să stea mereu doar cu ai lor. Totuși, Kylie avu sentimentul ciudat că el o păzea. Își aminti cum o apăruse

de bătauși când avea șase ani și simți din nou legătura dintre ei. Acum Kylie trebuia doar să-și dea seama ce însemna exact legătura aceasta.

O oră mai târziu, prietenele ei cele mai apropiate încă mai mâncau pizza și trăncăneau despre vizita la părinți.

— Oh! exclamă Miranda voioasă ca de obicei. Cred că mi-am dat seama unde am greșit cu Șosetă. O să-l transform pe puturosul ăsta mic în ce-a fost odinioară cât ai clipi din ochi.

— Cum a fost concursul, Miranda? întrebă Perry pe nerăsuflăte, părând că avea emoții.

Era prima dată când vorbea cu Miranda. Kylie știa că ăsta era felul lui de a spune că voia să o ia de la început cu ea, și Kylie l-ar fi îmbrățișat dacă nu s-ar fi temut că Miranda era posibil să-i facă de petrecanie cu degetul ei mic, cel câștigător de premii.

— A fost bine, spuse ea, dar Kylie nu putea să-i descifreze expresia de pe chip.

— De ce nu vă sărutați voi și vă împăcați? întrebă Della. Și pe urmă puteți să vă retrageți undeva singurei și să vă sărutați franțuzește.

Miranda se uită urât la Della, ceea ce însemna cu siguranță că mai târziu urma să aibă loc o ceartă. Ochii lui Perry deveniră negri când o privi fix pe Della, apoi plecă, simțindu-se puțin respins. Kylie se rezemă de spătarul scaunului întrebându-se dacă lucrurile aveau să se schimbe vreodată.

Dar... unele lucruri se schimbaseră deja, nu? Kylie se trezi căutând din priviri alt chip. Deși se străduia din răputeri să ascundă acest lucru, îi era dor de Derek. Mai mult, își făcea griji pentru el. Se hotărî să-l caute atunci pe

Burnett și să-l întrebe, dar telefonul bipăi. Primise un mesaj.

Se uită la identitatea apelantului. Era un mesaj de la detectivul particular. Apoi văzu că avea un mesaj și de la Sara care spunea: *Ce-ai făcut? Să nu minți! Știu că tu ai făcut-o.*

Simți că-i sare inima din piept. *Minunat!* Ce avea să-i spună Sarei?

Telefonul bipăi din nou. Când Kylie citi mesajul de la detectivul particular, i se tăie răsuflarea. *Bunicii tăi s-au întors. Am vorbit cu ei ieri. Vor să te vadă cât mai repede.*

Speranța îi renăscu în inimă. Oare așa avea să afle în sfârșit cine era?